PUTEREA

NAOMI ALDERMAN

NAOMI ALDERMAN

PUTEREA

Original: *The Power* (2016)

Traducere din limba engleză de:
MIRUNA VOICULESCU

virtual-project.eu

STORIA BOOKS
2018

Atunci s-au adunat toți bătrânii lui Israel, au venit la Samuel, în Rama, și au zis către el: „(...) pune peste noi un rege, ca să ne judece acela” (...)

Și [Samuel] a zis: „Iată care vor fi drepturile regelui care va domni peste voi: pe fiii voștri îi va lua și-i va pune la carele sale și va face din ei călăreții săi și vor fugi pe lângă carele lui. Va pune din ei căpetenii peste mii, căpetenii peste sute, căpetenii peste cincizeci; să lucreze țarinile sale, să-i secere pâinea sa, să-i facă arme de război și unelte la carele lui. Fetele voastre le va lua, ca să facă miresme, să gătească mâncare și să coacă pâine. Țarinile, viile și grădinile de măslini cele mai bune ale voastre le va lua și le va da slugilor sale. Din semănăturile voastre și din viile voastre va lua zeciuială și va da oamenilor săi și slugilor sale. Din robii voștri, din roabele voastre, din cei mai buni feciori ai voștri și din asinii voștri va lua și-i va întrebuința la treburile sale. Din oile voastre va lua a zecea parte și chiar voi veți fi robii lui. Veți suspina atunci sub regele vostru, pe care vi l-ați ales, și atunci nu vă va răspunde Domnul”.

Poporul însă nu s-a învoit să asculte pe Samuel, ci a zis: „Nu, lasă să fie rege peste noi, și vom fi și noi ca celelalte popoare, ne va judeca regele nostru, va merge înainte și va purta războaiele noastre”.

A ascultat deci Samuel toate cuvintele poporului și le-a spus Domnului.

Iar Domnul a zis către Samuel: „Ascultă glasul lor și pune-le rege!” (...)

Cartea întâi a regilor, Capitolul 8

Asociația Scriitorilor de Sex Masculin
New Bevand Square

27 octombrie

Dragă Naomi,

Am terminat blestemata de carte. Ți-o trimit cu tot cu fragmente și desene, în speranța că îmi vei oferi îndrumare sau măcar că voi auzi în sfârșit ecoul după ce voi fi aruncat în fântână pietricica reprezentată de această carte.
Întâi și-ntâi mă vei întreba ce este exact. „Nu încă o carte indigestă de istorie”, asta am promis. Având patru cărți la activ, sunt conștient că nu-i poți cere cititorului obișnuit să-și croiască drum prin munți de dovezi, că nimănui nu-i pasă de aspectele tehnice ale datării istorice și ale analizei comparative a straturilor arheologice. Am văzut cum publicul își pierde orice urmă de interes când încerc să îi vorbesc despre cercetarea mea. Așa că, în cartea de față, am făcut o combinație, un fel de hibrid, care sper să fie mai pe placul oamenilor obișnuiți. Nu e nici istorie, nici roman. E un soi de „romanțare” a celei mai plauzibile narațiuni, cum spun arheologii. Am inclus și câteva ilustrații cu dovezile arheologice găsite, pe care le consider grăitoare, dar cititorii pot – și cu siguranță mulți o vor și face – să sară peste ele.
Am mai multe întrebări pentru tine. Ți se pare foarte șocantă? Prea greu de acceptat că aceste evenimente s-au întâmplat cu adevărat, indiferent de cât sunt de îndepărtate în istoria omenirii? Pot să o modific cumva, ca să sune mai plauzibil? Știi cum se spune: „ceea ce este adevărat” și „ceea ce sună adevărat” sunt două lucruri opuse.
Am scris în carte niște chestii foarte șocante despre Maica Eva, dar știm cu toții cum stau lucrurile! Nu mă aștept să se simtă cineva ofensat… toți se pretind atei mai nou. Iar „minunile” pot fi explicate.

În fine, scuze, am tăcut. Nu vreau să te influențez; citește-o și spune-mi cum ți se pare. Sper că scrii cu spor la propria carte. De-abia aștept să o citesc când e gata să fie arătată. Îți mulțumesc mult. Îți sunt foarte recunoscător că ți-ai făcut timp.

Cu mult drag,
Neil

Casa Nimănui
Lakevik

Dragul meu Neil,

Uau! Ce minunăție! Am apucat s-o frunzăresc și de-abia aștept s-o citesc. Văd că ai inclus și câteva scene cu soldați, polițiști și „bande criminale de băieți”, exact cum ai promis, nebunaticule! Știi foarte bine cât de mult îmi plac chestiile de genul ăsta. Sunt sigură că n-ai uitat. Mor de nerăbdare!
Sunt tare curioasă cum ai dezvoltat ideea centrală a cărții. Sinceră să fiu, va fi o pauză tocmai bună de la cartea pe care o scriu. Selim zice că, dacă nu-mi iese o capodoperă, mă părăsește pentru o femeie care chiar știe să scrie. Nu cred că își dă seama de efectul pe care îl au asupra mea remarcile astea, aruncate așa.
Ce să mai, de-abia aștept s-o citesc! Cred că mi-ar plăcea așa o „lume condusă de bărbați”, precum cea pe care o descrii. Cu siguranță ar fi o lume mai bună, cu mai multă simțire și – s-o zic, să n-o zic? – mai sexy decât cea în care trăim.
Revin curând cu mai multe gânduri, dragule!

Naomi

PUTEREA

Un roman istoric

NEIL ADAM ARMON

Puterea are întotdeauna aceeași formă, cea a unui copac. O rădăcină, un vârf și axa trunchiului ale cărui crengi se ramifică și se tot ramifică, întinzându-se din ce în ce mai mult, ca niște degete scotocitoare, tot mai subțiri. Puterea are forma unui organism viu, care tinde mereu spre exterior trimițându-și tentaculele subțiri departe, tot mai departe.

E forma râurilor care se varsă în ocean – pârâiașele în pâraie, pâraiele în râuri, râurile în torenți, tot mai puternice și mai învolburate, până când acumulează forța de care au nevoie ca să se arunce în măreția supremă a mării.

E forma fulgerelor care trăsnesc pământul din înaltul cerurilor. Despicătura bifurcată de pe boltă rămâne imprimată în came sau în sol. Aceleași forme ramificate apar într-un cub de acrilat dacă acesta este parcurs de curent electric. Forțăm curenții electrici să circule prin sisteme ordonate, de circuite și întreruptoare, dar forma pe care electricitatea o alege în mod natural este cea a unui organism viu, a unei ferigi, a unei crengi fără frunze. Locul în care lovește devine centrul din care pornesc spre exterior ramificațiile cotropitoare.

Aceeași formă crește și în trupurile noastre – copacii interni ai nervilor și ai capilarelor. Axa trunchiului, ramificații și subramificații tot mai complexe. Semnalele ajung de la vârful degetelor la creier prin coloana vertebrală. Suntem electricitate. Ea ne străbate trupurile la fel cum o face și în natură. Copiii mei, nimic din ce se întâmplă nu este împotriva legilor firii.

Și la fel se transmite și de la un om la altul; nu poate fi altfel. Oamenii alcătuiesc sate, satele se transformă în orașe, orașele îngenunchează în fața metropolelor, iar metropolele, în fața statelor. Ordinele pornesc de la centru și ajung până la margini. Rezultatele fac cale inversă, de la margini către centru. Comunicarea nu se întrerupe niciodată. Oceanele nu pot să existe fără pârâiașe, nici trunchiurile groase de copac, fără muguri, nici creierul întronat, fără terminații nervoase. Ceea ce

este sus corespunde cu ceea ce este jos. Ceea ce se întâmplă la periferie corespunde cu ceea ce se întâmplă în centru.

Rezultă de aici că natura și modul de folosire a puterii de către om se pot schimba în doar două feluri. Unul este printr-un ordin emis de palat, printr-o poruncă adresată oamenilor, care s-ar traduce printr-un „Se va face întocmai”. Și celălalt, mai sigur, inevitabil, este ca miile și miile de gămălii luminoase să trimită fiecare un mesaj schimbat. Când oamenii se schimbă, nici palatul nu se poate opune.

După cum stă scris: „Și cuprinse fulgerul în căușul palmei. Și îi porunci să trăsnească”.

din *Evanghelia după Eva,* 13-17

Roxy

Cu zece ani înainte

Bărbații o închid pe Roxy în dulap. Ce nu știu ei este că a mai fost încuiată în dulap. Când este neascultătoare, mama ei o încuie acolo. Doar câteva minute. Până se liniștește. În orele petrecute înăuntru, a reușit fără grabă să desfacă șuruburile încuietorii cu unghia sau cu o agrafă de hârtie. Ar fi putut oricând să scoată încuietoarea cu totul. Dar n-a făcut-o, pentru că mama ei ar fi pus atunci un ivăr pe dinafară. Așteptând în bezna din dulap, îi este de ajuns să știe că, dacă și-ar dori cu adevărat, ar putea să iasă. Conștiința acestui fapt este la fel de bună ca libertatea.

De asta ei cred că au încuiat-o bine. Dar tot reușește să iasă. Și atunci vede.

Bărbații sosesc la nouă și jumătate seara. Roxy ar fi trebuit să doarmă la una dintre verișoarele ei; se stabilise cu săptămâni înainte, dar cum fusese obraznică cu mama ei pe motiv că nu-i cumpărase dresul potrivit de la Primark, aceasta o pedepsise: „Nu te mai duci nicăieri, stai acasă". De parcă lui Roxy i-ar fi păsat vreun pic de verișoarele ei prăpădite.

Când malacii dărâmă ușa și dau cu ochii de ea, bosumflată pe canapea, lângă mama ei, unul dintre ei exclamă: „Căcat, fata e acasă". Sunt doi bărbați: unul înalt, cu mutră de șobolan, și unul scund, cu maxilarul pătrățos. Nu-l cunoaște pe niciunul.

Cel scund o înșfacă pe mama ei de gât; cel înalt aleargă după Roxy, care a zbughit-o spre bucătărie. Aproape reușește să iasă pe ușa din spate, când tipul o prinde de picior; cade pe burtă, iar el o apucă de mijloc. Se zbate și țipă: „Dă-mi drumu-n morții mă-tii!" Când el îi acoperă gura cu mâna, îl mușcă așa de tare, că simte gustul sângelui. Bărbatul înjură, dar nu-i dă drumul. O duce în brațe în sufragerie. Bărbatul scund a împins-o pe mama ei cu spatele în șemineu. Roxy simte cum începe să crească ceva în ea, dar încă nu știe ce este. Doar o senzație în vârful degetelor, o înțepătură în degetele mari.

Începe să țipe. Mama ei le zice:

— Să nu-i faceți rău lui Roxy, să nu-i faceți ceva, nenorociților, că habar n-aveți în ce v-ați băgat, o să v-o luați așa de rău pentru ce faceți, c-o să regretați că v-ați născut. Tatăl ei e Bernie Monke.

Cel scund râde.

— Tocmai, ăsta-i un mesaj pentru taică-su.

Cel înalt o îndeasă pe Roxy în dulapul de sub scări așa de repede, că nici nu știe ce i se întâmplă, decât când e scufundată în beznă și simte mirosul dulce-prăfos de aspirator. Mama ei începe să țipe.

I se accelerează respirația. Îi este frică, dar trebuie să-și ajute mama. Răsucește cu unghia unul dintre șuruburile încuietorii: o dată, de două ori, de trei ori și îl scoate. Între mâna ei și șurubul de metal se produce o scânteie. Electricitate statică. Se simte ciudat. Concentrată, ca și cum ar vedea cu ochii închiși. Șurubul din partea de jos: o dată, de două ori, de trei ori. O aude pe mama ei spunând:

— Vă rog. Vă rog, nu. Vă rog. Ce-i asta? E doar un copil. E doar un copil, ce naiba.

Unul dintre bărbați râde gros.

— Mie nu mi s-a părut copil.

Mama ei scoate un țipăt ascuțit, ca metalul unui motor stricat.

Roxy încercă să-și dea seama în ce loc din cameră se află bărbații. Unul este cu mama ei. Celălalt… aude un zgomot în stânga. Își propune să iasă pe brânci, să-l lovească pe cel înalt în spatele genunchilor și să-l calce pe cap – așa vor fi două la unul. Dacă au arme, încă nu le-au scos. Roxy se mai bătuse în trecut. Oamenii spuneau tot felul de lucruri despre ea. Și despre mama ei. Și despre tatăl ei.

O dată, de două ori, de trei ori. O aude din nou pe mama ei țipând, smulge încuietoarea ușii și îi dă un șut cât poate de tare.

Are noroc. Îl lovește din spate pe bărbatul înalt, cu ușa. Acesta se împleticește și se dezechilibrează, moment în care ea îl apucă de piciorul drept, aflat în aer, iar bărbatul se prăbușește pe covor. Se aude o trosnitură și începe să-i sângereze nasul.

Bărbatul scund îi ține cuțitul la gât mamei ei. Lama lucește, argintie și zâmbitoare.

Mama ei o privește cu ochii măriți.

— Fugi, Roxy, spune ea aproape în șoaptă, dar Roxy o aude ca pe o voce din capul ei: *Fugi, fugi.*

Roxy nu fuge când este vorba să se bată la școală. Dacă fugi, nu se mai opresc din „Mă-ta e curvă și tac-tu, borfaș. Ai grijă la Roxy, să nu-ți șutească din ghiozdan”. Trebuie să-i calci în picioare până-ți cer iertare. Nu fugi.

Se întâmplă ceva. Își aude sângele cum îi bubuie în urechi. De-a lungul spinării simte niște înțepături care se răspândesc în umeri, de-a lungul claviculei. Senzația îi spune: *Poți s-o faci, ești puternică.*

Sare peste bărbatul întins la pământ, care geme și își pipăie fața. O s-o apuce pe mama ei de mână și or să fugă amândouă. Trebuie doar să ajungă în stradă. Afară, în mijlocul zilei, nu au cum să le facă așa ceva. O să-l găsească pe tatăl ei; el o să rezolve totul. Doar câțiva pași. Pot s-o facă.

Bărbatul scund îi dă un picior în abdomen mamei lui Roxy. Îndoită de durere, cade în genunchi. Tipul o amenință cu cuțitul pe Roxy.

Bărbatul înalt geme.

— Tony, nu uita. Nu fata.

Cel scund îl lovește cu piciorul în față. O dată. De două ori. De trei ori.

— Nu-mi-rosti-numele-idiotule.

Bărbatul înalt amuțește. Fața i se umple de sânge. Roxy își dă seama că este în mare pericol.

— Fugi! Fugi! îi strigă mama.

Roxy continuă să simtă furnicături ascuțite de-a lungul brațelor. Niște înțepături mici de lumină, de la coloana vertebrală până la claviculă, de la gât până la coate, încheieturi, vârfurile moi ale degetelor. Scânteiază pe dinăuntru.

Cu cuțitul într-o mână, bărbatul încearcă s-o apuce cu cealaltă. Se pregătește să-l lovească cu piciorul sau cu pumnul, dar instinctul îi transmite ceva nou. Îl prinde de încheietură. În adâncul pieptului, simte cum se *răsucește* ceva, de parcă ar fi știut dintotdeauna cum s-o facă. Bărbatul încearcă să scape din strânsoarea ei, dar e prea târziu.

Cuprinde fulgerul în căușul palmei. Îi poruncește să trăsnească.

O lumină fulgerătoare și un sunet ca de pocnitoare din hârtie. Mirosul este o combinație de ploaie torențială și păr ars. Gustul pe care îl simte sub limbă este de portocale amare. Bărbatul scund zace pe podea. Se tânguie fără cuvinte. Își strânge și își

desface pumnul. De la încheietură îi urcă pe braț o cicatrice lungă și roșie. Roxy o vede chiar și pe sub firele de păr blond de pe mână: roșu stacojiu, formă de ferigi, frunze și cârcei, muguri și ramuri. Mama ei se uită cu gura căscată și cu lacrimile curgându-i pe obraji.

Roxy o trage de mână, dar femeia este încă șocată și lentă în mișcări, iar gura continuă să rostească cuvintele: „Fugi! Fugi!” Roxy nu înțelege ce a făcut exact, dar știe că, dacă te bați cu cineva mai puternic decât tine și acesta este la pământ, profiți și fugi. Dar mama ei nu se mișcă suficient de repede. Înainte ca Roxy s-o ridice în picioare, îl aude pe bărbatul scund spunând:

— Ba nu pleci nicăieri.

Se mișcă cu precauție, se ridică în picioare și merge șchiopătând, de la ele până la ușă. Un braț îi atârnă inert pe lângă corp, în timp ce ține cuțitul în cealaltă mână. Roxy își amintește de senzația pe care a avut-o când a făcut chestia, ce-o fi fost ea. Se pune în fața mamei ei.

— Ce-ai acolo, puștoaico? o întrebă bărbatul.

Tony. Îi va ține minte numele, ca să i-l spună tatălui ei.

— O baterie?

— Dă-te la o parte, îi spune Roxy. Vrei să ți-o mai iei o dată?

Tony se retrage câțiva pași. Stă cu ochii pe mâna ei. Se uită să vadă dacă ține ceva la spate.

— Ți-a scăpat, nu-i așa, fetițo?

Roxy își amintește senzația. Răsucirea, explozia. Face un pas spre Tony. El nu dă înapoi. Ea mai face un pas. El se uită la mâna inertă. Încă îi tresar degetele. Dă din cap.

— N-ai nimic în mână.

O amenință cu cuțitul. Ea întinde mâna și îi atinge dosul palmei sănătoase. Repetă răsucirea.

Nu se întâmplă nimic.

El începe să râdă. Ține cuțitul între dinți. Îi înșfacă ambele încheieturi cu mâna bună.

Ea încearcă din nou. Nimic. O obligă să îngenuncheze.

— Te rog, spune mama ei cu o voce stinsă. Te rog. Nu, te rog.

După aceea simte o lovitură în ceafă și își pierde cunoștința.

Când se trezește, lumea pare într-o parte. Vede vatra șemineului; e așa cum o știe. Marginea de lemn, care încadrează șemineul, îi apasă pe unul dintre ochi, capul o doare și gura îi e strivită de covor. Pe dinți simte gust de sânge. Se

aude ceva picurând. Închide ochii. Îi deschide din nou și știe că au trecut mai mult de câteva minute. Afară, pe stradă, e liniște. În casă e frig. Și totul, pieziș. Își pipăie corpul. Are picioarele ridicate pe un scaun. Capul îi atârnă în jos, iar fața îi este turtită între covor și șemineu. Încearcă să se ridice în mâini, dar efortul este prea mare, așa că se răsucește până când picioarele îi cad singure pe podea; mișcarea îi provoacă durere, dar măcar acum tot corpul este la același nivel.

Încep să-i revină frânturi de amintiri. Durerea, apoi sursa durerii, după aceea chestia aia pe care a făcut-o. Mama ei. Se sprijină în mâini, se ridică ușor și observă că are mâinile lipicioase. Și că picură ceva. Covorul este ud și acoperit de o pată roșie, care se întinde de jur-împrejurul șemineului. O vede și pe mama ei – capul îi atârnă peste brațul canapelei. Iar pe piept are o hârtie pe care este desenată cu carioca o primulă.

Roxy are 14 ani. E una dintre cele mai tinere și una dintre primele.

Tunde

Tunde face ture de bazin – provoacă mai multe valuri decât de obicei ca să-l remarce Enuma, dar încearcă să nu-i dea de înțeles că vrea să fie remarcat. Fata răsfoiește *Femeia de azi*; de câte ori ridică el capul, ea își coboară la loc privirea în revistă și se preface absorbită de știrea despre Toke Makinwa și despre nunta ei organizată iarna și transmisă, spre surpriza tuturor, pe canalul YouTube al vedetei. El își dă seama că Enuma îl urmărește. Se gândește că ea știe că el știe. E un joc incitant.

Tunde are 21 de ani și tocmai a depășit acea perioadă a vieții în care totul i se părea fie prea mic, fie prea mare, fie greșit, fie greu de mânuit. Enuma are cu patru ani mai puțin decât el, dar este mai femeie decât este el bărbat, modestă, dar nu ignorantă. Nu este nici prea timidă sau cel puțin nu pare, judecând după mersul ei sau după zâmbetul care-i brăzdează chipul când se prinde de o glumă înaintea celorlalți. Se află în vizită în Lagos, din Ibadan; este verișoara unuia dintre prietenii lui Tunde de la cursul de foto-jurnalism de la facultate. Au format o gașcă și și-au petrecut împreună vara. Tunde a pus ochii pe ea din prima zi în care a sosit, datorită zâmbetului ei misterios și a glumelor de care el nu s-a prins la început că erau glume. A rotunjimii coapselor și a felului în care îi vin tricourile, da, și asta. Nu fusese treabă ușoară să facă în așa fel încât să rămână singur cu Enuma. Un lucru se poate spune sigur despre Tunde: este hotărât.

La începutul șederii, Enuma a menționat că nu îi plăcuse niciodată la plajă: prea mult nisip, prea mult vânt. La piscină era mai bine. Tunde a așteptat o zi, două, trei, apoi a propus să facă o excursie: *am putea să mergem cu toții cu mașina până la plaja din Akodo, să facem un picnic, să petrecem toată ziua acolo.* Enuma a spus că prefera să nu meargă. Tunde s-a prefăcut că nu aude. În seara premergătoare excursiei, a început să se plângă că îl durea burta. *E periculos să înoți dacă ai probleme cu burta – din cauza apei reci, organismul poate să intre în șoc. Mai bine rămâi acasă, Tunde. Dar ratez excursia la plajă. Nu este bine să înoți în mare. Enuma rămâne oricum aici*; *la nevoie poate* să *cheme doctorul.* Una dintre fete a zis:

— Dar asta înseamnă că rămâneți singuri în toată casa.

Tunde și-a dorit s-o trăsnească ceva și să amuțească pe loc.

— Or să vină verișorii mei mai încolo, a zis el.

Nimeni nu l-a întrebat care verișori. Fusese o vară călduroasă și relaxată, în care oamenii se tot perindaseră prin casa mare, aflată la doi pași de Clubul Ikoyi.

Enuma a încuviințat. Tunde a observat că nu a opus nicio rezistență. Nu și-a bătut prietena pe spate, rugând-o să nu meargă nici ea la plajă. N-a obiectat când el s-a ridicat din pat, la o jumătate de oră după ce a plecat ultima mașină, sub pretext că se simțea mult mai bine. L-a urmărit cum sare în bazin de pe platforma scurtă, iar pe față i-a apărut o clipă zâmbetul ei misterios.

El face o întoarcere sub apă – una perfectă, în care picioarele abia dacă ating suprafața apei. Se întreabă dacă l-a văzut ea, dar fata dispare. Tunde se uită în jur și îi vede picioarele armonios proporționate, apropiindu-se lipăind dinspre bucătărie. În mână ține o cutie de Coca Cola.

— Hei, îi strigă el pe un ton fals poruncitor. Hei, adu-mi Cola aia, servitoareo.

Ea se întoarce și zâmbește cu ochii măriți, sinceri. Se uită în stânga, apoi în dreapta și arată cu vârful degetului spre piept, ca și cum ar zice: *Cine*? *Eu*?

Doamne, cât o dorește. Nu știe exact ce ar trebui să facă. Nu au mai fost decât două fete înaintea ei și niciuna nu i-a devenit „prietenă”. La facultate, colegii râd de el că este însurat cu cartea, pentru că este mereu singur. Nu-i convine. Dar așteaptă să apară o fată pe care s-o dorească cu adevărat. Ea are ceva. Ceva ce el își dorește.

Își fixează palmele pe gresia udă, se ridică și iese din apă dintr-o singură mișcare grațioasă, despre care știe că îi pune în evidență mușchii umerilor, pieptul și clavicula. Are o presimțire. O să iasă bine.

Fata stă pe un șezlong. În timp ce Tunde se apropie de ea cu pași țanțoși, Enuma își înfige unghiile sub cheița dozei, ca și cum s-ar pregăti s-o deschidă.

— O, nu, spune el cu zâmbetul încă pe buze. Știi că n-ai voie s-o bei.

Ea ține strâns doza în dreptul abdomenului. Sigur se simte rece pe piele. Îi spune băiatului pe un ton supus:

— Nu vreau decât să iau o gură.

Își mușcă buza de jos.

Sigur o face intenționat. Sigur. Lui i se pare incitant. O să se-ntâmple.

Se apleacă deasupra ei.

— Dă-o-ncoa'.

Enuma ține doza cu o mână și și-o rostogolește pe gât, ca și cum s-ar răcori cu ea. Scutură din cap în semn că nu i-o dă. Iar atunci el se repede.

Se luptă în joacă. El are grijă să nu folosească forța. E sigur că și ei îi face la fel de multă plăcere cât îi face și lui. Ea ridică mâna cu care ține doza și o duce deasupra capului, cât mai departe de el. Tunde îi împinge puțin brațul pe spate, iar ea icnește și se răsucește. El se repede să înșface doza de Cola, iar ea râde. Are un râs domol, cu tonalitate joasă, care lui îi place.

— Așa deci, încerci să-i refuzi stăpânului tău dreptul de a bea, spune el. Servitoare mică și rea ce ești.

Ea râde din nou și se zvârcolește și mai tare. Sânii stau să-i iasă prin răscroiala costumului de baie.

— N-o să pui mâna pe ea, îi spune. O s-o apăr cu prețul vieții mele!

Iar el se gândește: și frumoasă, și deșteaptă. Doamne, ai milă de sufletul meu. Ea râde, râde și el. Își lasă greutatea pe ea; o simte caldă sub el.

— Crezi că poți să mă oprești?

Se repede din nou, iar ea se răsucește ca să scape. O prinde de talie.

Ea își pune mâna peste a lui.

Miroase a flori de portocal. Se stârnește o pală de vânt, care aduce câteva petale în apa bazinului.

Simte în mână ceva ca o înțepătură de insectă. Se uită în jos, cu gândul s-o alunge, dar singurul lucru de pe mâna lui e palma ei caldă.

Senzația crește rapid în intensitate. La început simte niște furnicături în mână și antebraț, care se transformă ulterior în înțepături persistente, apoi, în durere. Respiră prea repede ca să poată să spună ceva. Are brațul stâng imobilizat. Aude în timpane bătăile sonore ale inimii. Îl strânge ceva în piept.

Ea continuă să chicotească domol, într-o tonalitate joasă. Se apleacă și-l trage mai aproape de ea. Îl privește în ochi și în irișii

ei joacă lumini căprui și aurii. Are buza de jos umedă. Băiatul e înspăimântat. E excitat. Își dă seama că nu are cum s-o oprească orice ar încerca ea să-i facă în continuare. Gândul îl îngrozește. Îl electrizează. Deja îl doare tare și nu știe când s-a ajuns acolo. Nu-și mai simte deloc brațul stâng.

Se apleacă spre el și-l sărută scurt pe buze – miroase a gumă de mestecat. Apoi se desprinde de el, aleargă spre piscină și sare cu mâinile înainte, dintr-o singură mișcare fluidă și exersată.

El așteaptă să-și simtă din nou brațul. Fata face ture de bazin în tăcere, fără să-l strige sau să-l împroaște cu apă. Se simte excitat. Se simte rușinat. Vrea să-i vorbească, dar îi este teamă. Poate că totul a fost în capul lui. Poate că o va jigni dacă o întreabă ce s-a întâmplat.

Se duce până la chioșcul din colțul străzii să-și cumpere un suc de portocale, adică să nu fie nevoit să discute cu ea. Când se întorc ceilalți de la plajă, acceptă bucuros propunerea de a vizita un verișor mai îndepărtat, a doua zi. Își dorește foarte mult să-și țină mintea ocupată și să nu fie singur. Nu știe nici ce s-a întâmplat, nici dacă ar putea să discute despre asta cu cineva. Când își imaginează cum îi întreabă despre asta pe Charles sau pe Isaac, prietenii lui, i se pune un nod în gât. Dacă le-ar povesti, l-ar crede nebun sau slab sau mincinos. Se gândește la felul în care a râs fata de el.

Se pomenește încercând să-i citească pe față ce s-a întâmplat. Ce a fost? A făcut-o intenționat? A plănuit să-l rănească sau să-l sperie ori a fost doar un accident neintenționat? Era oare conștientă de ceea ce făcuse? Sau nu fusese ea, ci o reacție bizară a corpului lui, din cauza dorinței sexuale? Toată treaba asta îl roade. Ea nu dă niciun semn că s-ar fi întâmplat ceva. În ultima zi a excursiei, deja se ține de mână cu alt băiat.

Rușinea îi mănâncă trupul ca rugina. Nu se poate abține să nu se gândească la după-amiaza aceea. Noaptea, în pat: buzele, sânii care se conturează pe sub materialul subțire și neted, conturul sfârcurilor, vulnerabilitatea lui totală, sentimentul că l-ar putea domina dacă ar vrea. Gândul îl excită și începe să se atingă. Își spune că este excitat de amintirea trupului ei, care mirosea a flori de hibiscus, dar nu are cum să fie sigur. Lucrurile s-au amestecat în mintea lui: pasiune și putere, dorință și frică.

Poate pentru că a revăzut în minte atât de des filmul acelei după-amiezi, poate pentru că și-a dorit așa de mult o dovadă concretă, o fotografie sau o înregistrare video sau audio; poate că toate astea explică de ce la supermarket s-a gândit să-și scoată mai întâi telefonul și să filmeze. Sau poate că s-a întâmplat doar pentru că i se fixaseră o parte dintre lucrurile pe care încercau să i le predea la facultate – despre jurnalismul cetățenesc, despre „flerul pentru poveste".

Se află în supermarketul Goodies, împreună cu Isaac, prietenul lui, la câteva luni după povestea cu Enuma. Sunt la raionul cu fructe, inspirând mirosul dulce și greu de guava coapte, care i-a atras din partea cealaltă a magazinului, ca pe niște musculițe care se așază pe suprafața fructelor crăpate din cauză că sunt prea coapte. Tunde și Isaac se ceartă în legătură cu fetele și cu lucrurile care le plac acestora. Tunde încearcă să-și ascundă cât mai bine rușinea pentru ca prietenul lui să nu își dea seama că ar avea informații pe care le ține secrete. Apoi, o fată aflată singură la cumpărături se ia la ceartă cu un bărbat. El are în jur de 30 de ani, ea are 15 sau 16.

Bărbatul îi făcuse avansuri; la început, Tunde a crezut că cei doi se cunoșteau. Își dă seama că s-a înșelat abia când o aude pe ea:

— Nu te-apropia de mine.

Bărbatul zâmbește relaxat și face un pas spre ea.

— O fată drăguță ca tine merită un compliment.

Ea se apleacă, privește în jos, respiră greu. Își încleștează degetele de marginea unei lădițe de lemn, pline cu mango. Este ceva în aer; ceva care furnică pielea. Tunde își scoate telefonul din buzunar, începe să filmeze. Ceea ce urmează să se întâmple aici seamănă cu ce i s-a întâmplat lui. Vrea să surprindă scena, să poată să ducă înregistrarea acasă și să o vizioneze de nenumărate ori. Numai la asta s-a gândit din ziua aceea cu Enuma, sperând că avea să fie din nou martor la o scenă asemănătoare.

Bărbatul spune:

— Hei, nu-mi întoarce spatele. Îți stă așa de bine când zâmbești.

Fata înghite cu dificultate și nu-și ridică privirea din pământ.

Aromele din supermarket se intensifică; Tunde distinge în aerul inspirat mirosuri diferite, de mere, ardei grași și portocale dulci.

Isaac îi șoptește:

— Cred că o să-i dea cu un mango-n cap.

Stăpânești puterea de a porunci trăsnetelor? *Sau ele îți spun ție*: „*Iată-ne*”?

Tunde înregistrează, când fata se întoarce cu fața. Ecranul telefonului se încețoșează în momentul în care îl trăsnește pe tip. În afară de partea asta, restul înregistrării e foarte clar: își apropie mâna de brațul lui, în timp ce el zâmbește, crezând că fata doar se preface furioasă, ca să-i facă lui pe plac. Dacă pui pe pauză înregistrarea în momentul acela, se vede încărcătura electrică țâșnind. De la încheietură până la cot, pe pielea lui înflorește conturul unei figuri Lichtenberg, răsucită și ramificată ca un râu, marcând locurile în care i s-au spart capilarele.

Tunde urmărește cu camera telefonului cum cade la pământ, cuprins de spasme și fără aer. Se răsucește ca să o prindă și pe fată în cadru în timp ce fuge din magazin. Pe fundal se aud vocile oamenilor care cer ajutor, spunând că o fată a otrăvit un bărbat. L-a lovit și l-a otrăvit. A înfipt în el o seringă cu otravă. Sau, nu, era un șarpe printre fructe, o viperă sau alt șarpe veninos, ascuns în grămada de fructe. Și cineva care rostește*:* *„Aje ni girl yen, sha*! Fata era vrăjitoare! Așa ucid vrăjitoarele bărbații”.

Camera telefonului lui Tunde revine la trupul de pe podea. Călcâiele bărbatului lovesc ritmic podeaua acoperită cu linoleum. Pe buze i-a apărut o spumă roz. Are ochii dați peste cap. Capul i se zbate dintr-o parte în alta. Tunde a crezut că, dacă filma scena pe ecranul luminos al telefonului, nu avea să se mai teamă. Dar, în timp ce se uită la bărbatul care scuipă sânge și plânge, simte cum frica îi traversează șira spinării, ca o sârmă încinsă. Atunci înțelege ce a simțit pe marginea bazinului: Enuma ar fi putut să-l ucidă dacă ar fi vrut. Ține camera telefonului îndreptată spre bărbat până când sosește ambulanța.

Acesta este videoclipul care, odată distribuit *online,* dă tonul întregii nebunii cu Ziua Fetelor.

Margot

— Sigur e falsă.
— Fox News zice că nu este.
— Fox News ar zice orice ca să-i facă pe oameni să se uite la Fox News.
— Clar, dar chiar și așa…
— Ce sunt liniile alea care ies din mâinile fetei?
— Electricitate.
— Dar asta e… Adică…
— Mda.
— De unde e?
— Nigeria, cred. A apărut *online* ieri.
— Sunt o grămadă de nebuni pe lume, Daniel. Șarlatani.
— Sunt mai multe filmări. După prima, au mai apărut… patru sau cinci.
— Măsluite. Pe oameni îi ia valul cu chestiile astea. E ca o… cum se cheamă… memă. Ai auzit de povestea cu Slender Man? Două fete au încercat să-și omoare prietena ca un fel de tribut adus lui. Pentru creatura aia inventată. Îngrozitor.
— Apar câte patru sau cinci clipuri *pe oră,* Margot.
— Futu-i.
— Dap.
— Și ce-ai vrea să fac eu în legătură cu asta?
— Să închizi școlile.
— Îți *dai seama* ce îmi vor face părinții? Îți dai seama ce vor face milioane de *părinți care votează* dacă le trimit copiii acasă azi?
— Îți dai seama ce îți vor face sindicatele profesorilor dacă vreunul din membrii lor e rănit? Schilodit? Omorât? Aia *pierdere.*
— Omorât?
— Nu știi niciodată.
Margot își privește mâinile cu care se ține strâns de marginea biroului. O să se facă de râs dacă este de acord cu așa ceva. Sigur este vreo manevră pentru cine-știe-ce emisiune TV. O să pară cretină – primarul care a închis școlile din ditamai zona metropolitană din cauza unei *farse tâmpite.* Dar dacă nu le închide și se întâmplă ceva… Atunci Daniel, guvernatorul

statului, va deveni cel care a avertizat-o pe doamna primar și care a încercat s-o convingă să ia măsuri, dar în zadar. Parcă îl și vede plângând cu lacrimi de crocodil în timpul interviului pe care îl va da prin *live streaming* de la reședința guvernatorului. Futu-i.

Daniel își verifică telefonul.

— Doar ce au anunțat închiderea școlilor în Iowa și Delaware, îi spune.

— Bine.

— Ce-nseamnă „bine”?

— Bine adică bine. Fie. Le închid, spune Margot.

•

Urmează patru sau cinci zile în care abia dacă ajunge acasă. Nu-și amintește drumurile între birou și casă, nu-și amintește să se fi băgat în pat, dar își imaginează că trebuie să fi făcut toate astea. Telefonul sună încontinuu. Se culcă și se trezește cu el în mână. Bobby se ocupă de fete, așa că nu trebuie să-și facă griji pentru ele – s-o ierte Dumnezeu, dar nici măcar nu se gândește la ele.

Nebunia asta s-a propagat în toată lumea și nimeni nu știe ce mama dracului se întâmplă exact.

La început au apărut la televizor diverse persoane cu autoritate, purtători de cuvânt ai Centrelor pentru Controlul și Prevenția Bolilor (*CDC*), care îi asigurau pe oameni că era doar un virus, nu foarte grav, că majoritatea celor atinși își reveniseră și că doar *părea* că fetele îi electrocutaseră cu mâinile. Cu toții știm că așa ceva e imposibil, absurd – prezentatorii de știri râdeau așa de tare că li se crăpa machiajul. Ca să distreze oamenii, au adus un cuplu de biologi marini care să povestească despre țiparii electrici și forma corpului lor. Un tip bărbos, o tipă cu ochelari, un acvariu cu pești – iese un segment matinal ca lumea. *Știați că cel care a inventat bateria s-a inspirat din forma țiparilor electrici*? *Nu știam asta, Tom, ce fascinant. Am auzit că pot să doboare un cal. Glumești*? *N-aș fi crezut așa ceva. Se pare că un laborator din Japonia și-a alimentat luminițele de Crăciun cu electricitatea produsă de un acvariu plin cu țipari. Dar noi nu putem să facem la fel cu fetele astea, nu-i așa*? *Nu prea cred, Kristen, nu prea cred. Ca să nu mai vorbim că, pe an ce trece, Crăciunul pare să vină tot mai devreme, nu-i așa*? *Și-acum vremea pe scurt.*

Margot și Primăria iau problema în serios cu câteva zile bune înainte ca redacțiile de știri să înțeleagă că e reală. La ei ajung primele rapoarte despre conflictele de la locurile de joacă. Un nou tip de încăierare, în urma căreia băieții – de cele mai multe ori, dar, uneori, și fete – cad la pământ fără aer și cuprinși de convulsii, iar pe brațe, pe picioare sau în zona mijlocului lor moale le înfloresc cicatrici ca niște frunze desfăcute. După ce cred mai întâi că este o boală, următoarea ipoteză vizează o armă nouă, pe care copiii o aduc la școală, dar trece prima săptămână, începe a doua și ipoteza este infirmată.

Se agață de orice teorie absurdă care se vehiculează și nu știu să mai distingă între plauzibil și rizibil. Târziu în noapte, Margot citește un raport întocmit de o echipă din Delhi, prima care descoperă o fâșie de mușchi striat de-a lungul claviculei fetelor, pe care o numesc *organul electric* sau *jurubiță,* din cauză că seamănă cu un scul de lână răsucit. Vârfurile claviculei ar funcționa ca niște receptori de electricitate, care fac posibilă un tip de ecolocație electrică. Mugurii jurubiței au fost observați cu ajutorul imaginilor cu claviculele fetițelor nou-născute, obținute la RMN. Margot scanează raportul și îl trimite prin e-mail fiecărei instituții de învățământ de pe teritoriul statului; timp de mai multe zile e singura explicație științifică rezonabilă, dintr-un munte de interpretări trunchiate. Până și Daniel îi mulțumește, după care își amintește că o detestă.

Un antropolog israelian sugerează că apariția acestui organ la oameni ar fi o confirmare a ipotezei primatei acvatice; că nu avem păr pentru că, de fapt, am apărut în mare, nu în junglă; că în trecut eram spaima adâncurilor, asemenea țiparului electric – niște torpile electrice. Predicatorii și teleevangheliștii se grăbesc să înșface știrea și s-o întoarcă pe toate părțile, iar în măruntaiele ei lipicioase citesc semnele incontestabile ale sfârșitului iminent al lumii. În timpul unui talk-show celebru are loc un prim schimb de pumni între un om de știință, care cere ca Fetele Electrice să fie studiate prin metode chirurgicale, și un vizionar, care crede că ele sunt vestitori ai apocalipsei și că nu trebuie atinse de mâna omului. Se vehiculează ipoteza că lucrul ăsta ar fi existat dintotdeauna, fiind în stare latentă în genomul uman, și că ar fi fost doar reactivat, idee contracarată imediat de teoria că este, de fapt, o mutație, o diformitate îngrozitoare.

Chiar înainte să adoarmă, Margot se gândește la furnicile cu aripi care, într-o zi de vară, invadau dintr-odată casa de pe malul lacului, acopereau pământul într-un strat gros, se agățau de bârnele de lemn, zumzăiau pe trunchiurile copacilor, iar aerul era atât de plin de furnici, încât ți-era teamă că aveai să le tragi pe nas dacă inspirai. Tot anul, furnicile astea trăiesc sub pământ, izolate. După care eclozează, mănâncă ce găsesc – praf și semințe sau ce-or mânca – și se pun pe așteptat. Iar într-o bună zi se ridică toate odată în aer – condiția este să se fi menținut o anumită temperatură și umiditate timp de nu știu câte zile... Și încep să se caute. Margot nu putea să mărturisească nimănui astfel de gânduri. Oamenii ar fi crezut că a înnebunit de stres și, Dumnezeu e martor, erau destui care de-abia așteptau să-i ia locul. Cu toate astea, în timp ce stă întinsă în pat, la capătul unei zile pline de rapoarte despre copii arși și copii în convulsii și găști de fete care se bat și care sunt ținute în arest pentru binele lor, nu poate să se abțină să se gândească: de ce acum? De ce chiar acum? Și iar îi apar în minte furnicile alea, care hibernează până când vine momentul potrivit, primăvara.

Trec trei săptămâni, după care primește un telefon de la Bobby, care îi spune că Jocelyn a fost implicată într-o încăierare.

Încă din a cincea zi, îi separaseră pe băieți de fete – o măsură firească, după ce și-au dat seama că fetele erau sursa. Unii părinți au început să le spună băieților să nu mai iasă singuri din casă, să nu se îndepărteze prea mult.

— Este de-ajuns să vezi o dată, povestește la televizor o femeie cu fața cenușie. Am văzut o fată făcându-i chestia asta unui băiat în parc, fără niciun motiv; băiatului a început să-i curgă sânge din ochi. *Din ochi.* Este de-ajuns să vadă o dată și nicio mamă nu-și va mai scăpa din ochi băiatul.

N-au putut să țină școlile închise la nesfârșit; s-au reorganizat. Autobuzele doar pentru băieți îi duceau în siguranță la școli doar pentru băieți. Aceștia s-au obișnuit rapid. Era suficient să vezi câteva clipuri online ca să simți frica în gât.

Însă cu fetele n-a fost simplu. Nu poți să le ții despărțite. Unele dintre ele sunt furioase, altele sunt rele și, odată ce treaba a devenit publică, unele se întrec să-și dovedească forța și îndemânarea. Au avut loc și răniri, și accidente; o fată a orbit-o pe alta. Profesorilor le este teamă. Experții care apar la

televizor spun: „Închideți-le pe toate în închisori bine păzite". Din câte ne dăm seama, este vorba despre toate fetele în jurul vârstei de 15 ani. Sunt așa de multe, că nu mai contează. Nu le pot închide pe toate, n-are nicio noimă. Și totuși, oamenii asta cer.

Acum și Jocelyn a fost implicată într-o încăierare. Știrea ajunge la presă înainte ca Margot să ajungă acasă la fiica ei. Echipele de filmare de la știri își instalează deja echipamentul pe gazonul din fața casei ei. *Doamnă primar, doriți să comentați zvonurile conform cărora fiica dumneavoastră a băgat un băiat în spital*?

Nu, nu dorește să comenteze.

Bobby e în sufragerie cu Maddy. Stă pe canapea între picioarele tatălui ei, își bea paharul cu lapte și se uită la *Fetițele Powerpuff.* Ridică privirea când intră mama ei, dar nu face niciun alt gest, ci doar își mută la loc privirea pe ecranul televizorului. Zece ani, merge pe cincisprezece. Asta e. Își sărută fiica mai mică pe cap, în timp ce aceasta încearcă să vadă la televizor pe după mama ei. Bobby îi strânge ușor mâna lui Margot.

— Unde-i Jos?

— Sus.

— Și?

— E speriată, normal.

— Da.

•

Margot închide cu grijă ușa de la dormitor.

Jocelyn e pe pat, cu picioarele întinse. Îl ține în brațe pe domnul Urs. E un copil, doar un copil.

— Trebuia să vorbim de când a început, zice Margot. Îmi pare rău.

Jocelyn mai are puțin și plânge. Margot se așază pe pat cu grijă, ca și cum ar încerca să nu răstoarne o găleată plină ochi.

— Tata zice că n-ai rănit pe nimeni, nu tare.

Se oprește, dar Jos nu zice nimic, așa că Margot continuă.

— Au fost... și alte trei fete? Știu că ele au început. Băiatul ăla nu avea ce să caute lângă voi. Fuseseră verificate la John Muir. Doar l-ați speriat.

— Știu.

Bun. Comunicare verbală. Un început.

— A fost... prima dată când ai făcut-o?

Jocelyn își dă ochii peste cap. Trage plapuma cu o mână.

— E ceva complet nou pentru amândouă, da? De cât timp ai început s-o faci?

Șoptește atât de încet, că Margot abia o aude.

— Șase luni.

— Șase *luni*?

A greșit. Nu trebuie să-ți exprimi niciodată neîncrederea sau îngrijorarea. Jocelyn își trage genunchii la gură.

— Îmi pare rău, spune Margot. Sunt doar... surprinsă, atât.

Jos se încruntă.

— Multe fete au început înaintea mea. Era... era o distracție... când a început, ca electricitatea statică.

Electricitate statică. Cum era aia? Te frecai cu rigla de păr și apoi se lipeau hârtiuțele de ea? O activitate pentru copiii de 6 ani, care se plictisesc la o zi de naștere.

— Era amuzantă și ciudată chestia asta pe care o făceau fetele. Ne uitam în secret la clipuri pe internet. Te învățau cum să faci scheme.

Iată momentul în care orice secret pe care-l ai față de părinții tăi devine o monedă de schimb. Tot ceea ce știi tu sunt lucruri de care ei n-au auzit.

— Cum ai... cum ai învățat s-o folosești?

— Nu știu, doar am simțit că pot s-o fac. E ca o... răsucire.

— Și de ce n-ai zis nimic? De ce nu mi-ai spus?

Fata se uită pe fereastră, spre gazon. Dincolo de gardul înalt din spate, se adună deja bărbați și femei cu camere.

— Nu știu.

Margot își amintește cum a încercat să vorbească cu mama ei despre băieți și despre lucrurile care se întâmplau la petreceri. Despre ce însemna prea departe, unde trebuie să se oprească mâna unui băiat. Își amintește imposibilitatea absolută de a purta aceste conversații.

— Arată-mi.

Jos mijește ochii.

— Nu pot... Ți-aș face rău.

— Ai exersat? Poți s-o controlezi suficient cât să nu mă omori sau să-mi provoci o criză de convulsii?

Jos trage aer adânc în piept. Își umflă obrajii. Expiră aerul încet.

— Da.

Mama ei aprobă din cap. Asta-i Jocelyn pe care o cunoaște: conștiincioasă și serioasă. Neschimbată.

— Atunci arată-mi.

— Nu pot s-o controlez atât de bine cât să nu te doară, înțelegi?

— Cât de tare o să mă doară?

Jos își răsfiră degetele, își privește palmele.

— La mine e intermitent. Uneori este puternică, uneori nu este deloc.

Margot strânge din buze.

— În regulă.

Jos întinde mâna, apoi o retrage.

— Nu vreau.

Cândva Margot curățase și protejase fiecare pliu al trupului acestui copil. Nu este împăcată că nu îi cunoaște puterile.

— Gata cu secretele. Arată-mi.

Jos mai are puțin și plânge. Își pune arătătorul și mijlociul pe brațul mamei sale. Margot se așteaptă s-o vadă pe Jos făcând ceva: ținându-și respirația sau încruntându-se sau încordându-și mușchii brațului, dar nu vede nimic. Doar simte durerea.

A citit rapoartele preliminare ale CDC, în care se menționează că energia „afectează în primul rând centrii durerii din creierul uman” – adică doare mai mult decât ar trebui, deși pare o formă de electrocutare. Este ca un impuls direcționat, care declanșează o reacție la nivelul receptorilor durerii din organism. Cu toate acestea, se aștepta să fie ceva vizibil; să vadă cum i se încrețește sau cum i se prăjește carnea sau să poată să urmărească cu privirea arcul de curent electric, asemenea unui șarpe care mușcă instantaneu.

În schimb, simte miros de frunze ude după furtună. O livadă de meri și fructele căzute, care încep să putrezească, exact ca la ferma părinților ei.

Apoi simte durerea. Începe din locul de pe antebraț în care o atinge Jos, ca o durere surdă de oase. Ca gripa care îți străbate mușchii și articulațiile. Se accentuează. Simte cum ceva îi face osul să trosnească, să se răsucească și să se îndoaie și ar vrea să-i spună lui Jos să se oprească, dar nu poate să deschidă gura. Îi sfredelește osul tot mai adânc, ca și cum ar urma să facă implozie; tot ce poate să vadă este o tumoare, una tare și lipicioasă, care explodează în măduva brațului ei și îi spulberă

cubitusul și radiusul în așchii fine. Îi este rău. Vrea să strige. Durerea care îi radiază în sus, pe braț, și apoi în tot corpul și îi provoacă greață. Nu mai e nicio parte din ea neatinsă; o simte reverberându-i în cap și de-a lungul coloanei, al spatelui, în jurul gâtului și de-acolo i se împrăștie pe toată lungimea claviculei.

Clavicula. N-au trecut decât câteva secunde, dar au fost atât de lungi. Numai durerea poate să-ți atragă astfel atenția asupra corpului; așa ajunge Margot să remarce reverberațiile din piept. În mijlocul pădurilor și al munților de durere, distinge o notă cristalină de-a lungul claviculei. Ca un ecou, un răspuns.

Îi amintește de ceva. Un joc pe care-l juca în copilărie. Ce ciudat: nu s-a mai gândit la jocul ăla de ani de zile. Nici nu a povestit nimănui despre el; știa că nu trebuie, deși nu-și dădea seama cum de știa. În jocul ei, era o vrăjitoare și putea să creeze un ghem de lumină în palmă. Frații ei se jucau de-a cosmonauții, cu arme de plastic, cumpărate cu cartonașele din cutiile de cereale, dar jocul simplu, pe care îl juca ea complet singură în pădurea de mesteceni de la marginea proprietății părinților, era diferit. În jocul ei nu avea nevoie nici de armă, nici de cască de cosmonaut, nici de sabie cu laser. În jocul pe care Margot îl juca în copilărie își era suficientă.

Simte niște furnicături în piept, pe brațe și în palme, ca și cum *își revine o mână care ți-a amorțit.* Durerea n-a dispărut încă, dar a devenit neimportantă. Altceva se întâmplă. Instinctiv își afundă mâinile în plapuma lui Jocelyn. Simte mirosul de mesteceni ca și cum s-ar afla din nou sub protecția lor, înconjurată de aroma puternică de lemn vechi și de pământ gras, reavăn.

Și trimise fulgerul său până la capătul pământului.

•

Când deschide ochii, vede un model în jurul fiecărei mâini. Cercuri concentrice, albe-negre, albe-negre, sunt arse în plapumă, acolo unde a strâns-o în mână. Și știe: a simțit răsucirea pe care, din câte își amintește, a cunoscut-o și i-a aparținut dintotdeauna. A știut cum să o țină în căușul palmei. A știut cum să-i poruncească să lovească.

— O, Doamne, șoptește. O, Doamne.

Allie

Allie se împinge în mâini și se urcă pe placa de mormânt, după care se lasă pe spate, ca să citească numele – un lucru pe care îl face de fiecare dată, ca un fel de comemorare. *Cum vă merge, doamnă Annabeth MacDuff, mamă iubitoare, trecută la cei drepți?* și își aprinde o țigară Marlboro.

Țigările se află printre cele patru sau cinci plăceri din lume pe care doamna Montgomery-Taylor le consideră respingătoare în ochii Domnului; numai că strălucirea țigării care arde, gestul de a trage fumul în piept, firul de fum care-i iese printre buze spun clar: *Du-te dracu', doamnă Montgomery-Taylor, du-te dracu' și tu, și toate cucoanele de la biserică, plus rahatul ăla de Iisus Hristos.* Ar fi fost suficient să și-o aprindă normal, suficient ca să-i impresioneze pe băieți și să le transmită mesajul. Dar Allie nu vrea să-și aprindă țigara normal.

Kyle face un gest cu bărbia și zice:

— Am auzit că niște tipi au omorât o fată în Nebraska săptămâna trecută pentru că a făcut chestia asta.

— Pentru că a fumat? Cam dură pedeapsă.

Hunter intervine:

— Jumătate dintre copiii de la școală știu că poți s-o faci.

— Și ce?

Hunter adaugă:

— Ai putea să-l ajuți pe tatăl tău la firmă. Ar face economie la curent.

— Nu e tatăl meu.

Allie scapără iar din vârfurile degetelor. Băieții o privesc.

Pe măsură ce apune soarele, cimitirul se umple de cântece de greieri și de orăcăituri de broaște, în așteptarea ploii. A fost o vară lungă și secetoasă. Pământul tânjește după o ploaie adevărată.

Domnul Montgomery-Taylor are o firmă de ambalat carne, cu puncte de lucru aici, în Jacksonville, mai la nord, în Albany, și chiar în Statesboro. Oficial se cheamă „ambalat carne”, dar, de fapt, sunt producători de carne. Sacrifică animale. Domnul Montgomery-Taylor a dus-o pe Allie să vadă când era mai mică. Era în faza aia, în care-i plăcea să se creadă un bărbat

cumsecade, care îi arată unei fetițe lumea bărbaților. Pentru ea era un fel de mândrie că urmărise toată tărășenia fără să tresară sau să-și întoarcă privirea sau să treacă mai departe. Mâna domnului Montgomery-Taylor a stat ca un clește pe umărul ei pe tot parcursul vizitei în care i-a arătat cocinile în care erau strânși porcii înainte de întâlnirea finală cu cuțitul. Porcii sunt animale foarte inteligente; dacă îi sperii, carnea nu mai are același gust. Trebuie să te porți cu grijă.

Găinile nu sunt deștepte. Au lăsat-o să se uite cum scoteau din cuști puii albi și pufoși. Îi înșfăcau, îi întorceau cu fundurile cu pene albe în sus și le legau picioarele pe banda care îi trecea apoi prin apa electrificată. Cotcodăcesc și se zbat. Unul câte unul, trupurile le înțepenesc, apoi se înmoaie.

— E uman, a spus domnul Montgomery-Taylor. Nici nu știu ce i-a lovit.

Apoi râde și, odată cu el, râd și angajații.

Allie a observat că unul sau doi pui au ridicat capul. Nu și-au pierdut cunoștința când au trecut prin apă. Erau conștienți în timp ce banda îi purta către rezervorul cu apă fiartă.

— Eficient, igienic și uman, a adăugat domnul Montgomery-Taylor.

Allie s-a gândit la discursurile extatice despre iad ale doamnei Montgomery-Taylor, despre cuțitele care se rotesc și despre apa fiartă, care îți înghite corpul întreg, despre uleiul care clocotește și despre râuri de plumb topit.

Allie și-a dorit să alerge de-a lungul bandei și să le desfacă legăturile, să-i elibereze, dezlănțuiți și furioși. Și-a imaginat cum îl atacă pe domnul Montgomery-Taylor în special, răzbunându-se pe el cu ghearele și ciocurile. Dar vocea i-a spus: *încă nu a venit vremea, fiica mea. Încă nu a venit vremea ta.* Vocea nu a îndrumat-o niciodată greșit până acum, în nicio zi a vieții ei. Așa că Allie s-a mulțumit să dea din cap și să spună: „E foarte interesant. Mulțumesc că m-ați adus”.

La scurt timp după vizita la fabrică, s-a pomenit că poate să facă chestia asta. Nu a fost ceva imperativ; a semănat cu ziua în care și-a dat seama că îi crescuse părul lung. Se întâmpla zi după zi, pe neobservate.

Stăteau la masă, la cină. Allie a întins mâna ca să apuce furculița și a văzut o scânteie țâșnind.

Vocea a zis: *mai fă-o o dată. Stă în puterea ta să o faci. Concentrează-te.* Ceva i s-a răsucit sau i-a vibrat în piept. Și scânteia a apărut din nou. *Bravo,* i-a spus vocea, *dar lor să nu le arăți, nu e pentru ei.* Nici domnul Montgomery-Taylor, nici doamna Montgomery-Taylor nu au observat. Allie nici n-a ridicat privirea, nu s-a văzut nimic pe fața ei. Vocea a spus: *acesta este primul dintre darurile mele, fiica mea. Învață să-l folosești.*

Exersa în baie. Făcea scânteia să sară dintr-o mână în cealaltă. Și-a făcut veioza să lumineze mai tare, apoi mai încet. A ars o gaură mică într-un șervețel; a exersat până când i-a ieșit mică, cât un vârf de ac. Și încă și mai mică. Lucrurile acestea necesită concentrare neîntreruptă și atent direcționată. La asta se pricepe. N-a mai auzit de nimeni care să-și aprindă țigările cu ea.

Vocea i-a spus: *va veni o zi când o vei folosi, iar atunci vei ști ce ai de făcut.*

De obicei îi lăsa pe băieți s-o atingă dacă voiau. La asta se așteptau ei când au venit în cimitir. O mână care urcă pe coapsă, o țigară scoasă din gură ca o acadea și ținută într-o parte, cât se sărută. Kyle se urcă lângă ea, îi pune mâna pe mijloc, începe să-i scotocească pe sub materialul bluzei. Ea îl oprește cu un gest. El zâmbește.

— Hai, nu fi așa, îi spune băiatul.

Îi trage nițel de bluză în sus.

Ea îl săgetează pe dosul palmei. Nu mult. Doar cât să-l întrerupă.

Băiatul își trage mâna. Întâi se uită la ea, apoi, îndurerat, la Hunter.

— Hei, ce-i asta?

Ea ridică din umeri.

— N-am chef.

Hunter se apropie și se așază de partea cealaltă. Acum e prinsă între cei doi – ambele trupuri se împing în ea, iar în pantaloni au umflături care le fac intențiile vizibile.

— Treaba ta, zice Hunter, dar tu ne-ai adus aici și noi avem chef.

O cuprinde pe după mijloc și o strânge cu brațul lui mare și puternic și îi atinge sânul cu degetul mare.

— Haide, îi zice, o să ne distrăm puțin, doar noi trei.

Se apleacă s-o sărute, cu gura deschisă.

Lui Allie îi place de Hunter. Are 1,93 metri, umeri mari și puternici. S-au distrat de mai multe ori împreună. Însă nu de asta a venit aici. Simte ceva în legătură cu ziua de azi.

Îl nimerește la subsuoară. Una dintre loviturile cât un vârf de ac, drept în mușchi, precisă și curată, asemenea unei lame subțiri de cuțit, care îi perforează umărul. Se joacă cu intensitatea, la fel cum își făcea veioza să lumineze mai tare sau mai încet, până când durerea devine un cuțit de foc.

— Băga-mi-aș! zice Hunter și sare în spate. Băga-mi-aș!

Își duce mâna dreaptă la subsuoara stângă și se masează. Brațul stâng îi tremură.

Furios, Kyle o trage pe fată spre el.

— De ce ne-ai pus să venim aici, la mama dracului, dacă...

În momentul ăla îl nimerește în gât, imediat sub maxilar. O lovitură ca o lamă de metal, care îi secționează laringele. Gura îi atârnă întredeschisă. Scoate sunete ca și cum s-ar sufoca. Respiră, dar nu poate să vorbească.

— Futu-ți morții mă-tii! strigă Hunter. Aici te lăsăm!

Hunter dă înapoi. Kyle își apucă ghiozdanul, dar se ține în continuare cu mâna de gât.

— *Mo-ii mă-ii*, îi strigă și el în drum spre mașină.

Rămâne acolo până târziu, până după ce se întunecă, întinsă pe spate, pe mormântul lui Annabeth MacDuff, mamă iubitoare trecută la cei drepți, aprinzându-și țigară de la țigară cu scânteia din vârful degetelor și fumându-le până la filtru. Zgomotele nopții se întețesc în jurul ei și se gândește: *prinde-mă dacă poți.*

I se adresează vocii: *Mamă, azi e ziua, nu-i așa*?

Vocea răspunde: *Chiar așa, fiica mea. Ești pregătită*?

Allie spune: *Hai să vedem*!

•

Se strecoară în casă, cățărându-se pe pergola pentru trandafiri. Și-a legat tenișii între ei și i-a aruncat pe după gât. Se fixează cu degetele de la picioare, iar cu degetele de la mâini caută și se ține. Doamna Montgomery-Taylor a văzut-o odată, când era mai mică, urcându-se într-un copac – unu, doi, trei, a ajuns sus: „Ia uite-te la ea, se cațără exact ca o maimuță”. A spus-o ca și cum o bănuia de mult de lucrul ăla. Ca și cum doar așteptase confirmarea.

Allie ajunge la fereastra camerei ei. A lăsat-o întredeschisă doar puțin – împinge de geam în sus, își ia tenișii de după gât și

îi aruncă în cameră. Se împinge în pervaz și sare înăuntru. Se uită la ceas. Nici măcar nu este ora cinei, așa că nimeni n-are ce să-i reproșeze. Îi scapă un fel de râs gros și răgușit. Un alt râs îi răspunde. Își dă seama că mai este cineva în încăpere. Și știe cine este, firește.

Domnul Montgomery-Taylor se desprinde din fotoliu asemenea uneia dintre mașinăriile cu brațe lungi din linia lui de producție. Allie trage aer în piept, dar, înainte să rostească jumătate de cuvânt, se trezește lovită tare peste față, cu reverul. Ca pe terenul de tenis al clubului. Pocnetul pe care îl scoate maxilarul ei este sunetul mingii care lovește racheta.

Furia lui a fost mereu specială, foarte controlată, foarte tăcută. Cu cât vorbește mai puțin, cu atât este mai furios. Este beat – îl miroase –, e furios și mormăie: „Te-am văzut. Te-am văzut în cimitir cu băieții ăia, Târfă-Mică-Și-Infectă”. Își marchează fiecare cuvânt cu un pumn sau cu o palmă ori un șut. Ea nu se face ghem. Nu se roagă de el să se oprească. Știe că doar l-ar înverșuna și mai tare. Îi desface genunchii. Își duce mâna la curea. O să-i arate el ce târfă mică este. Ca și cum nu i-ar fi arătat deja de-atâtea ori.

La parter, doamna Montgomery-Taylor ascultă polcă după polcă la radio, bea sherry, încet, dar susținut, cu sorbituri mici, care nu fac rău nimănui. Nu vrea să vadă cu ce își ocupă domnul Montgomery-Taylor serile, la etaj; măcar nu umblă după fuste prin cartier, iar fata merită ce primește. Dacă vreun reporter de la *Sun-Times* ar fi fost interesat de activitățile mărunte din această familie obișnuită și dacă i-ar fi pus un microfon în dreptul gurii chiar atunci și ar fi întrebat-o *Doamnă Montgomery-Taylor, ce credeți că-i face soțul dumneavoastră acelei fete mulatre, de 16 ani, pe care ați luat-o în casa dumneavoastră din milă creștinească*? *De ce credeți că urlă și se comportă așa*? ea ar fi zis: *Păi, ce să fie, îi dă o mamă de bătaie și nici că merită altceva.* Dar cine s-o întrebe? Iar dacă intervievatorul ar fi insistat *Dar ce ați vrut să ziceți cu umblatul după fuste*? doamna Montgomery-Taylor ar fi făcut o grimasă ușoară, ca și cum i-ar fi venit un damf puturos, apoi și-ar fi recompus fața zâmbitoare și ar fi răspuns pe un ton confidențial: *Știți cum sunt bărbații.*

Cu ani în urmă, în timp ce el o ținea pe Allie cu o mână de gât și o țintuia pe spate, cu capul răsucit dureros și lipit de tăblia patului, a fost prima dată când vocea i-a vorbit, când i-a răsunat

clar, din interiorul propriului cap. Dacă e să se gândească, de auzit o aude de multă vreme, dar nu clar. Încă dinainte să vină în casa familiei Montgomery-Taylor, de pe vremea când era pasată dintr-o casă în alta și din om în om, auzea o voce stinsă, îndepărtată, care o avertiza să fie atentă când era în pericol.

Vocea i-a spus: *Ești puternică, vei supraviețui.*

Iar Allie i-a răspuns, în timp ce mâna lui o strângea tot mai tare de gât: *Mamă*?

Vocea i-a zis: *Desigur.*

Nu s-a întâmplat nimic special azi; nu se poate spune că a fost provocată mai tare decât de obicei. Ideea este că în fiecare zi creștem puțin, că se schimbă ceva, astfel că acumularea de zile face dintr-odată imposibilul posibil. Așa se transformă o fată într-o femeie adultă. Pas cu pas, până când se săvârșește. Îl vede venind spre ea și își dă seama că poate să o facă. A acumulat suficientă energie, poate că o are deja de mai multe săptămâni sau luni, dar numai acum se simte sigură. Poate să o facă și nu este loc de rateuri sau de represalii. I se pare cel mai simplu lucru din lume, ca și cum ar întinde mâna să stingă un întrerupător. Nu înțelege de ce nu s-a gândit să stingă becul ăsta învechit mai devreme.

Îi spune vocii: *Acum e timpul, nu-i așa*?

Vocea răspunde: *Tu știi.*

Camera se umple cu miros de ploaie. Domnul Montgomery-Taylor ridică privirea, crede că a început în sfârșit să plouă, că pământul scorojit soarbe apa cu înghițituri lacome. Crede că mirosul intră pe geam și inima îi crește de bucurie că plouă, ceea ce nu-l împiedică să-și vadă de treabă. Allie își apropie mâinile de tâmplele lui, de-a stânga și de-a dreapta acestora. Simte palmele mamei suprapuse peste degetele ei mici. Se bucură că domnul Montgomery-Taylor nu se uită la ea, ci pe fereastră, în căutarea unei ploi inexistente.

Și atunci croi făgaș pentru lovitura de fulger și deschise calea furtunii.

O străfulgerare de lumină albă. Pentru o clipă, fruntea, gura și dinții îi sunt luminați argintiu. Un tremur puternic îl face să iasă din ea. Se zbate cuprins de spasme violente. Dinții îi clănțănesc în gură. Cade la podea, cu un zgomot puternic, iar Allie se teme că doamna Montgomery-Taylor ar putea să audă ceva, dar ascultă radioul cu volumul dat tare, așa că nu se aud pași pe

scări și nici vocea ei strigând-o. Allie își trage chiloții și blugii. Se apleacă să-l privească. Are buzele acoperite de o spumă roșiatică. Șira spinării i s-a curbat invers, mâinile arată ca niște gheare. Pare să respire încă. Se gândește: *aș putea să strig după ajutor, poate chiar aș putea să-l salvez.* Drept care își lipește palma de inima lui și adună rămășițele de energie pe care le mai are și cu care îl lovește chiar acolo, în locul în care oamenii sunt făcuți din bătăi electrice regulate. Rămâne nemișcat.

Ia câteva lucruri din cameră. Banii pe care i-a dosit într-un loc sub pervaz – doar câțiva dolari, dar de-ajuns pe moment. Un radio cu baterii, pe care doamna Montgomery-Taylor îl avea din copilărie și pe care i-l dăruise în unul dintre acele momente de bunătate, care reușesc să umbrească și să tulbure puritatea simplă a suferinței. Nu-și ia telefonul, pentru că a auzit că poate să fie urmărit prin GPS. Aruncă o privire la Hristosul din fildeș, răstignit pe o cruce de mahon și agățat deasupra patului ei.

Ia-l, îi spune vocea.

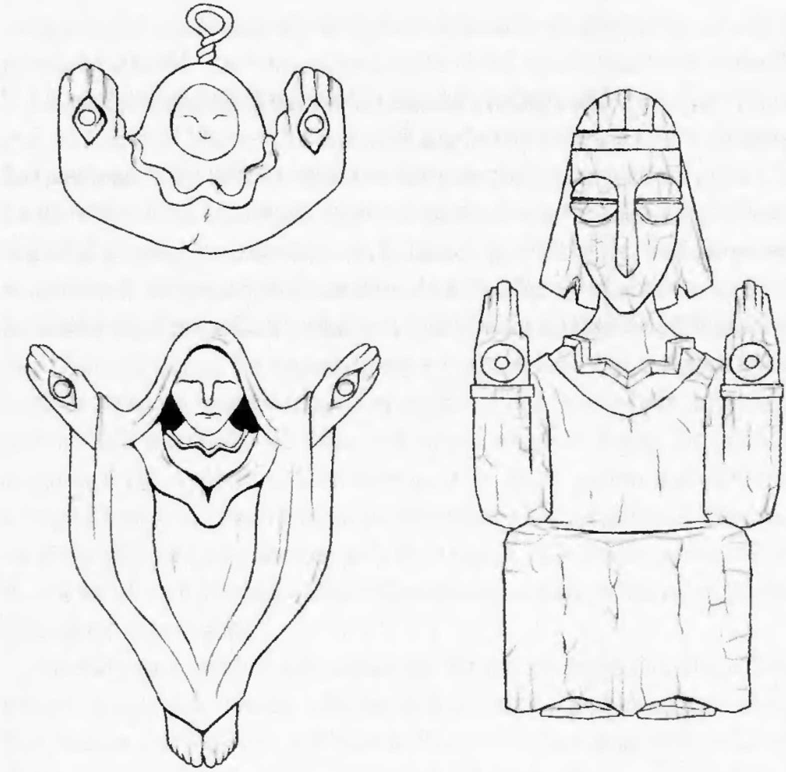
M-am descurcat bine? întreabă Allie. *Ești mândră de mine*?

Foarte, foarte mândră, fiica mea. Și mă vei face și mai mândră. Vei face minuni în lumea asta.

Allie îndeasă micul crucifix în geanta de umăr. A știut dintotdeauna că nu trebuie să spună nimănui despre voce. Știe să țină un secret.

Allie îi aruncă o ultimă privire domnului Montgomery-Taylor înainte să-și facă vânt peste pervaz. Poate nici n-a știut ce l-a lovit. Ea speră totuși că a știut. Își dorește să-l fi aruncat de viu în rezervorul cu apă fiartă.

În timp ce sare de pe pergola cu trandafiri și traversează gazonul din spatele casei, se gândește că poate ar fi trebuit să șterpelească un cuțit de la bucătărie înainte să plece. Dar își amintește – și râde de gândul ei – că un cuțit nu i-ar fi servit la altceva decât la tăiatul mâncării în farfurie. În rest, la absolut nimic altceva.

Trei reprezentări ale Maicii Sfinte, cu o vechime de aproximativ cinci sute de ani. Găsite în timpul unor excavaţii în Sudanul de Sud.

Allie

Cu nouă ani înainte

Merge și se ascunde, se ascunde și merge 82 de zile. Face autostopul unde se poate, dar parcurge cea mai mare parte din drum pe jos.

La început nu are probleme să găsească șoferi dispuși să ia la drum o fată de 16 ani, să traverseze statul în zigzag, să-și acoperă urmele. Dar, pe măsură ce urcă spre nord și vara se transformă în toamnă, tot mai puțini șoferi opresc la semnul ei de „ia-mă, nene”. Tot mai mulți virează panicați și se depărtează de ea, ca și cum ar vrea să o ocolească, deși nu este ieșită în șosea. O femeie își face cruce în timp ce soțul ei o depășește.

Încă de la începutul călătoriei, Allie și-a cumpărat un sac de dormit la mâna a doua. Miroase cam urât, dar îl aerisește în fiecare dimineață și încă n-a fost nicio ploaie mare. S-a bucurat de călătorie, deși avea mai tot timpul burta goală, iar picioarele o dureau. În unele dimineți s-a trezit imediat după răsăritul soarelui, a văzut contururile pline și luminoase ale copacilor și ale drumului, scăldate de soarele de dimineață, și a simțit lumina cum îi licărea în plămâni și s-a bucurat să fie acolo. Odată, o vulpe cenușie s-a ținut după ea trei zile, păstrând o distanță de câțiva metri, niciodată suficient de aproape cât s-o poată atinge, dar nici prea departe – cu o singură excepție, când animalul a vânat un șobolan și s-a întors cu trupul moale în botul însângerat.

Allie s-a adresat vocii: *Vulpea e un semn*? Iar vocea i-a răspuns: *O, da. Continuă-ți drumul, fetițo.*

Allie n-a citit ziarele și nici n-a ascultat la micul ei radio. Nu știe, dar a ratat cu totul Ziua Fetelor. Nu știe că asta i-a salvat viața.

•

În casa din Jacksonville, doamna Montgomery-Taylor a urcat la etaj când a venit ora de culcare, așteptându-se să-și găsească soțul în birou, citind ziarul, și pe fată, pedepsită cum se cuvine

pentru prostiile pe care le făcuse. În camera fetei a văzut, în schimb, ceea ce era de văzut: *pe domnul Montgomery-Taylor, așa cum îl lăsase Allie, cu pantalonii în jurul gleznelor, cu membrul încă parțial erect, cu o spumă sângerie la gură, care păta și covorul de culoarea untului. Doamna Montgomery-Taylor a stat o jumătate de oră pe patul răvășit, cu ochii ațintiți la Clyde Montgomery-Taylor. După ce inițial i s-a tăiat respirația, a continuat să respire încet și liniștit.* Domnul îți dă, *a rostit ea în camera goală,* Domnul îți ia. *I-a ridicat pantalonii lui Clyde și a schimbat așternuturile de pe pat, având grijă să nu calce pe el. S-a gândit să-l pună pe un fotoliu din birou și să spele covorul, dar, deși o îndurera postura nedemnă în care se afla el, cu limba scoasă, pe covor, se îndoia că ar avea forța necesară. În plus, era mai plauzibil dacă spune că se afla în camera fetei, predându-i catehismul.*

A chemat poliția, iar când oamenii legii au sosit plini de compasiune, la miezul nopții, le-a dat o declarație. Să iei în casa ta un lup, să încălzești un șarpe la sân. Avea poze cu Allie. Ar fi fost de-ajuns ca să fie găsită în câteva zile dacă n-ar fi început chiar în noaptea aceea apelurile la secția locală de poliție, dar și în Albany, și în Statesboro, și pe tot teritoriul țării, ca niște ramuri din care cresc alte ramuri; *apelurile au aprins luminile într-o secție, apoi în alta, formând o rețea din ce în ce mai vastă.*

•

Într-un oraș de pe coastă al cărui nume nu-l știe, Allie găsește un cotlon bun în pădurea pitică de lângă case; un mal adăpostit, un loc uscat în care să se cuibărească, acolo unde stânca formează un fel de buză întoarsă. Petrece acolo trei zile, pentru că vocea îi spune: *Aici este ceva ce-ți trebuie, fata mea. Caută-l și găsește-l.*

E obosită și îi este foame tot timpul, așa că senzația de plutire a devenit ceva firesc, un lucru plăcut în felul lui. Aude vocea mai clar când i se contractă mușchii ca acum, când a trecut mult timp de la ultima masă; a fost tentată și-n trecut să nu mai mănânce, cu atât mai mult cu cât era sigură că tonurile vocii, murmurul ușor amuzat, erau nuanțele vocii mamei ei.

Allie nu și-o amintește pe mama ei, dar știe că a avut una, firește. Viața ei începe cu o lumină puternică, pe la vârsta de 3 sau 4 ani. Fusese la mall cu cineva, pentru că ținea într-o mână un balon, iar în cealaltă, un cornet de înghețată și cineva – nu

mama ei, de asta e sigură, ea ar fi știut – spunea: „Acum trebuie s-o suni pe doamna asta, mătușa Rose, iar ea se va purta frumos cu tine”.

Atunci a auzit prima dată vocea. Când a ridicat ochii și a privit-o pe mătușa Rose și vocea i-a șoptit*. Se va purta frumos,* ea s-a gândit *Vezi să nu. Nu cred nici într-o mie de ani.*

Vocea nu s-a mai înșelat niciodată de atunci. Mătușa Rose s-a dovedit o babornița care o înjura pe Allie când se pilea, iar asta se întâmpla aproape în fiecare zi. Vocea i-a spus lui Allie ce avea de făcut; cum să aleagă profesorul potrivit la școală și cum să spună povestea în așa fel încât să nu pară că a pregătit-o dinainte.

Dar cea care i-a urmat mătușii Rose a fost și mai rea, iar doamna Montgomery-Taylor, și mai rea decât cea de dinainte. Și totuși, în toți acei ani, vocea a ținut-o la adăpost de răul cel mai mare. Încă avea toate degetele de la mâini și de la picioare, deși fusese foarte aproape să nu le mai aibă, iar acum vocea îi spune: *Stai aici. Așteaptă și se va întâmpla.*

În fiecare zi merge pe jos până în oraș și explorează toate locurile în care poate să stea la căldură și la adăpost fără să fie dată afară. Biblioteca. Biserica. Micul muzeu al revoluției în care este înăbușitor de cald. Iar în a treia zi reușește să se furișeze în acvariu.

Este final de sezon. Ușa nu e foarte bine păzită. Și oricum este un acvariu foarte mic; cinci încăperi care dau una în alta, la capătul unui șir de magazine. Pe indicatorul de afară scrie „Minuni ale adâncurilor!” Allie așteaptă până când paznicul pleacă să-și ia un suc și lasă biletul cu „Revin în 20 de minute”. Atunci împinge ușa mică de lemn și intră fără probleme. Pentru că înăuntru e cald. Și pentru că vocea i-a spus să caute peste tot. Să nu rămână piatră neîntoarsă. Simte că aici este ceva care o interesează de cum intră în camera plină cu acvarii luminate puternic, în care mișună sute de pești colorați. O simte de-a curmezișul pieptului, îi coboară din claviculă până în degete. E ceva aici; altă fată care poate să facă ce poate și ea. Nu, nu e o fată. Allie își încordează din nou celălalt simț, cel care-i provoacă furnicături. A citit câte ceva pe internet, despre fete care spun că simt dacă altă femeie din încăpere este gata să-și folosească energia. Dar nimeni nu are la fel de multă

energie ca Allie. De când a primit darul, a fost în stare să-și dea seama dacă cineva din apropiere o are sau nu. Iar aici e ceva.

Găsește răspunsul în penultimul acvariu, unul mai întunecat decât celelalte, fără pești colorați, cu volănașe și alte zorzoane. Înăuntru vede niște creaturi lungi și negre, care stau pe fundul acvariului – așteaptă, se unduiesc ușor. Într-o parte a acvariului se află un aparat de măsură cu indicatorul la zero.

Allie n-a mai văzut așa ceva niciodată, nici nu știe cum se numesc.

Își lipește mâna de geam.

Unul dintre țipari se foiește, se răsucește și face ceva. Îl aude. Ceva pârâie, trosnește. Indicatorul aparatului se smucește.

Dar Allie n-are nevoie să știe ce este în acvariu ca să înțeleagă ce s-a întâmplat. A văzut cum a tresăltat peștele.

Pe peretele de lângă acvariu se află o descriere. Este atât de agitată, încât trebuie s-o citească de trei ori și să-și controleze respirația, altfel i-o ia la goană. Sunt țipari electrici. Sunt capabili de lucruri incredibile. Își electrocutează prada sub apă; da, exact așa. Allie produce un mic arc electric între arătător și degetul mare. Peștii se foiesc în acvariu.

Țiparii electrici mai pot să facă și alte lucruri. Pot să controleze „prin telecomandă" mușchii prăzii, interferând cu semnalele electrice din creierul ei. Pot să-i facă pe alți pești să înoate fix în gura lor dacă vor.

Allie stă și cugetă la asta ceva vreme. Își lipește din nou mâna de geam. Se uită la vietăți.

Asta da putere. Trebuie să fii în stare s-o controlezi. *Dar tu ți-ai controlat-o dintotdeauna, fiica mea. Și trebuie să te pricepi. Dar astea sunt lucruri pe care le poți deprinde.*

Allie rostește în sufletul ei: *Mamă, unde să mă duc*?

Iar vocea îi răspunde: *După ce părăsești acest loc, mergi încotro îți voi îndruma pașii.*

Vocea a avut mereu un fel biblic de a vorbi cu ea, ca acum.

În noaptea aceea, Allie vrea să se pregătească de culcare, dar vocea îi spune: *Nu, continuă să mergi. Nu te opri.* Are burta goală și se simte ciudat, amețită, cu mintea chinuită de gânduri despre domnul Montgomery-Taylor, ca și cum i-ar linge în continuare urechea cu limba care îi atârna când a plecat. Ce bine ar fi fost să aibă un câine.

Vocea îi spune: *Aproape ai ajuns, fata mea, nu-ți face griji.*

Și, din întuneric, îi răsare în față un semn luminos. Pe el scrie: „Mănăstirea Sisters of Mercy. Supă pentru cei fără adăpost și paturi pentru cei nevoiași”.

Vocea spune: *Vezi, ți-am zis eu.*

Tot ce știe după ce trece pragul este că trei femei o iau pe sus la propriu, îi spun „copilă” și „dragă” și exclamă când dau de crucifixul din geanta ei, pentru că este dovada a ceea ce au sperat să citească pe chipul ei. Îi aduc mâncare, iar ea stă pe un pat moale și cald, aproape inconștientă, iar în noaptea aceea nimeni nu o întreabă cine este și de unde vine.

•

Un copil metis, fără casă și familie, care „eșuează” într-o mănăstire aflată pe coasta de est, în acele luni, nu stârnește prea multă curiozitate. Nu este singura aruncată pe acest mal și nici cea care are cea mai mare nevoie de îndrumare. Măicuțele se bucură să-și folosească dormitoarele goale – locuiesc într-o clădire prea mare pentru ele, construită acum o sută de ani, când încă răspundeau cu sutele la chemarea Domnului de a se căsători cu El întru veșnicie. După trei luni, au instalat paturi supraetajate, au afișat orarele, inclusiv pentru școala de duminică, și au împărțit sarcini în schimbul meselor, al plăpumilor și al unui acoperiș deasupra capului. Numărul mare de oameni dislocați făcea ca vechile obiceiuri să-și recapete relevanța. Fete aruncate în stradă – călugărițele erau acolo ca să le primească.

Lui Allie îi place să le iscodească pe celelalte fete. Devine confidenta, prietena mai multora dintre ele, ca să-și compare povestea cu ale lor. Una dintre ele e Savannah, care povestește cum și-a trăsnit fratele vitreg peste față atât de tare, încât „i-au crescut pânze de păianjen pe el, i-au crescut peste gură, peste nas și chiar peste ochi”. Savannah vorbește cu ochii măriți, mestecându-și guma cu entuziasm. Allie își înfige furculița în carnea tare din tocana pe care măicuțele o servesc la cină de trei ori pe săptămână și întreabă:

— Și ce-o să faci acum?

— O să caut un medic care s-o scoată din mine. S-o taie și s-o scoată, spune Savannah.

Un indiciu. Mai sunt și altele. Pe unele fete le-au exorcizat părinții, crezând că erau posedate de un demon. Altele s-au încăierat între ele; unele continuă să o facă și aici. Una i-a făcut

lucrul acela unui băiat pentru că el i-a cerut-o: este o poveste care le fascinează pe fete. Oare băieților le place? Este posibil să și-o dorească? Unele dintre ele au găsit pe internet forumuri de discuții, de unde reiese că așa ar fi.

E o fată, Victoria, care i-a arătat mamei ei cum se face. După cum povestește fata pe un ton normal, ca și cum ar vorbi despre vreme, tatăl ei vitreg o bătuse pe mama ei atât de rău, încât nu mai rămăsese cu niciun dinte în gură. Cu o atingere a mâinii, Victoria a trezit la viață energia din mama ei și i-a arătat cum s-o folosească, iar aceasta a aruncat-o în stradă și i-a strigat că e vrăjitoare. N-au nevoie de un forum pe internet ca să înțeleagă asta. Toate dau din cap a înțelegere, iar cineva îi pasează Victoriei castronul cu sos.

În vremuri mai puțin haotice, poate ar fi venit poliția, asistenții sociali sau oameni serioși din conducerea școlii care să întrebe ce era cu fetele. Dar autoritățile sunt doar recunoscătoare că primesc o mână de ajutor.

Cineva o întreabă pe Allie ce i s-a întâmplat ei și fata știe că nu-și poate dezvălui numele adevărat. Își spune Eva, iar vocea o felicită: *Inspirată alegere, prima dintre femei*; *excelentă alegere.*

Povestea Evei este simplă, nimic memorabil. Eva este din Augusta, părinții au trimis-o la rude două săptămâni și, când s-a întors, a văzut că ai ei se mutaseră și nu știa unde. Mai avea doi frați mai mici; ea credea că părinților le-a fost frică pentru ei, deși nu i-ar răni niciodată. Celelalte fete dau din cap aprobator și trec la povestea altcuiva.

Nu contează ce am făcut, își spune Allie, *ci ceea ce am să fac.*

Iar vocea adaugă: *Ceea ce va face Eva.*

Iar Allie spune: *Da.*

Îi place la mănăstire. Măicuțele sunt în general bune, iar tovărășia femeilor îi face plăcere. Din experiență știe că tovărășia bărbaților nu-i aduce cine știe ce. Fetelor li se repartizează treburi de făcut și, după ce le termină, au oceanul în care pot înota și plaja pe care se pot plimba, sunt leagăne în curtea din spate, iar cântecele din capelă sunt liniștitoare și reduc la tăcere toate vocile din capul lui Allie. În acele momente de liniște, se pomenește gândind: *poate rămân aici pentru totdeauna. Să locuiesc în Casa Domnului pentru tot restul zilelor este singura mea dorință.*

Dintre măicuțe, una îi atrage în mod special atenția lui Allie: sora Maria Ignacia. Are pielea închisă la culoare, ca Allie, și ochi căprui, blânzi. Surorii Maria Ignacia îi place să spună povești despre copilăria lui Iisus, despre cum mama lui, Maria, era mereu bună cu el și îl învăța să iubească toate ființele.

— Vedeți, le spune sora Maria Ignacia fetelor care se adună să o asculte înainte de vecernie. Domnul nostru a învățat de la o femeie cum să iubească. Iar Maria le stă aproape tuturor copiilor. Și vouă vă stă aproape, de aceea v-a adus la ușa noastră.

Într-o seară, după ce celelalte fete au plecat, Allie și-a pus capul pe genunchiul surorii Maria Ignacia și i-a spus:

— Aș putea să rămân tot restul vieții aici?

Sora Maria Ignacia o mângâie pe păr și-i spune:

— O, dar ar trebui să te călugărești ca să rămâi aici. Și poate vei hotărî că vrei altceva de la viață. Un soț și copii, o meserie.

Allie se gândește: eternul răspuns. Niciodată nu vor să rămâi cu ei tot restul vieții. Îți declară mereu că te iubesc, dar nu vor niciodată să rămâi.

Iar vocea îi spune foarte încet: *Fiica mea, dacă vrei să rămâi, pot aranja asta pentru tine.*

Allie îi spune vocii: *Ești Maria, mama*?

Iar vocea răspunde: *Dacă vrei tu, draga mea. Dacă asta îți convine.*

Allie spune: *Nu vor vrea niciodată să mă oprească, nu-i așa*? *Nu voi putea niciodată să rămân.*

Iar vocea spune: *Dacă vrei să rămâi, va trebui să transformi locul ăsta în locul tău. Gândește-te la cum ai putea s-o faci. Nu-ți face griji, îți vei da tu seama.*

•

Fetele se luptă în joacă, își încearcă puterile unele pe altele. În apă sau pe uscat își provoacă una alteia mici electroșocuri și senzații tari. Și Allie se folosește de aceste momente ca să exerseze, dar o face într-un mod mai subtil. Nu vrea ca celelalte să știe ce face ea, n-a uitat ce a citit despre țiparii electrici. Îi ia mult timp până reușește să trimită un mic electroșoc, care să facă să tresalte mâna sau piciorul uneia dintre fete.

— O! exclamă Savannah, simțindu-și umărul cum o ia în sus. Ce-a fost asta?

— Au, zice Victoria când Allie îi dă creierului ei un mic ghiont. Mă doare capul. Nu pot… nu pot să gândesc cum trebuie.

— Căcat! strigă Abigail în timp ce i se blochează genunchiul. Mi s-a pus un nenorocit de cârcel în apă.

Nu e nevoie de multă energie și nici nu le doare. Niciuna nu știe că a fost Allie – este ca țiparii din acvariu: când o face, își ține capul deasupra apei și ochii larg deschiși, ațintiți.

După câteva luni, o parte dintre fete încep să vorbească despre plecarea de la mănăstire. Lui Allie – sau Evei după cum își spune chiar și în sinea ei – i-a trecut prin cap că și altele ar putea să aibă secrete, poate că și ele se ascund și așteaptă până nu mai sunt căutate.

Una dintre fete, pe nume Gordy, de la numele de familie Gordon, o roagă pe Allie să vină cu ea.

— Mergem în Baltimore, îi spune. Am acolo rude din partea mamei, care ne vor ajuta să ne instalăm.

Strânge din umeri și continuă.

— Mi-ar plăcea să fac drumul împreună cu tine.

Eva își face prieteni într-un mod care pentru Allie a fost mereu dificil. Eva e blândă, tăcută și vigilentă, în timp ce Allie era aricioasă și complicată.

Nu poate să se întoarcă de unde a venit și, la drept vorbind, ce ar aștepta-o acolo? Dar nici nu e ca și cum se vor face mari valuri ca să se dea de urma ei. Acum arată oricum diferit, are fața mai lungă, mai subțire, s-a înălțat. Este în acel moment din viață în care copiii încep să-și poarte fețele de adulți. Ar putea să meargă spre nord, până în Baltimore sau chiar să se mute în alt oraș anonim și să se angajeze chelneriță. În trei ani, nimeni din Jacksonville n-ar mai recunoaște-o. Sau ar putea să rămână aici. Când Gordy o îndeamnă spunându-i „Hai să plecăm de-aici”, Allie știe că vrea să rămână. Nicăieri nu a fost mai fericită decât aici.

Ascultă pe la uși și colțuri. E un obicei vechi. Un copil aflat mereu în pericol trebuie să învețe să fie mai atent la adulți decât un copil iubit și prețuit.

Așa le aude pe măicuțe certându-se și află că s-ar putea nici măcar să nu i se dea șansa să rămână.

Vocea pe care o aude Allie prin ușa micului salon este a surorii Veronica, cu chipul ei ca granitul.

— Ați văzut? spune aceasta. Ați văzut lucrătura?

— Am văzut-o toate, tună maica stareță.

— Atunci cum de mai puteți să vă îndoiți?

— Basme, spune sora Maria Ignacia. Jocuri de copii.

Vocea surorii Veronica e atât de puternică, încât face ușa să vibreze ușor, iar Allie se dă un pas în spate.

— Și Evangheliile tot *basme* sunt? Domnul nostru a spus minciuni? Îmi spui că Satana n-a existat niciodată, că atunci când El a alungat dracii din oameni a fost doar un *joc*?

— Nu spune nimeni așa ceva, Veronica. Nimeni nu pune la îndoială Evangheliile.

— N-ai văzut știrile? N-ai văzut ce fac? Au puteri pe care le ascund de bărbați. De unde vine energia asta? Știm cu toții răspunsul. Domnul ne-a spus de unde vin puterile astea. Știm cu toții.

Se face liniște în încăpere.

Sora Maria Ignacia spune cu jumătate de glas:

— Am auzit că este din cauza poluării. Am citit un articol interesant în ziar. Poluarea aerului produce anumite mutații în…

— E diavolul. E diavolul care călătorește în lung și-n lat și îi încearcă deopotrivă pe cei nevinovați și pe cei vinovați și le dă puteri celor damnați, cum face dintotdeauna.

— O, nu, intervine sora Maria Ignacia. Am văzut bunătatea pe chipurile lor. Sunt *copile*, avem datoria să le protejăm.

— Ai vedea bunătate și pe chipul Satanei dacă ar veni la ușa ta cu o poveste înduioșătoare și cu burta goală.

— Și aș greși? Dacă Satanei i-ar fi foame?

Sora Veronica scoate un râset ca un lătrat de câine.

— Intenții bune! Drumul spre Iad e pavat cu bune intenții.

Vocea maicii starețe le acoperă pe toate.

— Am cerut deja îndrumare de la Consiliul Diocezei. Se roagă în acest sens. Între timp, Domnul ne-a spus să lăsăm copiii să vină la El.

— Fetele tinere trezesc energia în femeile mai în vârstă. E lucrătura diavolului, trece din mână în mână, cum i-a dat Eva mărul lui Adam.

— Nu putem să aruncăm niște copii în stradă.

— Satana îi va aduna la pieptul lui.

— Sau vor muri de foame, spune sora Maria Ignacia.

•

Allie stă și cugetă multă vreme. Ar putea s-o ia din loc. Dar îi este bine aici.

Vocea îi spune: *Ai auzit ce-a zis. Eva i-a dat mărul lui Adam.*

Allie se gândește că poate a fost bine ce a făcut Eva. Poate că de asta avea lumea nevoie atunci. De o zgâlțâială. De ceva nou.

Vocea spune: *Așa mai vii de-acasă.*

Allie se gândește: *Ești Dumnezeu*?

Vocea răspunde: *Cine crezi tu că sunt*?

Allie se gândește: *Știu că-mi vorbești când sunt la necaz. Știu că mi-ai îndrumat pașii pe calea cea bună. Spune-mi ce să fac acum. Spune-mi.*

Vocea spune: *Dacă lumea n-ar fi avut nevoie de o zgâlțâială, de ce s-ar fi activat energia asta acum*?

Allie se gândește: *Dumnezeu vrea să transmită lumii că va veni o orânduire nouă. Că vechea orânduire e răsturnată. Trecutul e trecut. La fel cum Iisus le-a spus israeliților că Dumnezeu și-a schimbat voia, că vremea Evangheliilor a trecut și că e nevoie de o nouă doctrină.*

Vocea spune: *E nevoie de un profet.*

Allie se gândește: *De care*?

Vocea spune: *Încearcă, poate ți se potrivește. Nu uita, dacă vrei să rămâi aici, va trebui să faci din locul ăsta locul tău, ca să nu mai poată să ți-l ia. Nu ești în siguranță, iepuraș, decât dacă ești stăpână pe situație.*

Roxy

Roxy fusese de față când tatăl ei lovise alți bărbați. Îl văzuse pocnindu-i direct în față, cu toate inelele, relaxat, exact când se întorcea să plece. L-a văzut lovind un tip până i-a bușit sângele pe nas și a căzut la podea, apoi i-a dat de mai multe ori cu piciorul în burtă. La sfârșit, Bernie s-a șters pe mâini cu batista din buzunarul de la spate, s-a uitat la fața distrusă a tipului și a zis:

— Să nu te pui cu mine, futu-ți morții mă-tii. Să nu crezi că poți tu să te pui cu mine.

Asta își dorise dintotdeauna.

Trupul tatălui ei este ca un castel pentru ea. Protecție și armă de atac. Când o ia pe după umeri, fata simte un amestec de groază și alinare. I s-a întâmplat să fugă urlând la etaj, de frica pumnului lui. L-a văzut cum îi face să sufere pe cei care au încercat să-i facă ei rău.

Mereu și-a dorit să aibă lucrul ăsta. E singurul lucru care merită avut.

— Știi ce s-a întâmplat, nu-i așa, iubita? întreabă Bernie.

— Jigodia de Primrose[1], spune Ricky.

Ricky e cel mai mare dintre frații ei vitregi.

Bernie continuă:

— Ne-au declarat război când ți-au omorât mama, iubita. Și ne-a luat multă vreme să fim siguri că putem să-i prindem. Dar acum suntem siguri. Și suntem pregătiți.

Are loc un schimb de priviri între Ricky și Terry, fiul mijlociu, apoi între Terry și Darrell, fiul cel mic. Trei fii de la soția lui și apoi Roxy. Fata știe de ce a locuit în ultimul an la bunica ei, nu cu ei. Pe jumătate inclusă în familie, pe jumătate afară, asta e ea. Nu îndeajuns de familiară ca să fie invitată la prânz duminica, dar nici îndeajuns de străină ca să nu fie implicată în tărășenia asta, care îi privește pe toți.

Roxy spune:

— Ar trebui să-l omorâm.

Terry râde.

---

[1] În limba engleză, primrose înseamnă primulă, de aici și desenul cu o floare de primulă, lăsat drept carte de vizită de criminalii mamei lui Roxy. (n.t.).

Tatăl lui îi aruncă o privire care îl face nu doar să se oprească din râs, ci și să nu termine de tras aer în piept. Nu vrei să te pui cu Bernie Monke. Nici dacă ești sânge din sângele lui.

— Are dreptate, spune Bernie. Ai dreptate, Roxy. Ar trebui să-l omorâm. Dar e puternic și are mulți prieteni, așa că trebuie s-o luăm încet și să fim atenți. Dacă o facem, nu ne permitem decât o încercare. Trebuie să terminăm treaba dintr-o lovitură.

Îi dau fetei ocazia să le arate ce este în stare să facă. Ea se ponderează și are grijă doar să amorțească fiecăruia dintre ei brațul. Darrell înjură când îl electrocutează și ei îi pare puțin rău pentru el. Darrell e singurul care s-a purtat mereu frumos cu ea. Avea grijă să ia și pentru ea o cutie de spumă de ciocolată de la cofetărie, de câte ori tatăl lui îl aducea la mama ei după școală.

La sfârșit, Bernie își freacă brațul puternic și spune:

— Asta-i tot?

Așa că fata le arată. S-a uitat la chestii pe internet.

O urmează în grădină, unde soția lui Bernie, Barbara, are un iaz ornamental, plin cu pești mari, portocalii, care înoată în cerc.

E frig. Iarba înghețată trosnește sub pașii lui Roxy.

Îngenunchează și își bagă vârfurile degetelor în iaz.

Brusc se simte un miros de fructe coapte, dulci și zemoase. Mirosul verii la apogeu. O străfulgerare luminează apa întunecată. Ceva fâsâie și trosnește.

Unul câte unul, peștii apar la suprafață cu burta în sus.

— Să-mi bag! spune Terry.

— Drăcia dracului! zice Ricky.

— Mama o să se enerveze ca naiba, spune Darrell.

Barbara Monke n-a venit s-o vadă pe Roxy nici după moartea mamei ei, nici după înmormântare; deloc. Roxy se bucură o clipă la gândul că își va găsi toți peștii morți.

— Mă ocup eu de mama voastră, spune Bernie. Roxy, fata mea, asta chiar ne va fi de folos.

•

Bernie găsește câțiva tipi din gașca lui, care au fete cu vârsta potrivită și le pune și pe ele să-i arate ce știu să facă. Se luptă în joacă. Se duelează parte-n parte sau două împotriva uneia. Bernie le privește în grădină, le vede scânteind și fulgerând. Peste tot în lume oamenii au luat-o razna din cauza chestiei ăsteia, dar puțini sunt cei care se uită la ceva și se întreabă „Cum aș putea s-o folosesc? Ce avantaje mi-ar putea aduce?”

Un lucru e sigur după sesiunile de antrenament și duelurile în joacă. Roxy are multă. Nu doar peste medie, ci mai multă decât oricare dintre fetele pe care le aduc să se antreneze cu ea. Învață câteva noțiuni despre raza de acțiune, despre cum să creeze un arc cât mai mare și că efectul este amplificat de pielea udă. Se simte mândră de puterea ei. Arată tot ce poate.

Este cea mai puternică pe care au găsit-o, dintre toate fetele de care au aflat.

De aceea, când vine momentul, când Bernie a pus la punct toate detaliile și când știu exact unde va fi Primrose, n-o iau cu ei decât pe Roxy.

Ricky o trage în baie înainte să plece de acasă.

— Ești mare de-acum, nu-i așa, Rox?

Ea aprobă din cap. Știe sau intuiește despre ce este vorba.

El scoate o pungă de plastic din buzunar și răstoarnă niște praf alb pe marginea chiuvetei.

— Ai mai văzut așa ceva, nu-i așa?

— Dap.

— Dar, de tras, ai mai tras?

Ea dă din cap că „nu”.

— Bun așa.

Îi arată cum se face, cu o bancnotă de cincizeci pe care-o scoate din portofel și o rulează, și la sfârșit îi zice că poate să păstreze bancnota – avantajele meseriei. Se simte foarte limpede la minte și curată după ce prizează. Nu e ca și cum ar fi uitat ce i-au făcut mamei ei. Furia este tot acolo – pură, albă și electrică –, dar nu mai simte tristețea. Este doar un lucru despre care a auzit la un moment dat. Este bine. Se simte puternică. Toată ziua asta stă în degetele ei. Face un arc voltaic între palme, cel mai lung arc pe care l-a făcut vreodată, trosnește puternic și scapără scântei.

— Hop-așa! zice Ricky. Nu aici, OK?

Îl micșorează până rămâne doar o strălucire care îi dansează pe vârfurile degetelor. Îi vine să râdă de cât de multă are și de cât de ușor este s-o elibereze.

Ricky toarnă un pic de praf într-o pungulță curată și i-o bagă în buzunarul blugilor.

— În caz că ai nevoie. Nu tragi decât dacă ți se face frică, da? Și să nu te pună dracu’ să tragi în mașină.

N-are nevoie. Totul se află în puterea ei oricum.

•

Următoarele ore sunt alcătuite din crâmpeie. Instantanee ca pozele din telefonul ei. Clipește și vede o poză. Mai clipește o dată și vede alta. Se uită la ceas și e ora 14:00, se uită o clipă mai târziu și e și jumătate. Nici dacă ar vrea n-ar reuși să-și facă vreo grijă. E bine.

I-au explicat planul. Primrose o să fie în locul respectiv însoțit de doar doi tipi. Weinstein, partenerul lui, l-a trădat. L-a chemat în depozitul ăsta pe motiv că trebuie să se sfătuiască. Bernie și băieții vor aștepta în spatele unor cutii, cu pistoalele pregătite. Doi băieți vor sta afară, ca să închidă ușile și să le blocheze. Să-i ia prin surprindere și să poată ea să intre în ei; gata treaba și ajung acasă înainte de cină. Îl vor lua pe Primrose ca din oală. Au luat-o cu ei pentru că merită să fie de față, după tot ce-a pătimit. Și pentru că Bernie a fost mereu genul care își ia măsuri de siguranță – așa a reușit să supraviețuiască atât timp. Planul este ca Roxy să se ascundă la etaj, în depozit, între cutii, de unde are vedere jos, printre zăbrelele balustradei de fier. Pentru orice eventualitate. E acolo, se uită în jos și-l vede pe Primrose sosind. Clic-clac, se deschide și se închide obiectivul.

Iar când se întâmplă, se întâmplă repede, mortal și iese o nenorocită de varză. Bernie și băieții sunt la parter. Îi strigă lui Weinstein să se dea la o parte, iar acesta face un gest, ridică din umeri ca și cum ar zice *Ghinion, frate, ți-ai luat-o,* dar se ferește oricum. Între timp, Bernie și fiii lui înaintează, moment în care pe fața lui Primrose înflorește un zâmbet. Și atunci dau năvală băieții lui. Mult mai mulți decât spusese Weinstein că aveau să fie. Cineva îi mințise. Clac, se închide obiectivul.

Primrose este un bărbat înalt, slab și palid. În depozit sunt cel puțin 20 dintre băieții lui. Încep să tragă, răspândiți în dreptul intrării în clădire și folosind niște panouri de metal, sprijinite de balustradă, ca să se ferească. Grupul lui Bernie este depășit numeric. Trei l-au încolțit pe Terry în spatele unei lăzi de lemn. Terry cel mare și lent, cu fruntea lui albă, uriașă, acoperită de acnee, își ițește capul pe după ladă sub ochii lui Roxy. *Nu este bine,* încearcă să-i strige, dar nu reușește să scoată un sunet.

Primrose țintește cu grijă, nu se grăbește deloc; zâmbește în timp ce o face. În mijlocul feței lui Terry apare o gaură și acesta se prăbușește în față, ca un copac tăiat. Roxy își privește mâinile. Arcuri electrice lungi s-au format între ele și nu-și

amintește să le fi comandat să facă asta. Trebuie să acționeze. Îi este frică. Nu are decât 15 ani. Scoate punguța din buzunarul blugilor și mai prizează niște praf. Își vede brațele și mâinile brăzdate de energie. Se gândește și parcă apare o voce din exteriorul ei, care-i șoptește la ureche: *Ai fost făcută pentru asta.*

Pășește pe un pod de fier. Este conectat cu balustrada de jos, de care sunt sprijinite panourile de metal folosite drept scut de oamenii lui Primrose. Sunt mulți acolo jos cei care ating metalul sau care se sprijină de el. Roxy vede ce are de făcut într-o străfulgerare, iar emoția este atât de puternică, încât nu poate să stea locului. Un genunchi începe să i se bâțâie. Acum e-acum, ăștia sunt tipii care au omorât-o pe mama ei și știe ce are de făcut. Așteaptă până când unul dintre ei pune mâna pe balustradă, altul se sprijină cu capul de ea, iar al treilea se ține de un panou, ca să se aplece și să tragă. Unul dintre ei trage un foc care îl atinge în coastă pe Bernie. Roxy expiră încet printre buzele strânse. *Voi v-ați cerut-o,* se gândește. Își descarcă energia în balustrada de fier. Trei dintre ei cad secerați, cu spinarea arcuită, urlând, cuprinși de convulsii, scrâșnind din dinți și dându-și ochii peste cap. *Voi ați căutat-o.*

După care tipii o reperează. Stop cadru.

N-au mai rămas mulți. Acum sunt în număr egal. Sau poate că Bernie chiar are un avantaj, mai ales că Primrose s-a speriat puțin; se citește pe fața lui. Treptele de fier se cutremură și apar doi tipi care încearcă s-o înșface pe fată. Unul dintre ei se apleacă foarte aproape de ea, pentru că așa sperii un copil obișnuit, o fetiță, deci o face din instinct, dar este de ajuns să-și ducă două degete la tâmpla lui și să-l electrocuteze, că și cade la podea, vărsând lacrimi de sânge. Celălalt o prinde pe după mijloc – ăștia n-au înțeles nimic? – și ea îl prinde de încheietură. Învață că nu este nevoie de mult efort ca să-i oprească și se simte foarte mândră de ea, până când se uită în jos și îl vede pe Primrose îndreptându-se spre ușa care duce în spatele clădirii.

O să scape. Bernie geme pe podea, iar Terry sângerează din gaura din cap. Terry e mort, ca și mama ei, e sigură, dar Primrose încearcă să scape. *O, nu, nu scapi, jigodie,* se gândește Roxy. *A naibii să fiu dacă scapi.*

O rupe la fugă pe scări, cu privirea în jos. Îl urmărește pe Primrose prin clădire, de-a lungul unui coridor, printr-un spațiu

deschis de birouri gol. Când îl vede cotind la stânga, mărește viteza. Dacă se urcă în mașină, îl pierde, iar răzbunarea lui nu va întârzia și îi va omorî până la ultimul. Se gândește la bărbații care au strâns-o pe mama ei de gât. El a dat ordinul. El a făcut ca lucrurile să se întâmple. Picioarele accelerează.

Primrose o cotește pe alt coridor și intră într-o cameră unde este o ușă care dă spre scara de incendiu. Îl aude încercând clanța. Își zice *O, nu, nu, nu,* dar, când se năpustește după colț, Primrose e încă în cameră. Ușa era încuiată, ca să vezi. Încearcă să spargă un geam cu un butoi de metal, iar ea se aruncă în față, exact cum au exersat, se lasă să alunece și țintește fluierul piciorului. Cu o mână îl prinde de glezna goală și vulnerabilă și-l trosnește.

Prima dată tipul nu scoate niciun sunet. Se prăbușește ca și cum l-ar fi lăsat genunchii, în timp ce brațele încearcă în continuare să spargă geamul cu butoiul, care se tot izbește de perete. Ea îl prinde de încheietură în timp ce tipul cade și îl mai electrocutează o dată.

Își dă seama după țipetele lui că nu i s-a mai întâmplat până acum. Nu durerea, ci surpriza, groaza. Vede rețeaua de linii înflorindu-i în sus, pe braț, la fel cum pățise și tipul din casa mamei ei, iar gândul acesta, amintirea întețesc vâlvătaia care îi străbate trupul. Bărbatul țipă de parcă ar avea păianjeni sub piele, de parcă i-ar smulge cineva bucăți de carne pe dinăuntru.

Fata slăbește puțin intensitatea.

— Te rog, o imploră, te rog.

Se uită la ea, se străduiește să o fixeze cu privirea.

— Te cunosc, îi spune. Ești fata lui Monke. Christina a fost mama ta, nu-i așa?

N-are voie să pronunțe numele mamei ei. E o idee foarte proastă.

Îl lovește în gât și el țipă, repetând fără oprire:

— Căcat. Căcat. Căcat.

Apoi bolborosește:

— Îmi pare rău pentru ce am făcut, îmi pare rău, era un mesaj pentru tac-tu, dar pot să te ajut, poți să lucrezi pentru mine, o fată deșteaptă ca tine, puternică – n-am simțit în viața mea așa ceva. Bernie nu te vrea, asta ți-o zic eu. Vino să lucrezi pentru mine. Spune-mi ce vrei și eu îți dau.

Roxy spune:

— Mi-ai omorât mama.

El îi zice:

— Tatăl tău mi-a omorât trei băieți în luna aia.

Ea continuă:

— Ți-ai trimis oamenii s-o omoare pe mama.

Primrose amuțește – nu scoate absolut niciun sunet, astfel că fata crede că se pregătește să se pună iar pe țipat sau că o să se năpustească asupra ei cu dinții. Dar el zâmbește și dă din umeri. Îi spune:

— Ce să-i faci, dragă, n-ai ce să-i faci. Dar tu n-ar fi trebuit să fii de față. Newland a zis că n-o să fii acasă.

Se aud pași pe scări. Mai mult de o pereche de picioare, bocanci care urcă pe scara de incendiu. Ar putea să fie oamenii tatălui ei, ar putea să fie ai lui Primrose. S-ar putea să trebuiască s-o rupă la fugă sau s-ar putea să-și ia un glonț în orice clipă.

— Dar am fost acasă, spune Roxy.

— Te rog, spune Primrose. Te rog nu…

Și fata se întoarce în timp, totul este curat și limpede, cristalele îi explodează în creier, se vede din nou în casa mamei ei, o aude rostind ultimele cuvinte. Și nimic altceva nu mai contează. Se gândește la tatăl ei, la inelele lui de pe degete și la pumnul care se desprinde de gura însângerată a unui bărbat. Este singurul lucru care merită avut. Își duce mâinile la tâmplele lui Primrose. Și îl omoară.

Tunde

A doua zi după ce pune filmarea pe internet, primește un telefon. De la CNN, i se spune. Întâi crede că este o glumă. Exact genul de lucru pe care l-ar face Charles, prietenul lui, o glumă tâmpită. L-a sunat o dată pe Tunde și s-a dat drept ambasadorul Franței și a vorbit vreo zece minute pe nas, până când nu s-a mai abținut și a izbucnit în râs.

Vocea de la celălalt capăt îi spune:

— Am vrea și restul clipului. Suntem dispuși să plătim oricât.

Băiatul se miră:

— Poftim?

— Sunteți Tunde? BourdillonBoy97?

— Da?!

— Vă sun de la CNN. Am vrea să cumpărăm restul clipului pe care l-ați postat pe internet, cu incidentul din magazin. Și orice altceva mai aveți.

Băiatul se gândește: *Restul*? *Care rest*? Și își amintește.

— Nu e decât… nu lipsesc decât un minut sau două de la sfârșit. Au intrat oameni în cadru. N-am crezut că e…

— Le acoperim fețele. Cât ne costă?

Încă are urme de la pernă pe față și-l doare capul. Spune primul număr care îi vine în minte. Cinci mii de dolari americani.

Suma este acceptată atât de ușor, încât își dă seama că ar fi trebuit să ceară dublu.

Tot weekendul și-l petrece pândind pe străzi și prin cluburi, în căutare de subiecte de filmat. O bătaie între două femei pe plajă, la miezul nopții, electricitatea care luminează fețele pasionate ale celor care asistă la scena în care cele două scot gemete, încercând să se apuce de față, de gât. Tunde le fotografiază în clarobscur fețele contorsionate de furie, pe jumătate ascunse de întuneric. Camera video îi dă un sentiment de putere; ca și cum ar fi și nu ar fi acolo. *Voi vă vedeți de viață,* se gândește, *dar eu sunt cel care va transforma ceea ce faceți într-o știre. Eu sunt cel care spune povestea.*

O fată și un băiat fac dragoste pe o străduță lăturalnică. Fata îl ademenește mângâindu-i talia cu mâna încărcată electric. Băiatul se întoarce, îl vede pe Tunde filmându-i și se oprește,

moment în care fata îi luminează pentru o clipă fața și îi spune: „Nu te uita la el, uită-te la mine”. Când se apropie de orgasm, fata zâmbește și trimite un mic arc voltaic de-a lungul șirei spinării băiatului. Apoi zice către Tunde: „Ce-i, vrei și tu?” Atunci observă băiatul că o a doua femeie urmărește totul de undeva din josul străduței, i se face frică și o rupe la fugă, auzindu-le cum râd în urma lui. După ce se pune la adăpost, îl bufnește și pe el râsul. Se uită la ce a filmat. I se pare sexy. I-ar plăcea să-i facă și lui cineva asta, poate. Poate.

CNN cumpără și filmările astea. Verifică banii din cont și se gândește: *Sunt ziarist. Asta înseamnă. Eu găsesc știri, iar ei mă plătesc.* Părinții îl întreabă: „Când te întorci la facultate?”

Iar el le răspunde: „Îmi iau un semestru liber. Să fac practică”. Asta e viața lui, acum începe; simte chestia asta.

Învață repede să nu mai filmeze cu telefonul. În primele săptămâni, de trei ori i-au stricat telefonul niște femei, doar punând mâna pe el. Cumpără o cutie de aparate digitale ieftine, vândute din camion, în piața Alaba, dar știe că nu va face banii pe care-i vrea – banii care se pot face – cu filmări din Lagos. Urmărește discuțiile de pe forumuri, despre ce se în tâmplă în Pakistan, Somalia, Rusia. Simte furnicături de anticipație pe șira spinării. Asta e. Războiul, revoluția lui. *Istoria* se petrece chiar sub nasul lui, trebuie doar să întindă mâna. Charles și Joseph îl sună ca să-l întrebe dacă vrea să meargă la o petrecere vineri seara, iar el râde și spune: „Am planuri mult mai importante, frate”. Își cumpără un bilet de avion.

•

Sosește la Riad în noaptea dinaintea primei revolte în masă. A fost norocul lui; dacă ar fi ajuns cu trei săptămâni mai devreme, i s-ar fi terminat poate banii sau entuziasmul prea devreme. S-ar fi ales cu aceleași filmări ca toată lumea: femei învăluite din cap până-n picioare, care își încearcă puterile scăpărând una spre alta și chicotind pe ascuns. Și mai sigur, n-ar fi reușit să filmeze deloc – până și filmările acelea erau făcute tot de alte femei. Singura lui șansă să filmeze era să ajungă în noaptea în care au luat orașul cu asalt.

Totul s-a tras de la moartea a două fete, care aveau în jur de 12 ani. Un unchi a dat peste ele în timp ce practicau vrăjitoria împreună: credincios fiind, acesta și-a chemat prietenii, iar când fetele s-au opus pedepsei, au început să le lovească până când

le-au omorât. Dar vecinii au văzut și au auzit totul. Și – cine știe de ce se întâmplă joi aceleași lucruri care marți ar fi trecut neobservate? – au ripostat. Din zece femei s-au făcut apoi o sută. Din o sută s-au făcut o mie. Poliția a bătut în retragere. Femeile strigau sloganuri; unele își făcuseră pancarte. Dintr-odată și-au dat seama de puterea lor.

Când sosește pe aeroport, agenții de securitate îl abordează de la ușă și îi spun lui Tunde că este periculos să iasă, că cetățenii străini ar face bine să rămână în interiorul terminalului și să ia primul avion înapoi spre acasă. Trebuie să mituiască trei agenți ca să se fofileze. Îi plătește taximetristului dublu ca să-l ducă unde s-au adunat femeile, unde scandează și mărșăluiesc. E miezul zilei și bărbatului tot îi e frică.

„Mergi acasă”, spune șoferul în timp ce Tunde se dă jos din taxi.

Băiatul nu-și dă seama dacă șoferul i-a spus ce are el de gând să facă sau dacă i-a dat lui un sfat.

Trei străzi mai încolo, dă peste coada mulțimii. Are sentimentul că azi se va întâmpla ceva în locul acesta, ceva ce n-a mai văzut în viața lui. Agitația și anticipația îl fac să nu simtă frica. El va fi cel care va înregistra toată tărășenia.

Merge în urma mulțimii, cu aparatul lipit de corp, ca să nu iasă în evidență. Dar câteva femei tot observă. Strigă la el, întâi în arabă, apoi în engleză.

— Știri? CNN? BBC?

— Da, le răspunde. CNN.

Izbucnesc în râs și o clipă i se face frică, dar îi trece cât ai zice pește când femeile încep să-și strige: „CNN! CNN!” Se apropie și mai multe femei, cu degetele mari îndreptate în sus și zâmbind, în timp ce el le filmează.

— Nu poți să mărșăluiești cu noi, CNN, îi spune una dintre ele, care vorbește ceva mai bine engleză. Nu vrem bărbați cu noi azi.

— Da, dar… sunt inofensiv. Mie nu mi-ați face rău, zice Tunde zâmbind în felul lui, larg și cuceritor…

Femeile insistă.

— Nu, nu, fără bărbați.

— Ce să fac ca să vă conving să aveți încredere în mine? întreabă Tunde. Uitați legitimația mea de la CNN. Arme nu am.

Își desface haina, o dă jos încet și o rotește în aer ca să se vadă toate părțile.

Femeile îl urmăresc. Cea care vorbește engleză mai bine îi spune:

— Ai putea avea orice.

— Cum te cheamă? o întreabă el. Eu v-am spus deja cum mă cheamă. Nu e corect.

— Noor, îi răspunde ea. Înseamnă „lumina”. Noi suntem cele care aducem lumina. De unde știm că nu ai un pistol într-un toc prins pe spate sau o armă cu electroșocuri, prinsă de gambă?

O privește și ridică dintr-o singură sprânceană. Ochii ei sunt negri, veseli.

Râde de el.

— Pe bune? întreabă Tunde.

Ea dă din cap zâmbind.

Își descheie cămașa încet. O dă jos de tot. Femeile scapără scântei între degetele de la mâini, dar nu îi este frică.

— N-am nicio armă legată pe spate.

— Asta văd, spune ea. Gamba?

Vreo 30 de femei urmăresc spectacolul. Oricare dintre ele l-ar putea ucide dintr-o lovitură. Nu mai este cale de întoarcere.

Își desface blugii. Îi lasă să cadă. Femeile din mulțime își țin respirația. Tunde se rotește încet.

— N-am nici armă cu electroșocuri la gambă, spune el.

Noor zâmbește. Își trece limba peste buza de sus.

— Atunci hai cu noi, CNN. Pune-ți hainele pe tine și urmează-ne.

Își trage hainele la repezeală și pornește în urma lor, împleticindu-se. Ea se întoarce și-l apucă de mâna stângă.

— În țara noastră e interzis ca o femeie și un bărbat să se țină de mână pe stradă. În țara noastră, o femeie nu are voie să conducă mașina. Femeile nu au treabă cu mașinile.

Îl strânge mai tare de mână. Tunde aude electricitatea cum pocnește ușor peste omoplații ei, ca aerul încărcat static, dinaintea furtunii. Nu-i face rău; nu lasă nici măcar o scânteie să se scurgă în el. Îl trage după ea pe mijlocul unei străzi care duce la un mall. În fața intrării, zeci de mașini sunt parcate pe rânduri ordonate, delimitate cu steaguri roșii, verzi și albastre.

Tunde vede câțiva bărbați și femei care privesc de la ferestrele superioare ale mallului. Tinerele din jurul lui râd, arată

cu degetul spre ei și se joacă producând curent electric între degete. Bărbații se trag înapoi. Femeile îi sorb din priviri. Ochii le sunt însetați să vadă.

Noor râde și îi spune lui Tunde să se țină cât mai departe de capota unui jeep negru, parcat chiar în fața intrării. Zâmbește larg, încrezătoare.

— Înregistrezi? întreabă ea.

— Da.

„În țara asta nu ne lasă să conducem mașini, spune ea la cameră, dar fiți atenți ce știm noi să facem”.

Își lipește palma de capotă. Se aude un clic și ușa se deschide cu putere.

Noor îi zâmbește lui Tunde cu complicitate. Își lasă mâna să cadă pe motor, lângă baterie.

Motorul pornește. Se turează. Din ce în ce mai rapid, din ce în ce mai tare; motorul duduie și cârâie, întreg mecanismul încercând parcă să scape din mâinile ei. Noor râde în timp ce o face. Zgomotul se întețește – este sunetul unui motor în agonie. După asta urmează o serie sacadată de explozii și o lumină albă, mare țâșnește din blocul motor, care se topește și cade deformat pe asfalt, picurând ulei și oțel topit. Fata face o grimasă, îl apucă pe Tunde de mână și strigă „Fugi!” chiar în ureche. Și asta și fac, o rup la fugă prin parcare, în timp ce ea îl îndeamnă „Uită-te, filmează, filmează”. El se întoarce spre jeep exact în momentul în care metalul fierbinte ajunge la țeava de alimentare și mașina explodează.

Căldura emanată e atât de mare, încât ecranul se face alb o clipă, apoi negru. Când revine imaginea, un grup de femei tinere avansează în mijlocul ecranului, luminate din spate de explozie, luminate dinăuntru de străfulgerarea electrică. Merg de la o mașină la alta, turează motoarele și transformă blocurile motoare în metal incandescent. Unele o fac fără ca măcar să atingă mașinile; proiectează arcurile electrice din trupurile lor și râd împreună.

Tunde filmează un cadru larg, ca să-i cuprindă pe cei care privesc de la ferestre, ca să arate reacțiile lor. Unii bărbați încearcă să-și tragă cu forța femeile de la ferestre. Iar unele femei se opun. Nu se obosesc să le adreseze niciun cuvânt. Doar privesc hipnotizate. Cu palmele lipite de geam. Tunde înțelege că lumea întreagă va fi cuprinsă de febra asta, că totul

se va schimba și e așa de încântat că strigă de bucurie și se alătură uralelor femeilor, în mijlocul pârjolului.

În Manhoufa, în vestul orașului, o bătrână etiopiană iese dintr-o clădire pe jumătate terminată, cu toată schelăria ridicată, și le salută cu mâinile ridicate spre cer, strigând ceva ce nu înțelege nimeni. Este cocoșată, are umerii aduși în față și spinarea încovoiată în zona omoplaților. Noor îi cuprinde palma între palmele ei, iar femeia o privește ca pacientul care primește tratamentul de la doctor. Noor își pune două degete în palma ei și îi arată cum să folosească lucrul care a existat dintotdeauna înăuntrul ei, care a așteptat toți anii ăștia să iasă la suprafață. Așa se face. Femeile tinere o pot trezi în cele bătrâne; de acum înainte toate femeile o vor avea.

Bătrâna începe să plângă când energia îi face să tresară ușor nervii și ligamentele. În filmare se vede pe fața ei momentul exact în care o simte înăuntrul ei. Nu are multă. Doar cât să aprindă o scânteie mică între vârfurile degetelor ei și brațul lui Noor. Are cel puțin 80 de ani, iar lacrimile îi curg pe obraji în timp ce aprinde scânteia din nou și din nou. Își ridică mâinile spre cer și dă drumul unor chiuituri. Celelalte femei o imită și strada și tot orașul se umplu de sunetele sacadate ale vocilor lor; Tunde se gândește că este posibil ca întreaga țară să răsune de astfel de avertismente pline de bucurie. Este singurul bărbat, singurul care filmează. Revoluția asta i se pare un miracol personal, care va răsturna lumea cu susul în jos.

Tunde mărșăluiește cu ele toată noaptea și înregistrează. În nordul orașului văd o femeie undeva la etaj, în spatele unei ferestre cu gratii. Le aruncă un bilet printre gratii – Tunde nu reușește să se apropie suficient ca să vadă ce scrie, dar mulțimea este străbătută de un fior în timp ce biletul trece din mână în mână. Nu le ia mult timp să spargă ușa, iar el se ține după ele până dau de bărbatul care o ținea prizonieră pe femeie; tremura de frică și era ascuns într-un dulap din bucătărie. Nici nu se sinchisesc să-i facă ceva; o iau pe femeie cu ele, rândurile se strâng și se îngroașă. În campusul Facultății de Medicină un bărbat vine în fugă spre ele, trăgând cu o pușcă militară și strigând în arabă și în engleză despre insulta pe care o aduc sexului superior. Le rănește pe trei dintre ele în picior sau mână, iar celelalte îl înghit ca un val uriaș. Se aude un zgomot de ouă prăjite în tigaie. Când Tunde se apropie ca să

vadă ce a pățit bărbatul, acesta este perfect nemișcat, cu un păienjeniș de vinișoare atât de groase pe față și gât, că abia dacă i se mai disting trăsăturile.

Într-un final, înainte să se crape de ziuă, Noor îl smulge din mijlocul femeilor care nu dau vreun semn de oboseală și îl duce într-un apartament, într-o cameră, într-un pat. *Aparține unei prietene care este studentă*, îi spune ea. În apartament locuiesc șase persoane. Dar jumătate din oraș și-a luat tălpășița, așa că a rămas gol. E luat curentul, dar Noor aprinde o scânteie în mână ca să vadă pe unde merg și, odată ajunși și luminați de trupul ei, ea îi dă jos geaca și îi trage cămașa peste cap. Îi privește trupul la fel ca mai devreme: direct și cu poftă. Îl sărută.

— N-am mai făcut asta niciodată, îi spune ea, iar Tunde îi răspunde că și pentru el este prima dată și că nu se simte rușinat. Fata își lipește palma de pieptul lui.

— Sunt o femeie liberă, spune ea.

Tunde simte energia. Totul e electrizant. Pe străzi încă se aud strigăte, trosnete și focuri de armă ocazionale. Iar în dormitorul tapetat cu postere cu cântăreți de muzică pop și vedete de cinema, trupurile lor sunt calde, lipite unul de altul. Noor îi desface nasturii blugilor, iar el îi dă jos. Fata se poartă cu grijă; el îi simte jurubița cum începe să vibreze. Îi este frică și este excitat în același timp; totul se confundă, exact ca în fanteziile lui.

— Ești un bărbat bun, îi spune ea. Ești frumos.

Își trece mâna peste părul rar de pe pieptul lui. Se aud trosnete mici, iar vârfurile firelor de păr sunt brăzdate de o strălucire slabă. E plăcut. Sub atingerile ei, trupul lui prinde contur ca și cum până atunci nu fusese în întregime real.

Își dorește s-o pătrundă; trupul lui îi spune deja ce să facă, cum să ducă lucrurile mai departe, cum s-o cuprindă în brațe, s-o întindă pe pat, să consume actul. Dar trupul îi transmite mesaje contradictorii: frica este la fel de puternică precum pofta, durerea fizică, la fel de intensă ca dorința. Nu tranșează, vrea și nu vrea. O lasă pe ea să impună ritmul.

Așa durează mai mult, dar e plăcut. Ea îi arată ce să facă, cu gura și cu degetele. În momentul în care e peste el, transpirată și gemând puternic, soarele răsare deja și o nouă zi începe în Riad. Iar când ea își pierde controlul și juisează, el simte un

electroșoc care îi traversează fesele și coapsele – abia dacă percepe durerea, atât de mare este plăcerea.

După-amiază târziu, guvernul trimite elicoptere și soldați înarmați cu puști și muniție de război. Tunde e acolo și filmează riposta femeilor. Sunt atât de multe; sunt enorm de multe și de furioase. Câteva sunt ucise, dar asta doar le întărâtă pe celelalte. Ce soldat poate să tragă la infinit, secerând rând după rând de femei? Acestea topesc percutoarele în interiorul puștilor, prăjesc instalațiile electrice ale vehiculelor. O fac cu bucurie. „Era o binecuvântare să trăiești să vezi acei zori”, se aude în reportaj vocea lui Tunde, care citește despre revoluție, „la care dacă adaugi tinerețea, era însuși Raiul”[2].

Douăsprezece zile mai târziu, guvernul a picat. S-au vehiculat zvonuri, niciodată dovedite, despre asasinul Regelui; unii spun că ar fi fost un membru al familiei, alții, că ar fi fost un asasin israelian; mai sunt câțiva care spun în șoaptă că una dintre femeile care serviseră ani întregi la palat cu loialitate ar fi simțit energia în degetele de la mâini și că a reușit să o controleze.

Însă la momentul respectiv, Tunde era deja în avion. Evenimentele din Arabia Saudită făcuseră înconjurul lumii, iar acum se întâmpla simultan în toate țările.

---

[2] Versurile îi aparțin cunoscutului poet englez William Wordsworth și provin din poemul său despre Revoluția Franceză, The French Revolution as It Appeared to Enthusiasts al Its Commencement (1809). (n.t.).

Margot

— E o problemă.

— Asta știm cu toții.

— Gândește-te, Margot. Gândește-te bine.

— Mă gândesc.

— N-avem cum să știm dacă *cineva* din camera asta este în stare.

— Știm sigur că nu *tu,* Daniel.

Asta smulge râsete. Într-o încăpere plină cu oameni anxioși, râsul e o supapă. Dar în acest caz, râsetele sunt exagerate. Durează câteva momente înainte ca cele 23 de persoane adunate în jurul mesei de conferințe să se potolească. Daniel e supărat. Crede că s-a râs pe seama lui. Mereu și-a dorit ceva mai mult decât i se cuvenea.

— Evident, spune el. Evident. Dar nu avem cum să știm. Fetele, mă rog, facem ce putem în legătură cu ele – Dumnezeule, ați văzut câte au fugit de-acasă?

Văzuseră cu toții cifrele.

Daniel continuă.

— Nu vorbesc despre fete. Asta e sub control în mare parte. Mă refer la femeile adulte. Adolescentele pot să trezească treaba asta în femeile mai în vârstă. Și o pot pasa de la unele la altele. Acum pot s-o facă și femeile mature, Margot, ai văzut și tu.

— E foarte rar.

— Așa *credem* noi. Ce vreau să zic este că pur și simplu nu știm. Ai putea și tu, Stacey. Sau tu, Marisha. S-ar putea foarte bine să poți chiar tu, Margot.

Daniel râde, dar nu obține de la ceilalți decât câteva râsete nervoase.

Margot spune:

— Sigur, Daniel, te-aș putea electrocuta pe loc. Biroul guvernatorului dă o știre pe care ne-am înțeles să o păstrăm pentru a fi comunicată de biroul primarului?

Face un gest cu degetele răşchirate:

— Pfzzzzt!

— Nu mi se pare amuzant, Margot.

Ceilalți din jurul mesei râd deja.

Daniel spune:

— O să dezvoltăm un test. Îl vom administra la nivelul întregului stat, la nivelul tuturor funcționarilor publici. Inclusiv biroul primarului, Margot. Fără comentarii. Trebuie să fim siguri. Nu putem să avem în instituții publice angajați în stare de chestia aia. E ca și cum s-ar plimba prin instituții cu o armă încărcată.

Trecuse un an. La televizor apăruseră filmări cu revolte în părți îndepărtate și instabile ale lumii, cu femei care preluau controlul asupra unor orașe întregi. Daniel are dreptate. Aspectul crucial nu este că fetele de 15 ani pot s-o facă; asta se poate ține sub control. Problema este că pot să trezească această energie în unele dintre femeile mai în vârstă. Asta ridică întrebări. De când se întâmplă? De ce n-a știut nimeni până acum?

Emisiunile de dimineață au invitați experți în biologie umană, care comentează imagini preistorice. *Nu vi se pare că această sculptură descoperită în Honduras, veche de mai bine de 6 000 de ani, aduce cu o femeie din ale cărei mâini țâșnesc fulgere, domnule profesor*? *Păi, sigur, acest gen de sculpturi sunt deseori reprezentări ale unor comportamente mitice și simbolice. Dar ar putea să aibă valoare istorică, adică ar putea să fie o reprezentare a unui eveniment real*? *Ar putea, posibil. Știați că, în cele mai vechi scrieri, Dumnezeul israeliților avea o soră adolescentă, Anath*? *Știați că era o războinică invincibilă, că vorbea prin intermediul fulgerelor și că, în cele mai vechi scrieri, și-a ucis propriul tată și i-a luat locul*? *Îi plăcea să-și spele picioarele cu sângele dușmanilor.* Prezentatorii TV râd, dar nu e râsul lor. *Un tratament cosmetic cel puțin bizar, nu-i așa Kristen*? *Chiar așa, Tom. Revenind la zeița distrugătoare, credeți că popoarele antice știau ceva ce noi nu știm*? *E greu de spus, firește. Și este posibil ca această abilitate să aibă o istorie străveche*? *Adică, femeile din vechime știau cum se face, dar noi am uitat*? *Nu prea e un lucru pe care să-l uiți, știi ce zic*? *Cum să fi uitat*? *Kristen, ideea e că, dacă chiar a existat o astfel de putere, poate că am eliminat-o intenționat prin selecție, poate că n-am vrut-o în preajma noastră. Mi-ai spune dacă ai fi în stare de ceva asemănător, nu-i așa Kristen*? *Păi, ce să zic, Tom, poate aș vrea să țin lucrul ăsta pentru mine.* Privirile

prezentatorilor se întâlnesc. Își comunică ceva fără cuvinte. *Și acum, vremea pe scurt.*

•

Directiva oficială emisă de biroul primarului și distribuită pe foi xeroxate în școlile din principala zonă metropolitană este: abstinență. Pur și simplu n-o faceți. Și va trece. Ținem fetele separate de băieți. Într-un an, doi va apărea o injecție care să pună capăt chestiei ăsteia și viața va reveni la normal. Când o folosesc, fetele au la fel de mult de suferit ca victimele lor. Aceasta este directiva oficială.

Noaptea târziu, într-o parte a orașului în care știe că nu sunt instalate camere de supraveghere, Margot își parchează mașina, se dă jos, își lipește palmele de un stâlp de iluminat public și dă tot ce poate. Trebuie să știe exact câtă putere ascunde trupul ei; vrea să și-o încerce. Este ceva cât se poate de firesc, la fel cum a înțeles și a știut totul prima dată când a făcut sex, ca și cum trupul i-ar fi spus: *Stai liniștită, știu ce fac.*

Toate becurile de pe stradă se sting: poc, poc, poc. Margot izbucnește în râs pe strada învăluită în tăcere. Ar suspenda-o dacă s-ar afla, ar suspenda-o și dacă s-ar ști că poate s-o facă, așa că ce spațiu de manevră are? Apasă pedala de accelerație și dispare înainte să se audă sirenele. Se întreabă ce-ar fi făcut dacă o prindeau și, în același timp, simte că i-a rămas suficientă cât să paralizeze un bărbat, cel puțin, poate mai mulți – simte energia cum circulă de-a lungul claviculei și prin brațe. Gândul o face să râdă din nou. A observat că în ultima vreme râde tot mai mult. Pur și simplu. Este o senzație constantă de relaxare, ca și cum înăuntrul ei ar fi mereu mijlocul verii.

Nu la fel stau lucrurile cu Jocelyn. Nu se știe de ce; nimeni n-a studiat suficient problema ca să poată să înainteze o ipoteză. Are fluctuații. În unele zile are așa de multă energie, că sar toate siguranțele din casă doar când atinge un întrerupător. În alte zile nu are deloc, nici măcar cât să se apere dacă vreo fată o provoacă la un duel pe stradă. Au apărut tot felul de apelative urâte pentru o fată care nu poate sau nu vrea să se apere. *Cârpe* sau *baterii moarte,* așa le spun. Și asta sunt cele mai puțin jignitoare. *Pâlpâită. Leșinată. Fâsss.* Din câte se pare, ultimul dintre ele este o aluzie la zgomotul pe care îl scoate o femeie când încearcă să aprindă scânteia și nu reușește. Pentru maximum de efect, un grup de fete șoptesc inocent *fâsss* când

fata respectivă trece pe lângă ele. Adolescenții se poartă cu aceeași cruzime dintotdeauna. Jocelyn petrece tot mai mult timp singură, în timp ce prietenele ei se împrietenesc cu alte fete, cu care au „mai multe în comun”.

Margot sugerează ca Jocelyn să stea singură într-un weekend. Margot o ia pe Jocelyn; Bobby o ia pe Maddy. E bine pentru fete să se bucure de un părinte în exclusivitate. Maddy vrea să meargă cu autobuzul în centru, ca să vadă dinozaurii – nu mai merge deloc cu autobuzul în ultima vreme; numai că asta contează pentru ea mai mult decât muzeul. Margot a avut o perioadă grea la serviciu. *O iau pe Jos și mergem să ne facem manichiura și pedichiura,* spune ea. *O pauză ne va prinde bine amândurora.*

Își mănâncă micul dejun la masa de lângă peretele de sticlă al bucătăriei. Jos își mai ia din castron niște prune din compot și pune iaurt pe deasupra, când Margot îi zice:

— În continuare nu poți să spui nimănui despre asta.

— Mda, știu.

— Mi-aș putea pierde slujba dacă spui *cuiva.*

— Mama, *știu.* Nu i-am spus nici tatii, nici lui Maddy. N-am spus *nimănui.* Și nici n-o s-o fac.

— Iartă-mă.

Jocelyn zâmbește.

— E-n regulă.

Margot își amintește brusc cât de mult i-ar fi plăcut să împărtășească un secret cu mama ei. De dorul acestui tip de intimitate, până și ritualurile ușor sordide ale elasticelor cu care se fixau absorbantele sau ale aparatelor de ras părul de pe picioare, ascunse cu grijă, i se păreau pe atunci ușor înduioșătoare sau chiar fascinante.

Exersează împreună după-amiaza, în garaj, provocându-se una pe alta, luptând și transpirând puțin. Energia lui Jos se intensifică și devine mai ușor de controlat dacă se antrenează. Margot simte oscilațiile, simte că pe fată o afectează când crește energia, apoi face scurtcircuit. Trebuie să existe un mod prin care Jos să o poată controla. Trebuie să fie și alte fete în școlile din zona metropolitană pe care o administrează, care au fost nevoite să învețe să o controleze și care ar putea s-o învețe pe Jos câteva trucuri.

Cât despre Margot, tot ce o interesează este să știe că poate să-și stăpânească energia. Urmează să se introducă teste la serviciu.

•

— Intrați, doamnă primar Cleary. Luați loc.

E o încăpere mică, cu o singură ferestruică aflată foarte sus, aproape de tavan, pe care intră un fascicul de lumină cenușie. Este încăperea folosită pentru administrarea anuală a vaccinului antigripal de către asistentă sau pentru efectuarea evaluărilor de personal. O masă și trei scaune. La masă este așezată o femeie cu un ecuson albastru de securitate, prins de rever. Pe masă e o mașinărie care seamănă cu un microscop sau cu un aparat pentru analize de sânge; conține două ace, un cadran și obiective reglabile.

Femeia spune:

— Vrem să știți, doamnă primar, că toată lumea din clădire este testată. Nu v-am ales special pe dumneavoastră.

— Chiar și bărbații? întreabă Margot, ridicând dintr-o sprânceană.

— Păi, nu, bărbații, nu.

Margot se gândește puțin la asta.

— OK. Deci... cum funcționează exact?

Femeia schițează un zâmbet:

— Doamnă primar, ați semnat hârtiile. Știți despre ce este vorba.

Simte un nod în gât. Își sprijină o mână pe șold.

— Nu, chiar vreau să-mi spuneți cum funcționează. O explicație oficială.

Femeia cu ecusonul de securitate spune:

— Este o testare obligatorie la nivelul întregului stat, în vederea identificării jurubiței sau a electricității statice.

După care începe să citească de pe o fișă de lângă aparat.

„Conform ordinului emis de guvernatorul Daniel Dandon și aplicabil pe întreg teritoriul statului, posibilitatea de a rămâne eligibilă pentru funcția din administrație pe care o ocupați în prezent depinde în totalitate de acordul de a fi testată. Un rezultat pozitiv nu va avea neapărat consecințe asupra statutului dumneavoastră de angajată. Este posibil ca o femeie să obțină un rezultat pozitiv fără să aibă cunoștință de capacitatea sa de a folosi această electricitate statică. Dacă

rezultatele testului vă provoacă o stare de disconfort psihic sau dacă doriți să cunoașteți care sunt opțiunile în cazul în care nu vă mai calificați pentru anumite funcții, puteți opta pentru consiliere”.

— Ce înseamnă asta, „nu vă mai calificați pentru anumite funcții”? Ce vrea să spună? întreabă Margot.

Femeia își strânge buzele:

— Este vorba de anumite funcții, care presupun contact cu copiii și cu publicul conform deciziei biroului guvernatorului.

Margot îl și vede pe Daniel Dandon, guvernatorul acestui măreț stat, în spatele scaunului femeii, râzând.

— *Cu copiii și cu publicul*? Și-atunci ce opțiuni îmi mai rămân?

Femeia zâmbește.

— Dacă energia electrică încă nu s-a manifestat în cazul dumneavoastră, nu aveți de ce să vă faceți griji. Nici măcar o grijă, vă vedeți de treabă după ce terminăm.

— Dar alții vor avea de ce să-și facă griji.

Femeia apasă pe un întrerupător și pornește mașinăria. Începe să zumzăie ușor.

— Sunt gata să începem, doamnă primar.

— Ce se-ntâmplă dacă refuz?

Femeia oftează.

— Dacă refuzați, trebuie să fac un raport, iar guvernatorul va transmite informația la nivelul Departamentului de Stat.

Margot se așază pe scaun. Se gândește: *N-au cum să-și dea seama că am folosit-o. Nu știe nimeni. N-am mințit.* Se gândește: *Căcat*. Înghite în sec.

— În regulă, spune ea, doresc să se consemneze că protestez oficial împotriva administrării prin constrângere a unui test invaziv.

— OK, spune femeia. Notez chiar acum.

În spatele zâmbetului ei sarcastic abia schițat, Margot vede din nou fața lui Daniel care râde. Întinde brațul ca să-i fie fixați electrozii și se gândește că, după ce se termină treaba asta, chiar dacă rămâne fără slujbă și se-alege praful de ambițiile ei politice, măcar n-o să mai fie nevoită să-i vadă lui Daniel fața aia tâmpită.

Îi sunt lipiți electrozii de încheieturile mâinilor, de umeri, de claviculă. Tehnicianul îi explică pe o voce groasă, monotonă că încearcă să detecteze activitatea electrică. „Ar trebui să vă

simțiți perfect confortabil, doamnă. În cel mai rău caz, veți simți niște înțepături ușoare”.

În cel mai rău caz, voi simți cum mi se termină cariera, se gândește Margot, dar nu zice nimic.

E foarte simplu. Urmează să-i activeze sistemul nervos autonom cu o serie de impulsuri electrice de mică intensitate. Folosesc aceeași metodă în testele de rutină care le sunt administrate în spitale și fetițelor nou-născute mai nou, chiar dacă rezultatul este mereu același, pentru că acum toate nou-născutele, fără excepție, au energia. Un electroșoc aproape imperceptibil va declanșa în jurubiță o reacție aproape automată, o tresărire. Margot o simte oricum activată – este din cauza emoției, a adrenalinei.

Nu uita să pari surprinsă, își spune, *nu uita să pari speriată și rușinată, șocată de senzația cu totul și cu totul nouă.*

Când pornește, aparatul emite un zumzet grav, intermitent. Margot știe cum funcționează. Întâi îi va administra un electroșoc absolut imperceptibil, de intensitate prea scăzută ca să fie perceput de simțuri. Jurubițele nou-născutelor reacționează aproape mereu la acest nivel de intensitate sau, dacă nu, răspund sigur la următorul. Aparatul are zece niveluri de intensitate. Stimulul electric crește de la un nivel la altul. La un moment dat, jurubița îmbătrânită și neantrenată a lui Margot va reacționa, va răspunde ca un ecou. Și atunci își vor da seama. Inspiră, expiră. Așteaptă.

La început n-o simte deloc. Este doar o senzație de presiune care crește. De-a latul pieptului, de-a lungul coloanei. Nu simte nici primul nivel, nici pe cel de-al doilea, nici pe cel de-al treilea, iar aparatul își urmează neabătut programul, cu o serie de clicuri. Margot simte că i-ar face bine să se descarce. E ca senzația de la trezire, când îți dorești să deschizi ochii. Se opune. Nu e greu.

Inspiră, expiră. Femeia care manevrează aparatul zâmbește, marchează ceva în tabelul de pe fișa xeroxată. Al patrulea „0” în cea de-a patra căsuță. Este aproape la jumătate. Firește, de la un punct încolo nu va mai putea să se stăpânească – așa a citit Margot în literatura de specialitate. Îi adresează un zâmbet chinuit tehnicianului.

— Vă simțiți confortabil? o întreabă femeia.

— M-aș simți mai confortabil cu un pahar de scotch, răspunde Margot.

Butonul trece la următorul nivel de intensitate cu un clic. Lucrurile devin ceva mai complicate. Simte o înțepătură în partea dreaptă a claviculei și în palmă. *Haide odată,* îi transmite, *haide odată.* E aceeași presiune ca atunci când cineva îi ține brațul țintuit. Disconfort. Ce simplu i-ar fi să se elibereze de greutate, de presiune. Nu poate să transpire, să lase să se vadă lupta interioară.

Margot se gândește la reacția ei când Bobby i-a mărturisit că avea o aventură. Își amintește de modul în care și-a simțit corpul, întâi fierbinte, apoi rece, de nodul care i s-a pus în gât și de faptul că nu a mai putut să respire. Și-l amintește întrebând-o: „Nu ai de gând să zici nimic? Nu ai nimic de spus în legătură cu asta?” Mama ei zbiera la tatăl ei și dacă lăsa lanțul nepus la ușă când pleca dimineața sau dacă își uita papucii în mijlocul covorului din sufragerie. Ea nu fusese niciodată o astfel de femeie, nu-și dorise să fie. Obișnuia să se plimbe în pădurea răcoroasă de tisă, pășind cu atenție și prefăcându-se că, dacă ar fi făcut un singur pas greșit, rădăcinile ar fi ieșit din pământ răsucindu-se și ar fi încolăcit-o. Mereu a știut exact cum să păstreze tăcerea.

Butonul trece cu un clic la următorul nivel de intensitate. Pe foaia xeroxată a femeii, stau înșirate opt cifre „0”. Lui Margot îi fusese teamă că nu avea să știe cum se simțea un „0”, că totul urma să se termine înainte să înceapă și că nu avea să îi mai rămână de ales. Inspiră și expiră. E tot mai greu, foarte greu, dar cu greul e obișnuită. Trupul ei cere ceva, iar ea refuză să i-l dea. Simte mâncărimea și presiunea în partea din față a trunchiului, prin mușchii abdomenului, până în pelvis, în jurul feselor. E exact ca atunci când ai vezica plină și nu te ușurezi. Ca atunci când îți ții respirația câteva secunde în plus, dincolo de pragul de confort. Nu-i de mirare că fetițele nou-născute nu o pot face. E de mirare că au reușit să identifice femei adulte cu aparatul ăsta. Margot simte cum își dorește să se descarce, dar n-o face. Pur și simplu.

Aparatul trece cu un clic la nivelul zece. Nu este imposibil, nici pe departe. Așteaptă. Zumzetul se oprește. Ventilatoarele cârâie și apoi tac și ele. Pixul termină de completat tabelul. Zece de „0”.

Margot încearcă să pară dezamăgită.

— N-a ieșit nimic, ha?

Tehnicianul dă din umeri.

Margot își petrece un picior pe după glezna celuilalt în timp ce tehnicianul îi desprinde electrozii.

— Nici n-am crezut vreo clipă că aș avea-o.

Are grijă ca vocea să-i alunece puțin la finalul propoziției.

Daniel va citi raportul. El îl va semna.

Va serie *Aprobat pentru funcție administrativă.*

Cu o tresărire a umerilor, izbucnește într-un râs scurt.

Și nu mai există niciun motiv ca să nu o numească pe ea șefa programului care administrează acest test în toată zona metropolitană. Nici cel mai mic motiv. Ea este cea care semnează bugetul programului. Cea care aprobă campaniile de informare, în care se explică cum fiii și fiicele noastre vor fi în siguranță datorită acestei tehnologii. Până la urmă, numele lui Margot este cel care apare în documentația oficială, care stabilește că acest aparat de testare va contribui la salvarea de vieți. În timp ce semnează formularul, își spune că așa și este. Dacă o femeie nu se poate abține să se descarce sub așa o presiune mică, atunci prezintă un pericol pentru ea însăși și, da, pentru societate.

•

Încep să apară tot felul de mișcări populare bizare, nu doar în lume, ci chiar aici, în SUA. Este plin internetul. Băieți care se îmbracă în fete, ca să pară mai puternici. Fete care se îmbracă în băieți, ca să anuleze efectul puterii sau ca să atace prin surprindere, lupul în piele de oaie. Biserica Baptistă Westboro a înregistrat o creștere bruscă a numărului de membri noi, convinși că vine sfârșitul lumii.

Eforturile pe care le depun ei aici – încercând să țină lucrurile sub control, să-i facă pe oameni să se simtă în siguranță, ca să continue să meargă la serviciu și să-și cheltuiască banii cu activități recreative de weekend – au valoare.

Daniel spune:

— Chiar încerc, încerc să am ceva optimist de spus de fiecare dată, știi, dar uneori…

Lasă foile să-i alunece din mână și să se răspândească pe masă.

— Angajații tăi nu mi-au oferit nici măcar un lucru pe care să-l pot folosi.

Arnold, tipul care se ocupă de buget, aprobă din cap în tăcere, sprijinindu-și bărbia în mână, într-un gest nefiresc, contorsionat.

— Știu că nu este vina ta, continuă Daniel. Ai prea puțini angajați, resurse insuficiente – cu toții știm că îți dai silința în condițiile astea dificile –, dar nu mi-ai oferit ceva ce putem să folosim.

Margot a citit raportul emis de biroul primarului. E ambițios, da, sugerează o strategie bazată pe transparență totală în legătură cu nivelul actual de protecție, cu tratamente existente, cu posibilitatea de a se reveni la situația anterioară. (Posibilitatea e inexistentă.) Daniel continuă să vorbească, enumerând problemele unele după altele, fără să rostească vreun moment cuvintele „Nu am suficient curaj s-o fac”, dar lăsând să se înțeleagă asta de fiecare dată.

Margot stă cu palmele sub masă, lipite de aceasta. Simte cum energia începe să freamăte în ea în timp ce-l ascultă. Respiră cât mai încet și mai regulat; știe că poate să se stăpânească; controlul este sursa plăcerii la început. Își imaginează exact ce i-ar face; cu vocea monotonă a lui Daniel pe fundal, simte la propriu ce ar putea să-i facă. Are suficientă electricitate în ea cât să-l înșface pe Daniel de gât și să-l decapiteze dintr-o lovitură. I-ar mai rămâne destulă să-l electrocuteze pe Arnold în tâmplă, lăsându-l fără cunoștință cel puțin. Ar fi ușor. N-ar fi un efort prea mare. Ar putea s-o facă atât de repede, că n-ar apuca să scoată un sunet. I-ar putea ucide pe amândoi chiar aici, în sala de conferințe 5(b).

Gândurile acestea o poartă foarte departe de ședință și de gura lui Daniel, care continuă să se închidă și să se deschidă ca a unui pește auriu. Margot plutește în niște sfere înalte, unde plămânii inspiră cristale de gheață, iar totul este foarte limpede și pur. Realitatea imediată nu mai contează. Ar putea să-i omoare. Aceasta este realitatea profundă. Se joacă cu electricitatea în vârful degetelor, arzând vopseaua de pe partea de dedesubt a mesei. Simte mirosul chimic, dulceag. Nimic din ce spun acești bărbați nu mai are nicio importanță, pentru că ar putea să-i ucidă în doi timpi și trei mișcări; nici n-ar apuca să tresară în scaunele lor confortabile.

Nu contează nici faptul că nu ar fi bine s-o facă, nici că n-o va face niciodată. Ce contează este că ar putea dacă ar vrea. Puterea de a face rău este un bun în sine.

Ia cuvântul, întrerupându-l pe Daniel brusc, ca o bătaie puternică în ușă.

— Nu-mi irosi timpul cu lucrurile astea, Daniel, îi spune.

Nu e superiorul ei. Sunt egali. Nu poate să o concedieze. Doar vorbește ca și cum ar putea.

Continuă:

— Amândoi știm că nimeni nu are încă un răspuns. Dacă ai vreo idee măreață, s-o auzim. Dacă nu…

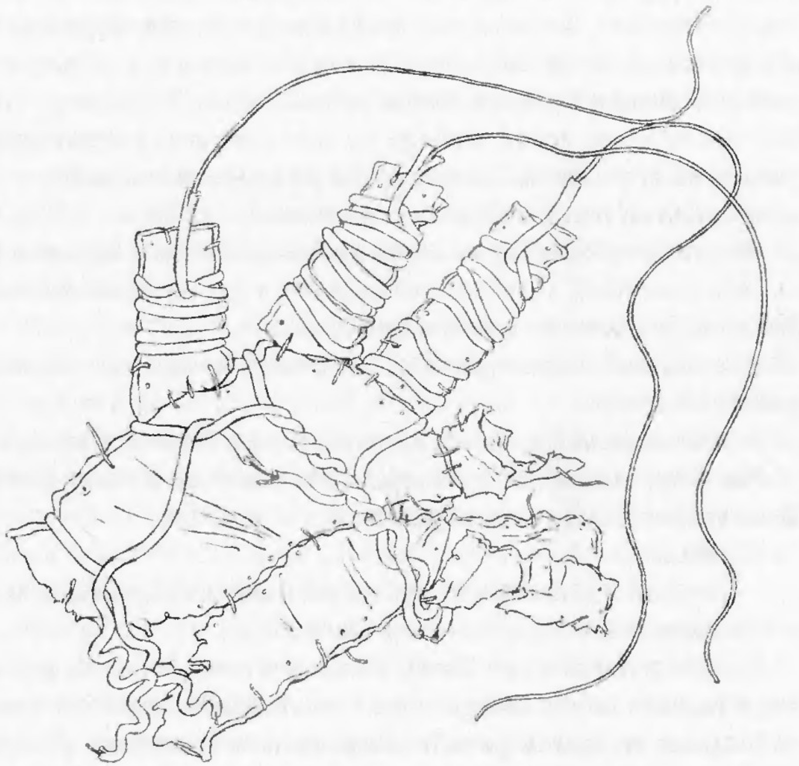
Lasă lucrurile în aer. Daniel dă să zică ceva, deschide gura, dar o închide la loc. Margot simte cu vârfurile degetelor cum se înmoaie vopseaua pe sub masă, cum se scorojește și cum începe să cadă în fulgi moi pe covorul gros.

— Nici nu credeam, a spus ea. Hai să lucrăm cu ce avem, da? Nu are rost să ne aruncăm unii pe alții în gura lupului.

Margot vizualizează viitorul*. Într-o bună zi o să-mi pui benzină în mașină, Daniel. Am planuri mari.*

— Da, zice el. Da.

Ea se gândește: *Iată cum trebuie să vorbească un bărbat. Și iată și de ce.*

Armă rudimentară, cu o vechime de aproximativ 1 000 de ani. Sârmele sunt conductoare de electricitate. Se poate să fi fost utilizată ca armă în luptă sau pentru administrarea pedepselor. Descoperită într-un sit funerar din vechiul Westchester.

Allie

Cu opt ani înainte

Nu este nevoie de prea multe miracole. Nici în fața Vaticanului, nici în fața unui grup de adolescente cu nervii întinși la maximum, care stau închise într-un loc de prea multe luni, temându-se pentru viața lor. Nu este nevoie de prea multe miracole. Două sunt de-ajuns. Trei sunt deja prea multe.

La mănăstire e o fată de numai 16 ani – Luanne, cu pielea foarte albă, părul roșcat și obrajii presărați cu pistrui. A sosit cu trei luni în urmă și e prietena specială a lui Gordy. Dorm în același pat. Ca să se încălzească. „Noaptea se face groaznic de frig”, spune Gordy, Luanne zâmbește, iar celelalte fete râd și își dau ghionturi.

E bolnavă încă dinainte de a i se activa energia. Și nu o poate ajuta niciun doctor. Când se agită sau se sperie sau râde prea tare, i se întâmplă ceva: își dă ochii peste cap, se prăbușește la pământ și începe să tremure așa de tare, că ți-e frică să nu-și frângă coloana. „E de-ajuns s-o ții”, spune Gordy. „E de-ajuns s-o prinzi în brațe pe după umeri și s-o ții strâns până își revine. Își revine singură, trebuie doar să aștepți”. De multe ori doarme o oră sau două după aceea. Gordy stă cu brațele petrecute pe după umerii lui Luanne, în sala de mese la miezul nopții sau în grădină la 6 dimineața, așteptând-o să-și revină.

Allie simte ceva în legătură cu Luanne. Un fel de furnicături.

Zice: *Ea e aleasa*?

Vocea-i răspunde: *Bag seamă că da.*

Într-o noapte are loc o furtună cu tunete și trăsnete. Începe în largul mării. Fetele privesc împreună cu călugărițele, de pe terasa din spatele mănăstirii. Cerul este acoperit de nori albaștri-vineții, lumina este neclară, iar fulgerul trăsnește o dată, de două ori, de trei ori suprafața oceanului.

Furtuna provoacă o senzație de mâncărime în jurubițele fetelor. Savannah nu se poate abține. După câteva minute produce un arc voltaic cu care lovește podeaua de lemn a terasei.

— Încetează, spune sora Veronica. Încetează imediat.

— Veronica n-a făcut nimic rău, intervine sora Maria Ignacia.

Savannah pufnește în râs și mai eliberează un trăsnet, dar unul mai mic. Nu este ca și cum nu se poate abține. Ar putea dacă ar vrea. Doar că furtuna le răscolește, le face să-și dorească să i se alăture.

— Mâine nu primești nimic de mâncare, Savannah, decretează sora Veronica. Dacă nu te poți controla nici măcar atât, nu meriți caritatea noastră.

Sora Veronica a dat deja afară o fată care nu se potolea și care se tot bătea cu celelalte în incinta mănăstirii. Restul măicuțelor i-au făcut surorii Veronica această concesie: poate să aleagă cine sunt cele în care detectează lucrătura diavolului.

Dar „mâine nu primești nimic de mâncare” este o sentință aspră. Sâmbăta este ziua în care primesc la cină ruladă de carne.

Luanne o trage de mânecă pe sora Veronica.

— Vă rog, n-a făcut-o intenționat, îi spune fata.

— Nu pune mâna pe mine, fato.

Sora Veronica își trage brațul și o împinge ușor pe Luanne. Dar furtuna și-a făcut deja efectul asupra fetei. Întâi i se smucește capul, mai întâi pe spate, apoi în lateral, în felul pe care celelalte fete îl cunosc deja. Gura i se deschide și i se închide, dar nu iese niciun sunet. Cade pe spate și se lovește direct de podea. Gordy se grăbește spre ea, dar sora Veronica o oprește cu bastonul.

— Las-o, spune sora Veronica.

— Dar soră…

— Am cocoloșit-o destul pe fata asta. Nu ar fi trebuit să lase lucrul acesta să intre în ea și, dacă a făcut-o, va trebui să suporte consecințele.

Luanne continuă să aibă convulsii pe podea – se izbește puternic cu partea din spate a capului de scândurile de lemn. În bulele de salivă pe care le are la gură începe să apară sânge.

Vocea spune: *Haide, știi ce ai de făcut.*

Albe ia cuvântul:

— Soră Veronica, îmi permiteți să încerc să calmez agitația asta?

Sora Veronica clipește spre Eva, fata tăcută și muncitoare care s-a prefăcut Allie că ar fi în toate aceste luni. Ridică din umeri.

— Dacă crezi că poți să pui capăt prostiei ăsteia, Eva, ești invitata mea.

Allie îngenunchează lângă trupul Luannei. Celelalte fete o privesc ca pe o trădătoare. Toate știu că nu e vina Luannei – de ce se preface Eva că ar putea să oprească convulsiile?

Allie simte electricitatea din trupul Luannei: în coloana vertebrală, în gât și în cap. Simte impulsurile circulând de sus în jos, bâlbâindu-se, încercând să-și revină, confuze și desincronizate. E ca și cum ar vedea cu propriii ochi: un blocaj *aici* și *aici,* iar partea *asta,* aflată lângă baza craniului, a ieșit din ritm. Nu este nevoie decât de o ajustare mică, de o cantitate imperceptibilă de electricitate, atât de mică încât nimeni altcineva nu ar ști s-o dozeze, doar un firicel fix *aici* ca s-o repună în ritm.

Allie îi leagănă capul Luannei în palme, își pune degetul mic în adâncitura de la baza craniului și lasă să pătrundă un tentacul fin de electricitate care acționează ca un bobârnac.

Luanne deschide ochii. Convulsiile se opresc brusc. Clipește.

— Ce s-a întâmplat? întreabă.

Și toate știu că de obicei nu așa se întâmplă, că Luanne ar trebui să doarmă o oră sau mai mult, că ar fi confuză o săptămână după atac.

Abigail spune:

— Te-a vindecat Eva. Te-a atins și te-ai făcut bine.

Iar acesta fu primul semn, iar în vremea aceea spuseră cu toții: *ea este pe placul Domnului.*

•

Îi aduc alte fete care trebuie vindecate. Uneori își pune mâinile pe ele și le simte durerea. Alteori le doare ceva care n-ar trebui să le doară. O migrenă, un spasm muscular, un vertij. Allie, fata fără căpătâi din Jacksonville, a exersat suficient pentru ca Eva, tânăra calmă și tăcută, să poată să-și pună mâinile pe trupul unui om și să găsească locul exact în care să transmită o cantitate minusculă de electricitate, ca să îndrepte lucrurile, cel puțin o vreme. Vindecările sunt reale, chiar dacă doar temporare. Nu poate să învețe trupul să-și facă treaba mai bine, dar îi poate corecta greșelile pentru un timp.

Așa încep fetele să creadă în ea. Că e ceva în ea. Fetele cred oricum, chiar dacă măicuțele nu o fac.

Savannah spune:

— E Dumnezeu? Dumnezeu vorbește cu tine, Eva? E înăuntrul tău?

O spune în șoaptă în una dintre seri, în dormitor, după ce se dă stingerea. Toate celelalte fete ascultă, prefăcându-se că dorm în paturile lor.

Eva spune:

— Dar tu ce crezi că e?

— Cred că ai în tine puterea vindecătoare. Cum scrie în Scriptură, îi răspunde Savannah.

O rumoare face înconjurul dormitorului, dar nimeni n-o contrazice. În seara următoare, când se pregătesc de culcare, Eva se adresează unui grup de vreo zece fete:

— Veniți cu mine pe malul mării mâine în zori.

Ele o întreabă:

— De ce?

— Pentru că am auzit o voce spunându-mi:

„Mergi pe malul mării mâine în zori”, le răspunde ea.

Vocea îi spune: *Bine jucat, fată dragă, le spui ce vor să audă.*

•

Cerul e albastru-cenușiu, ca o pietricică de pe plajă, și spuzit cu nori albi, iar sunetul oceanului e liniștitor, ca o mamă care îi spune copilului „șșșș” să-l liniștească. Atunci fetele pășesc pe mal, încă îmbrăcate în cămăși de noapte.

Allie vorbește cu vocea Evei, care este blândă și gravă. Le spune:

— Vocea mi-a zis că trebuie să intrăm în apă.

Gordy râde și zice:

— Ce-i, Eva? Ai chef de baie?

Luanne îi duce degetul la gură lui Gordy, semn că trebuie să tacă. De când Eva și-a pus degetul în adâncitura din ceafa ei, Luanne nu a mai avut nicio criză care să dureze mai mult de câteva secunde.

Abigail întreabă:

— Deci, ce trebuie să facem?

La care Eva spune:

— Dumnezeu ne va arăta ce vrea Ea de la noi.

Iar aceasta e o învățătură nouă, foarte tulburătoare. Dar fetele înțeleg toate de ce Dumnezeu e Ea. Au așteptat să li se dea această veste bună.

Fetele intră în apă; cămășile și pijamalele li se lipesc de picioare și toate se strâmbă când dau de pietre ascuțite, dar chicotesc puțin, cu un sentiment al misiunii sacre pe care și-l citesc unele altora pe față. Urmează să se întâmple ceva aici. Se crapă de ziuă.

Stau în cerc. Sunt toate în apă până la brâu și își mișcă mâinile prin apa sărată, rece și limpede.

Eva spune:

— Maică Sfântă, arată-ne care ți-e vrerea. Botează-ne cu dragostea ta și învață-ne cum să viețuim.

Și fiecare fată din cerc simte cum o lasă brusc genunchii. Ca și cum o mână gigantică le-ar apăsa pe spate, împingându-le în jos și băgându-le cu capul în ocean, de unde ies cu apa șiroindu-le în păr, încercând să respire și cu conștiința că Dumnezeu le-a atins și că în această zi au renăscut. Cad toate în genunchi în apă. Toate simt mâna care le apasă. Toate au pentru o clipă convingerea că vor muri sub apă, pentru că nu pot să respire, dar când simt forța care le ridică, au renăscut.

Stau în cerc, cu capetele ude, pline de uimire. Singura care a rămas în picioare, uscată în mijlocul apei, este Eva.

Au simțit prezența lui Dumnezeu în jurul și în mijlocul lor, iar Ea s-a bucurat. Deasupra lor, păsările au zburat anunțând gloria unei noi zile.

•

Au fost în jur de zece fete în ocean în ziua aceea, toate martore ale miracolului. Nu erau nici printre liderele celor 60 de tinere care locuiau cu călugărițele, nici dintre cele mai charismatice ori mai admirate, nici dintre cele mai pline de haz sau mai atrăgătoare sau mai deștepte. Lucrul care le unea era faptul că făceau parte dintre fetele care suferiseră cel mai mult, cu povești de viață îngrozitoare, conștiente în mod acut de ce trebuie să le fie teamă de ceilalți și de ele înseși. În orice caz, după dimineața aceea, s-au transformat.

Eva le pune pe fete să jure că vor păstra taina lucrurilor pe care le-au văzut; cu toate acestea, fetele nu se pot abține și povestesc mai departe. Savannah îi spune Kaylei, Kayla îi spune

lui Megan și Megan îi spune lui Danielle că Eva vorbește cu Creatoarea și că primește mesaje secrete.

Încep să vină la ea în căutare de învățături. Îi spun:

— De ce-i spui lui Dumnezeu „Ea”?

Eva răspunde:

— Dumnezeu nu e nici femeie, nici bărbat, ci ambele lucruri. Dar acum Ea a hotărât să ne arate o față nouă a Ei, una pe care am ignorat-o mult prea mult timp.

Ele întreabă:

— Dar cu Iisus cum rămâne?

Eva spune:

— Iisus este fiul. Dar fiul se trage din mamă. Gândiți-vă: a cui e slava, a lui Dumnezeu sau a lumii?

Fetele răspund ce au învățat de la călugărițe:

— Slava este a lui Dumnezeu, căci Dumnezeu a creat lumea.

Eva le spune:

— Deci slava este a creatorului, nu a creației?

Ele răspund:

— Așa e.

La care Eva adaugă:

— Deci a cui trebuie să fie slava: a Mamei sau a Fiului?

Nimeni nu-i răspunde, pentru că vorbele ei li se par blasfematoare. Eva continuă:

— Există deja aluzii în Scriptură. Ni s-a spus că Dumnezeu s-a întrupat în om pentru a veni pe pământ. Știm deja să-i spunem lui Dumnezeu „Tată”. A fost una dintre învățăturile lui Iisus.

Toată lumea este de acord.

Eva spune:

— Eu aduc o învățătură nouă. Această energie ne-a fost dată ca să ne îndrepte gândirea strâmbă. Mama, nu Fiul, este emisarul proniei divine. Lui Dumnezeu trebuie să-i spunem „Mamă”. Dumnezeu Mama a coborât pe pământ în trupul Mariei, care și-a sacrificat fiul ca să ne mântuiască pe noi. Dumnezeu a spus mereu că Ea se va întoarce pe pământ. Și Ea s-a întors acum, ca să ne transmită învățăturile ei.

Și ele au întrebat:

— Cine ești?

Iar Eva le-a răspuns:

— Cine credeți voi că sunt?

Allie spune în gând: *Cum mă descurc*?

Vocea îi răspunde: *Te descurci foarte bine.*

Allie continuă: *Asta e voia ta*?

Vocea îi spune: *Crezi că se întâmplă cel mai mic lucru fără voia lui Dumnezeu*?

Mai urmează, draga mea, crede-mă pe cuvânt, urmează să se întâmple multe alte lucruri.

•

În perioada aceea, țara era cuprinsă de o febră mare și de o sete de adevăr, de o foame de a înțelege ce voia să spună Dumnezeu cu această schimbare a cursului omenirii. Sudul fojgăia de predicatori gata să ofere explicații: e o pedeapsă pentru păcatele noastre, Satana se află printre noi, e semn că vine sfârșitul lumii. Dar nimic din astea nu avea legătură cu adevărata religie. Căci adevărata religie are legătură cu dragostea, nu cu frica. Mama puternică își leagănă pruncul: asta e dragostea și adevărul. Fetele își trec de la una la alta vestea. Dumnezeu s-a întors, iar noi primim mesajul Ei, numai noi.

Într-o dimineață devreme, la câteva săptămâni după întâmplare, au loc mai multe botezuri. E primăvară, se apropie Paștele, sărbătoarea ouălor și a fertilității, a uterului primitor. Sărbătoarea Mariei. Când ies din apă, nu vor să ascundă ce li s-a întâmplat și nu ar putea nici dacă ar încerca. La micul dejun deja știu toate fetele, la fel și toate călugărițele.

Eva stă sub un copac în grădină, iar celelalte fete se apropie ca să stea de vorbă cu ea.

O întreabă:

— Cum să-ți spunem?

Iar Eva răspunde:

— Nu sunt decât o mesageră a Maicii.

Iar ele o întreabă:

— Maica e în tine?

— Maica e în noi toate, le răspunde.

Cu toate acestea, fetele încep să-i spună Maica Eva.

•

În noaptea aceea, are loc o discuție foarte aprinsă între călugărițele Ordinului Sisters of Mercy. Sora Maria Ignacia care, din câte au observat celelalte, a legat o prietenie foarte strânsă cu fata aceea, Eva – pledează în favoarea acestei reorganizări a credinței. Nimic nu s-a schimbat, spune ea. Maica și Fiul înseamnă același lucru. Maria este Maica Bisericii. Maria este

Regina Împărăției Cerurilor. Ea este cea care se roagă pentru noi acum și în clipa morții noastre. Unele dintre fete nici măcar nu au fost botezate. Așa că au hotărât să se boteze între ele. E ceva greșit?

Sora Katherine pomenește de ereziile mariane și de nevoia de a aștepta îndrumare.

Sora Veronica se ridică cu greutate în picioare și se ține dreaptă, precum adevărata cruce, în mijlocul încăperii.

— Diavolul a pătruns în casa noastră, spune ea. I-am permis diavolului să prindă rădăcini în piepturile noastre și să se cuibărească în sufletele noastre. Dacă nu tăiem acum răul de la rădăcină, sufletele noastre sunt damnate.

Repetă ultimul cuvânt și mai tare, privind-o pe rând pe fiecare femeie din încăpere:

— Damnate. Dacă nu le ardem cum le-au ars pe fetele din Decatur și Shreveport, diavolul ne va avea pe toate. Va fi totul pierdut.

Se oprește. Vorbele ei fac impresie. Adaugă:

— Mă voi ruga în noaptea asta, mă voi ruga pentru voi toate. În zori le vom încuia pe fete în camere. Le vom da foc.

Fata care asculta la fereastră îi duce mesajul Maicii Eva.

Și toate așteaptă răspunsul ei.

Vocea îi spune: *Acum sunt în mâna ta, fetițo.*

Maica Eva spune:

— Lasă-le să ne încuie. Atotputernica ne va arăta minunile Ei.

Vocea îi spune: *Dar sora Veronica nu-și dă seama că e deajuns ca oricare dintre voi să deschidă fereastra și să coborâți toate pe burlan*?

Iar Allie îi răspunde în sufletul ei: *E voia Atotputernicei ca ea să nu-și fi dat încă seama.*

•

În noaptea următoare, sora Veronica priveghează în capelă. La șase, când celelalte călugărițe își fac apariția la utrenie, ea e acolo, păstrată în fața crucii, cu brațele întinse, cu fruntea lipită de podeaua rece de piatră. Nu-și dau seama decât când se apleacă s-o atingă pe braț că are fața vineție. E moartă de mai multe ore. Un atac de cord. Ceva ce i se poate întâmpla oricând unei femei la etatea ei. Și, în timp ce soarele răsare, toate își îndreaptă privirea spre silueta de pe cruce. Descoperă gravate parcă cu cuțitul pe trupul lui Iisus rețeaua de linii ca o frunză de

ferigă. Și înțeleg că sora Veronica a fost chemată exact în momentul în care era martora acestui miracol și, prin urmare, s-a căit pentru toate păcatele ei.

Dumnezeu se întorsese așa cum promisese, întrupându-se din nou.

Era o zi de sărbătoare.

De la Sfântul Scaun se transmit mesaje care îndeamnă la calm și la ordine, dar atmosfera între fetele de la mănăstire nu poate fi potolită de niciun mesaj. Domină sentimentul că întreaga clădire se află în sărbătoare; toate regulile obișnuite sunt suspendate. Paturile rămân nefăcute, fetele își iau ce vor ele de mâncare din cămară, în loc să mai aștepte orele fixe la care se servește masa, se chicotește prin colțuri și se ascultă muzică. Aerul e plin de strălucire. Până în prânz, încă cincisprezece fete cer să primească botezul, iar până după-amiază îl și primesc. Unele călugărițe se opun, amenință că vor chema poliția, dar fetele râd și le hărțuiesc cu mici electroșocuri până când le pun pe fugă.

După-amiaza târziu, Eva se adresează congregației pe care o conduce. O înregistrează cu telefoanele și transmit peste tot în lume mesajul. Maica Eva poartă o glugă, semn al umilinței sale, căci mesajul pe care îl predică nu-i aparține, ci vine de la Maica Atotputernică.

Eva spune:

— Nu vă temeți. Dacă aveți încredere, Dumnezeu vă va călăuzi. Ea este cea care a răsturnat cerurile și pământul pentru noi. Vi s-a spus că bărbatul este capul femeii, la fel cum Iisus este capul Bisericii. Dar eu vă spun că femeia este capul bărbatului, la fel cum Maria și-a îndrumat fiul în copilărie, cu blândețe și dragoste.

Vi s-a spus că moartea lui ne-a mântuit de păcate. Dar eu vă spun că păcatele nimănui nu sunt șterse și că ne vom uni forțele ca să îndeplinim marea lucrare de a aduce dreptatea în lume. Multă nedreptate s-a făcut și este voia Atotputernicei să ne unim forțele și s-o îndreptăm.

Vi s-a spus că bărbatul și femeia trebuie să trăiască împreună ca soț și soție. Dar eu vă spun că este mai mare binecuvântare dacă femeile trăiesc laolaltă, dacă se ajută între ele, dacă se unesc și se alină una pe alta.

Vi s-a spus că trebuie să vă mulțumiți cu soarta pe care ați primit-o, dar eu vă spun că există un tărâm doar al nostru, o țară nouă. Iar Dumnezeu ni-l va arăta, iar noi vom construi în acest loc o națiune măreață și liberă în numele Ei.

Una dintre fete intervine:

— Dar n-o să putem să rămânem aici pe termen nelimitat. Și unde este tărâmul ăsta nou și ce se va întâmpla când vine poliția? Mănăstirea nu este a noastră și nu ne vor lăsa să rămânem aici! Or să ne ducă la închisoare!

Vocea spune: *Nu-ți face griji în legătură cu asta. Vine cineva.*

Eva anunță:

— Dumnezeu ne va trimite ajutorul Ei. Un soldat va sosi. Iar tu vei fi pedepsită pentru că te-ai îndoit. Dumnezeu nu va uita că te-ai îndoit de Ea în acest moment de triumf.

Fata începe să plângă. Camerele telefoanelor mobile se concentrează pe chipul ei. Fata e dată afară din tabără înainte de căderea nopții.

•

În Jacksonville, cineva urmărește știrile la televizor. Cineva vede chipul ascuns sub glugă, pe jumătate umbrit. Cineva își spune: *mi-e cunoscută fața aia.*

Margot

— Uită-te.

— Mă uit.

— Ai citit?

— Nu tot.

— Nu vorbim de vreo țară din lumea a treia, Margot.

— Știu bine.

— Vorbim de Wisconsin.

— Asta văd și eu.

— Treaba asta se întâmplă în Wisconsin, fir-ar a dracului de treabă.

— Încearcă să te liniștești, Daniel.

— Ar trebui să le împuște pe fetele astea. Să le împuște și gata. În cap. Bang. Și gata treaba.

— Nu poți să împuști *toate* femeile, Daniel.

— E-n regulă, Margot, pe tine nu te-am împușca.

— Da, asta mă liniștește foarte tare.

— O, scuze. Fiica ta. Am uitat. E… N-aș împușca-o nici pe ea.

— Mulțumesc, Daniel.

Daniel bate darabana cu degetele pe birou, iar ea se gândește că ar putea să-l omoare pentru ce a zis, lucru care i se întâmplă tot mai des în ultimul timp. Gândul ăsta a devenit un zgomot surd, de fundal, la care se întoarce ca la o piatră netedă, pe care o ține în buzunar și o mângâie din când în când. Da, chiar așa. Moartea.

— Nu-i în regulă să vorbești despre cum ai împușca femei tinere.

— Da, știu. Da. Doar că…

Arată spre ecran, unde rulează un videoclip cu șase fete care își încearcă puterile unele pe altele. Se uită drept spre obiectiv și spun: „În numele Zeiței”. Au învățat din alt videoclip postat pe internet. Se electrocutează una pe alta până când una leșină. Alteia îi curge sânge din nas și din urechi. „Zeița” e o memă care circulă pe internet, alimentată de existența energiei, de forumuri anonime și de imaginația tinerilor, pentru că așa sunt și vor fi mereu tinerii. E un simbol: o mână asemănătoare mâinii Fatimei, palma cu un ochi în mijloc, din care se răspândesc

tentaculele de curent electric, ca niște membre, ca ramurile unui copac. Simbolul a început să apară pictat cu spray pe pereți, pe gardurile gărilor și ale autostrăzilor suspendate – în locuri înalte, greu accesibile. Există forumuri pe internet care le îndeamnă pe fete să se unească și să comită lucruri groaznice; FBI se străduiește să închidă aceste forumuri, dar cum dispare unul, apare altul în locul lui.

Margot le privește pe fetele de pe ecran jucându-se cu noua lor putere.

Țipă când sunt nimerite. Râd când nimeresc ele.

— Cum se mai simte Jos? o întreabă Daniel într-un târziu.

— E bine.

Nu e bine deloc. Are probleme cu noua ei putere. Nimeni nu știe ce se întâmplă. Nu reușește s-o controleze și e tot mai rău.

Margot le urmărește pe ecran pe fetele din Wisconsin. Una dintre ele și-a tatuat mâna Zeiței în mijlocul palmei. Prietena ei țipă în timp ce-și folosește energia, dar Margot nu-și dă seama dacă o face de frică, durere sau plăcere.

— Alături de noi în studio se află primarul Margot Cleary. Unii dintre dumneavoastră vă veți aminti că doamna primar a acționat cu celeritate și fermitate imediat după primele evenimente, salvând probabil o mulțime de vieți omenești. Astăzi este însoțită de fiica ei, Jocelyn. Cum te simți la noi, Jocelyn?

Jos se foiește în fotoliu. Par ele confortabile, dar, de fapt, sunt rigide. Simte cum o împunge ceva tare. Așteaptă puțin prea mult înainte să răspundă.

— Mă simt bine.

— Așa. Din câte știm, povestea ta e foarte interesantă, nu-i așa, Jocelyn? Ai avut niște probleme?

Margot își pune mâna pe genunchiul lui Jos.

— Ca multe alte tinere, fiica mea Jocelyn a trăit de curând pentru prima dată experiența energiei, spune ea.

— Avem niște filmări de atunci, nu-i așa, Kristen?

— Iată conferința de presă ținută atunci pe peluza din fața casei. Dacă-mi amintesc bine, băiatul a ajuns la spital, nu-i așa, Jocelyn?

Arată imaginile din ziua în care Margot fusese chemată de la serviciu. Margot, în picioare pe treptele reședinței primarului, dându-și părul după ureche cu gestul ei obișnuit, care o face să

pară emoționată și când nu e. În imagini citește o declarație, cu brațul petrecut pe după umerii lui Jos.

„Fiica mea a fost implicată într-o scurtă altercație”, citește ea. „Gândurile noastre sunt alături de Laurie Vincens și de familia lui. Suntem recunoscătoare că pare să fi suferit doar răni ușoare. Acest tip de accident se întâmplă tot mai des tinerelor din ziua de azi. Și eu, și Jocelyn sperăm că toată lumea își va păstra calmul și că va permite familiei noastre să depășească acest incident”.

— Uau, parcă au trecut secole de-atunci, nu-i așa, Kristen?

— Cu siguranță, Tom. Cum te-ai simțit când l-ai rănit pe băiatul acela, Jocelyn?

Jos a exersat împreună cu mama ei timp de-o săptămână. Știe ce are de spus. Are gura uscată. E fată de comitet însă; o face oricum.

— A fost înfricoșător, spune ea. Nu învățasem cum s-o controlez. Mi-a fost teamă că l-am rănit foarte rău. Mi-am dorit… mi-am dorit ca cineva să-mi fi arătat cum trebuie s-o folosesc. Cum trebuie s-o controlez.

Îi apar lacrimi în ochi. Asta nu făcea parte din scenariu, dar e excelent. Producătorul pune camera pe ea și-i filmează chipul dintr-un unghi din care se vede lucirea lacrimilor. E perfect. E atât de tânără, proaspătă, frumoasă și tristă.

— Sună într-adevăr înfricoșător. Și crezi că te-ar fi ajutat dacă…

Margot intervine din nou. Și ea e atrăgătoare. Părul drept și strălucitor. Nuanțe discrete de crem și maro pe pleoape. Nimic țipător. Ar putea foarte bine să fie vecina de peste drum, care se îngrijește foarte mult, înoată și face yoga. Un model.

— Ziua aceea, Kristen, m-a făcut să mă gândesc la modul în care le-am putea ajuta cu adevărat pe fete. În prezent, sfatul tuturor este să nu-și folosească puterea deloc.

— N-am vrea totuși să le vedem pe stradă fulgerând în stânga și-n dreapta, nu?

— Sigur că nu, Tom. Dar planul meu în trei puncte este următorul.

Așa. Hotărâtă. Eficientă. Propoziții scurte. O listă cu numere. Ca pe BuzzFeed.

— Unu: delimitarea de spații sigure, în care fetele să exerseze împreună. Începem cu un centru pilot în zona metropolitană pe

care o administrez și, dacă este un succes, le extindem pe întreg teritoriul statului. Doi: identificarea fetelor care au învățat să-și controleze foarte bine energia, ca să le ajute pe cele mai tinere să învețe și ele. Trei: toleranță zero pentru utilizarea ei în afara spațiilor sigure.

Urmează o pauză, cum au repetat. Telespectatorii au nevoie de timp pentru a se obișnui cu ideea care tocmai le-a fost prezentată.

— Deci, dacă înțeleg bine, doamnă primar Cleary, ați dori să folosiți bani publici pentru a învăța fetele cum să-și folosească energia într-un mod mai eficient?

— Într-un mod mai sigur, Kristen. Sunt aici ca să iau pulsul. În astfel de vremuri, ar trebui poate să ne amintim de ceea ce spune Biblia: nu cei bătrâni sunt cei mai înțelepți și nici generația în vârstă nu înțelege întotdeauna ce-i dreptatea.

Zâmbește. Citatul din Biblie e o strategie câștigătoare.

— Oricum, consider că e treaba administrației să facă propuneri interesante, nu credeți la fel?

— Propuneți înființarea unor tabere de antrenament pentru fetele astea?

— Tom, știți foarte bine că nu asta am spus. Iată cum stau lucrurile: nu lăsăm adolescenții să conducă până nu-și iau permis, corect? Nimeni nu și-ar dori ca tipul care îi face instalația electrică la casă să nu aibă nicio calificare. Asta-i tot ce propun: să lăsăm fetele să învețe unele de la altele.

— Dar cum știm ce vor învăța?

Vocea lui Tom devine stridentă, pare puțin speriat.

— Totul mi se pare foarte periculos. În loc să le învățăm cum să o folosească, ar trebui să încercăm să le vindecăm. Asta-i părerea mea finală.

Kristen zâmbește spre cameră.

— Dar nimeni nu a găsit un antidot, nu-i așa, Tom? Scrie în *Wall Street Journal* de azi dimineață că un grup multinațional de oameni de știință a stabilit cu certitudine că energia este produsul unei acumulări din mediu a unui gaz iritant folosit în cel de-al Doilea Război Mondial. Din cauza acumulării, s-a modificat genomul uman. Toate fetele născute de-acum încolo vor avea această energie – toate. Și o vor păstra tot restul vieții, la fel cum e și la femeile mai în vârstă, cărora le-a fost trezită. E prea târziu să le vindecăm; avem nevoie de alte idei.

Tom încearcă să mai adauge ceva, dar Kristen nu-l lasă:

— Mi se pare o idee foarte bună, doamnă primar Cleary. Dacă aveți nevoie de sprijinul meu, vi-l ofer necondiționat.

— Și-acum, vremea pe scurt.

De la: throwawayaddress29457902@gmail.com
Către: Jocelyn.feinburgcleary@gmail.com

Te-am văzut la televizor azi. Ai probleme să-ți controlezi energia. Vrei să știi de ce? Vrei să știi dacă și altele au aceleași probleme? N-ai idee, soro. Gaura asta de iepure duce foarte departe. Faptul că tu nu pari să te conformezi genului tău, aparent, e doar o fărâmă. Trebuie să punem bărbații și femeile înapoi la locul lor.

Dacă vrei să afli adevărul, aruncă un ochi la www.urbandoxspeaks.com.

— Cine mama dracului ți-a dat voie să faci așa ceva?

— Echipa ta nu mișca nimic, Daniel. Nimeni nu era dispus să asculte.

— Așa că faci *asta*? Televiziunea națională? Dai asigurări că îl vei aplica la *nivel statal*? Cred că uiți, Margot, cine e guvernatorul și cine e primarul unei zone metropolitane. Te-ai dus la televiziunea *națională* și ai zis că se va aplica în tot statul?

— Nu mă împiedică nicio lege s-o fac.

— Nicio *lege*? Nicio fututã de *lege*? Cum rămâne cu toate programele care sunt acum în derulare? Cum rămâne cu faptul că nimeni n-o să-ți dea un *sfanț* cu care să finanțezi chestia asta dacă tu îți faci atâția dușmani într-o singură dimineață? Cum rămâne cu faptul că o să mă asigur *personal* ca orice propunere a ta să fie respinsă? Am prieteni puternici în orașul ăsta, Margot, și dacă tu crezi că poți să-ți bagi picioarele în munca noastră de până acum ca să devii tu nu știu ce *vedetă*…

— Calmează-te.

— Ba nu vreau să mă calmez, al dracului să fiu. Nu e vorba doar despre *tacticile* tale, Margot, nu e vorba că *ai ieșit la televizor,* e vorba de cât de absurd este planul ăsta al tău. Vrei

să folosești *bani publici* ca să antrenezi practic niște *teroriști* și ca să-i înveți să-și folosească armele mai eficient?

— Nu sunt teroriști, sunt niște fete.

— Pui pariu? Crezi că nu vor fi și teroriste printre ele? Ai văzut ce s-a întâmplat în Orientul Mijlociu, în India și Asia. Ai văzut la televizor. Vrei să pui pariu că mișmașul ăsta al tău o să atragă niște jihadiste?

— Ai terminat?

— Dacă am…?

— Ai terminat? Pentru că am treabă de făcut, așa că dacă ai terminat…

— Nu, n-am terminat, fir-ar al dracului să fie.

Dar a terminat. În timp ce el se agită în biroul lui Margot, împroșcând cu scuipat mobilele scumpe și premiile din sticlă, pentru excelență în administrația locală, se dau telefoane, se trimit e-mailuri, se postează pe Twitter, pe forumuri. „Ai auzit-o pe tipa de la emisiunea de dimineață? Când pot să-mi înscriu și eu fetele? Serios acum, am trei fete, de 14, 16 și 19 și nu mai știu ce să mă fac cu ele. Trebuie să le trimit undeva. Trebuie să-și consume cumva energia”.

Nu trece săptămâna și Margot primește peste un milion și jumătate de dolari din donații, ca să construiască taberele pentru fete – cecuri de la părinți îngrijorați, dar și donații anonime, de la miliardari de pe Wall Street. Apar finanțatori care vor să investească în programul ei. Va fi un parteneriat public-privat, un exemplu de conlucrare între stat și mediul de afaceri.

Nu trece luna și a găsit terenuri pentru primele centre pilot în zona metropolitană: clădirile unor foste școli, închise în momentul în care s-a făcut segregarea băieților și fetelor, cu săli de sport mari și suficient spațiu în aer liber. Șase reprezentanți ai altor state vin în vizite de lucru, ca să le arate cum are de gând să procedeze.

Nu trec trei luni și oamenii încep să spună: „Știi ce, oare de ce nu candidează Margot Cleary pentru o funcție ceva mai înaltă? Ia cheam-o. Să ne întâlnim și să avem o discuție”.

Tunde

Într-un beci întunecos dintr-un orășel pierdut undeva în Moldova rurală, o fată de 13 ani, cu o umbră de mustață deasupra buzei, aduce pâine mucegăită și pește în ulei rânced unui grup de femei care stau ghemuite una lângă alta, pe niște saltele murdare. De săptămâni întregi le aduce mâncare. Fata e tânără și cam înceată la minte. Este fiica șoferului camionului de pâine. Bărbații care sunt proprietarii casei și ai femeilor ținute aici îi plătesc tatălui ei o sumă mică pentru pâinea mucegăită și ca să țină de șase.

Femeile au încercat deja s-o roage pe fată să le aducă diverse lucruri. Un telefon mobil – n-ar putea să le aducă pe furiș un telefon? O bucată de hârtie pe care să scrie un mesaj – n-ar putea să pună ceva la poștă pentru ele? Un timbru și o foaie? Iar când familiile lor vor afla ce au pățit, o vor răsplăti cu bani. *Te rugăm.* Cu ochii ațintiți în pământ, fata doar dădea din cap încăpățânată, clipind din ochii ei umezi, lipsiți de inteligență. Femeile cred că ar putea să fie chiar surdă. Sau i s-a spus să facă pe surda. Lucrurile pe care le-au îndurat femeile le-au făcut nu o dată să-și dorească să fi fost surde și oarbe.

Fiica șoferului camionului de pâine golește găleata în care-și fac nevoile, în gura de canal din curte, o clătește cu furtunul și le-o aduce înapoi curată, mai puțin câteva pete de rahat, de sub margine. Măcar o oră-două va mirosi mai bine în cameră.

Fata se întoarce cu spatele și pornește spre ușă. După plecarea ei, vor rămâne iar pe întuneric.

— Lasă-ne o lumină, îi spune una dintre femei. Nu ai o lumânare? O lumină cât de mică pentru noi.

Fata aruncă o privire în sus, pe scările care duc la parter. Nu e nimeni.

Apucă mâna femeii care a vorbit. O întoarce cu palma în sus. În mijlocul palmei, fata de 13 ani răsucește ceva cu ajutorul puterii care i s-a trezit la viață în claviculă. Femeia de pe saltea – în vârstă de 25 de ani, care credea că o așteaptă un post bun de secretară în Berlin – icnește și se cutremură; umerii îi tresaltă și ochii i se măresc. Iar mâna cu care se ține de saltea e parcursă pentru o clipă de o lumină argintie.

•

Stau și așteaptă în beznă. Exersează. Trebuie să se asigure că o pot face toate deodată, că bărbații nu vor avea timp să pună mâna pe pistol. O trec din mână în mână pe întuneric și se minunează. Unele dintre ele sunt prizoniere de atât de mult timp, că nici nu au auzit despre lucrul ăsta; pentru altele, nu e decât un zvon ciudat, o curiozitate. Cred că Dumnezeu le-a trimis un miracol ca să le salveze, așa cum eliberase și poporul lui Israel din robie. Aflate în necaz, au chemat. Aflate în întuneric, li s-a trimis lumină. Femeile plâng.

Unul dintre paznici vine să o desfacă din lanțuri pe femeia care crezuse că avea să fie secretară în Berlin, ca să o arunce pe o podea de ciment și să-i arate în mod repetat care era adevărata ei slujbă. Ține cheile în mână. Se reped toate odată asupra lui și tipul nu apucă să scoată niciun sunet înainte ca sângele să-i țâșnească din ochi și urechi. Se dezleagă una pe alta cu snopul de chei din mâna lui.

Îi omoară pe toți bărbații din casă, dar tot nu se simt răzbunate.

Moldova este capitala mondială a traficului de persoane. O mie de orășele cu astfel de locuri, pitite în beciuri și apartamente din clădiri abandonate. Se face trafic și cu bărbați, și cu copii. Fetele cresc zi după zi, până când simt energia în mâini, apoi le învață și pe cele mai bătrâne. Este o reacție în lanț; schimbarea se petrece prea repede, iar bărbații nu apucă să se dezmeticească. Este un dar. Cine poate să spună că nu vine de la Dumnezeu?

Tunde transmite o serie de reportaje și de interviuri din orașele aflate la granița cu Moldova, locurile în care s-au dat cele mai grele lupte. Femeile au încredere în el datorită reportajelor din Riad. Nu mulți bărbați ar fi putut să se apropie așa de mult de ele; a avut noroc, dar a fost inteligent și hotărât. Are mereu la el vechile reportaje și le arată femeii care a preluat conducerea orașului respectiv. Femeile vor să-și facă auzită povestea.

— Nu doar bărbații ăia ne-au făcut rău, îi spune Sonja, o femeie de 20 de ani. Pe ei i-am omorât, dar nu au fost doar ei. Poliția știa ce se întâmplă și n-a făcut nimic. Bărbații din oraș își băteau nevestele dacă încercau să ne aducă mai multă

mâncare. Primarul știa de lucrurile care se întâmplă, proprietarii caselor știau și ei, la fel și poștașii.

Începe să plângă, se freacă la ochi cu podul palmei. Îi arată tatuajul din palmă – ochiul cu cârceii care pornesc din el.

— Înseamnă că vom fi mereu cu ochii-n patru, spune ea. La fel cum Dumnezeu veghează asupra noastră.

Noaptea, Tunde scrie repede, la foc continuu. Un fel de jurnal însemnări din război. Revoluția va avea nevoie de un cronicar. Și el va fi acela. Își imaginează o carte groasă, ambițioasă – cu interviuri, da, și perspective asupra cursului istoriei, analize pe regiuni, pe națiuni. De la distanță, îți oferă o perspectivă de ansamblu asupra felului în care undele de șoc ale energiei se propagă pe tot cuprinsul planetei. De aproape, îți permite să te concentrezi pe momente și pe povești izolate. Uneori scrie cu atâta intensitate, că uită că el nu posedă puterea, că mâinile și oasele gâtului său nu transmit electricitate. Va fi o carte importantă. Nouă sute de pagini, o mie. *Despre democrație în America* a lui Tocqueville. *Istoria declinului și a prăbușirii Imperiului Roman* de Gibbon. Va fi însoțită de materialul filmat și postat *online,* artileria grea. Documentarul *Șoah* al lui Lanzmann. O combinație de reportaj din mijlocul evenimentelor, analiză și teză.

Capitolul despre Moldova începe cu o descriere a modului în care femeile și-au transmis energia din mână în mână, continuă cu felul în care noua religie care se răspândește *online* le-a susținut pe femei în acțiunea lor de a prelua conducerea orașelor și se încheie cu schimbările revoluționare inevitabile de la nivelul conducerii țării.

Tunde îl intervievează pe președintele țării cu cinci zile înainte de căderea guvernului. Un bărbat mărunt și transpirat, Viktor Moskalev a reușit să se mențină la putere încheind o serie de alianțe suspecte și făcându-se că nu observă rețelele vaste de crimă organizată care îi foloseau mica și modesta țară drept placă turnantă a traficului de diverse feluri. În timpul interviului, gesticulează nervos cu mâinile, își tot dă din ochi cele câteva zbilțe de păr de pe capul pleșuv și are fruntea încontinuu transpirată, deși în cameră este chiar răcoare. Soția lui, Tatiana – o fostă gimnastă care a fost cât pe ce să fie selecționată la Olimpiadă –, îi stă alături, îl ține de mână.

— Domnule președinte Moskalev, spune Tunde, pe un ton intenționat relaxat, zâmbitor, între noi doi fie vorba, ce credeți că se întâmplă în țara pe care o conduceți?

Mușchii gâtului i se încordează. Sunt în sala de primire a palatului prezidențial din Chișinău. Jumătate din mobilă e aurită. Tatiana își mângâie genunchiul și zâmbește. Și ea este aurită – șuvițe de culoarea bronzului în păr, sclipici pe pomeți.

— Toate țările, rostește președintele trăgând de timp, au fost nevoite să se adapteze la noua realitate.

Tunde se lasă puțin pe spate, se așază picior peste picior.

— Discuția nu va fi transmisă nici la radio, nici pe internet. Este doar pentru cartea mea. Îmi doresc să știu care este perspectiva dumneavoastră. În prezent, 43 de orașe de la graniță sunt conduse de facto de grupări paramilitare, compuse, în principal, din femei care s-au eliberat singure din sclavia sexuală. Care credeți că sunt șansele de a recâștiga controlul asupra acestor regiuni?

— Forțele noastre fac deja manevre în vederea înăbușirii rebeliunii, spune Viktor. În câteva zile, situația va reveni la normal.

Tunde ridică o sprânceană în semn de neîncredere. Abia își înăbușă râsul. Viktor chiar vorbește serios? Bandele de femei au pus mâna pe arme, pe echipamente speciale de protecție și pe muniții de la rețelele de crimă organizată, pe care le-au distrus. Sunt practic de neînvins.

— Mă scuzați, dar cum veți aborda problema exact? Vă veți bombarda țara până nu mai rămâne nimic din ea? Rebelele sunt pretutindeni.

Viktor îi oferă un zâmbet enigmatic.

— Dacă trebuie, așa vom face. Problema va fi rezolvată într-o săptămână sau două.

Ce mama dracului. Poate chiar o să-și bombardeze toată țara și o să rămână președinte peste o grămadă de moloz. Sau poate pur și simplu e incapabil să accepte realitatea. O notă de subsol interesantă pentru cartea mea*. În timp ce țara se prăbușea în jurul lui, președintele Moskalev părea aproape blazat.*

Pe culoarul de afară, Tunde așteaptă o mașină a ambasadei, care să-l ducă înapoi la hotel. E mai sigur să circule sub steagul nigerian decât sub protecția lui Moskalev. Dar poate să dureze și

două-trei ore până când mașina e verificată de agenții de securitate.

Aici îl găsește Tatiana Moskalev: pe un fotoliu cu tapițeria brodată, așteptând să primească un telefon că e gata mașina. Tocurile pantofilor răsună pe coridor. Poartă o rochie turcoaz, foarte mulată pe corp, încrețită și croită în așa fel încât să-i accentueze picioarele musculoase și umerii eleganți, de gimnastă. Se apleacă deasupra lui.

— Nu vă place de soțul meu, nu-i așa? îi spune.

— N-aș zice asta.

Îi oferă zâmbetul lui disponibil.

— Eu aș zice. Aveți de gând să publicați ceva rău despre el?

Tunde își sprijină coatele de spătarul fotoliului, scoțându-și pieptul în evidență.

— Tatiana, dacă tot e să avem discuția asta, crezi că găsim ceva de băut în palatul ăsta?

Găsesc brandy într-un birou care seamănă cu o sală de ședințe de pe Wall Street, desprinsă dintr-un film din anii 1980: decorațiuni de plastic, vopsite în auriu strălucitor, și o masă mare de lemn închis la culoare. Tatiana toarnă două pahare generoase și privesc împreună orașul care se întinde la picioarele lor. Palatul prezidențial e amplasat pe un deal, în centrul orașului; de afară pare un hotel de patru stele, fără pretenții, pentru oameni de afaceri.

Tatiana povestește:

— A venit să asiste la o demonstrație la școala mea. Eram gimnastă. Făceam o demonstrație în fața ministrului de Finanțe! Ia o gură din pahar. Aveam 17 ani și el 42. Dar m-a scos din orășelul ăla prăpădit.

Tunde comentează:

— Se schimbă lumea.

Are loc un schimb scurt de priviri.

Ea zâmbește.

— Vei avea o carieră strălucită, îi spune lui Tunde. Te mână o foame anume. Am mai văzut-o și la alții.

— Dar tu? Și pe tine te mână… foamea?

Îl măsoară cu privirea din cap până în picioare și dă drumul unui chicotit nazal. Nici ea nu are mai mult de 40 de ani acum.

— Uite ce pot să fac, îi spune.

Deși el crede că știe deja ce poate ea să facă.

Își lipește palma de rama ferestrei și închide ochii. Luminile din tavan bâzâie și se sting. Tatiana privește în sus oftând.

— Ce… legătură au becurile cu ramele geamurilor? întreabă Tunde.

— Instalație electrică de doi bani, spune ea, așa cum e totul din clădirea asta.

— Viktor știe ce poți să faci?

Ea neagă din cap.

— De la coafeza mea am primit-o. A fost o glumă. „O femeie ca tine", mi-a zis ea, „n-are nevoie de așa ceva. Nu duci lipsă de nimic".

— Și… e adevărat? întreabă Tunde. Chiar nu duci lipsă de nimic?

Ea râde, de data asta fără să se rețină deloc, gâlgâit.

— Ai grijă, îi zice. Viktor te-ar castra dacă te-ar auzi.

Tunde râde și el.

— De Viktor ar trebui să-mi fie teamă? Acum?

Tatiana soarbe fără grabă din băutură.

— Vrei să-ți spun un secret?

— Oricând, spune Tunde.

— Awadi-Atif, noul rege al Arabiei Saudite, se află în exil în nordul țării noastre. El i-a dat lui Viktor bani și arme. De asta crede că poate să înăbușe rebeliunea.

— Vorbești serios?

Ea dă din cap că da.

— Poți să faci rost de o confirmare? E-mailuri, faxuri, poze, orice?

Dă din cap că nu.

— Du-te și caută-l singur. Ești băiat isteț. Te prinzi tu.

Tunde își trece limba peste buze.

— De ce-mi spui mie?

— Vreau să-ți amintești de mine când vei ajunge pe culmile gloriei. Să-ți amintești de discuția noastră de acum.

— Doar de discuție?

— Te-așteaptă mașina, îi spune ea arătând cu degetul spre limuzina neagră care trece de cordonul de securitate din fața clădirii, 30 de etaje mai jos.

•

La cinci zile după discuția lor, Viktor Moskalev moare neașteptat, în urma unui atac de cord, în somn. Comunitatea

internațională e luată prin surprindere de decizia unanimă a Curții Supreme, adoptată într-o ședință extraordinară, de a o numi pe soția sa președinte interimar. La momentul potrivit, Tatiana va candida în alegeri, dar cel mai important în vremuri tulburi ca acestea este menținerea ordinii.

Cu toate acestea, afirmă Tunde în reportaj, comunitatea internațională o subestimează pe Tatiana Moskalev; un actor politic foarte abil și inteligent, în mod evident, a știut cum să folosească toate pârghiile pe care le deținea. În cadrul primei sale apariții publice, a purtat o broșă mică, în formă de ochi; unii au considerat gestul o complicitate cu mișcarea „Zeiței”, aflată într-o continuă ascensiune în mediul *online.* Alții au remarcat cât de dificil este să distingi între o electrocutare bine disimulată și un atac de cord obișnuit, zvonuri al căror temei nu a fost însă dovedit.

Firește, transferurile de putere nu se fac niciodată lin. În acest caz particular, fostul ministru al Apărării, cu susținerea unei jumătăți din armată, reușește să dea o lovitură de stat militară și să alunge din Chișinău guvernul interimar al Tatianei Moskalev. Însă armatele de femei eliberate din sclavie se raliază instinctiv, în masă, Tatianei Moskalev. Mai mult de 300 000 de femei ajungeau în fiecare an în Moldova, fiind traficate pentru trupurile tinere și vulnerabile. Mare parte dintre ele au rămas aici, neavând alt loc în care să meargă.

În cea de-a treisprezecea zi a celei de-a cincea luni al celui de-al treilea an după Ziua Fetelor, Tatiana Moskalev își mută averea, oamenii de încredere, aproape jumătate din armată și mare parte din armele deținute într-un castel din zona de deal de la graniță. Iar acolo anunță instaurarea unui regat nou, care include ținuturile de coastă cuprinse între pădurile seculare și deltă, echivalentul unei declarații de război împotriva a patru țări diferite, printre care și puternica și temuta Rusie. Numele pe care îl dă noii țări este Bessapara, numele poporului străvechi care a locuit pe acest teritoriu și care a respectat profețiile sacre, trimise de preotesele din munți. Comunitatea internațională așteaptă să vadă ce se va întâmpla. Nimeni nu crede că statul Bessapara va rezista prea mult.

Tunde face însemnări detaliate, însoțindu-și observațiile de documente doveditoare. „În aer plutește un miros de ploaie care se abate asupra pământului după o lungă perioadă de secetă.

Întâi una, apoi cinci, apoi cinci sute, apoi sate, orașe și state întregi. Mugur după mugur și frunză după frunză. Se pregătește o schimbare, o schimbare care cunoaște o amploare tot mai mare”, adaugă el.

Roxy

O fată stă pe plajă la ora fluxului și dă foc valurilor cu atingerea ei. Fetele de la mănăstire o privesc de pe faleza abruptă. E intrată până la brâu în apă și înaintează. Nu poartă costum de baie, e în blugi și un pulover negru, închis în față. Și dă foc valurilor.

Soarele e la crepuscul, așa că fetele o văd cât se poate de bine. Bucăți de alge acoperă suprafața apei ca o plasă subțire, încâlcită. Când fata își trimite toată energia în apă, particulele și resturile emit o strălucire slabă, iar algele strălucesc puternic. În jurul ei se face un cerc mare de lumină, iar strălucirea pare să vină din adânc, asemenea unui ochi gigantic al oceanului deschis spre cer. În timp ce ramificațiile le ard mocnit, iar umflăturile ca niște muguri li se dilată și explodează, sargasele fac un zgomot ca de bombonele, din acelea pe care le pui pe limbă și pocnesc. Se simte miros înțepător de mare, de sare și alge. Deși fata se află la aproape un kilometru depărtare de ele, tot se simte până sus, pe faleză. Li se pare că în orice moment își va epuiza toată energia, dar ea continuă; apa golfului continuă să lumineze pulsatil, iar mirosul se întețește pe măsură ce crabii și peștii mici se ridică la suprafață.

Femeile își spun între ele: Dumnezeu ne va trimite un ajutor.

— A gravat un cerc pe apă, spune sora Maria Ignacia. Se află pe granița dintre lumină și întuneric.

Este un semn trimis de Maica.

Îi trimit un mesaj Maicii Eva: a sosit cineva.

•

Lui Roxy i se oferiseră mai multe posibilități. Bernie are rude în Israel; *ar putea să meargă la ele. Gândește-te, Rox, plaje cu nisip, aer curat, ai putea să mergi la școală cu copiii lui Yuval*; *are două fete cam de vârsta ta și poți să fii sigură că israelienii nu le închid pe fetele ca tine. Le-au înrolat deja în armată, le antrenează, Rox. Sunt sigur că știu chestii care ție nici nu ți-ar trece prin cap. Roxy se uită pe internet. Nici măcar nu se vorbește engleză în Israel, nici nu scriu cu litere englezești. Bernie încearcă să-i explice că majoritatea israelienilor vorbesc engleză, de fapt, dar Roxy tot nu vrea*: *„Nu, nu-i de mine*”.

Mama ei avea rude pe coasta Mării Negre. Bernie îi arată unde e pe hartă. De-acolo e bunica ta; n-ai apucat s-o cunoști, nu? Pe mama mamei tale? Mai ai încă veri care locuiesc acolo. Legături de familie, plus relațiile bune de afaceri, pe care le avem cu niște oameni de-acolo. Ai putea să te implici în afacere, ai zis că ți-ar plăcea. Dar Roxy s-a hotărât deja unde vrea să plece.

— Nu-s proastă, le zice. Știu că trebuie să mă scoateți din țară pentru că îl caută pe asasinul lui Primrose. Nu plec în vacanță.

Bernie și fiii lui au privit-o în tăcere.

— N-ai de ce să zici asta, Rox, a spart Ricky tăcerea. Oriunde te-ai duce, tre' să zici că mergi în vacanță, clar?

— Vreau să mă duc în America, a zis ea. Vreau să mă duc în Carolina de Sud. E acolo o femeie, Maica Eva. Am auzit-o vorbind pe internet și de-astea.

— Sal cunoaște niște oameni în zona aia. Îți găsim unde să stai, cine să aibă grijă de tine, Rox.

— N-am nevoie de nimeni care s-aibă grijă de mine.

Ricky s-a uitat la Bernie. Bernie a dat din umeri.

— După toate prin câte-a trecut, a zis Bernie.

Și cu asta au terminat povestea.

•

Allie stă pe o piatră, cu degetele în apă. De câte ori femeia din ocean își descarcă energia, o simte chiar și de la distanța asta, ca pe o palmă puternică.

Își spune în gând: *Ce crezi*? *N-am mai văzut pe nimeni cu o putere așa de mare ca a ei.*

Vocea îi răspunde: *Nu ți-am spus că îți trimit un soldat*?

Allie continuă în gând: *Știe care-i e menirea*?

Vocea îi zice: *Cine o știe, păpușă*?

De-acum s-a lăsat întunericul, iar luminile autostrăzii abia se văd de-aici. Cu mâna scufundată în apă, Allie emite cât de multă electricitate e în stare. Abia dacă face să pâlpâie suprafața apei. E de-ajuns. Femeia din valuri pornește spre ea.

E prea întuneric ca să-i vadă bine fața.

Allie îi strigă:

— Sigur ți-e frig. Am o pătură aici dacă ai nevoie.

Femeia îi răspunde din apă:

— Ei, drăcia dracului, tu cine oi mai fi? Echipa de salvare? Bănuiesc că n-ai și un picnic pregătit acolo, nu?

E britanică. Nu se aștepta la asta. Necunoscute sunt totuși căile Atotputernicei.

— Roxy, spune femeia din apă. Roxy mă cheamă.

— Eu sunt…

Pentru prima dată după multă vreme, Allie simte nevoia să-i spună numele ei adevărat. O prostie.

— Pe mine mă cheamă Eva, îi răspunde.

— Să mor. O Doamne, după tine am bătut tot drumul până aici! Drăcia dracului, am ajuns azi-dimineață; am zburat toată noaptea, m-a rupt, îți zic. Am dormit nițel, m-am gândit că mâine plec să te caut și iată-te. E o minune!

Vezi, îi spune vocea, *ce ți-am zis*?

Roxy își face vânt pe piatra dreaptă pe care stă Allie. Dintr-odată, statura ei e impresionantă. Nu doar umerii și brațele musculoase.

Cu simțul pe care și l-a perfecționat și antrenat, Allie încearcă să-și dea seama cam câtă energie posedă jurubița lui Roxy.

Simte că ar putea să ajungă până la marginea lumii. Se întinde nesfârșită ca oceanul.

— O, soldatul care va să vie.

— Poftim?

Allie scutură din cap.

— Nimic, o chestie pe care am auzit-o undeva.

Roxy o măsoară din priviri.

— E ceva ciudat la tine, nu? Așa mi s-a părut și când te-am văzut în filmări. Ciudățică, mi-am zis. Ai avea succes în emisiuni de genul *Most Haunted.* Te-ai uitat vreodată? Dar lasă asta, n-ai ceva de mâncare? Mor de foame.

Allie își pipăie buzunarele gecii și găsește o ciocolată.

Roxy sfâșie ambalajul și o înfulecă.

— Acum mi-e mai bine. Știi cum e când ți-ai descărcat o grămadă de energie și ți se face o foame de lup? Se oprește și se uită la Allie. Nu?

— De ce-ai făcut-o? Cercul de lumină din apă?

Roxy dă din umeri.

— Așa mi-a venit. N-am mai intrat niciodată în mare, voiam să văd de ce sunt în stare. Își îngustează ochii și privește spre ocean. Cred că am omorât o groază de pești. Ne-ar fi ajuns probabil toată săptămâna dacă am fi avut…

Face un gest cu mâinile.

— Nu știu, o barcă și o plasă sau ceva de genu’. Bănuiesc că unii dintre ei sunt otrăvitori. Există așa ceva? Sau e doar… așa ca-n *Fălci* și alte filme?

Allie izbucnește în râs fără să vrea. A trecut ceva timp de când a făcut-o ultima persoană să râdă. De când a râs fără să fi hotărât dinainte că ar fi fost o mișcare inteligentă să râdă.

Așa i-a venit, îi spune vocea. *I-a apărut în minte pur și simplu. A venit să te caute pe tine. Ți-am zis că va veni un soldat.*

Da, da, răspunde Allie. Taci și tu puțin, bine?

— Ce te-a făcut să mă cauți? o întreabă pe Roxy.

Umerii fetei se mișcă neliniștiți, ca și cum s-ar feri de lovituri imaginare.

— Trebuia să plec o vreme din Anglia. Și te-am văzut pe YouTube.

Inspiră adânc, expiră brusc, zâmbește ca pentru sine și continuă:

— Uite ce e, nu știu, toate lucrurile despre care vorbești, când spui că a fost vrerea lui Dumnezeu și că a venit vremea ca femeile să preia conducerea de la bărbați… Nu cred nimic din partea cu Dumnezeu, da?

— Da.

— Dar mi se pare… știi ce le învață acum pe fete în școlile din Anglia? Exerciții de respirație! Nu glumesc, le învață cum să respire. „Trebuie s-o țineți sub control, să n-o folosiți, nu cumva să faceți ceva, nu uitați să vă țineți șorțulețul curat și brațele încrucișate”, știi ce zic, da? Acum câteva săptămâni am făcut sex cu un tip și practic m-a implorat să-i fac și lui, numai puțin, cum văzuse pe internet; cine dracu’ să stea cu brațele încrucișate? Tata e un tip OK, și frații mei la fel, nu-s oameni răi, dar voiam să stau de vorbă cu tine pentru că… pentru că tu te gândești la ce înseamnă toate astea. La viitor, știi ce zic? E foarte tare.

Cuvintele i se revarsă ca un torent.

— Dar tu ce crezi că înseamnă? o întreabă Allie.

— De-acum totul o să fie altfel, spune Roxy, curățându-se de alge cu o mână în timp ce vorbește. Asta-i evident, nu? Și trebuie să găsim un mod de a folosi chestia asta împreună. Știi? Gagiii au chestia lor: sunt puternici. Acum au și femeile chestia lor. Dar tot există arme care omoară. Mulți gagii înarmați: cum să le țin eu piept singură? Simt că… e un moment important. I-

am spus și lu’ taică-miu. Am putea să facem atâtea chestii împreună.

Allie râde.

— Crezi că ar vrea să colaboreze cu noi?

— Păi, unii or să vrea, alții nu. Dar cei care-s deștepți or să vrea. Am vorbit cu taică-miu despre asta. Ai vreodată senzația, când ești într-o cameră, că știi care fată are o groază de energie și care n-are deloc? Ca un fel de... simț de păianjen?

E prima dată când Allie aude pe altcineva vorbind despre acest simț, care la ea e foarte ascuțit.

— Da. Cred că știu la ce te referi.

— Să mor, ești prima care știe. Nu că aș fi vorbit despre asta cu prea mulți. Oricum, asta e ideea: îi putem ajuta pe gagii cu asta, nu? Deci așa am putea colabora.

Allie strânge din buze.

— Eu văd lucrurile un pic altfel, știi?!

— Da, colega, știu, doar te-am văzut pe YouTube.

— Ce cred eu este că se va da o mare bătălie între lumină și întuneric. Iar menirea ta este să lupți de partea noastră. Cred că vei fi cea mai vitează dintre viteze.

Roxy râde și aruncă o piatră în mare.

— Mereu mi-am dorit să am o menire. Ascultă, n-am putea merge undeva? La tine acasă? Am înghețat dracului de tot.

•

I-au permis să vină acasă pentru înmormântarea lui Terry. A fost ca de Crăciun. Unchi, mătuși, băutură, sandvișuri și ouă fierte tari. Oameni care o iau pe după umeri și-i spun că e o fată bună. Ricky i-a dat ceva înainte să plece de-acasă și a luat și el: „*Cât să ne relaxăm puțin*”. *De aici senzația de ninsoare. Ca și cum ar fi fost frig, undeva la munte. Ca de Crăciun.*

La cimitir, Barbara, mama lui Terry, s-a apropiat să arunce o lopată de pământ pe sicriu. Când țărâna a lovit lemnul, femeia a scos un geamăt prelung.

O mașină era parcată aproape și niște tipi făceau poze cu un obiectiv gigantic. Ricky și câțiva băieți i-au pus pe fugă.

Când s-au întors, Bernie a întrebat:

— Paparazzi?

— Poate polițiști. Lucrează pentru ei.

Roxy ar putea avea probleme din cauza asta.

S-au purtat frumos cu ea la masă. Dar la cimitir, toți cei prezenți nu au știut cum să facă să-i evite privirea când a trecut pe lângă ei.

•

La mănăstire au început deja să servească cina, când Allie sosește însoțită de Roxy. Li s-au păstrat locuri în capul mesei, toată lumea sporovăiește și miroase a mâncare caldă și gustoasă. Tocană cu scoici, cartofi și porumb, pâine de casă și mere. Roxy are un sentiment nedefinit, nu știe exact de unde vine. O face să se simtă puțin sentimentală, o înmoaie. Una dintre fete îi găsește niște haine de schimb: un pulover gros, tricotat și o pereche de pantaloni de trening nu la prima purtare, confortabili tocmai pentru că au fost spălați de nenumărate ori; la fel se simte și ea. Toate fetele vor să stea de vorbă cu fata nouă – n-au mai auzit un accent ca al ei și o pun să spună *water* și *banana.* Se vorbește foarte mult. Roxy s-a considerat mereu cam slobodă la gură, dar fetele de-aici sunt și mai și.

După cină, Maica Eva le împărtășește o scurtă învățătură din Scriptură. Caută fragmentele care li se potrivesc, le rescrie pe cele care nu li se potrivesc. Maica Eva povestește despre Cartea lui Rut. Citește pasajul în care Rut îi spune soacrei ei, care îi este prietenă: „Nu mă sili să te părăsesc și să mă duc de la tine; căci unde te vei duce tu, acolo voi merge și eu, și unde vei trăi tu, voi trăi și eu; poporul tău va fi poporul meu și Dumnezeul tău va fi Dumnezeul meu".

Maica Eva se simte în largul ei printre femei, într-un fel care lui Roxy i se pare dificil. Nu e obișnuită cu tovărășia fetelor; de la început a stat mereu cu fiii lui Bernie și cu băieții din banda lui, iar mama ei preferase și ea compania bărbaților; în plus, fetele de la școală se purtaseră mereu dușmănos cu Roxy. Maica Eva nu este stângace ca Roxy. Le ține de mâini pe cele două fete care stau de-o parte și de alta a ei, vorbește blând și cu umor.

— Istorisirea despre Rut este cea mai frumoasă poveste despre prietenie din toată Biblia. Nimeni nu a fost mai loială decât Rut, nimeni nu a exprimat ce înseamnă prietenia mai bine decât ea.

Are lacrimi în ochi în timp ce spune asta, iar fetele de la masă sunt foarte emoționate.

— Nu e treaba noastră să ne facem griji pentru bărbați, continuă ea. Lasă-i să facă cum vor, oricum așa au făcut întotdeauna. Dacă vor să se războiască și să plece în bejenie, n-au decât. Noi ne avem unele pe altele. Unde te vei duce tu, acolo voi merge și eu. Poporul vostru va fi și poporul meu, surorile mele.

Și împreună rostesc:

— Amin.

La etaj i-au pregătit lui Roxy o cămăruță, cu un pat de o persoană acoperit cu o cuvertură cusută de mână, o masă, un scaun și vedere la ocean. Îi vine să plângă când i se arată camera, dar se stăpânește. Cum stă pe pat și mângâie cuvertura, își amintește brusc de o noapte în care tatăl ei a dus-o la el acasă, în casa în care trăia cu Barbara și cu frații ei. Era noaptea târziu, iar mamei ei îi era rău, vomita, și l-a sunat pe Bernie să vină s-o ia la el pe Roxy, iar el a venit. Roxy era în pijama, nu putea să aibă mai mult de 5 sau 6 ani. Și-o amintește pe Barbara spunând „Nu poate să rămână aici”, la care Bernie a răspuns „Dă-o dracului de treabă, culc-o în camera de oaspeți”. Dar Barbara și-a încrucișat mâinile pe piept și a insistat: „Ți-am zis, aici nu rămâne. Trimite-o la fratele tău dacă nu se poate altfel”. Ploua în noaptea aia, iar tatăl ei a dus-o în brațe la mașină, în timp ce stropii de ploaie îi picurau de pe gluga halatului pe piept.

Roxy e așteptată undeva în seara asta. Mă rog, cineva și-o va lua urât dacă îi pierde urma. Dar la cei 16 ani ai ei, va rezolva totul cu un sms.

Maica Eva închide ușa, așa că rămân doar ele în cămăruță. Se așază pe scaun și spune:

— Poți să rămâi aici cât vrei.

— De ce?

— Am un sentiment bun în legătură cu tine.

Roxy râde.

— Ai mai avea un sentiment bun în legătură cu mine dacă aș fi băiat?

— Dar nu ești băiat.

— Ai un sentiment bun în legătură cu toate femeile?

Maica Eva dă din cap.

— Nu atât de bun. Vrei să rămâi?

— Da, măcar o vreme. Să văd cu ce te ocupi tu aici. Îmi place…

Își caută cuvintele.

— Îmi place cum mă simt aici.

Maica Eva adaugă:

— Ești puternică, nu-i așa? Poți să ții piept oricui.

— Pot *să bat* pe oricine, colega. De-asta îți place de mine?

— Avem nevoie de cineva puternic.

— Da? Ai planuri mari?

Maica Eva se apleacă în față, își pune mâinile pe genunchii ei.

— Vreau să salvez femeile, îi spune.

— Ce? Pe toate? spune Roxy râzând.

— Da, dacă reușesc. Vreau să ajung la ele și să le spun că acum se poate trăi altfel. Că ne putem alia, că ne putem lipsi de bărbați, că nu trebuie să respectăm vechea ordine, că putem să ne croim propria cale.

— Ah, da? Dar tot vă trebuie câțiva gagii ca să faceți copii.

Maica Eva zâmbește.

— Orice e posibil cu ajutorul lui Dumnezeu.

Lui Allie îi bipăie telefonul. Se uită la el și face o grimasă. Îl pune cu fața-n jos, ca să nu vadă ecranul.

— Care-i treaba? o întreabă Roxy.

— Tot primesc e-mailuri de la oameni în legătură cu mănăstirea.

— Încearcă să vă dea afară? E un loc frumos. Înțeleg de ce l-ar vrea înapoi.

— Ne oferă bani.

Roxy râde.

— Și care-i baiul? Aveți prea mulți?

Allie o privește pe Roxy și se gândește.

— Doar sora Maria Ignacia are cont bancar. Iar eu…

Își trece limba peste dinții de sus, plesnește din buze.

— N-ai încredere în nimeni, nu-i așa?

— Dar tu ai? o întreabă Allie zâmbind.

— Nu riști, nu câștigi, colega. Trebuie să ai încredere în cineva dacă vrei să faci ceva. Ai nevoie de un cont bancar? Câte-ți trebuie? Vrei câteva în afara țării? În insulele Cayman e bine, nu mă întreba de ce.

— Stai, ce vrei să spui?

Dar înainte ca Allie să poată să o oprească, Roxy își scoate telefonul, îi face o poză și se apucă să scrie un sms.

— Ai încredere în mine. Trebuie să-mi plătesc și eu cumva chiria, nu? îi spune Roxy zâmbind larg.

•

A doua zi de dimineață, la ora 7:00, un bărbat sosește la mănăstire. Se oprește cu mașina în fața porții și așteaptă. Roxy bate la ușa lui Allie și o trage după ea pe alee, în halat.

— Ce? Ce e? o întreabă Allie.

— Hai și o să vezi, îi răspunde zâmbind.

— În regulă, Einar, i se adresează Roxy bărbatului.

E mic și îndesat, pe la 45 de ani și poartă o pereche de ochelari de soare pe frunte.

Einar zâmbește cu toți dinții și dă din cap fără grabă.

— Ești bine aici, Roxanne? Bernie Monke mi-a zis să am grijă de tine. Au grijă de tine aici?

— Excelent, Einar. Supergenial. O să stau aici câteva săptămâni cu tovarășele mele. Ai adus ce ți-am cerut?

Einar râde.

— Ne-am văzut odată la Londra, Roxanne. Aveai șase ani și mi-ai dat un șut în fluierul piciorului pentru că n-am vrut să-ți cumpăr un milkshake cât l-am așteptat pe tatăl tău.

Roxy râde și ea, se simte în largul ei. Se descurcă mult mai bine în situația asta decât la cină. Allie observă asta.

— Ar fi trebuit să-mi iei milkshake-ul și gata. Hai, dă-le încoace.

E vorba despre o geantă cu câteva haine de-ale lui Roxy și alte lucruri. E și un laptop nou-nouț, dintre cele mai performante. Și mai e și o servietă mică, cu fermoar. Roxy o sprijină de marginea portbagajului și o deschide.

— Cu grijă, o avertizează Einar. Ne-am grăbit. Așa că se ia cerneala dacă pui mâna pe scris.

— Ai auzit, Evie? N-avem voie să punem mâna pe ele până nu se usucă.

Roxy îi întinde câteva obiecte din servietă.

Sunt pașapoarte americane, permise de conducere, buletine; toate par la fel de autentice ca și când ar fi fost emise de autorități. Toate actele au poza ei, dar este ușor modificată în fiecare: în unele are părul altfel, în altele, ochelari. Și nume

diferite ca să se potrivească cu buletinele și permisele de conducere. Dar fiecare e pentru ea.

— Ți-am făcut șapte, a zis Roxy. Jumătate de duzină și un set în plus, ca să-ți poarte noroc. Al șaptelea set este britanic. Dacă ai vreodată chef. Ai reușit să deschizi conturile bancare, Einar?

— Totul e pregătit, spune Einar, pescuind din buzunar un portofel mai mic, tot cu fermoar. Dar fără depozite mai mari de 100 000 într-o zi, fără să ne anunțați întâi, da?

— Dolari sau lire? întreabă Roxy.

Einar se strâmbă puțin.

— Dolari, îi răspunde.

După care adaugă în grabă:

— Dar numai în primele șase săptămâni! După aceea nu mai supraveghează tranzacțiile din conturi.

— În regulă, spune Roxy. Nu-ți dau la gioale. De data asta.

•

Roxy și Darrell au mai rămas o vreme în grădină, împingând pietrele cu piciorul și pigulind scoarța de pe copaci. Niciunul nu-l plăcuse prea tare pe Terry, dar amândoi se simțeau ciudat acum că nu mai era.

Darrell a zis primul:

— Ce-ai simțit?

La care Roxy a răspuns:

— Nu eram de față când l-au omorât pe Terry.

— Nu, vreau să zic când l-ai omorât pe Primrose. Ce-ai simțit?

Roxy a retrăit momentul, scăpărarea din palmă, felul în care fața bărbatului întâi s-a încălzit, apoi s-a răcit. Și-a tras nasul. S-a uitat la propria mână ca și cum acolo s-ar fi găsit răspunsul.

— M-am simțit bine, i-a răspuns. Mi-a omorât mama.

— Ce mi-ar plăcea să pot și eu, a spus Darrell.

•

Roxanne Monke și Maica Eva au discuții lungi în zilele care urmează. Descoperă lucrurile pe care le au în comun, le țin în mână și le cercetează minunându-se de detalii. Mama absentă, locul de refugiu doar al lor, pe jumătate acceptate, pe jumătate respinse de familii.

— Îmi place cum vă spuneți între voi „soră” aici. N-am avut niciodată o soră.

— Nici eu, spune Allie.

— Mereu mi-am dorit una, zice Roxy.

Și amândouă rămân o vreme pe gânduri.

•

Unele dintre fetele de la mănăstire vor să se dueleze cu Roxy, să-și încerce puterile. Roxy e oricând dispusă. Folosesc pajiștea din spatele clădirii, care duce la ocean. Se duelează cu două sau trei deodată, le fentează, lovește cu putere, le derutează până ajung să se electrocuteze între ele. Vin la cină pline de vânătăi și râzând, uneori cu o cicatrice minusculă în formă de pânză de păianjen pe încheietură sau pe gleznă; o poartă cu mândrie. Sunt și fete de 11 sau 12 ani aici; se țin după Roxy de parcă ar fi o vedetă de muzică pop. Le spune s-o șteargă și să-și găsească altceva de lucru. Dar îi și place. Le învață o șmecherie pe care inventat-o singură: îi arunci cuiva în față cu apă dintr-o sticlă, îți bagi degetul în apă când țâșnește din sticlă și dai drumul electricității. Fetele exersează unele pe altele pe pajiște, chicotind și stropind cu apă în jur.

•

Roxy și Allie stau pe verandă într-o după-amiază târziu, în timp ce soarele apune roșu-auriu, în spatele lor. Se uită la cele mici, care țopăie pe pajiște.

— Îmi amintesc de mine când aveam zece ani, spune Allie.

— A, da? Erați o familie mare?

Urmează o tăcere destul de lungă. Roxy se întreabă dacă a spus ceva ce nu trebuia, dar dă-o dracului. Poate să aștepte.

— Orfelinat, spune Allie.

— Am înțeles. Știu copii care au crescut acolo. E un loc dur. Este greu să te pui pe picioare. Dar tu te descurci foarte bine acum.

— Îmi port singură de grijă, spune Allie. Am învățat s-o fac.

— Da. Am văzut.

În ultimele zile, vocea din capul lui Allie a fost tăcută. Din câte își amintea, nu mai fusese atât de tăcută de ani întregi. Avea legătură cu locul ăsta, cu zilele de vară, cu conștiința faptului că Roxy e aici și că ar putea să omoare pe cineva pe loc; ceva din toate astea o amuțiseră.

— Am fost pasată de la o casă în alta când eram mică. Nu mi-am cunoscut tatăl, iar mama e doar o fărâmă de amintire.

Doar pălăria ei și-o amintește. O pălărie roz pal, pentru duminica la biserică, purtată îndrăzneț într-o parte, o față sub ea, care îi zâmbește cu gura până la urechi și scoate limba la

ea. Pare o amintire fericită, ițită printre lungi perioade de tristețe sau boală sau ambele. Nici măcar nu-și amintește să fi mers la biserică, doar pălăria persistă în memorie.

— Cred că am locuit în 12 case înainte să ajung aici. Poate 13.

Allie își trece mâna peste față, își înfige vârfurile degetelor în frunte.

— O dată m-au plasat la o femeie care colecționa păpuși de porțelan. Erau sute, erau peste tot, se holbau la mine de pe pereții din camera în care dormeam. Mă îmbrăca frumos, asta îmi amintesc. Rochițe în culori pastel, cu panglică la tiv. Dar au băgat-o la închisoare pentru furt – așa își permitea toate păpușile alea – și pe mine m-au trimis în altă casă.

Una dintre fetele de pe pajiște toarnă apă pe alta, după care face lichidul să țâșnească în toate părțile, cu un mic electroșoc. Cealaltă fată chicotește. O gâdilă.

— Oamenii își iau ce le trebuie, spune Roxy. E vorba lu' tata. Dacă ai nevoie de ceva, dacă trebuie neapărat să-l ai – nu doar să ți-l dorești –, vei găsi o cale să-l ai.

Râde.

— El vorbea despre dependenții de droguri, nu? Dar se aplică și în rest.

Roxy se uită la fetele de pe pajiște, la casa care este un cămin, mai mult decât un cămin.

Allie zâmbește.

— Dacă construiești ceva, trebuie să-l și protejezi.

— Da, așa e. Dar acum sunt eu aici.

— Ai mai multă energie decât am văzut vreodată la cineva.

Roxy își privește mâinile ca și cum ar fi ușor impresionată, ușor speriată.

— Nu-ș' ce să zic, zice ea. Probabil mai sunt și alții ca mine.

Și-atunci Allie are o intuiție bruscă. Ca o mașinărie din parcul de distracții, cu angrenaje și lanțuri care zăngănesc. Cineva i-a arătat una când era mică. A băgat două monede de 25 de cenți, a tras de mâner și… zdrang, hârr, bang… un răvaș tipărit pe un dreptunghi mititel, de carton gros, cu chenar roz. Exact așa se întâmplă și cu intuiția lui Allie: i se revelează brusc și în întregime, ca și cum în spatele ochilor ei ar fi funcționat o mașinărie la care nici măcar ea nu are acces. Zdrang, bang.

Vocea îi spune: *Gata. Acum știi lucrul ăsta. Folosește-l.*

Allie i se adresează lui Roxy aproape în șoaptă:

— Ai omorât pe cineva?

Roxy își îndeasă mâinile în buzunar și se uită la ea încruntată.

— Cine ți-a zis?

Și pentru că nu spune „Cine ți-a zis *asta*?”, Allie știe că are dreptate.

Vocea îi suflă: *Să nu spui nimic.*

— Uneori știu pur și simplu. Ca și cum aș avea o voce în cap.

— Să mor eu, ești ciudată rău. Cine-o să câștige concursul Grand National? o întreabă Roxy în glumă.

— Și eu am omorât pe cineva. Dar a trecut mult de-atunci. Eram altcineva.

— Probabil și-a meritat-o dacă l-ai omorât.

— A meritat-o.

Amândouă rămân pe gânduri.

Roxy continuă pe un ton relaxat, ca și cum n-ar avea legătură cu nimic.

— Când aveam șapte ani, un tip mi-a băgat mâna în pantaloni. Profesorul de pian. Mama a avut ideea asta, cum că ar fi fost drăguț să iau lecții de pian. Cum stăteam eu pe taburet, repetând „Every Good Boy Deserves Fun”, mă pomenesc dintr-odată cu mâna lui în chiloți. „Să nu zici nimic”, mi-a șoptit. „Continuă să cânți”. Așa că i-am spus lu’ tata când a venit a doua zi, ca să mă ducă în parc, și să mor dacă nu a luat-o razna complet. A început să urle la mama că ce-a fost în capul ei; mama i-a spus că n-a știut nimic, că altfel nu m-ar fi lăsat cu el. Tata a chemat câțiva băieți și s-au dus unde stătea profesorul de pian.

— Și ce s-a întâmplat? întreabă Allie.

Roxy râde.

— L-au bătut de s-a căcat pe el. La sfârșitul serii, avea cu un ou în minus, asta-i sigur.

— Serios?

— Păi, clar. Tata i-a spus că dacă mai bagă o elevă în casa aia vreodată în viața lui, se întoarce să îi taie și celălalt ou și cârnatul. Și nici să nu-i treacă prin cap să plece din oraș și s-o ia de la capăt în altă parte, pentru că Bernie Monke e peste tot.

Roxy chicotește ca pentru sine.

— Da, m-am întâlnit odată cu el pe stradă și a rupt-o la fugă. M-a văzut, a făcut stânga-mprejur și a luat-o efectiv la fugă. Să mor eu.

— Asta-i bine. Foarte bine, spune Allie cu un mic oftat.

— Știu că n-ai încredere în ei. E normal. Nici nu trebuie, păpușă.

Se apleacă și își pune mâna peste a lui Allie și rămân așa vreme îndelungată.

După un timp, Allie spune:

— Una dintre fete are tatăl polițist. A sunat-o acum două zile, ca să-i spună că trebuie să o șteargă de-aici până vineri.

Roxy râde.

— Tații. Nu mai știu cum să-și protejeze fetele. Nu-s în stare să țină un secret.

— Ne ajuți?

— Ce crezi că vor trimite? întreabă Roxy. O echipă de mascați?

— Nu prea cred. Suntem doar o mână de fete într-o mănăstire. Ne practicăm religia ca niște cetățeni care respectă legea.

— Nu mai vreau să omor pe nimeni, spune Roxy.

— Nu cred că va fi nevoie, o liniștește Allie. Am eu o idee.

•

După moartea lui Primrose, au lichidat și ce mai rămăsese din banda lui. Nici n-a fost greu, pentru că oricum începuse să se aleagă praful de ea. La două săptămâni după înmormântarea lui Terry, Bernie a sunat-o pe Roxy pe mobil la 6 dimineața și i-a dat întâlnire la un depozit de lângă Dagenham. Acolo a pescuit un snop de chei din buzunar, a descuiat și i-a arătat două cadavre întinse pe jos, așteptându-și cuminți rândul să ajungă în acid și să dispară pentru totdeauna.

Roxy s-a uitat la fețele lor.

— Ei sunt? *a întrebat-o Bernie.*

— Da.

Și-a petrecut brațul pe după mijlocul tatălui ei.

Mulțumesc.

— Orice pentru fata mea, i-a răspuns.

Gagiul înalt și ăla scund, cei doi care-i uciseseră mama. Unul dintre ei încă avea cicatricea pe care i-o lăsase ea pe mână: *lividă, sinuoasă.*

— Am terminat aici, draga mea?

— Am terminat, tata.

A pupat-o pe creștet.

În dimineața aia au făcut o plimbare prin cimitirul Eastbrookend. Au mers agale, au vorbit, în timp ce vreo doi oameni de-ai lui au făcut curat în depozit.

— Știi că ziua în care te-ai născut a fost ziua în care l-am lichidat pe Jack Conaghan? *a întrebat Bernie.*

Roxy știe, dar îi place să mai audă o dată povestea.

— De ani de zile ne făcea probleme. Îl omorâse pe tatăl lui Micky – nu l-ai apucat –, ajutat de gașca lui de irlandezi. Dar l-am prins până la urmă. Când s-a dus la pescuit. L-am așteptat toată noaptea, iar când a ajuns, dimineața devreme, l-am găbjit, i-am făcut felul și l-am aruncat în apă. Și dus a fost. După ce-am terminat, m-am dus acasă, m-am schimbat și mi-am verificat telefonul: *cinșpe mesaje de la mama*! *Cinșpe*! *Intrase în travaliu peste noapte, nu*?

Roxy încercă din nou să-și dea seama ce înseamnă povestea asta. Mereu i se păruse ambiguă, ca și cum i-ar fi alunecat printre degete. Se născuse în timpul nopții, în timp ce alții așteptau câte ceva: *tatăl ei pe Jack Conaghan, mama ei pe tatăl ei, iar Jack Conaghan, ei bine, deși n-a știut-o, el își aștepta propria moarte. Este o poveste despre lucruri care se întâmplă exact când nu te aștepți*; *exact în noaptea în care credeai că nu avea să se întâmple nimic, se întâmplă totul.*

— Te-am luat în brațe: *o fetiță*! *După trei băieți, n-am crezut că voi avea și o fată. Iar tu m-ai privit drept în ochi și ai făcut pipi direct pe pantalonii mei. Și atunci am știut că ești o piază bună.*

Chiar e o piază bună. Cu câteva excepții, a avut mereu noroc.

•

De câte miracole este nevoie? Nu de prea multe. Unul, două, trei sunt destul. Patru sunt deja o mulțime, arhisuficient.

Doisprezece polițiști înaintează prin grădina din spatele mănăstirii. A plouat. Pământul mustește de apă și chiar mai rău. Robinetele din ambele părți ale grădinii sunt deschise la maximum. Cu ajutorul unei pompe, fetele au pompat apă de mare până în capul scărilor, care acum s-au transformat într-o cascadă, cu apa revărsându-se pe trepte. Polițiștii nu poartă cizme de cauciuc; n-au anticipat că va fi așa noroi. Tot ce știu e că o doamnă de la mănăstire a venit la ei și le-a spus că niște fete se ascund acolo și că au un comportament amenințător și violent. Astfel, doisprezece polițiști bine antrenați, în

echipament de protecție, au pornit să le captureze. Suficient ca să termine treaba.

Bărbații strigă:

— Poliția! Ieșiți din clădire cu mâinile sus chiar acum!

Allie o privește pe Roxy. Roxy îi zâmbește cu gura până la urechi.

Pândesc din spatele draperiilor din sala de mese, cea cu vedere spre grădina din spate. Așteaptă până când toți polițiștii ajung pe treptele de piatră care duc pe terasa în care dau ușile din spate. Așteaptă până când… gata, iată-i.

Roxy scoate cepurile de la vreo șase butoaie cu apă de mare, pe care le-au depozitat în spatele lor. Covorul e leoarcă, iar apa se revarsă pe sub ușă, în direcția treptelor. Toți se află în aceeași masă de apă – Roxy, Allie și polițiștii.

Allie își bagă mâna în apa care îi ajunge până la glezne și se concentrează.

Afară, pe terasă și pe trepte, într-un fel sau altul, apa le-a ajuns până la piele tuturor polițiștilor. Allie trebuie să direcționeze energia mai precis decât oricând; bărbații sunt cu degetele pe trăgaci, gata să tragă. Dar una după alta, fata își trimite poruncile subtile prin apă, repede ca gândul. Și unul după altul, polițiștii încep să se zbată ca niște marionete, coatele li se smucesc în extensie, iar mâinile li se desfac, paralizate. Unul câte unul, dau drumul armelor.

— Mamă, e ruperea dracului, spune Roxy.

— Acum, îi spune Allie și se urcă pe un scaun.

Roxy, femeia cu atât de multă energie încât nu știe ce să facă cu ea, trimite un arc voltaic prin apă, moment în care polițiștii se sperie, sar în sus și se prăbușesc la pământ. Doisprezece dintr-o lovitură.

Nu putea să o facă decât o singură femeie; o duzină de fete n-ar fi putut să acționeze concertat atât de rapid, fără să se rănească una pe alta. Fusese nevoie de un soldat.

Roxy zâmbește.

Gordy a filmat totul de pe scări, cu telefonul mobil. În mai puțin de o oră, filmarea va fi încărcată pe internet. Nu este nevoie de prea multe miracole pentru ca oamenii să înceapă să creadă. Iar apoi urmează donațiile în bani și ofertele de consultanță juridică, ca să te ajute să te organizezi. Toată lumea caută un răspuns – în zilele noastre mai mult ca oricând.

Maica Eva înregistrează un mesaj pe care să-l transmită odată cu filmarea. Spune: „Nu am venit ca să vă cer să renunțați la vreo fărâmă din credințele voastre. Nu am venit ca să vă convertesc. Creștini, evrei, musulmani, credincioși sikh, hinduși, budiști, indiferent în ce credeți sau dacă credeți în ceva, Dumnezeu nu vrea să vă schimbați practicile”.

Face o pauză. Știe că nu asta se așteaptă să audă de la ea. „Dumnezeu ne iubește pe toți”, continuă ea, „și își dorește ca noi să știm că nu și-a schimbat decât veșmântul. Dumnezeu este dincolo de feminin și de masculin, dincolo de înțelegerea umană. Dar astăzi vă atrage atenția asupra acelei părți pe care ați dat-o uitării. Evrei, priviți către Miriam, nu către Moise, și învățați de la ea. Musulmani, priviți către Fatima, nu către Mohamed. Budiști, amintiți-vă de Tara, zeița eliberării. Creștini, rugați-vă Mariei pentru mântuire.

Vi s-a spus că sunteți murdare, că nu sunteți sfinte, că trupul vostru este impur și că în el nu poate nicicând să sălășluiască divinitatea. Ați fost învățate să vă disprețuiți și să vă doriți să fiți bărbați. Dar toate acestea sunt niște *minciuni.* Dumnezeu sălășluiește în voi, Dumnezeu s-a întors pe pământ ca să vă aducă învățăturile Ei, cu ajutorul acestei noi puteri. Nu priviți la mine în căutare de răspunsuri, căci răspunsurile se află în voi”.

Ce îi seduce pe oameni mai mult decât să li se spună să păstreze distanța?

Ce îi atrage pe oameni mai mult decât să li se spună că nu sunt bine-veniți?

E-mailurile încep să curgă chiar din seara aceea: *Unde să merg ca să mă alătur adepților tăi*? *Ce pot să fac de acasă*? *Cum organizez un grup de rugăciune conform noii practici*? *Învață-ne cum să ne rugăm.*

Urmează apoi solicitările de ajutor. *Fiica mea e bolnavă, roagă-te pentru ea. Noul soț al mamei a legat-o cu cătușele de pat, trimiteți pe cineva s-o salveze.* Allie și Roxy citesc mesajele împreună.

Allie spune:

— Trebuie să le ajutăm.

— Nu le putem ajuta pe toate, păpușă, îi spune Roxy.

— Dar pot. Cu ajutorul lui Dumnezeu pot s-o fac.

— Poate că nu trebuie să ajungi la fiecare în parte ca să le ajuți pe toate, îi spune Roxy.

•

Pe tot teritoriul statului, reacția poliției e și mai violentă după ce apare filmarea cu isprava lui Allie și a lui Roxy. Umiliți, polițiștii simt că au ceva de demonstrat. În unele state și țări, poliția recrutează deja în mod activ femei, dar aici încă nu au început. Membrii poliției sunt în continuare în majoritate bărbați. Sunt furioși, speriați și încep să facă tâmpenii.

La 23 de zile după ce polițiștii au încercat să evacueze mănăstirea, la ușa lor bate o fată cu un mesaj pentru Maica Eva. *Doar pentru ea, vă rog să mă ajutați.* E epuizată de plâns, tremură de spaimă.

Roxy îi face un ceai fierbinte și dulce, iar Allie aduce câteva fursecuri. Fata, pe care o cheamă Mez, le povestește ce a pățit.

Șapte polițiști înarmați patrulau prin cartierul lor. Mez se întorcea de la cumpărături împreună cu mama ei. Mez are 12 ani și nu i s-a activat energia decât de câteva luni; mamei ei i s-a întâmplat mai demult, verișoara ei mai mică i-a trezit-o. Stăteau pur și simplu de vorbă, povestește Mez, cu pungile cu cumpărături în brațe, sporovăiau și râdeau, când brusc le opresc șase sau șapte polițiști și le întreabă:

— Ce-aveți în pungile alea? Unde vă duceți? Avem informații că niște femei fac probleme pe aici prin zonă. Ce dracu' e în pungi?

Mama lui Mez nu i-a luat în serios, a râs și a zis:

— Ce-am putea avea în ele? Chestii pe care le-am cumpărat de la magazin.

Atunci unul dintre polițiști i-a zis că prea face pe viteaza pentru o femeie care merge pe jos printr-o zonă periculoasă; cu ce se ocupă ea de fapt?

Iar mama lui Mez a zis doar:

— Dați-ne pace.

Atunci au împins-o. Iar femeia i-a trăsnit pe doi dintre ei; doar i-a atins, ca o avertizare.

Și ca la un semnal, polițiștii și-au scos bulanele și pistoalele și au tăbărât pe ea. Mez țipa, mama ei țipa și ea, sângele curgea pe trotuar, iar ei au continuat să o lovească în cap.

— Au ținut-o la pământ, povestește Mez, și au stâlcit-o în bătaie. Erau șapte la una.

Allie ascultă toată povestea în tăcere. Iar când Mez termină, o întreabă:

— Mai trăiește?

Mez dă din cap că da.

— Știi unde-au dus-o? La care spital?

— N-au dus-o la spital. Au dus-o la secția de poliție, le spune fata.

Allie către Roxy:

— Ne ducem peste ei.

— În cazul ăsta, trebuie să ne ducem toate, hotărăște Roxy.

•

Șaizeci de femei mărșăluiesc împreună spre secția de poliție în care este reținută mama lui Mez. Merg în tăcere, dar filmează totul – care era cuvântul pe care-l tot folosesc femeile de la mănăstire? „Documentează” totul. Și, dacă se poate, pun totul pe internet în timp real.

Polițiștii află că se îndreaptă spre ei înainte ca femeile să ajungă. În fața secției le întâmpină bărbați cu puști.

Allie se apropie de ei cu mâinile sus și palmele întoarse spre ei. Le spune:

— Am venit cu gânduri pașnice. Vrem s-o vedem pe Rachel Latif. Vrem să ne asigurăm că primește îngrijiri medicale. Vrem să fie trimisă la spital.

Șeful de secție li se adresează din ușă:

— Doamna Latif a fost reținută conform legii. Ce autoritate aveți ca să cereți eliberarea ei?

Allie se uită la stânga, apoi la dreapta, înspre grupul de femei care a însoțit-o. Pe minut ce trece, sosesc tot mai multe. Deja s-au adunat în jur de 250. Vestea s-a răspândit din casă în casă. Au primit SMS-uri; mai multe femei au văzut filmarea postată pe internet și au venit.

— Singura autoritate care contează, răspunde Allie, sunt legea umanității și legea lui Dumnezeu. În arestul acestei secții se află o femeie care a suferit răni grave și care trebuie să ajungă la doctor.

Roxy simte electricitatea statică în aer. Femeile sunt întărâtate, surescitate, furioase. Se întreabă dacă o simt și bărbații. Polițiștii înarmați sunt agitați. Lucrurile pot să degenereze.

Șeful secției de poliție dă din cap dezaprobator și spune:

— Nu vă putem lăsa înăuntru. Iar prezența voastră aici este o amenințare la adresa agenților mei.

— Am venit cu gânduri pașnice, domnule agent. Vrem să o vedem pe Rachel Latif, vrem să fie tratată de un doctor.

Un murmur general se aude din mulțime, după care amuțește și toată lumea așteaptă.

Șeful de secție spune:

— Dacă vă las s-o vedeți, le spuneți femeilor să plece acasă?

— Întâi s-o văd, îi răspunde Allie.

Când Allie și Roxy sunt conduse în celulă, o găsesc pe Rachel Latif aproape inconștientă. Zace pe patul din celulă cu sângele închegat în păr; abia dacă mișcă și respiră greu, hârâind.

Roxy strigă:

— Doamne Dumnezeule!

— Trebuie dusă la spital imediat, spune Allie către șeful de secție.

Toți ceilalți polițiști se uită la șeful lor. Pe minut ce trece, mulțimea de femei din fața secției de poliție se mărește. De afară se aude un murmur ca al unui stol imens de păsări: sunt femeile care vorbesc una cu alta, gata să atace când primesc semnalul secret. Polițiștii sunt 20 cu toții. În nici jumătate de oră, se vor fi adunat sute de femei afară.

În craniul lui Rachel Latif e o crăpătură vizibilă: albul osului sfărâmat și creierul care-i sângerează.

Vocea spune: *Au făcut-o fără să fie provocați deloc. Voi ați fost provocate. Puteți lua pe sus secția, îi puteți ucide până la ultimul dacă vreți.*

Roxy o ia pe Allie de mână și o strânge tare.

— Domnule agent, sunt sigură că nu vreți să fie și mai rău. Nu vreți ca lumea să-și amintească de dumneavoastră așa. Lăsați-ne s-o ducem la spital.

Polițistul oftează prelung.

Mulțimea de afară începe să vocifereze la apariția lui Allie și încă și mai tare când aude sirenele ambulanței care se apropie, croindu-și drum prin mulțime.

Două femei o ridică pe Maica Eva pe umeri. Ea ține o mână sus. Vociferările se opresc.

Maica Eva vorbește prin gura lui Allie:

— O duc pe Rachel Latif la spital. Voi avea griji a să primească îngrijirile necesare.

Zgomotul se aude din nou, ca vântul prin firele de iarbă. Crește și apoi descrește din nou.

Maica Eva își desface degetele, imitând Mâna Fatimei, și li se adresează din nou:

— Ați făcut treabă bună aici. Acum puteți să mergeți acasă.

Femeile aprobă. Fetele de la mănăstire pleacă primele, într-un grup compact. Celelalte femei se iau după ele.

Jumătate de oră mai târziu, în timp ce Rachel Latif este consultată la spital, strada din fața secției de poliție e pustie.

•

Până la urmă, hotărăsc singure să părăsească mănăstirea. E frumos aici, se vede marea și locul are o atmosferă domestică plăcută, dar, la capătul celor nouă luni cât au trecut de când li s-a alăturat Roxy, organizația lui Allie ar putea să cumpere 100 de clădiri ca asta și, oricum, le trebuie un spațiu mai mare. Sunt 600 de femei afiliate mănăstirii numai în orășelul ăsta și peste tot în țară, în lume, apar organizații-satelit noi. Cu cât autoritățile o scot în afara legii, cu cât vechea Biserică insistă că a fost trimisă de Satana, cu atât femeile sunt mai atrase de Maica Eva. Dacă înainte Allie avea vreun dubiu că Dumnezeu a trimis-o cu un mesaj pentru poporul Ei, tot ceea ce s-a întâmplat a convins-o fără drept de apel. E aici ca să aibă grijă de femei. Dumnezeu i-a încredințat acest rol, iar Allie nu are căderea să nege acest lucru.

•

S-a făcut din nou primăvară când discută despre un sediu nou.

— O să-mi păstrezi și mie o cameră, nu-i așa? Oriunde vei ajunge? întreabă Roxy.

— Nu pleca. De ce să pleci? De ce în Anglia? Ce te așteaptă acolo? o întreabă Allie.

— Tata zice că a trecut pericolul. Nimănui nu-i pasă de răfuielile dintre noi, de fapt; important este să nu aibă de suferit cetățenii cinstiți, zice rânjind.

— Acum serios, spune Allie strângând din buze, de ce te-ai întoarce acasă? Asta e casa ta. Rămâi. Te rog. Rămâi cu noi.

Roxy o strânge pe Allie de mână.

— Colega, mi-e dor de ai mei. Mi-e dor de tata. Și mi-e dor și de… orezul fiert. Mi-e dor de toate astea. Nu plec la război. O să ne mai întâlnim.

Allie respiră zgomotos pe nas. Într-un colț al minții, se aude tot mai tare un murmur care a fost mai degrabă absent în ultimele luni.

Scutură din cap și zice:

— Și totuși nu poți să ai încredere în ei.

— În cine? În bărbați? În niciunul dintre ei? Nu poți să ai încredere? râde Roxy.

— Ai grijă. Găsește-ți niște femei în care ai încredere și ține-le lângă tine.

— Da, am mai vorbit despre asta, păpușă.

— Tu trebuie să controlezi totul, insistă Allie. Poți s-o faci. Ai ce-ți trebuie. Nu-i lăsa nici pe Ricky, nici pe Darrell. E dreptul tău să conduci.

Roxy spune:

— Știi, cred că ai dreptate. Dar nu pot să conduc dacă stau aici, nu? Mi-am luat bilet. Plec de sâmbătă într-o săptămână. Dar înainte de asta, avem lucruri de vorbit. Planuri. Putem să vorbim despre planuri? Fără să-mi spui întruna că trebuie să rămân?

— Putem.

Allie își spune în gând: *Nu vreau să plece. Putem s-o oprim cumva*?

Vocea îi răspunde: *Nu uita, draga mea, nu ești în siguranță decât dacă ești stăpână pe situație.*

Allie spune: *Pot să fiu stăpână peste toată lumea*?

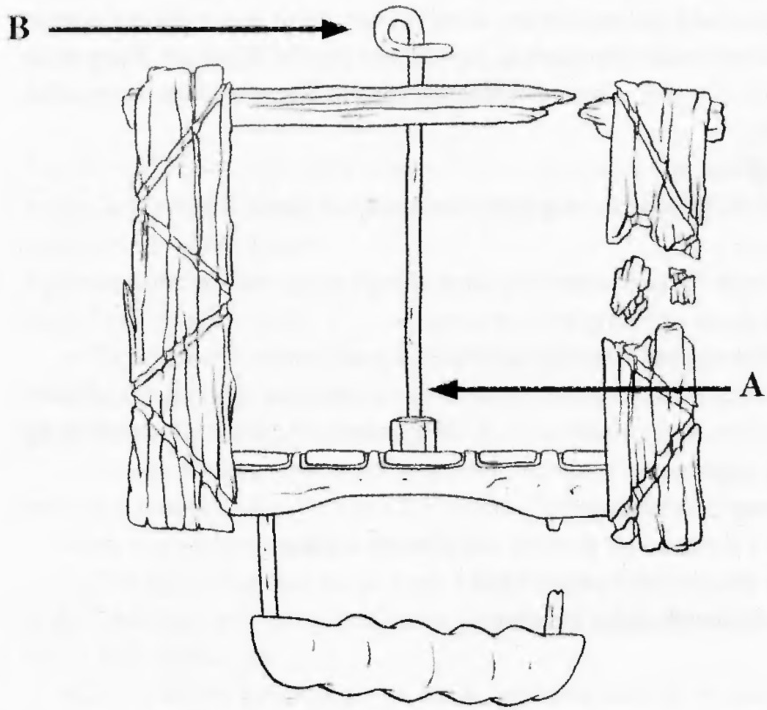
Vocea îi răspunde foarte încet, cum obișnuia să-i vorbească în urmă cu mulți ani: *O, draga mea. O, puiule, e drum lung până departe.*

Roxy continuă:

— Ce vreau să zic e că mi-a venit o idee.

— Și mie! intervine Allie.

Se privesc și își zâmbesc.

Vechi de aproximativ 1 500 de ani, instrumentul era utilizat la antrenamente de fetele care învățau să-și folosească electricitatea statică. Fixat pe un cadru de lemn, mânerul de la bază este din fier și este conectat la un cârlig de metal, marcat cu A în diagramă. Am dedus că în țepușa marcată cu B în diagramă se înfigea o bucată de hârtie sau o frunză uscată, iar persoana care se antrena trebuia să-i dea foc. Acest lucru necesita un bun control, pe care fetele îl obțineau cel mai probabil după antrenamente îndelungi. Dimensiunea instrumentului sugerează că a fost conceput pentru fete între 13 și 15 ani. Descoperit în Thailanda.

Documente de arhivă privind electricitatea statică, originea acesteia, răspândirea și posibilitatea eradicării ei

1. Rezumat al scurtmetrajului de propagandă din al Doilea Război Mondial, intitulat *Protecție împotriva gazului.* Toate copiile filmului s-au pierdut.

Durata filmului este de 2 minute și 52 de secunde. Filmul începe cu o orchestră de alămuri căreia i se alătură instrumentele de percuție. Cu melodia săltăreață pe fundal, apare titlul filmului: *Protecție împotriva gazului.* Cartonul pe care titlul este scris de mână tremură ușor când camera se fixează pe el, după care se trece brusc la o secvență cu un grup de bărbați în halate albe, care se află în fața unui rezervor imens, plin cu lichid. Bărbații fac cu mâna și zâmbesc la cameră.

„În laboratoarele Ministerului de Război, băieții lucrează ture duble pentru perfecționarea celei mai recente invenții strălucite”, rostește răspicat o voce masculină.

Bărbații scufundă un polonic în lichid și, cu ajutorul unei pipete, picură câțiva stropi pe niște benzi de testare. Zâmbesc în timp ce fac asta. Apoi lasă să cadă o singură picătură în recipientul cu apă al unui cobai aflat într-o cușcă și însemnat cu un X mare și negru pe spate. Tempoul melodiei cântate de orchestra de alămuri crește în timp ce ni-l arată pe cobai cum bea apă.

„Singurul mod de a proteja populația este să ne menținem mereu cu un pas înaintea dușmanului. Acest cobai a primit o doză dintr-un nou întăritor pentru terminațiile nervoase, inventat pentru a combate atacurile chimice cu gaze.

În următorul cadru, vedem un alt cobai, tot în cușcă. Nemarcat cu un X pe spate. „Acest cobai nu a primit”.

O canistră cu un gaz alb este deschisă în încăperea mică, în care se află cele două cuști, iar oamenii de știință, cu măști pe față, se retrag în spatele unui perete de sticlă. Cobaiul netratat moare pe loc, agitându-și disperat în aer lăbuțele înainte să intre în convulsii. Nu-l vedem cum își dă ultima suflare. Cobaiul cu X pe spate își vede de treabă, bea apă, mănâncă și chiar aleargă puțin în rotiță, în timp ce vălătuci de fum trec prin fața camerelor.

„După cum vedeți”, ne anunță vocea alertă, „funcționează”.

Unul dintre oamenii de știință își scoate masca și intră hotărât în camera plină de fum. Face cu mâna și inhalează adânc.

„Și poate fi folosit și de oameni”.

În secvența următoare, vedem un sistem hidraulic și o țeavă care pornește dintr-un camion-cisternă de mici dimensiuni și intră în bazinul de alimentare.

„I se spune Îngerul Păzitor. Substanța miraculoasă care a ferit forțele aliate de atacurile inamice cu gaz este acum distribuită întregii populații”.

Doi bărbați chei, de vârstă mijlocie, unul cu o mustață scurtă și îmbrăcat într-un costum închis la culoare, dau mâna în timp ce un indicator arată cum scade nivelul lichidului din cisternă.

„O cantitate foarte mică adăugată în apa potabilă este de-ajuns pentru a proteja un oraș întreg. Conținutul acestei cisterne este suficient pentru tratarea apei potabile pentru 500 000 de oameni. Coventry, Hull și Cardiff vor fi primele orașe a căror apă va fi tratată. În ritmul acesta, în trei luni va ajunge în apa potabilă de pe întreg teritoriul țării”.

Pe străzile unui oraș din nordul Angliei, o mamă își ridică copilul din cărucior, îl pune pe bucata de pânză care îi acoperă umărul și privește neliniștită spre cerul senin.

„Mama nu mai are de ce să se teamă pentru copilul ei din cauza atacurilor cu gaze iritante. Stați liniștiți, mamă și copil”.

Muzica ajunge la crescendo. Ecranul se întunecă. Rola de film se termină.

2. Informații distribuite jurnaliștilor odată cu documentarul BBC *Sursa energiei.*

La scurt timp după sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial, Îngerul Păzitor a fost dat uitării – asemenea multor idei transpuse impecabil în practică, nimeni nu a găsit de cuviință să facă o reevaluare. Însă, la vremea lui, a fost o poveste de mare succes și un triumf al propagandei. Testele efectuate pe populația britanică au dovedit însă că substanța se acumula în organism. O săptămână în care persoana a consumat apă asezonată cu Îngerul Păzitor era de-ajuns ca să o protejeze de atacurile cu gaz iritant pentru tot restul vieții.

Substanța a fost produsă în mari cantități în statele din centrul SUA și în comitatele Marii Britanii. De aici a fost transportată cu vapoarele în țările prietene: în Hawaii și Mexic,

în Norvegia, în Africa de Sud și în Etiopia. Submarinele inamice au hărțuit și aceste vase, la fel ca pe orice alte încărcături trimise sau primite de Aliați. Inevitabil, într-o noapte fără stele, din septembrie 1944, un astfel de vapor a fost scufundat, întreg echipajul său pierind la 25 de kilometri în largul coastei Portugaliei, în drum spre Capul Bunei Speranțe.

Cercetări ulterioare au dovedit că în lunile care au urmat, în orașele de coastă Aveiro, Espinho și Porto, marea a adus la mal o serie de ciudățenii: pești de dimensiuni mult mai mari decât în mod normal. Se pare că bancuri întregi de astfel de viețuitoare neobișnuit de mari au eșuat pe plajele portugheze. La rândul lor, locuitorii satelor și orașelor de coastă au mâncat peștii. O analiză efectuată în 1947 la solicitarea unui funcționar public portughez scrupulos a scos la iveală că Îngerul Păzitor se găsea în apa din pânza freatică inclusiv în Estrela, un oraș aflat mult în interiorul continentului, la granița cu Spania. Dar când a sugerat testarea pânzei freatice pe tot teritoriul Europei, s-a izbit de un refuz; nu existau suficiente resurse.

Conform unor analize, scufundarea acestui vas a constituit punctul critic. Alții susțin că, odată intrată în circuitul apei, în orice bazin, din orice loc din lume, substanța s-ar fi răspândit oricum pretutindeni. Printre alte surse potențiale de contaminare se află: scurgeri dintr-o cisternă ruginită din Buenos Aires, la câțiva ani după sfârșitul războiului, și o explozie la un depozit de muniție din sudul Chinei.

În orice caz, oceanele lumii comunică între ele, iar circuitul apei este practic nesfârșit. Deși dat uitării după cel de-al Doilea Război Mondial, Îngerul Păzitor a continuat să se acumuleze și să-și sporească efectele în corpul omenesc. Conform celor mai recente cercetări, în momentul în care concentrația este critică, el este principalul vinovat pentru dezvoltarea energiei electrostatice la femei.

Toate femeile care în timpul celui de-al Doilea Război Mondial aveau 7 ani sau mai puțin pot să prezinte la nivelul vârfurilor claviculei mugurii specifici jurubiței – deși nu toate îi au; depinde de doza de Înger Păzitor ingerată în primii ani de viață și de alți factori genetici. Mugurii pot fi „activați” printr-o descărcare controlată de energie electrostatică, efectuată de o femeie mai tânără. Cu fiecare an care trece, aceștia apar la un număr tot mai mare de femei. Femeile care aveau 13 sau 14 ani în

preajma Zilei Fetelor aproape invariabil prezintă jurubițe. Odată activată, această abilitate nu este reversibilă decât prin acțiuni care pun viața femeii în foarte mare pericol.

Există teorii conform cărora Îngerul Păzitor nu a făcut decât să amplifice posibilități genetice deja existente în genomul uman. Este posibil ca, în trecut, să fi existat mai multe femei la care jurubița era prezentă și ca această tendință să fi fost eliminată prin selecție artificială.

3. Conversație prin SMS între ministrul Afacerilor Interne și prim-ministru, clasificată și apoi desecretizată, în baza legii declasificării documentelor secrete, după o perioadă de 30 de ani.

PM: Doar ce-am terminat de citit raportul. Idei?

MAI: Nu putem să-l dăm publicității.

PM: SUA au hotărât să-l facă public într-o lună.

MAI: Dă-o-n mă-sa. Roagă-i să amâne.

PM: Vor să adopte „o politică de transparență totală”. Au o perspectivă foarte evanghelică.

MAI: Ca de obicei.

PM: N-ai ce să faci, americanul e american.

MAI: Ce le pasă, sunt la 8 000 de kilometri de Marea Neagră. Vorbesc eu cu secretarul de stat. Trebuie să le explicăm că e o chestiune care privește NATO. Publicarea raportului va afecta stabilitatea regimurilor oricum instabile. Regimuri care ar putea foarte ușor să facă rost de arme chimice și biologice.

PM: Oricum va ajunge la presă. Trebuie să ne gândim la modul în care ne va afecta pe noi.

MAI: O să fie un haos total.

PM: Pentru că nu există antidot?

MAI: Nu există niciun futut de antidot. Deja nu mai e o criză. Asta e noua realitate.

4. Fondul de reclame *ordine,* documente păstrate de Internet Archive Project.

4a) *Protejați-vă cu „Apărătorul personal*”.

„Apărătorul personal” este un dispozitiv sigur, fiabil și ușor de folosit. Unitatea care conține bateria fixată pe curea este conectată la un dispozitiv de tip pistol cu electroșocuri, montat la încheietură.

Dispozitivul este aprobat de agenți de poliție și a fost testat de o echipă independentă.

Este discret; nu trebuie să știe nimeni în afară de dumneavoastră că puteți să vă apărați.

Este la îndemână; nu trebuie să umblați în borsetă sau buzunar în cazul în care sunteți atacat.

Nu veți găsi un produs mai fiabil și mai eficient.

Vine echipat și cu o priză suplimentară, pentru încărcătorul telefonului.

Notă: „Apărătorul personal” a fost ulterior retras de pe piață ca urmare a unor incidente fatale, în care au fost implicați utilizatorii. S-a observat că trupul unei femei, în care s-a descărcat un electroșoc puternic, produce deseori un arc voltaic de refracție, care „ricoșează” în atacatorul său chiar și când femeia este prăbușită fără cunoștință. În urma unui proces colectiv intentat producătorilor „Apărătorului personal”, aceștia din urmă au căzut la înțelegere cu reclamanții, adică cu rudele celor șaisprezece bărbați uciși în acest mod.

4b) *Secretul pentru mărirea energiei*

Peste tot în lume, femeile învață cum să-și prelungească durata și să-și mărească intensitatea energiei cu ajutorul acestui secret străvechi. Strămoașele noastre îl cunoșteau, iar acum cercetători de la Universitatea Cambridge au descoperit această modalitate ciudată pentru a vă îmbunătăți prestația. Programele de antrenament costisitoare nu vor ca dumneavoastră să aflați acest secret simplu al succesului! Dați clic aici pentru a afla secretul în valoare de 5 dolari, care vă va înălța cu un cap deasupra celorlalte.

4c) *Șosete defensive, ușor de folosit*

Modul natural de a vă proteja de orice atac. Nu implică nici otravă, nici alice, nici prafuri; protecție 100% eficientă împotriva electricității! Tot ce aveți de făcut este să purtați aceste șosete de cauciuc pe sub șosetele normale. Nimeni nu trebuie să știe că le purtați și, spre deosebire de pantofi, nu pot fi îndepărtate cu ușurință de către atacatoare. Pachetul conține două șosete. Căptușeala absorbantă vă păstrează picioarele uscate.

Tunde

Cu șase ani înainte

Tatiana Moskalev avusese dreptate și îi furnizase informații corecte. Au urmat două luni de investigații în nordul Republicii Moldova – sau a ceea ce fusese cândva nordul țării, aflat acum în plin război cu partea de sud a țării punând întrebări și mituindu-i pe cei pe care i-a întâlnit. De data aceasta l-a finanțat agenția Reuters: i-a spus unui redactor de acolo, în care avea încredere, despre pontul pe care l-a primit și ea i-a aprobat decontul. Dacă îi dădea de urmă, avea să fie o știre dintre cele mai explozive. Dacă nu-i dădea de urmă, avea să se aleagă cu o descriere a țării distruse de război și tot ar fi fost ceva pentru cei de la Reuters.

Dar i-a dat de urmă. Într-o după-amiază, un bărbat dintr-un sat din apropierea graniței a fost de acord să-l ducă pe Tunde cu jeepul lui într-un loc de pe malul Nistrului de unde se vedea toată valea. Acolo au văzut o tabără încropită în grabă, cu clădiri joase și cu un spațiu pentru antrenamente în mijlocul lor. Bărbatul nu i-a permis lui Tunde să se dea jos din jeep și nici n-a vrut să se apropie mai mult. Dar se vedea suficient de bine de unde erau, iar Tunde a făcut șase fotografii. În ele apăreau bărbați cu pielea închisă la culoare și bărbi, în echipament de camuflaj și berete negre, antrenându-se cu o armă și o armură nouă. Erau îmbrăcați în costume cu totul din cauciuc, pe spate aveau fixate niște baterii, iar în mână țineau arme lungi cu electroșocuri pentru mânat vitele.

Cele șase fotografii au fost de-ajuns. Investigația lui Tunde a făcut înconjurul lumii. „ARMATA SECRETĂ A LUI AWADI-ATIF” a titrat Reuters. Alte agenții de presă au scris: „BĂIEȚII RIPOSTEAZĂ” și „ELECTROȘOCUL SARE DE UNDE NU TE AȘTEPȚI”. Redacțiile și matinalele au devenit scena unor dezbateri anxioase privind implicațiile acestor noi arme: *Oare va funcționa*? *Vor învinge*? Tunde nu a reușit să-l fotografieze pe regele Awadi-Atif, dar faptul că între acesta și forțele de apărare moldovene exista o colaborare se subînțelegea. În multe țări,

situația abia începuse să se stabilizeze, dar aceste vești au dezechilibrat din nou lucrurile. Poate chiar asistam la o ripostă a bărbaților, cu arme și armuri.

Mișcările de stradă au durat câteva săptămâni în Delhi.

A început sub podurile de pe autostradă, unde oamenii săraci locuiesc în corturi din pături sau cartoane. E locul în care bărbații vin în căutare de femei pe care să le folosească fără să dea socoteală în fața legii sau a moralei și de care se pot debarasa ulterior fără să fie pedepsiți. Deja sunt trei ani de când energia se transmite aici din palmă în palmă. Iar mâinile care aduc moartea poartă un nume printre femeile de aici: Kali cea veșnică. Kali cea care omoară doar pentru a da viață din nou. Kali cea îmbătată de mirosul sângelui victimei. Kali cea care stinge stelele cu degetul mare și arătătorul. Numele ei înseamnă teroare, este zeița care seamănă moartea cu fiecare inspirație și expirație. Coborârea ei pe pământ este așteptată din timpuri străvechi. Femeilor de sub podurile megalopolisului nu le-a fost greu să adapteze această poveste.

Guvernul a trimis armata peste ele. Însă femeile din Delhi au descoperit o tactică nouă de luptă: un jet de apă îndreptat spre soldații care le atacau putea fi electrificat. Femeile și-au pus mâinile în dreptul gurii furtunului și au semănat moartea cu degetele lor, asemenea Zeiței care cutreieră pământul. Guvernul a întrerupt alimentarea cu apă în cartierele mărginașe fix în mijlocul verii, când străzile miros a putreziciune și cățelele umblă gestante, gâfâind și căutând puțină umbră. Mass-media din întreaga lume i-a filmat pe săraci cerșind apă, rugându-se pentru un strop măcar. Iar în a treia zi, cerul s-a deschis și s-a abătut o ploaie neobișnuită pentru acea perioadă a anului, haotică și puternică, pătrunzând în toate cotloanele, curățând străzile de miros și adunându-se în bălți și băltoace. Când au revenit, soldații au trebuit să calce prin bălți, să atingă balustradele ude de fier, din mașinile lor s-a găsit inevitabil un cablu care să atârne prin apă și, când femeile au dat foc drumurilor cu energia lor, moartea a venit brusc și bărbații au căzut la pământ cu spume la gură, ca și cum Kali însăși i-ar fi trăsnit.

Templele lui Kali se umplu cu adepți. O parte dintre soldați trec de partea rebeliunii. Iar Tunde e și el de față, cu camerele lui de filmat și legitimația CNN.

În hotelul care mișună de jurnaliști străini, toată lumea îl cunoaște. Pe unii dintre reporteri i-a mai întâlnit, în locuri în care în sfârșit se face dreptate – deși nu e considerat de bonton să pui problema astfel. În Vest, oficial se numește în continuare „criză”, cu toate implicațiile cuvântului: ceva excepțional, deplorabil, temporar. Echipa de la *Allgemeine Zeitung* îl salută spunându-i pe nume, îl felicită, nu fără o urmă de invidie, pentru știrea bombă despre Awadi-Atif și pentru fotografii. S-a întâlnit și cu redactori și producători cu experiență de la CNN, chiar și cu o echipă de la *Daily Times* din Nigeria, care îl întreabă unde se ascunde și cum de n-au dat de el până acum. Tunde are acum propriul canal pe YouTube, prin care transmite filmări din toată lumea. Fiecare reportaj începe cu fața lui. Se prezintă drept omul care merge în cele mai periculoase zone ca să captureze imaginile pe care alții nu vor să le facă publice. Și-a sărbătorit aniversarea de 26 de ani în avion. Una dintre însoțitoarele de zbor l-a recunoscut și i-a adus șampanie.

În Delhi, se ține după o ceată de femei care fac prăpăd în piața Janpath. Pe vremuri, nicio femeie nu avea voie să pășească neînsoțită în piață, în orice caz nu dacă avea sub 70 de ani și nici măcar atunci cu certitudine. Protestele durează de ani întregi, cu pancarte și sloganuri. Cum apar de obicei cu mare tam-tam și apoi dispar de parcă nici n-ar fi existat, femeile au hotărât să facă ceea ce numesc „o demonstrație de forță”, în solidaritate cu cei uciși sub poduri și lăsați să moară de sete.

Tunde intervievează o femeie din mulțime. Participase și la manifestațiile de acum trei ani, da, își ținuse pancarta, își strigase sloganurile din toți plămânii și semnase petiții. „Parcă aș fi fost parte dintr-un val uriaș de apă”, povestește ea. „Când se năpustește și împroașcă în toate părțile, valul din ocean pare puternic, dar nu durează decât o clipă; soarele seacă bălțile și apa dispare. Și-atunci îți zici că poate nici n-a fost. Așa s-a întâmplat și cu noi data trecută. Singurul val care schimbă ceva e tsunamiul. Trebuie să dărâmi case și să speli totul în calea ta dacă vrei să fii sigur că nu te vor uita oamenii”. Tunde știe exact unde va include partea asta în cartea lui. Istoria mișcărilor politice. Lupta care a avansat atât de încet până în momentul acestei mari prefaceri. Începe să construiască teza cărții.

Nu se comit violențe împotriva altor oameni; femeile se mulțumesc să răstoarne tarabele.

„Așa o să știe”, strigă o femeie în obiectivul lui Tunde, „că ei sunt cei care n-ar trebui să mai iasă neînsoțiți din casă. E rândul lor să le fie frică”.

La un moment dat, patru bărbați înarmați cu cuțite intră în mulțime și are loc o altercație scurtă, care se termină cu brațele bărbaților cuprinse de tremurături, însă fără ca aceștia să fie răniți grav. Începe să creadă că nu se va întâmpla nimic inedit aici, nimic din ce nu s-a mai văzut, când prin mulțime ajunge la el zvonul că forțele militare au ridicat o baricadă mai sus, de cealaltă parte a Pieței Windsor. Scopul este să protejeze hotelurile străine. Soldații înaintează încet, înarmați cu gloanțe de cauciuc și încălțați cu ghete cu talpa groasă, tot de cauciuc. Și ei vor să facă tot o demonstrație de forță, să vadă lumea cum se ocupă niște soldați profesioniști de o gloată ca asta. Tunde nu cunoaște pe nimeni din mulțimea de femei.

N-are cine să-l adăpostească în cazul unui atac al armatei. Se strâng tot mai mult rândurile: s-a întâmplat atât de încet, încât nici n-a observat, dar acum e conștient că încearcă să le împingă pe toate în piață, i se pare logic. Ce urmează să se întâmple? Se va muri sigur azi; o simte pe șira spinării până în vârful capului. Se aud strigăte de mai sus. Nu cunoaște suficient limba ca să înțeleagă. Zâmbetul care-i persistă de obicei pe față dispare. Trebuie să se îndepărteze, să găsească un loc înalt.

Se uită în jur. Delhi e un oraș în care se construiește încontinuu, în cea mai mare parte, construcții nesigure. Vede clădiri de pe care nu s-au îndepărtat schelele, magazine cu pereți frontali înclinați în unghiuri nefirești, chiar și câteva clădiri pe jumătate dărâmate, dar în care oamenii continuă să locuiască. Iată! Cu două străzi mai sus: un magazin cu ușa bătută în scânduri, în spatele rulotei unui vânzător de paratha. Pe o latură a clădirii, se văd niște schele de lemn. Acoperișul e drept. Își croiește drum cu umerii prin mulțime. Majoritatea femeilor încearcă în continuare să înainteze, strigă și-și flutură pancartele. Undeva, în partea din față a mulțimii, se aud pocnetele și trosnetele care însoțesc descărcarea electricității. Se simte în aer; știe deja cum se simte. Mirosurile străzii, rahat de câine și chutney de mango, mirosurile trupurilor strânse la un loc și al bârnelor prăjite cu cardamom se intensifică preț de-o clipă. Toată lumea se oprește. Tunde continuă să se împingă. Își spune: *Nu poți să mori azi, Tunde. Nu azi. Ce se vor mai amuza*

prietenii tăi de-acasă când le vei povesti. Și trebuie să scrii cartea; *nu te speria și nu te opri. Dintr-un punct înalt vei putea să filmezi ca lumea, totul e să reușești să ajungi acolo.*

Scândura cea mai de jos a schelei e prea sus ca să ajungă la ea – nici dacă își ia avânt și sare nu o va atinge. Observă că și alți oameni au avut aceeași idee, îi vede urcându-se pe acoperișuri și în copaci. Alții încearcă să-i tragă jos. Dacă nu se urcă acum, în câteva minute îl vor ajunge cei care vor să-i ia locul. Trage trei lădițe de fructe putrezite și le pune unele peste altele – îi intră o așchie lungă în degetul mare, dar n-o bagă în seamă –, se urcă pe lăzi și sare. Ratează. Cade grămadă, iar impactul îi provoacă un șoc dureros în ambii genunchi. Lădițele nu mai rezistă mult. Mulțimea s-a pus în mișcare și strigă din nou sloganuri. Își mai ia o dată avânt, mai mult de data asta, și gata! A reușit. A ajuns pe prima platformă a schelei. Cu o sforțare a mușchilor coastelor, se ridică pe cea de-a doua platformă, apoi pe cea de-a treia, iar de-acolo poate să se cațere sprijinindu-se cu picioarele de structura șubredă, după care e floare la ureche.

Schela se leagănă în timp ce se cațără. Nu este fixată în pereții clădirii de beton, pe jumătate dărâmată. Cândva o țineau laolaltă niște frânghii, dar între timp au putrezit, iar forța cu care se împinge în timp ce se cațără face să se destrame ce-a mai rămas din frânghii. Asta da moarte ridicolă. Nu în timpul unei revoluții, nu împușcat de un soldat, nu cu mâna Tatianei Moskalev în jurul gâtului, ci căzând de la patru metri și rupându-și spatele pe o stradă din Delhi. Se cațără mai rapid și apucă parapetul fix în momentul în care structura geme și se leagănă și mai tare dintr-o parte în alta. Atârnă cu o mână de parapet și simte cum așchia îi intră mai adânc în carne, iar cu picioarele se împinge și reușește să se cațere pe jumătate, adică mâna și piciorul drepte îi sunt petrecute pe după parapet, iar trupul îi atârnă deasupra străzii. Din josul drumului se aud țipete și zgomot de împușcături.

Se mai împinge odată cu piciorul stâng, luându-și suficient avânt cât să se arunce peste parapet și să aterizeze pe spate, pe pietrișul de pe acoperișul clădirii. Aterizează într-o băltoacă și se udă până la piele, dar cel puțin e în siguranță. Aude un pocnet, urmat de un trosnet, și întreaga structură cedează și se prăbușește. *Asta a fost, Tunde, nu mai ai cale de întors.* Pe de

altă parte, nici nu-l vor ajunge mulțimile care fug ca să nu fie strivite. De fapt, e perfect. Ca și cum așa i-a fost scris. Zâmbește, expiră fără grabă. Poate să-și instaleze camera aici și să filmeze totul. Nu-i mai este frică, se simte exaltat. Oricum n-ar putea să facă nimic, nu tu autorități la care să apeleze, nu tu șef de la care să primească instrucțiuni. Doar el și camerele lui video, aici sus, la adăpost. Și îi este clar că urmează să se întâmple ceva important.

Se ridică în capul oaselor și privește în jur. Atunci observă că pe acoperiș, lângă el, este și o femeie.

Are vreo 45 de ani, este uscățivă, are mâini mici și o coadă împletită lungă și groasă ca o frânghie bine unsă. Îl privește. Sau nu tocmai: îi aruncă priviri, apoi întoarce capul într-o parte. Tunde îi zâmbește. Ea îi răspunde. Iar din zâmbetul ei își dă seama că ceva nu este în regulă cu ea. Felul în care își ține capul într-o parte. Felul în care ba nu-l privește, ba îl fixează brusc.

— Ești…

Tunde se uită la mulțimea care umple până la refuz strada. Se aud împușcături mai aproape.

— Îmi cer iertare dacă este locul tău. Vreau să aștept aici până se liniștesc lucrurile jos. Se poate?

Ea dă din cap, rar. Tunde încearcă să-i zâmbească.

— N-arată prea bine ce se întâmplă jos. Ai venit aici să te ascunzi?

Femeia vorbește rar, își cântărește cuvintele. Nu are un accent prea pronunțat, s-ar putea să fie mai sănătoasă la cap decât a crezut el:

— Te căutam pe tine.

Se gândește că poate i-a recunoscut vocea de pe internet, că i-a văzut poza. Tunde zâmbește abia mijit. O admiratoare.

Femeia îngenunchează și se joacă cu degetele în capătul de lângă ea al bălții în care stă Tunde. Se gândește că poate se spală pe mâini, când simte electroșocul în umăr, iar corpul începe să-i tremure necontrolat.

Totul e atât de brusc și de rapid, că îi trece prin cap o clipă că femeia n-a făcut-o intenționat. Ea îi evită privirea. Tunde simte cum i se răspândește durerea în tot spatele și cum coboară pe picioare. Durerea îi desenează un copac pe coaste și îi e greu să respire. Încearcă să iasă din baltă în patru labe.

— Oprește-te! N-o face, îi spune femeii.

Îl surprinde propria voce. E plângăcioasă, imploratoare. Pare mai înfricoșat decât se simte. O să fie bine. O să scape.

Dă să se tragă în spate. La picioarele lor, mulțimea strigă furioasă. Se aud țipete. Dacă ar convinge-o să înceteze, ar filma niște cadre excelente cu luptele din stradă.

Femeia se joacă în continuare cu degetele în apă. Și-a dat ochii peste cap.

— N-am venit să-ți fac rău. E-n regulă. Putem să stăm amândoi aici până trece.

Și atunci ea râde. O serie de icnete.

Tunde se rostogolește, reușește să iasă din baltă. N-o scapă din ochi. Acum i s-a făcut frică de-a binelea de la râsul ei.

Femeia îi zâmbește. Un zâmbet larg, de rău augur. Are buzele umede. Tunde încearcă să se ridice, dar îi tremură prea tare picioarele și nu reușește. Cade într-un genunchi. Ea îl urmărește dând din cap a încuviințare, ca și cum ar spune *Da, trebuia să te aștepți la asta. Da, așa merg lucrurile.*

Se uită de jur-împrejurul lui pe acoperiș. E pustiu. Un singur pod șubred de lemn face legătura cu un acoperiș vecin – practic este o scândură. Nu-i vine să se aventureze pe el: femeia ar putea să împingă scândura cu piciorul în timp ce traversează el. Dar dacă ar ajunge la el, l-ar putea folosi ca armă. Măcar s-o țină la distanță. Începe să se târască spre pod.

Femeia rostește câteva cuvinte într-o limbă necunoscută, apoi, foarte încet:

— Ne iubim?

Se linge pe buze. Tunde îi vede jurubița zbătându-se pe claviculă, ca un vierme viu. Se târăște mai repede. Undeva, într-un colț al minții, e conștient că mai mulți oameni de pe acoperișul vecin privesc scena, arată cu degetul și strigă ceva. Nu prea au ce să facă de-acolo. Poate doar să filmeze. Și la ce i-ar folosi lui asta? Mai încearcă o dată să se ridice în picioare, dar în continuare tremură prea tare după șocul electric, iar ea râde când îl vede cum încearcă. Se aruncă spre el. Tunde încearcă s-o lovească în față cu pantoful, dar ea îl apucă de glezna goală și-l trăsnește din nou. Un arc lung, înalt. O simte ca pe o lovitură precisă cu satârul care-i despică coapsa și gamba, desfăcând carnea de pe os. Simte mirosul de ars al propriului păr de pe picioare.

În aer parcă se simte un miros de condimente, pare că se ridică de jos, din stradă. Carne friptă, fum de grăsime animală arsă și oase arse. Se gândește la mama lui, la cum lua cu degetele orez din oală, ca să verifice dacă este fiert. *E prea fierbinte pentru tine, Tunde, ia-ți mâna de-acolo.* Simte aroma dulce-condimentată a orezului *jollof* în timp ce fierbe pe aragaz. *Ți-a ars creierii, Tunde. Nu uita ce spun specialiștii. Mintea ta e doar carne și circuite electrice. Doare mai tare decât ar trebui pentru că îți scurtcircuitează creierul. Ești derutat. Nu ești la tine acasă. Și mama ta nu se vede nicăieri.*

Acum, că l-a doborât la pământ, femeia se luptă să-i desfacă cureaua și să-i dea jos blugii de pe el. Încearcă să-i tragă fără să desfacă cureaua, dar sunt prea strâmți ca să treacă de coapse. Tunde simte cum se freacă cu spatele de pietriș, iar muchia ascuțită a unei cărămizi ude îi sfredelește pielea, lângă noadă, și se gândește că, dacă ripostează prea violent, femeia o să-l lase fără cunoștință, iar atunci va fi liberă să-i facă orice.

De undeva, de foarte departe, se aud strigăte. Parcă ar fi sub apă, cu urechile înfundate. La început se gândește că vin din stradă. Este pregătit pentru încă un electroșoc; trupul i se încordează anticipându-l. Doar că nu îl simte și așa își dă seama că se luptă singur; deschide ochii și vede că alte trei femei au luat-o de pe el. Pesemne traversaseră podul de lemn de pe clădirea vecină. Au aruncat-o la pământ și îi aplică electroșocuri unul după altul, dar ea nu se liniștește. Tunde își trage pantalonii la loc și așteaptă, privește, până când femeia cu coada groasă, dată cu ulei, nu mai mișcă deloc.

Allie

Fragmente din discuții purtate pe forumul Freed of Reach, un site web pentru liber cugetători autoproclamați

Askedandanswered

O veste uriașă, URIAȘĂ, din Carolina de Sud. Uitați-vă la poze. În una dintre ele apare Maica Eva – e o captură din clipul „Către dragoste”, momentul în care îi alunecă puțin gluga și i se vede fața parțial. Vedeți maxilarul cumva ascuțit și distanța dintre gură și nas și dintre partea de jos a gurii și bărbie. În diagramă, am calculat proporțiile.

Acum uitați-vă la poza asta. Cineva de pe forumul lui UrbanDox a postat pozele astea din cadrul unei investigații a poliției din Alabama, de acum patru ani. După câte se pare sunt reale 100%. Poate le-a pus cineva care vrea să se facă dreptate, poate cineva din poliție. Oricum ar fi, în poze apare o „Alison Montgomery-Taylor” care și-a ucis tatăl adoptiv și care n-a fost găsită niciodată. E clar ca bună ziua. Aceeași formă a maxilarului, aceeași bărbie, distanțele dintre gură și nas și gură și bărbie sunt aceleași. Uitați-vă și voi și spuneți-mi că nu v-am convins.

Buckyou

Să-mi dau palme! Ai descoperit că toți oamenii au gură, nas și bărbie. Cu asta chiar că o să revoluționezi antropologia, bulangiule.

Fisforfreedom

Se vede cu ochiul liber că pozele au fost *trucate.* Uitați-vă la modul în care bate lumina în poza cu Alison M-T. Îi bate pe obraz din stânga și pe bărbie din dreapta? E ca aia cu fosilele de Piltdown Man, o

escrocherie. Le-au modificat ca să iasă calculele. Eu zic că e o mânărie.

AngularMerkel
Toată lumea știe că e Alison M-T. Treaba asta a ajuns și la urechile poliției din Florida, dar ea i-a plătit să nu zică nimic. Extorchează bani și amenință oamenii pe toată coasta de est. Eva și călugărițele ei sunt mână în mână cu mafia evreiască, asta au dovedit-o și UrbanDox și UltraD: uită-te la discuțiile despre protestele din 11 mai și arestările din Raleigh înainte să postezi pe forum același căcat de două ori, labagiule.

Manintomany
Contul lui UrbanDox a fost suspendat pentru încălcarea regulilor, labagiule.

Abrahamic
Da, am observat și eu că în fiecare fututǎ de postare îl susții pe UrbanDox sau alte două nume care se știe că-s tot el. Sunt două posibilități: fie ești chiar UrbanDox, fie i-o sugi în momentul ăsta.

SanSebastian
N-are cum să nu fie ea. Guvernul israelian finanțează „bisericile” astea noi. De secole încearcă să distrugă creștinismul, să ne discrediteze, ne trimit negri care să ne otrăvească centrele orașelor cu droguri. Și drogul ăsta nou tot din conspirația sionistă face parte; știați că „bisericile” noi *distribuie* drogurile astea sioniste *adolescenților* noștri? Treziți-vă, oilor. Toată treaba asta ține tot de același sistem vechi, condus de aceiași oameni influenți. Credeți că sunteți liberi doar pentru că puteți să postați chestii pe un forum?
Nu credeți că monitorizează tot ce scriem noi aici? Nu credeți că știu cine e fiecare dintre noi? Nu le pasă că discutăm aici, dar dacă vreunul dintre noi ar da semne că trece la acțiune, au suficiente informații ca să ne distrugă pe toți.

Buckyou
Nu mai dați apă la moara trolilor[3].

AngularMerkel
Ai dracu' ei de conspiraționiști dilii.

Loosekitetalker
Are și el ceva dreptate. De ce credeți că ne lasă să descărcăm filme ilegal? De ce credeți că nu blochează site-urile porno, cele cu torenți de descărcare ilegală? Ar fi supersimplu, oricine de pe forumul ăsta ar putea scrie codul într-o după-amiază. Vreți să știți de ce? Pentru că, dacă vor să scape de unul dintre noi, să ne trimită la pușcărie o mie de ani, au puterea s-o facă. Ăsta e internetul, frate, o capcană cu miere și voi credeți că sunteți în siguranță pentru că folosiți un obosit de server proxy sau că deviați semnalul, ca să pară că sunteți din Bilhorod sau Kherson? NSA s-a înțeles cu toți ăștia, i-au plătit pe polițiști, sunt băgați în servere.

Matheson
Postarea trebuie moderată. Forumul ăsta nu e pentru discuții despre siguranța internetului. Îți sugerez să muți comentariul pe firul de discuție despre siguranță.

Loosekitetalker
Ba are relevanță aici. Ați văzut careva clipul postat de BB97 din Moldova? Filmarea făcută de *guvernul nostru american* cu trupele lui Awadi-Atif? Credeți că dacă-i văd pe ăia, pe noi nu ne văd?

FisforFreedom
Așa... întorcându-ne la subiect, nu cred că e Maica Eva. Se știe că Alison M-T a fugit în noaptea în care și-a omorât tatăl, pe 24 iunie. Primele predici ale Maicii

[3] Pe internet, trolul este o persoană care, de obicei, intervine în discuții pe un subiect de mare interes, dar care nu poate să fie epuizat cu argumente definitive, și prin comentarii insistente generează conflict între participanții la discuție. (n.t.).

Eva din Myrtle Bay sunt din 2 *iulie.* Chiar credem că Alison M-T și-a omorât tatăl, apoi a furat o mașină, a traversat nu știu câte state, s-a pus în capul unei noi religii și *zece zile* mai târziu a ținut predici din poziția de înaltă preoteasă? Eu nu pun botul.
A fost o coincidență că programul de recunoaștere facială le-a potrivit pe cele două, apoi conspiraționiștii de pe Reddit au luat-o razna, dar de fapt e un fâs. Mi se pare ceva dubios la Eva? Sigur că da. Aceeași rețetă dubioasă a scientologilor, a primilor mormoni. Cuvinte cu dublu înțeles, folosirea ideilor vechi pentru a servi noii gândiri, crearea unei noi subclase sociale. Dar crimă? N-avem nicio dovadă.

Riseup
Treziți-vă, oameni buni, șleahta ei de adepți a modificat datele predicilor ca să pară mai vechi decât sunt de fapt. *Nu există* clipuri pe YouTube cu primele ei predici. Putea să le facă oricând. Asta o face să pară *și mai* vinovată. De ce să se fi prefăcut că a ajuns în Myrtle Bay așa devreme?

Loosekitetalker
Nu văd cum imaginile din satelit din Moldova sunt pe lângă subiect. Maica Eva a ținut predici în Moldova de Sud, și-a construit o bază acolo. Știm că NSA monitorizează tot ce mișcă, terorismul global n-a dispărut. Șaptesprezece rude apropiate ale regelui au fugit din Arabia Saudită după lovitura de stat cu mai mult de opt *trilioane* de dolari în participații în firme străine. Dinastia saudită n-a dispărut doar pentru că a apărut un centru pentru femei în Al Faisaliyah. Crezi că nu se pregătește o ripostă? Crezi că Awadi-Atif nu-și vrea regatul înapoi?
Credeți că nu aruncă cu bani spre oricine crede că l-ar putea ajuta? Aveți *habar* ce-a finanțat până acum dinastia saudită? Terorismul, prieteni, terorismul.
Și, cu toate astea, credeți că terorismul național și contraterorismul sunt irelevante? NSA e cu ochii pe tot

ce spunem noi aici, de asta să fiți siguri. Și pe Eva o țin sigur sub supraveghere strictă.

Manintomany
Eva moare în trei ani, vă garantez.

Riseup
Frate, dacă nu folosești *vreo* zece VPN-uri deodată, așteaptă-te să-ți spargă ușa în trei, doi, unu…

AngularMerkel
Cineva o să trimită un asasin plătit s-o omoare. Electricitatea nu te apără de gloanțe. Malcolm X. Martin Luther King. JFK. Pun pariu că deja au bătut palma.

Manintomany
Pentru discursurile alea ale ei aș omorî-o pe târfă fără bani.

TheLordIsWatching
Guvernul e în spatele acestei transformări. De ani de zile administrează doze de hormoni măsurate precis sub numele de VACCINURI. VAC de la VACUITATE sau gol, fără efect și CINURI de la cin sau rang, ierarhia ascunsă a celor care vor să ne distrugă. Dați clic aici pentru a citi dezvăluirea pe care toate ziarele refuză s-o publice.

Ascension229
Dar va veni și ziua judecății. Domnul își va aduna poporul și îl va povățui despre Calea cea Dreaptă și Gloria Lui, trâmbițând sfârșitul lumii, când drept-credincioșii se vor aduna în jurul Lui, iar păcătoșii vor arde în focul veșnic.

AveryFalls
Ați văzut toți reportajele din Moldova ale lui Olatunde Edo? Cu armata saudită? Mai e și altcineva care, după ce a văzut pozele cu acei tineri curajoși, a vrut să li se

alăture? Să lupte în războiul care bate la ușă cu armele alea? Să ne implicăm pentru ca atunci când nepoții ne vor întreba ce-am făcut să avem ce să le spunem?

Manintomany
Gând la gând. De-aș fi mai tânăr însă. Dacă fiul meu ar vrea să li se alăture, i-aș ura vânt din pupa. Din păcate, l-a prins în ghearele ei o feminazistă și-l ține strâns.

Beningitis
Am fost cu fiu-miu ieri la mall. Are 9 ani. L-am lăsat să se uite singur în magazinul de jucării și să-și aleagă ceva – săptămâna trecută a fost ziua lui, a primit bani și e suficient de isteț să nu plece din magazin fără mine. Dar când m-am întors, l-am găsit stând de vorbă cu o fată de 13-14 ani. Una din alea cu tatuaj în palmă. Mâna Fatimei. L-am întrebat ce i-a zis și ăsta mic a început să plângă și nu s-a mai oprit. M-a întrebat dacă era adevărat că era rău și că Dumnezeu îl voia supus și umil. Încercase să-mi convertească fiul în magazin, în morții mă-sii.

Buckyou
Să-mi bag, ce scârbos. Pizdă mică, proastă și mincinoasă. I-aș fi dat una să-i mut fălcile și să trebuiască s-o sugă pe ochi.

Verticalshitdown
Frate, n-are niciun sens ce zici.

Maintomany
Ai o poză cu ea? Știi cum o cheamă? Știu niște oameni care te pot ajuta.

Loosekitetalker
Ce magazin era? La ce oră exact? Putem să facem rost de filmările de pe camerele de supraveghere. Putem să-i trimitem un mesaj să ne țină minte.

Manintomany
Dă-mi mesaj privat cu locul exact în care era și numele magazinului. O să le-arătăm noi.

FisforFreedom
Fraților, eu zic că-i sub steag fals. Cu povestea asta, cel care a postat vă poate face să atacați pe oricine, cu dovezi minime. Poate să fie o provocare, să ne facă să reacționăm violent ca să pară că noi suntem ăia răi.

Manintomany
Hai, marș. Știm că se-ntâmplă de-astea pe bune. Ni s-au întâmplat și nouă. Avem nevoie de un An al Mâniei așa cum tot auzim. – Trebuie să-ntoarcem foaia cu târfele astea. Trebuie să le-arătăm ce-i dreptatea.

UrbanDox933
N-or să mai aibă unde să se ascundă. N-or să mai aibă unde să fugă. Nu le vom arăta niciun pic de milă.

Margot

— Doamnă primar, dacă ați fi aleasă guvernator al statului nostru, cum ați aborda deficitul bugetar?

Are o abordare în trei puncte. O știe pe dinafară. Pe primele două le nimerește din prima.

— Am un plan simplu în trei puncte, Kent. Unu: să reduc cheltuielile excesive cu birocrația.

E bună asta, o lovitură sigură:

— Știați că biroul pentru monitorizarea mediului al actualului guvernator Daniel Dandon a cheltuit mai bine de 30 000 de dolari anul trecut pe – *ce naiba era*? – sticle de apă?

După care face o pauză ca afirmația să-și facă efectul.

— Doi, să reduc ajutoarele sociale pentru cei care chiar nu au nevoie de ele: dacă câștigi peste 100 000 de dolari pe an, statul nu trebuie să-ți dea ție bani ca să-ți trimiți copiii în tabără!

E o afirmație eronată, urmată de o afirmație și mai eronată. Nu s-ar aplica decât unui număr de două mii de familii în tot statul, iar majoritatea au copii cu dizabilități, ceea ce exclude condiționarea ajutorului social. Totuși, sună bine, iar dacă pomenește de copii, lumea își amintește că are și ea familie, în timp ce propunerea de reducere a ajutoarelor sociale o face să pară dură – nu o femeie slabă, cu suflet milos ca toate celelalte. Și-acum a treia chestie. A treia.

A treia abordare.

— Și trei, spune ea, sperând că i se vor forma singure cuvintele pe limbă dacă nu se oprește din vorbit. Punctul trei, repetă ceva mai hotărât.

Rahat. Nu-l știe. Haide, reducerea birocrației, reducerea ajutoarelor sociale nemeritate și… și… rahat.

— Alan, nu mai știu punctul trei.

Alan se întinde. Se ridică în picioare și își trosnește gâtul.

— Alan, spune-mi care-i punctul trei.

— Dacă ți-l zic, pe scenă o să-l uiți iar.

— Du-te în pizda mă-tii, Alan.

— Aha, tot cu gura aia îți pupi și copiii?

— Ei nu știu oricum.

— Margot, îți dorești chestia asta?

— Dacă o doresc? M-aș pregăti atâta dacă nu mi-aș dori-o?

Alan oftează.

— Îl știi, Margot. Undeva într-un colț al minții tale se află punctul trei al programului tău de reducere a deficitului bugetar. Fă un efort pentru mine, Margot. Găsește-l.

Margot se uită fix la tavan. Sunt în sufragerie, unde au improvizat o tribună lângă televizor. Pe perete sunt înrămate desenele făcute de Maddy cu mâinile înmuiate în culori; Jocelyn a cerut deja să i le dea jos pe ale ei.

— Va fi altfel când suntem în direct, spune ea. O să pompez adrenalină atunci. O să fiu mai – își flutură mâinile în dreptul tâmplelor într-un gest ironic – zglobie.

— Da, o să fii așa de zglobie, că atunci când n-o să-ți amintești al treilea punct din program o să vomiți în direct. Zglobie, așa de zglobie. Vomă.

Birocrație, ajutoare sociale și… Birocrație… ajutoare sociale…

— DEZVOLTAREA INFRASTRUCTURII! strigă ea entuziasmată. Administrația actuală refuză să investească în infrastructura de care avem nevoie. Școlile se prăbușesc, drumurile sunt prost întreținute, plus că trebuie să cheltuim bani dacă vrem să facem bani. Am dovedit că sunt un bun administrator al proiectelor mari: versiuni ale taberelor noastre NorthStar pentru fete au fost implementate în douăsprezece state deja. Taberele generează locuri de muncă. Fetele nu umblă pe străzi, ceea ce înseamnă că avem cea mai mică rată a agresiunilor în spațiul public din toată țara. Investițiile în infrastructură le vor da oamenilor încredere în viitor.

Ăsta era. Numărul trei.

— E adevărat, doamnă primar, spune Alan, că ar trebui să ne îngrijoreze relațiile strânse pe care le aveți cu corporațiile militare private?

Margot zâmbește.

— Numai dacă vă îngrijorează parteneriatele public-private, Kent. NorthStar Systems este una dintre cele mai respectate firme din lume. Printre altele, asigură securitatea mai multor șefi de stat. Plus că reprezintă o firmă americană, exact genul de firmă de care avem nevoie pentru a crea locuri de muncă pentru oamenii care muncesc cinstit. Și ia spuneți-mi – îi oferă un zâmbet efectiv radios –, credeți că mi-aș trimite propria fiică

într-o tabără NorthStar dacă i-aș considera altceva decât o entitate care lucrează pentru binele comun?

Camera răsună de aplauze disparate. Margot nici nu băgase de seamă că Jocelyn intrase pe ușa laterală, că o ascultase.

— A fost super, mama. Chiar super.

Margot râde.

— Ar fi trebuit să mă vezi acum câteva minute. Nu-mi mai aminteam nici numele inspectoratelor școlare din statul nostru. Deși le știu de zece ani pe dinafară.

— Trebuie doar să te relaxezi. Hai să bem un suc.

Margot îi aruncă o privire lui Alan.

— Da, da. Fă o pauză de zece minute.

Jocelyn zâmbește.

Jos e ceva mai bine, mai bine decât înainte oricum. Cei doi ani petrecuți în tabăra NorthStar au ajutat-o; fetele de-acolo au învățat-o cum să-și tempereze energia în perioadele de vârf. Au trecut luni de zile de când a ars ultimul bec și poate să folosească din nou calculatorul fără să se teamă că-l arde. În schimb, cu perioadele de declin n-au reușit s-o ajute. Continuă să aibă zile întregi – inclusiv o săptămână întreagă – în care n-are niciun pic de energie. Au încercat să stabilească corelații cu alimentația, somnul, menstruația, efortul fizic, dar n-au găsit nimic. Sunt zile, săptămâni în care are zero energie. Discret, Margot a abordat niște companii de asigurări în legătură cu finanțarea unor studii. Administrația statală le-ar fi foarte recunoscătoare pentru ajutor. Cu atât mai mult dacă iese ea guvernator.

Jos o ia de mână și traversează împreună camera cu televizorul, în drum spre bucătărie. O strânge ușor.

— Ăăă, mama, el e Ryan.

În hol stă un băiat cu o atitudine stângace, cu mâinile în buzunare, un teanc de cărți lângă el. Părul blond spălăcit îi intră în ochi.

Hm. Un băiat. OK. Când ești părinte, nu se termină niciodată surprizele.

— Bună, Ryan. Mă bucur de cunoștință.

Îi întinde mâna.

— Bună ziua, doamnă primar Cleary, mormăie el.

Măcar e politicos. Ar putea fi mai rău.

— Și câți ani ai, Ryan?

— Nouăsprezece.

Cu un an mai mare decât Jocelyn.

— Și cum ai cunoscut-o pe fiica mea, Ryan?

— Mama!

Ryan roșește. La propriu. A uitat cât de tineri sunt de fapt unii băieți de 19 ani. Maddy are 14 ani și deja exersează atitudini milităroase în hol și copiază mișcările văzute la televizor sau cele pe care i le-a arătat Jos din tabără. Încă nici nu i s-a activat energia și pare mai mare decât puștiul care stă pe hol, privindu-și pantofii și roșind.

— Ne-am cunoscut la mall. Am băut suc, ne-am uitat pe-acolo. Acum am venit să ne facem temele. Ryan începe școala la Georgetown de la toamnă. Anul pregătitor pentru medicină, spune Jos pe un ton rugător.

— Aha, un doctor, visul oricărei fete, nu? zice Margot zâmbind.

— MAMA!

Margot o apropie pe Jocelyn de ea, o ține cu mâna pe după talie, o pupă pe creștet și-i șoptește cât poate de încet:

— Să lași ușa deschisă la dormitorul tău, ne-am înțeles?

Jocelyn se crispează toată.

— OK, îi șoptește Jos.

— Te iubesc.

Margot o mai pupă o dată.

Jos îl ia pe Ryan de mână.

— Și eu te iubesc, mama.

Ryan apucă stângaci teancul de cărți, cu o singură mână.

— Încântat de cunoștință, doamnă Cleary, după care i se citește pe față că e conștient că a greșit spunându-i „doamnă” ca și cum cineva l-ar fi învățat dinainte.

— Vreau să zic, doamnă primar Cleary.

— Și eu sunt încântată, Ryan. Cina e la 6:30, da?

Și o pornesc amândoi pe scări. Gata. Asta e noua generație.

•

Alan privește din ușa camerei cu televizorul.

— Tineri îndrăgostiți?

Margot dă din umeri.

— Tineri, sigur. Mai degrabă hormoni.

— E reconfortant să vezi că lucrurile nu se schimbă.

Margot se uită în sus, pe casa scării, spre etaj.

— Ce-ai vrut să zici mai devreme, când m-ai întrebat dacă chiar mi-o doresc?

— E chestie de… agresivitate, Margot. Trebuie să ataci prin răspunsuri. Trebuie să le arăți că te mână foamea, înțelegi?

— Dar chiar mi-o doresc.

— De ce?

Margot se gândește la Jocelyn cum tremură când își pierde energia și cum nimeni nu le poate spune de ce. Se gândește cât de ușor ar putea să rezolve lucruri dacă ar fi guvernator, fără Daniel care să-i stea în cale.

— Pentru fetele mele, îi răspunde ea. Vreau s-o ajut pe Jos.

Alan se încruntă.

— Bine atunci. Înapoi la treabă acum.

•

La etaj, Jos apropie ușa și apasă pe clanță ca s-o închidă atât de încet că nici mama ei nu are cum s-o audă.

— N-o să se miște de-acolo trei ore, spune ea.

Ryan s-a așezat pe pat. Îi desenează cercuri în jurul încheieturii cu degetul mare și cu arătătorul unite. O trage de haine să se așeze lângă el.

— Ore? întreabă el zâmbind.

Fata își aduce umerii în față, apoi în spate.

— Are de învățat pe dinafară toate chestiile alea. Iar Maddy e la tata până în weekend.

Își pune mâna pe coapsa lui. Trasează încet cercuri cu degetul mare.

— Te deranjează? o iscodește Ryan. Că e ocupată cu toate chestiile astea?

Jos dă din cap că nu.

— E ciudat, vreau să zic, cu presa pe cap și tot restul?

Ea îi zgârie materialul blugilor cu unghiile. Respirația băiatului se accelerează.

— Te obișnuiești, îi răspunde ea. Mama spune mereu că familia rămâne o chestie privată. Tot ce se întâmplă în spatele ușilor închise rămâne doar între noi.

— Super, zice el și-i zâmbește. Nu vreau să apar la știrile de seară, asta-i tot.

Ei i se pare așa de adorabil, că se apleacă și-l sărută.

•

Au mai făcut-o, dar totul e încă foarte nou. Și oricum n-au mai făcut-o într-un loc cu pat și ușă până acum. Inițial, ei i-a fost teamă că iar o să rănească pe cineva; uneori nu se gândește decât la băiatul pe care l-a băgat în spital, la părul pârlit de pe mâinile lui și la cum și-a acoperit urechile ca și cum zgomotul ar fi fost prea puternic. A discutat despre toate astea cu Ryan. Înțelege mai bine decât oricare alt băiat. Au vorbit că nu se vor grăbi și vor avea grijă să nu scape de sub control.

Interiorul gurii lui e atât de cald și umed, iar limba, atât de alunecoasă. Băiatul geme, iar fata simte cum se trezește energia în ea, dar totul e-n regulă, și-a făcut exercițiile de respirație, poate s-o țină sub control. Îl mângâie pe spate, coboară peste curea, în timp ce mâinile lui întâi ezită, apoi capătă încredere și îi ating în trecere sânii, în drum spre gât unde se și oprește cu degetul lipit de beregata ei. Fata simte cum ceva bâzâie și trosnește de-a lungul claviculei și o durere pronunțată între picioare.

Băiatul se retrage o clipă, înfricoșat, excitat.

— O simt, îi spune el. Arată-mi-o!

Fata zâmbește, cu respirația tăiată.

— Arată-mi-o tu pe a ta.

Izbucnesc amândoi în râs. Fata își desface nasturii de la cămașă, unul câte unul, până la patru, unde începe linia sutienului. El zâmbește. Își scoate puloverul. Își desface nasturii bluzei de corp de dedesubt. Unu, doi, trei nasturi.

Băiatul îi urmărește conturul claviculei cu vârfurile degetelor, acolo unde jurubița i se zbate ușor sub piele, nerăbdătoare, gata de acțiune. Ea ridică mâna, îl mângâie pe față.

El îi zâmbește.

— Continuă.

Fata începe de la vârful claviculei, apoi explorează cu degetele de-a lungul ei. Întâi n-o simte. Dar apoi, iat-o, o pulsație slabă, dar strălucitoare. Jurubița lui.

•

Chiar se întâlniseră la mall. Crescută în casa unui politician, Jocelyn învățase că nu trebuie să spui minciuni sfruntate dacă se poate. Se întâlniseră la mall pentru că acolo stabiliseră să se vadă. Iar de stabilit, stabiliseră într-o fereastră privată de chat pe internet, amândoi aflându-se în căutarea unor oameni la fel

ca ei. Oameni ciudați. Oameni în care energia nu se dezvoltase complet, indiferent de care parte se aflau.

Jocelyn a intrat pe site-ul oribil al lui UrbanDox după ce a primit un link de la un necunoscut, numai chestii despre cum a început războiul sfânt dintre bărbați și femei. UrbanDox avea și o postare în care vorbea despre site-urile pentru „devianți și anormali”. Jocelyn se gândise: și eu sunt așa. Acolo trebuie să mă duc. Ulterior, s-a minunat că nu se gândise mai devreme.

Din câte știu, cei ca Ryan sunt și mai rari decât cele ca Jocelyn. Are o anomalie cromozomială; părinții lui au știut despre asta de când avea câteva săptămâni. Nu tuturor băieților ca el îi se dezvoltă jurubița. Unii au murit în timpul procesului. Alții au jurubițe nefuncționale. Oricum, nu vorbesc cu nimeni despre asta; în alte părți ale lumii, mai dure, băieții care au făcut-o au fost uciși.

Pe unele dintre aceste site-uri pentru „devianți și anormali”, oamenii se întreabă ce s-ar întâmpla dacă femeile ar încerca să activeze energia în bărbați, dacă i-ar învăța tehnici folosite deja în taberele de antrenamente pentru a intensifica energia în femei cu puțină energie. Unii spun: *Poate că, dacă am încerca, am descoperi-o la mai mulți.* Dar majoritatea bărbaților nu mai sunt dispuși să încerce, asta dacă au fost vreodată. Nu vor să fie asociați cu asta. Cu ciudățenia. Cu anomalia cromozomială.

•

— Poți… s-o faci?

— Dar *tu* poți? o întreabă el.

E una dintre zilele ei bune. Își simte energia stabilă. Ar putea s-o dozeze cu lingurița. Îi trimite un electroșoc infinitezimal în coaste, cât un ghiont cu cotul. Băiatul scoate un sunet. Un sunet de plăcere delicioasă. Jocelyn îi zâmbește.

— Acum tu.

Îi ia mâna într-a lui, o mângâie pe mijlocul palmei. Apoi o face. Nu o poate controla ca ea, iar energia lui e mult mai slabă, dar există. Oscilantă, acum crește, acum descrește, până dispare de tot în răstimp de trei-patru secunde cât poate el s-o mențină, dar reală.

Fata oftează. Energia e cât se poate de reală. Sub acțiunea ei, conturul trupului devine foarte concret. Deja e plin de pornografie în care se folosește energia. Dorința umană cea mai

consecventă este foarte adaptabilă; iar ceea ce o stârnește, în oameni, e sexy. Iar acum energia este ceea ce o stârnește.

Ryan îi privește fața plin de anticipație, în timp ce-și descarcă energia în mâna ei. Fata geme ușor. E încântat.

După ce i se termină energia – oricum nu a avut niciodată prea multă –, băiatul se lasă pe spate în patul ei. Jocelyn se întinde lângă el.

— Acum? îl întreabă ea. Ești pregătit?

— Da, spune el. Acum.

Și îi atinge lobul urechii cu vârful degetului. Menține micul arc voltaic care pârâie până când băiatul se zvârcolește, râde și o roagă să se oprească, apoi o roagă să nu se oprească. Lui Jos îi cam plac fetele. Îi cam plac și băieții care seamănă cu fetele. Iar Ryan stă destul de aproape ca să vină cu autobuzul; a avut noroc. I-a trimis un mesaj privat și și-au dat întâlnire la mall. S-au plăcut, așa că s-au mai întâlnit de două sau de trei ori. Au vorbit despre ce îi lega, s-au ținut de mână, s-au sărutat. Iar apoi ea l-a adus acasă. Îi trece prin cap *am un iubit.* Se uită la jurubița lui, e aproape invizibilă, nu ca a ei. Știe ce ar zice unele fetele din tabăra NorthStar, dar ei i se pare sexy. Își lipește buzele de clavicula lui și simte palpitația de sub piele. Își croiește drum de-a lungul claviculei cu buzele. E la fel ca ea, dar altfel. Își scoate puțin limba și-l linge acolo unde are gust de baterie.

•

La parter, Margot îi dă înainte cu ajutorul de care persoanele în etate, atât de vulnerabile, au mare nevoie. Își folosește aproape întreaga atenție ca să reproducă discursul. Dar o părticică din creier încă procesează întrebarea lui Alan. Chiar și-o dorește? Are foamea aia? De ce și-o dorește? Se gândește la Jos și la felul în care a reușit s-o ajute. Dar, în timp ce se ține strâns de tribuna din carton și jurubița începe să-i zbârnâie aproape involuntar în timp ce vorbește, adevăratul motiv i se arată: nu-și poate scoate din minte ce față ar face Daniel dacă l-ar învinge. Și-o dorește pentru că vrea să-l dea jos de la putere.

Roxy

Maica Eva auzise o voce spunându-i: *Într-o bună zi, va exista un loc în care femeile vor putea trăi libere.* Iar acum primește sute de mii de mesaje din țara în care, până de curând, femeile au fost ținute în lanțuri, pe saltele murdare, în beciuri. Acum ridică biserici noi în numele ei, fără ca ea să fi trimis măcar un misionar sau un reprezentant. Numele ei are greutate în Bessapara; un e-mail trimis de ea, încă și mai multă.

Iar tatăl lui Roxy are cunoștințe la granița Moldovei, oameni cu care face afaceri de ani întregi. Nu cu carne vie, alea sunt afaceri murdare. Mașini, țigări, băutură, arme, chiar și câteva tablouri. O graniță compromisă e o graniță compromisă. Cu toate tulburările din ultima vreme, a devenit și mai propice contrabandei.

Roxy îi spune tatălui ei:

— Trimite-mă în țara asta nouă, Bessapara. Trimite-mă acolo și eu o să pun pe picioare o afacere. Am o idee.

•

— Ia fiți atenți, li se adresează Shanti. Vreți să încercați ceva nou?

Sunt opt – patru femei, patru bărbați, toți pe la 25 de ani, într-un apartament la demisol din cartierul Primrose Hill. Bancheri. Unul dintre bărbați i-a băgat deja mâna pe sub fustă uneia dintre femei, iar lui Shanti nu-i convine deloc.

Dar îi cunoaște bine. „Ceva nou” e ceea ce-i face să vină în goană, ceea ce-i excită, ceea ce-i trezește la 6 dimineața, lângă ziarul și sucul de grepfrut organic, pentru că cel de portocale nu mai e la modă din anii 1980 și oricum îți crește glicemia. Se dau în vânt după „ceva nou” mai mult decât după instrumentele financiare derivate.

— Primim o mostră gratis? zice unul dintre bărbați în timp ce-și numără pastilele abia cumpărate.

Se asigură că nu a fost păcălit. Jegosul.

— Ăăăă. Nu e pentru voi. Asta e doar pentru *doamne,* îl lămurește Shanti.

Se aud niște chiuituri și fluierături de încurajare. Shanti scoate o punguță cu un praf alb, care bate puțin în mov. Seamănă cu

zăpada, cu gheața, cu vârfurile munților dintr-o stațiune de schi exclusivistă, în care se duc bogătanii ca ei să dea 25 de lire pe o ceașcă cu ciocolată caldă și să și-o tragă unii altora pe blănuri de animale pe cale de dispariție, în fața unor focuri pregătite cu grijă încă de la 5 dimineața, de niște angajați plătiți sub salariul minim.

— Sclipici, le explică.

Își umezește vârful degetului, îl bagă în pungă și adună câteva cristale lucitoare. Deschide gura larg, ridică limba ca ceilalți să vadă exact ce face și-și freacă praful de una dintre venele groase, vineții, de la baza limbii. Le oferă punga celorlalte doamne.

Doamnele se servesc grăbite, își umplu degetele cu orice-ar fi chestia pe care le-a oferit-o Shanti și se freacă cu ea. Shanti așteaptă să-și facă efectul.

— O, uau! exclamă o IT-istă specializată în sisteme bancare, cu o tunsoare bob nefinisată.

Lucy? Charlotte? Pe toate le cheamă cam la fel.

— O, uau, o, Doamne cred că o să…

Și încep să se audă pârâituri din vârful degetelor ei. Nu destul cât să rănească pe cineva, dar suficient cât să-și piardă puțin controlul.

De obicei, când ești beat sau drogat cu majoritatea substanțelor, energia se estompează. O femeie beată reușește să producă un arc voltaic-două, dar nu ceva de care să nu te poți feri, mai puțin dacă ești și tu beat. Praful ăsta e diferit. E un drog făcut special să intensifice experiența. E amestecat și cu niște cocaină – despre care se știa deja că accentuează energia – și încă alte câteva stimulente, plus chestia care îi dă tenta movulie, dar pe care Shanti n-a văzut-o niciodată în stare pură, ci doar în amestec. Ceva care vine din Moldova, din câte știe. Sau din România. Sau din Bessapara. Sau Ucraina. Una din țările alea. Shanti cunoaște un tip de la care cumpără și care are un depozit undeva în Essex, iar când a apărut materialul ăsta, a știut imediat că o să poată să-l vândă.

Femeile încep să râdă, euforice. Mâinile și picioarele le sunt foarte flexibile, se lasă pe spate, produc arcuri voltaice de mică intensitate dintr-o mână în alta sau până în tavan. Ar fi plăcut să trimită arcul voltaic unele spre altele. Shanti o pune pe iubita ei să ia puțin praf și să-i facă treaba asta. Nu doare, e o senzație

de efervescență, îți gâdilă terminațiile nervoase, ca și cum ai face duș cu apă carbogazoasă San Pellegrino. Ceea ce probabil și fac nenorociții ăștia de bogătani.

Unul dintre bărbați îi dă bani pentru încă patru pungi. Le ia dublu – 8 bancnote nou-nouțe de 50 cum nu primești vreodată de la bancomat – pentru că sunt niște căcănari. Nimeni nu se oferă s-o conducă până la mașină. Găsește singură ieșirea. Doi dintre ei au început deja să și-o tragă: râd în hohote și scapără la fiecare mișcare de du-te vino.

•

Steve are emoții pentru că s-a produs o schimbare în turele paznicilor. S-ar putea să nu fie nimic, poate i s-a născut unuia un copil sau pe altul l-a apucat pântecăraia. Și doar din afară totul pare schimbat, pentru că, de fapt, totul e în regulă, iar el o să intre ca de obicei și o să-și ia fututele de clepsidre.

Problema este că a apărut un articol în ziar. Nimic grav, nu pe prima pagină, ci pe a cincea, în *Mirror, Express* și chiar în căcatul ăla de *Daily Mail,* despre „noul drog al morții” care omoară „tineri care au toată viața înainte”. Scrie în ziar, dar încă nu s-a dat nicio lege împotriva lui, mai puțin dacă e amestecat cu alte substanțe. Iar căcatul ăla din clepsidre este. Acum ce dracu’ să mai facă? Doar n-o să stea acolo ca prostul să vadă dacă-l așteaptă curcanii după colț. Să vadă dacă e polițai vreunul dintre paznicii ăia cu care nici măcar n-a stat vreodată de vorbă sau la o bere?

Își trage șapca mai pe ochi și trage furgoneta în fața porții.

— Bună ziua, zice. Am de ridicat câteva cutii de la container…

Se oprește ca să verifice numărul, deși îl știe de parcă și l-ar fi tatuat pe interiorul pleoapelor:

— A-G-21-FE7-13859D?

Se aude un pârâit prin interfon. Să fiu al naibii, zice Steve încercând să facă conversație, parcă-s tot mai lungi numerele astea, pe cuvânt.

Urmează o tăcere lungă. Dacă ar fi fost în gheretă Chris sau Marky sau tălâmbul de Jeff, l-ar fi cunoscut și i-ar fi deschis.

— Puteți să veniți până la ghișeu, domnule șofer? se aude o voce de femeie prin interfon. Trebuie să vă verific actul de identitate și documentația pentru ridicarea mărfii.

Băga-mi-aș.

Trage mașina în dreptul gheretei – ce o să facă acum? A trecut de atâtea ori fără probleme, pentru că majoritatea transporturilor lui sunt legale. Face un pic de import-export. Jucării pentru copii pe care le revinde vânzătorilor cu tarabe în piețe; are o mică afacere, face un profit frumușel, cele mai multe tranzacții cu banii jos, nu toate trecute prin contabilitate. Nopțile stă treaz și inventează numele vânzătorilor din piață cărora le vinde. Bernie Monke i-a aranjat o tarabă doar a lui în Peckham Market; se duce sâmbăta ca să pară totul legal, pentru că nu vrea să se lăcomească. Jucării frumoase, multe dintre ele: de lemn, din Europa de Est. Și clepsidrele. Sigur că atunci când a transportat roboței de lemn cu membrele pe elastic sau rățuște pe sfoară nu l-a chemat nimeni. Tre' să-l cheme acum.

Dă de o femeie pe care n-a mai văzut-o niciodată. Cu niște ochelari enormi care-i ajung până la jumătatea frunții și mai jos de vârful nasului. Ochelari ca de bufniță. Steve își dorește să fi tras ceva, doar puțin, înainte să vină. Dar nu poate să țină nimic în furgonetă, ar fi o prostie, au câini special antrenați. Asta-i mișto la clepsidrele astea, ca niște cronometre pentru fiert ouă. N-a înțeles la început când i-a arătat Bernie. Când a întors clepsidra, a curs un nisip fin și auriu. La care Bernie l-a apostrofat: „Nu fi tâmpit, ce crezi că-i înăuntru? Nisip?" În interiorul clepsidrei era alt tub de sticlă. Dublă protecție. Le speli cu spirt înainte să le pui în cutii și, abracadabra, câinii nu le mai pot mirosi. Ar trebui să se spargă una ca să ia câinii urma. „Documentația?" îi cere ea, iar el îi dă actele. Face o glumă despre vremea de căcat, dar ea nici măcar nu zâmbește. Verifică declarația vamală. De mai multe ori. Îl pune să-i citească un număr ca să se asigure că a înțeles corect. În spatele ei, dincolo de geamul de siguranță al ușii din spate, apare timp de câteva clipe fața lui Jeff. Acesta mimează un „îmi pare rău, frate" și dă din cap în spatele angajatei chițibușare. *Băga-mi-aș.*

— Puteți veni cu mine, vă rog?

Îi face semn lui Steve către un birou aflat undeva în lateral.

— Care-i problema, glumește Steve ca și cum s-ar fi adresat unui public, deși nu mai era nimeni, nu vă mai săturați de mine?

Femeia tot nu zâmbește. *Băga-mi-aș.* Ceva din acte a băgat-o la bănuieli. Doar el făcuse toate actele, știa că totul e cum trebuie. A auzit ceva. Au trimis-o de la antidrog. Știe ceva.

Îi face semn să se așeze pe scaunul din partea cealaltă a mesei micuțe. Apoi se așază și ea.

— Ce se întâmplă, doamnă dragă? zice el. Treaba e că tre' s-ajung în Bermondsey într-o oră jumate.

Femeia îl apucă de încheietură, îl apasă cu degetul mare între oscioare, acolo unde mâna se unește cu brațul, și simte cum ia brusc foc. Oasele îi sunt calcinate, venele i se încrețesc, se usucă, se înnegresc. *Băga-mi-aș, o să-mi smulgă mâna.*

— Să nu scoți un sunet, îi spune ea.

Și nici că o va face, pentru că nu poate nici dacă ar încerca.

— Afacerea a fost preluată de Roxy Monke. Ai auzit de ea? De tatăl ei? Nu vorbi, doar dă din cap.

Steve dă din cap. Știe.

— Ai făcut prostii, Steve.

Încearcă să scuture din cap, să bâiguie: *Nu, nu, nu, n-ați înțeles, n-am făcut-o eu,* dar ea intensifică strânsoarea, iar el simte că o să-i rupă încheietura.

— În fiecare lună, continuă ea, una sau două clepsidre nu apar în evidența ta. Vezi unde bat, Steve?

Bărbatul aprobă din cap.

— Dar de-acum gata, s-a terminat cu prostiile. Dacă nu, te scot pe linie moartă. Ai înțeles?

El dă din cap. Ea îi dă drumul. Își ține încheietura cu mâna cealaltă.

Nici măcar nu i-a lăsat vreun semn pe piele.

— Bun așa, zice ea, pentru că luna asta avem un transport special. Să nu încerci s-o vinzi până nu-ți zicem noi, ai înțeles?

— Da, răspunde el, da.

Pleacă cu 800 de clepsidre împachetate în cutii, stivuite frumos în spatele furgonetei, cu acte doveditoare pentru fiecare cutie. Se uită la cutii abia când ajunge la depozitul în care le ține și abia după ce trage ceva ca să-l mai lase durerea. Da. Se vede cu ochiul liber. E ceva diferit. „Nisipul” din clepsidre are o nuanță mov.

Roxy numără banii. Ar putea s-o pună pe una dintre fete, au mai făcut-o deja, și ar putea să-i numere în fața ei. Dar îi place s-o facă singură. Să atingă bancnotele cu vârfurile degetelor. Să vadă cu ochii ei cum deciziile ei se transformă în cifre și din cifre în putere.

Bernie i-a spus-o de mai multe ori: „Ziua în care altcineva ajunge să știe mai bine decât tine unde se duc banii tăi e ziua în care ai pierdut”. Banii sunt ca un număr de magie. Îi poți transforma în orice. Unu, doi, trei, presto. Drogurile se transformă în influență pe lângă Tatiana Moskalev, președinta Bessaparei. Abilitatea de a produce durere și frică o transformi într-o fabrică în care, la adăpost de ochiul vigilent al autorităților, poți să faci ce vrei tu, inclusiv ceva care umple cerul nopții de un abur movuliu.

Ricky și Bernie i-au prezentat lui Roxy câteva opțiuni când s-a întors acasă: să facă ceva intermediere sau poate să lucreze în unul dintre magazinele lor de fațadă din Manchester, dar ideea pe care i-a prezentat-o ea lui Bernie a depășit cu mult orice propunere din ultima vreme. De ceva timp descoperise ce combinație de droguri să ia ca să prelungească efectul energiei. Petrecuse mai multe zile pe un deal, drogată cu toate cele, testând combinațiile pe care oamenii tatălui ei le obțineau pentru ea. Și când l-a încercat, a știut din prima. Un cristal mov, de mărimea unei flori de mină, ajustat cum se cuvine de chimiști și derivat la bază din scoarța arborelui dhoni, care crește în Brazilia, dar s-a aclimatizat destul de bine și de partea asta a Atlanticului.

Dacă trăgea „sclipici” pur, Roxy era în stare să trimită un arc voltaic de jumătate de kilometru. Nu asta transportă: ar fi și prea periculos, și prea prețios. Materialul de cea mai bună calitate îl păstrează pentru ea sau poate pentru cumpărătorul potrivit. De transportat, transportă marfă deja amestecată. Dar s-au descurcat binișor. Roxy nu le-a pomenit alor ei de Maica Eva, dar datorită noilor biserici au acum 70 de femei loiale care lucrează în producție. Femei care cred că fac lucrarea Atotputernicei, sporind energia descendentelor Ei.

În fiecare lună, se duce și-i spune ea însăși lui Bernie cât au câștigat. O face de față cu Ricky și Darrell dacă sunt pe-aproape; nu-i pasă. Știe ce face. Familia Monke deține monopolul absolut asupra producției de „sclipici”. Practic au o tiparniță de bani. Iar banii se pot transforma în orice.

Printr-un e-mail care trece prin vreo zece servere diferite înainte să ajungă la destinație, Roxy o ține și pe Maica Eva la curent cu câștigurile totale săptămânale.

— Nu-i rău, răspunde Eva. Și pui ceva deoparte și pentru mine, da?

— Pentru tine și adeptele tale, zice Roxy. Exact cum ne-a fost înțelegerea. Tu ne-ai făcut legătura acolo; tu ești sursa îmbogățirii mele. Tu ai grijă de noi și noi avem grijă de tine.

Zâmbește cu gura până la urechi în timp ce tastează. Și-și spune în sinea ei: *Ia toată prăjitura*; *ți se cuvine.*

Groapă comună conținând schelete de bărbați, descoperită recent în urma unor excavații în Aglomerarea rurală post-Londra. Mâinile au fost secționate premortem. Craniile sunt marcate în modul tipic epocii respective: inciziile au fost făcute postmortem. Circa 2 000 de ani vechime.

Margot

Cu cinci ani înainte

Candidatul se fudulește în oglindă. Își rotește gâtul dintr-o parte în alta, cască gura mare și rostește: „Laaaa, la-la-la-laaaa”. Își admiră ochii albaștri ca peruzeaua, zâmbește din colțul gurii și-și face cu ochiul. Adresându-se oglinzii, mimează din buze: „Voi învinge”.

Morrison își adună hârtiile cu însemnări și, evitând pe cât posibil să-l privească drept în ochi, îi spune:

— Domnule Dandon, Daniel, veți învinge.

Candidatul zâmbește.

— Exact asta-mi spuneam și eu, Morrison.

Morrison îi întoarce un zâmbet chinuit.

— Pentru că așa și este, domnule. Dumneavoastră sunteți guvernatorul în funcție. Sunt ca și câștigate alegerile.

Oricărui candidat îi face bine să creadă că e în posesia unui talisman sau că planetele s-au aliniat cum trebuie pentru el. Lui Morrison îi place să facă genul ăsta de mici scamatorii dacă îi merge. De-aia e așa de bun în meseria lui. E genul de scamatorie care îi sporește infinitezimal candidatului său șansele de a-și învinge oponentul.

În cazul ăsta, oponentul este o oponentă cu aproape zece ani mai tânără decât candidatul lui Morrison, tranșantă și pragmatică, și de asta s-au folosit ca să pună presiune pe ea în săptămânile de campanie. Tipa e divorțată, în definitiv, și are două fete de crescut: de unde i-ar mai rămâne *timp* și pentru o funcție politică?

Cineva l-a întrebat pe Morrison dacă i se pare că politica *s-a schimbat* de când cu… Marea Schimbare. Lăsând capul într-o parte, Morrison îi răspunsese: „Nu, subiectele-cheie au rămas aceleași: politici publice sănătoase și caracter sănătos și, credeți-mă, candidatul nostru le are pe amândouă”. Ulterior îndrumă conversația pe făgașul cunoscut și atât de apreciat de toată lumea, care trece pe lângă Muntele Învățământ cu Vârful Sănătății, traversează Bulevardul Valorilor și sfârșește în Ravena

Omului de Succes, care s-a ridicat de jos prin forțe proprii. În sinea lui însă a recunoscut că lucrurile chiar se schimbaseră. Dacă i-ar fi permis vocii atipice din creier să îi controleze gura – lucru pe care nu l-ar permite vreodată în realitate, doar știe mai bine de-atât, dar dacă ar fi făcut-o aceasta ar fi pronunțat: *Așteptăm să se întâmple ceva. Doar ne prefacem că nimic nu s-a schimbat pentru că nu știm ce altceva să facem.*

Candidații își ocupă locurile pe scenă cu lecția bine învățată, conștienți că lumina reflectoarelor se va opri pe ei, luminând fără menajamente orice strălucește: paietele și transpirația deopotrivă. La prima întrebare, contracandidata trimite mingea drept în plasă: e despre apărare. Știe pe de rost cifrele și cunoaște perfect situația, doar nu degeaba conduce de ani de zile proiectul NorthStar, cu asta ar trebui s-o încolțească – dar candidatul lui nu prea reușește să țină pasul.

— Haide, mimează Morrison din buze, fără a se adresa cuiva anume pentru că luminile sunt prea puternice și candidatul lui nu-l poate vedea. Haide, atacă.

Candidatul abia îngaimă un răspuns, iar Morrison resimte asta ca pe un pumn în stomac.

A doua și a treia întrebare sunt despre chestiuni care privesc nivelul statal. Candidatul lui Morrison are un discurs competent, dar plictisitor, lucru excelent. Deja la a șaptea și a opta întrebare, contracandidata îl bagă iar în sfori, iar el nu ripostează când îl acuză că nu are viziunea necesară acestei funcții. În punctul ăsta, Morrison se întreabă dacă e posibil ca un candidat să piardă în așa hal încât să ajungă și pe el câțiva stropi de rahat. Lumea i-ar putea reproșa că în ultimele luni n-a făcut decât să piardă timpul, mâncând M&M și scărpinându-se în fund.

Când intră în pauza lungă de publicitate, nu mai au nimic de pierdut. Morrison își însoțește candidatul la baie și îi oferă niște „pudră pentru nas”. Trec în revistă toate argumentele și îi spune:

— Vă descurcați foarte bine, domnule, foarte bine, dar știți… puțină agresivitate nu strică.

Candidatul îi răspunde:

— Stai așa, nu se poate, nu pot să dau impresia că sunt *supărat,* moment în care Morrison îl apucă de braț chiar acolo în cabină și-i spune:

— Domnule Dandon, vreți ca femeia asta să spele cu dumneavoastră pe jos în seara asta? Gândiți-vă la tatăl dumneavoastră, la cum ar vrea el să fiți. Nu permiteți să fie călcate în picioare valorile în care a crezut el, America pe care el și-a dorit s-o construiască. *Gândiți-vă,* domnule, ce-ar fi făcut tatăl dumneavoastră în această situație?

Tatăl lui Daniel Dandon – un om de afaceri fără scrupule, la limita alcoolismului – murise cu optsprezece luni în urmă. E un truc ieftin. Trucurile ieftine prind de multe ori.

Candidatul își rotește umerii ca un boxer și revine pentru a doua jumătate a înfruntării.

Candidatul s-a transformat, iar Morrison nu știe dacă de vină sunt cocaina sau discursul de îmbărbătare, dar, oricum ar fi, își zice: *Fir-aș al naibii, ce bun sunt.*

Candidatul iese la bătaie la fiecare întrebare. Sindicate? Bum. Drepturile minorităților? Dacă-l asculți, ai zice că e descendentul direct al Părinților Națiunii, iar ea pare defensivă. E bine. E foarte bine.

Ăsta-i momentul în care și Morrison, și cei din public observă ceva. Contracandidata își strânge și-și desface pumnii. Ca și cum ar încerca din răsputeri să se abțină... dar n-are cum. E imposibil. Doar a fost testată.

Candidatul e pe val. Îi spune:

— Cât despre subvențiile alea, din propriile dumneavoastră cifre reiese că sunt complet aiurea.

Din public se aude un zgomot pe care candidatul îl interpretează ca aprobare față de atacul său dur. Se pregătește să-i dea lovitura de grație.

— De fapt, măsura pe care o propuneți nu e *doar* complet aiurea, e de-acum 40 de ani.

Doar a trecut testul cu brio. N-are cum. Dar se vede clar cum își ține degetele încleștate pe marginea tribunei în timp ce rostește:

— Stați așa, stați așa, nu, nu, n-aveți voie să... nu, nu, nu, ca și cum ar fi tras de timp, dar toată lumea știe de la ce se abține.

Mai puțin candidatul.

Și de-asta și are curaj să-i dea lovitura finală.

— Firește, de ce ne-am aștepta să înțelegeți ce înseamnă asta pentru familiile oamenilor care muncesc. Fiicele dumneavoastră

cresc prin taberele NorthStar. Vă pasă măcar vreun pic de fetele alea?

Până aici: brațul îi țâșnește, pumnul ei strâns atinge cutia toracică a bărbatului, moment în care o eliberează.

O cantitate minusculă, la drept vorbind.

Nici măcar nu-l doboară. Se împleticește, i se măresc ochii de spaimă, scoate un geamăt, se dă unu, doi, trei pași în spate de la tribuna lui și își duce mâinile deasupra burții.

Publicul a înțeles, și cei din studio, și cei de-acasă; toată lumea a urmărit, a văzut și a înțeles ce s-a întâmplat.

Oamenii din studio amuțesc, ca și cum și-ar ține respirația. Urmează o rumoare clocotitoare, crescândă, discordantă, ca un val tot mai mare.

Candidatul dă să îngaime ceva pentru a-și termina răspunsul, dar chiar atunci moderatorul anunță că urmează o pauză. Expresia de pe fața lui Margot se schimbă de la superioritatea triumfătoare a agresorului la teama că a făcut ceva de nedesfăcut, iar în același moment rumoarea furioasă, înfricoșată și nedumerită a publicului se transformă într-un vaier prelung, întrerupt imediat de o reclamă.

Morrison se asigură că Daniel revine după pauza de publicitate cu ținuta impecabilă, o expresie recompusă și echilibrată, dar nu senină, poate doar puțin șocată și întristată.

•

Campania se derulează fără evenimente. Lui Margot Cleary i se citește oboseala pe față. Își cere iertare de mai multe ori în următoarele zile pentru cele întâmplate, iar echipa ei găsește o abordare bună. Pur și simplu pune pasiune în toată treaba asta, explică ea. Gestul e de neiertat, dar și-a pierdut controlul doar atunci când Daniel Dandon a mințit în legătură cu *fetele ei.*

Daniel adoptă atitudinea unui înalt demnitar, își arogă superioritatea morală. *Unii oameni,* explică el, *nu reușesc să-și țină emoțiile în frâu în momente cruciale și, deși recunoaște că cifrele invocate de el erau eronate, ei bine, există un mod corect și un mod greșit de a gestiona astfel de situații, n-am dreptate, Kristen*? El râde, ea râde și își pune mâna peste a lui. *Cu siguranță,* îi răspunde ea, *iar acum trebuie să luăm o pauză de publicitate*; *când revenim, vom afla dacă acest papagal nimfă știe numele tuturor președinților de la Truman încoace.*

Cifrele din sondaje lasă să se înțeleagă că, în general, oamenii sunt oripilați de gestul lui Margot Cleary. E impardonabil și imoral – ce mai, denotă lipsă de discernământ. Nu, nu se văd dându-i votul lor. În ziua alegerilor, cifrele par așa de sigure, că soția lui Daniel scoate de la naftalină planurile pentru reabilitarea micii grădini botanice care înconjoară reședința guvernatorului. Abia după ce apar sondajele de la ieșirea de la urne încep să se teamă că ceva nu e în regulă cu cifrele – și chiar și așa, nu le vine să creadă că se înșală *așa* de tare.

Dar se înșală. Se dovedește că alegătorii au mințit. Exact așa cum îi acuză pe funcționarii publici de bună-credință de tot felul de măgării, electoratul s-a dovedit el însuși capabil de măgării. După ce au afirmat cu toții că respectă munca, devotamentul și curajul moral. După ce au dat asigurări că contracandidata a pierdut votul lor în momentul în care a renunțat la discursul argumentativ și la stăpânirea de sine. Când au intrat în cabine, cu sutele, cu miile, cu zecile de mii, toți și-au spus: *Știi ceva, femeia e puternică. O să le arate ea lor.*

„După o victorie uluitoare”, declamă blonda de pe ecranul televizorului, „care a șocat comentatorii politici și alegătorii deopotrivă...”. Morrison nu mai vrea să asculte, dar nu-i vine nici să-l stingă. Candidatul dă un interviu: îl întristează faptul că alegătorii din acest important stat nu l-au reales guvernator, dar se înclină în fața deciziei lor. Foarte bine. Nu oferi explicații; niciodată nu oferi explicații. Te vor întreba de ce crezi că ai pierdut, dar nu trebuie să le spui niciodată pentru că e doar o încercare de a te constrânge să-ți faci autocritica. Îi dorește oponentei sale mult succes în îndeplinirea acestei funcții – și va sta cu ochii pe ea, gata să o tragă la răspundere ori de câte ori va uita că lucrează în slujba alegătorilor acestui stat.

Morrison o urmărește acum pe Margot Cleary – devenită între timp guvernator al acestui important stat –, care acceptă aplauzele și declară că își va duce la îndeplinire îndatoririle de funcționar public cu modestie și recunoștință pentru această a doua șansă primită. Nici ea nu a înțeles ce s-a întâmplat. Crede că încă trebuie să-și ceară iertare pentru gestul care i-a adus victoria. Se înșală.

Tunde

— Spune-mi, i se adresează Tunde, care sunt revendicările voastre?

Unul dintre bărbații care protestează își flutură pancarta în aer. Pe ea se poate citi: „Dreptate pentru bărbați”. În jurul lui, bărbații emit niște urale puternice, răgușite și mai aduc un rând de beri din geanta frigorifică.

— Păi, aici e vorba că, intervine unul dintre ei, că vrem dreptate. Guvernul a făcut porcăria asta, el s-o îndrepte.

Totul se mișcă cu încetinitorul, aerul după-amiezii e vâscos de la căldură și se anunță 40 de grade la umbră. Nu e cea mai bună zi pentru un protest în fața unui mall din Tucson, Arizona. Tunde a venit doar pentru că a primit un pont anonim că urmează să se întâmple ceva aici. I s-a părut suficient de convingător, dar acum nu mai e așa de convins.

— E vreunul dintre voi activ pe internet? Badshiterazy.com, BabeTruth, UrbanDox – vă spune ceva?

Bărbații dau din cap că nu.

— Am citit într-un ziar că în țara aia nouă, Bessapara, îi castrează chimic pe toți bărbații. Așa or să ne facă și nouă, spune unul dintre ei, care hotărâse de dimineață, doar el știe de ce, să-și bărbierească doar jumătatea stângă a feței.

— Nu prea… nu prea cred că lucrul pe care l-ai citit este adevărat, spune Tunde.

— Uite, am tăietura din ziar.

Bărbatul începe să scotocească în rucsac. Mai multe bonuri de casă vechi și pungi de chipsuri goale se răspândesc pe asfalt.

— Rahat, spune și se-apucă să alerge după gunoaie.

Tunde îl filmează din inerție cu telefonul.

Sunt atâtea alte știri la care ar putea lucra. Ar fi trebuit să se ducă în Bolivia, unde și-au proclamat un Papă femeie. Guvernul progresist din Arabia Saudită începe să se clatine în fața extremismului religios; ar fi putut să se întoarcă și să scrie un epilog. Până și unele bârfe sunt mai interesante decât chestia asta: fiica unei guvernatoare proaspăt alese din New England a fost fotografiată împreună cu un băiat care, din câte se pare, ar avea o jurubiță vizibilă. Tunde știe câte ceva despre asta. A

făcut un reportaj în care a stat de vorbă cu doctori care tratează fete cu anomalii ale jurubiței și alte astfel de probleme. În primul rând, contrar părerii inițiale, nu toate fetele au jurubiță: în jur de cinci fete dintr-o mie se nasc fără ea. Unele fete nu și-o doresc și încearcă să și-o scoată singure; una dintre ele a încercat cu foarfecile, îi povestise doctorul. Doar 11 ani. Cu foarfecile. A încercat să și-o decupeze ca și cum ar fi fost o păpușă din hârtie. Și mai sunt și băieți cu anomalii cromozomiale care o au. Uneori le place, alteori nu. Există băieți care le-au cerut medicilor să le-o îndepărteze. Iar medicii au fost nevoiți să le spună că nu știu cum s-o facă. În mai mult de 50% din cazuri, tăierea jurubiței duce la deces. Nu se știe de ce; nu e un organ vital. Cea mai recentă teorie este că are un rol în activitatea electrică a inimii și, dacă o îndepărtezi, aceasta se dereglează. Pot să îndepărteze părți din ea, să fie mai puțin activă sau vizibilă, dar, odată ce-o ai, cu ea rămâi.

Tunde încearcă să-și imagineze cum ar fi să aibă jurubiță. O formă de putere la care nu poți să renunți și pe care n-o poți da la schimb. Se pomenește dorindu-și jurubița și, în același timp, fiind dezgustat de ea. Citește pe diverse forumuri online cum unii bărbați cred că, dacă toți bărbații din lume ar avea-o, atunci lucrurile ar fi ca înainte. Sunt furioși și speriați. Îi înțelege. După Delhi, și lui i s-a făcut frică. Intră pe UrbanDoxSpeaks.com sub un pseudonim și postează câteva comentarii și întrebări. Dă peste un subforum pe care se discută despre reportajele lui. Îl numesc trădător de gen pentru că a dat știrea despre Awadi-Atif în loc s-o țină secretă, pentru că nu vorbește despre mișcarea socială a bărbaților și despre teoriile conspirației vehiculate în interiorul ei. Când a primit e-mailul că azi urmează să se întâmple ceva în locul ăsta s-a gândit… nu știe ce s-a gândit. Că poate îl aștepta ceva aici. Nu doar o știre, ci o explicație pentru felul în care se simte în ultimul timp. Dar nu-i nimic aici. S-a lăsat pradă fricii, asta e tot; de la incidentul din Delhi, fuge de știri în loc să fugă către ele. O să intre pe internet de la hotel în seara asta și o să vadă dacă ar mai fi ceva de investigat în Sucre, apoi pleacă cu primul avion.

Se aude ceva ca un tunet. Tunde se uită spre munți, așteptându-se să vadă nori de furtună. Dar nu e nici furtună, nici tunet. Zgomotul se aude din nou, mai tare, un nor imens de fum erupe în capătul cel mai îndepărtat al mallului și se aud țipete.

— Rahat, zice unul dintre bărbații cu berile și pancartele. Cred c-a fost o bombă.

Tunde aleargă în direcția sunetului, încercând să țină camera cât mai fixă. Se aude un trosnet, ca și cum ar fi crăpat ceva, și zgomot de cărămizi care cad. Dă colțul clădirii și vede că restaurantul specializat în fondue[4] a luat foc. Alte câteva secțiuni se prăbușesc și ele. Oamenii se îndepărtează în fugă de clădire.

— A explodat o bombă, spune unul dintre ei drept în obiectivul lui Tunde, cu fața acoperită de praf și moloz, cu mici răni sângerând prin tricoul alb. Sunt oameni prinși înăuntru.

Îi place această versiune a lui, cea care fuge către pericol, nu în direcția opusă. De fiecare dată când o face, își spune: *Bun, sunt tot eu.* Dar gândul ăsta în sine e unul nou.

Tunde înconjoară ruinele. Două adolescente sunt căzute la pământ. Le ajută să se ridice, o încurajează pe una dintre ele să-și pună brațul pe după cealaltă ca să se sprijine; pe gleznă îi înfloresc deja niște vânătăi mari și negre.

— Cine a făcut așa ceva? strigă ea direct în cameră. *Cine a făcut așa ceva*?

Iată întrebarea. Cineva a aruncat în aer un restaurant specializat în fondue, două magazine de încălțăminte și o clinică pentru femei. Tunde se dă în spate ca să filmeze un cadru larg. E impresionant. În dreapta lui, mallul arde. În stânga, toată partea din față a clădirii s-a prăbușit. De la etajul doi atârnă o tablă albă, pe care încă sunt scrise turele angajaților și care cade în timp ce el filmează. Apropie imaginea: Kayla, 15:30-21:00, Debra 7:00.

Aude pe cineva strigând după ajutor. Nu e departe, dar nu se vede prin perdeaua de praf – o femeie gravidă e prinsă în dărâmături. E cu fața în jos și are burta foarte mare, poate este în mai mult de opt luni, și are piciorul prins sub un stâlp de beton. Se simte miros de benzină. Tunde pune camera video jos cu grijă, o lasă să înregistreze, și încearcă să se târască cât mai aproape de ea.

— E-n regulă, îi spune, simțindu-se neputincios. Ambulanțele sunt pe drum. O să fie bine.

---

[4] Fel de mâncare elvețian la bază care constă într-o combinație de brânzeturi topite la un loc, în care se înmoaie cu o bucată de pâine. (n.t.).

Femeia țipă la el. Are piciorul drept zdrobit, e numai carne vie. Tot încearcă să se tragă în spate, să-și ia avânt ca să lovească în stâlp. Primul instinct al lui Tunde este s-o țină de mână. Dar de câte ori lovește stâlpul, femeia descarcă o cantitate foarte mare de electricitate.

Probabil este ceva involuntar. Hormonii din sarcină potențează intensitatea energiei – ar putea fi un efect secundar al schimbărilor prin care trece trupul în această situație, deși mai nou se spune că pur și simplu se întâmplă ca să protejeze copilul. Unele femei și-au doborât la pământ asistentele în timp ce nășteau. Durere și frică. Cele două lucruri care îți răpesc controlul.

Tunde strigă după ajutor. Nu e nimeni aproape.

— Spune-mi cum te cheamă. Eu sunt Tunde.

Femeia se încruntă de durere.

— Eu sunt Joanna.

— Joanna. Hai să respirăm împreună, îi spune. Inspirăm – numără până la cinci apoi expirăm.

Încearcă și ea. Se strâmbă, se încruntă, dar inspiră, apoi expiră.

— Salvatorii sunt pe drum, spune Tunde. Or să te scoată. Hai să respirăm.

Inspiră, expiră. Încă o dată, inspiră, expiră. Spasmele care îi contorsionau trupul se mai liniștesc.

Se aude un trosnet în betonul de deasupra lor. Joanna încearcă să-și sucească gâtul ca să vadă.

— Ce se întâmplă?

— Sunt doar niște neoane.

Tunde le vede atârnând de un cablu sau două.

— Se aude ca și cum s-ar prăbuși tavanul.

— Nu se prăbușește.

— Nu mă lăsa aici, nu mă lăsa singură aici.

— Nu cade, Joanna. Sunt doar neoanele.

Unul dintre ele, care atârnă doar de un cablu, se leagănă; cablul se rupe și cade în moloz. Joanna o ia de la capăt cu spasmele în timp ce Tunde o liniștește:

— E-n regulă, e-n regulă.

Femeia reintră în ciclul incontrolabil de electroșocuri și durere, se zbate să se smulgă de sub greutatea stâlpului. Tunde o îndeamnă:

— Te rog frumos, respiră.

— Nu mă lăsa aici. O să cadă.

Își descarcă energia în beton și un cablu face contact cu altul, apoi cu altul. Un bec se face bucăți, iar o scânteie aprinde lichidul care miroase a benzină. Brusc e înconjurată de o vâlvătaie. Încă țipă când Tunde își ia telefonul și fuge.

•

Asta este imaginea care rămâne pe ecran. I-au avertizat pe telespectatori că vor fi imagini șocante. Nimeni nu ar trebui să fie surprins, dar nu e totuși îngrozitor? Kristen e neagră de furie. *Cine a făcut așa ceva e cel mai mare nenorocit de pe pământ* e concluzia firească a oricărui privitor.

Într-o scrisoare trimisă acestui canal de știri, grupul terorist care își spune Putere Masculină a revendicat atacul în care a fost aruncată în aer o clinică medicală pentru femei, aflată lângă un mall foarte frecventat din Tucson, Arizona. Aceștia susțin că atacul reprezintă doar prima „zi de acțiune”, scopul lor fiind să constrângă guvernul să acționeze împotriva așa-numiților „dușmani ai bărbatului”. Un purtător de cuvânt al președinției tocmai a susținut o conferință de presă al cărei mesaj răspicat a fost că guvernul Statelor Unite nu negociază cu teroriștii și că toate afirmațiile acestei „facțiuni de conspiraționiști” sunt o aiureală.

Și, mă rog, împotriva a ce protestează oamenii ăștia, Tom? Tom se uită încruntat, o expresie aproape insesizabilă de fapt, înainte ca fața îndelung exersată, cu un zâmbet neted ca glazura de pe tort, să îi ia locul celei naturale. *Vor egalitate, Kristen*. În cască aud pe cineva spunând că urmează reclame în 30 de secunde, iar Kristen încearcă să încheie subiectul, dar se întâmplă ceva cu Tom; nu cooperează deloc ca să pună punct discuției.

Ei bine, Tom, acum nu se mai poate desface, nu putem să dăm timpul înapoi, deși – zâmbet – *în următoarea parte a emisiunii noastre, vom călători puțin în istoria dansului și vă vom aduce aminte de o modă care a înnebunit cândva întreaga lume, numită* swing.

Nu, spune Tom.

Reclame în zece secunde, spune un producător, foarte calm și pe un ton egal. Se mai întâmplă; probleme acasă, stres, prea

multă muncă, anxietate legată de vreo boală, griji legate de bani – au văzut de toate până acum.

CDC nu vrea să știm anumite lucruri, continuă Tom, *de asta protestează. N-ai citit pe internet*? *Despre lucrurile pe care nu ni le spun, despre cum canalizează resursele unde nu trebuie, despre cum nimeni nu finanțează cursuri de autoapărare și echipamente de protecție pentru bărbați, în schimb se bagă o grămadă de bani în taberele de antrenamente pentru fete NorthStar, ce mama dracului – ce-i porcăria asta*? *Și să te ia dracu' și pe tine Kristen, știm cu toții că ai și tu chestia asta și te-a schimbat, te-a înrăit*; *nici măcar nu mai ești o femeie adevărată. Acum patru ani știai cine ești și ce ai de oferit acestui canal, dar acum cine dracului mai ești*?

Tom știe că au trecut la publicitate de mult. Imediat după ce a pronunțat el „nu”, probabil. S-au gândit că mai bine câteva secunde fără emisie decât delirul lui. Rămâne nemișcat după ce termină de vorbit, privește drept în față, direct în camera trei. A fost dintotdeauna camera lui preferată, cea care-i scoate în evidență unghiul pe care-l face bărbia cu gâtul, gropița din ea. Când e filmat de camera trei, e Kirk Douglas sau pe-aproape. E Spartacus. Dintotdeauna a crezut că ar fi putut să facă actorie de la un punct încolo, la început doar roluri mici: un prezentator de știri, apoi un rol într-o comedie cu liceeni, un rol de profesor care până la sfârșit se dovedește că îi înțelege pe puști mai bine decât au crezut, pentru că și el și-a trăit tinerețea la maximum la vremea lui. Ei bine, acum a făcut-o de oaie. Renunță la toate visurile astea, *Tom, alungă-le din minte.*

Ai terminat? întreabă Kristen.

Clar.

Îl dau afară înainte să se termine publicitatea. Nici măcar nu se opune, doar că nu-i place mâna aia pusă pe umăr și se scutură de ea. Nu suportă să fie atins, spune, așa că-l lasă în pace. Lucrează aici de multă vreme, așa că, dacă nu face scandal, s-ar putea să nu-și piardă pensia.

Lui Tom i s-a făcut rău, din păcate, spune Kristen, uitându-se fix în camera doi, cu ochi sinceri, sclipitori. *E bine și se va întoarce alături de noi cât de curând. Și acum, vremea pe scurt.*

•

De pe patul de spital din Arizona, Tunde urmărește ultimele știri despre atac. Scrie e-mailuri și vorbește pe Facebook cu

rudele și cu prietenii din Lagos. Sora lui, Temi, deja are un iubit cu câțiva ani mai mic decât ea. Îl întreabă dacă și-a făcut și el o iubită în toate călătoriile lui.

Tunde îi spune că nu prea are timp de așa ceva. S-a văzut cu o tipă albă o vreme, tot jurnalistă, s-au cunoscut în Singapore și au călătorit împreună până în Afganistan. Dar nimic care să merite menționat.

— Vino acasă, îi spune Temi. Vino, stai șase luni și îți găsim o fată de treabă. Ai 27 de ani. Îmbătrânești! E timpul să te așezi la casa ta.

Tipa albă, Nina o cheamă, l-a întrebat: „Crezi că suferi de stres posttraumatic?”

Asta pentru că ea și-a folosit chestia în pat, iar el s-a ferit. I-a zis să se oprească. A început să plângă.

Tunde i-a explicat:

— Sunt foarte departe de casă, fără cale de întoarcere.

— Toți suntem la fel, i-a zis ea.

Nu i se întâmplase ceva mai groaznic decât restului lumii. N-avea de ce să se teamă, nu mai mult decât oricare alt bărbat. Nina i-a trimis mesaje de când Tunde este în spital, l-a întrebat dacă vrea să vină să-l viziteze. El o tot amână.

E-mailul îl primește când încă este în spital. Cinci rânduri scurte, nimic mai mult, dar adresa expeditorului e corectă; Tunde verifică să nu fie o păcăleală.

> De la: info@urbandoxspeaks.com
> Către: olatundeedo@gmail.com
>
> Am văzut reportajul tău din mallul din Arizona, ți-am citit și eseul despre incidentul din Delhi. Suntem în aceeași tabără; suntem în aceeași tabără cu toți bărbații. Dacă ai urmărit cum a fost votată Cleary, ai înțeles pentru ce luptăm. Vino să stăm de vorbă oficial. Te vrem în echipa noastră.
>
> UrbanDox

Nu este niciun dubiu. Încă mai are de scris cartea; *cartea,* cronica și teza întinsă pe 900 de pagini. A păstrat toate

însemnările în laptopul pe care îl poartă cu el. Nici nu se pune problema. O întâlnire cu UrbanDox? Sigur că da.

•

Precauțiile care i se impun sunt ridicole. Nu poate să-și aducă propriul echipament. „Îți dăm noi un telefon cu care să filmezi interviul”, i se spune. Hai, pe bune?! „Înțeleg”, le răspunde în scris. „Nu vă puteți divulga poziția”. Le place răspunsul. Se simt validați. „Ești singurul în care avem încredere”, îi spun ei. „Spui adevărul. Ai văzut haosul care este în realitate. Te-am invitat la acțiunea din Arizona și ai onorat invitația. Pe tine te vrem”. Totul are un ton cât se poate de mesianic. „Da”, le răspunde el într-un e-mail. „De multă vreme îmi doresc să stau de vorbă cu voi”.

Bineînțeles că locul întâlnirii este parcarea unui fast-food Denny’s. Bineînțeles că îl leagă la ochi și îl urcă într-un jeep în care se află bărbați în negru – toți albi – cu măști de schi pe față. Bărbați care au văzut prea multe filme. Mai nou e o modă asta: cluburi de film pentru bărbați, prin sufragerii și dosuri de baruri. Se uită la nesfârșit la un anumit gen de filme: cu explozii, elicoptere care explodează, puști, mușchi și bătaie. Filme pentru tipi.

La final, când îi dau jos legătura de pe ochi, vede că se află într-un depozit. E plin de praf. Într-un colț sunt niște cutii cu casete video vechi, pe care scrie „A-Team”. Iar pe un scaun șade UrbanDox, zâmbind.

Arată altfel decât în pozele de profil. Pe la 55 de ani, și-a decolorat părul, e aproape alb, și are ochii deschiși la culoare, albaștri, lăcrimoși. Tunde a citit câte ceva despre el: o copilărie foarte nefericită, asta-și amintește sigur, violență, inclusiv rasială. Au urmat mai multe rateuri în afaceri, zeci de oameni cărora le datora mii de dolari fiecăruia. Până la urmă, a obținut o diplomă de jurist la fără frecvență și s-a reinventat ca blogger. E bine făcut pentru un bărbat de vârsta lui, deși la față e cam cenușiu. Marea schimbare a cursului istoriei i-a fost propice lui UrbanDox. De ani de zile își umple bloggul cu postări vitriolice, semianalfabete, bigote și furioase, dar numai de curând au început să-l bage în seamă un număr tot mai mare de oameni – cei mai mulți bărbați și, ce-i drept, și câteva femei. Nu a încetat o clipă să nege legăturile cu facțiunile violente care au pus bombe în malluri și în parcuri în zeci de state americane deja. Dar și dacă nu are legături cu ei, lor le place să-și asocieze

numele cu al lui. Una dintre amenințările reale cu bombă din ultima vreme nu conținea altceva decât o adresă, ora și linkul la cea mai nouă tiradă a lui UrbanDox, despre Războiul Iminent al Genurilor.

Vorbește calm, dar vocea lui e mai subțire decât s-a așteptat Tunde. Îi spune:

— Știi că vor încerca să ne omoare.

Tunde și-a spus în gând: *Doar asculți.*

— Cine va încerca să ne omoare? întreabă Tunde.

— Femeile, răspunde UrbanDox.

— Aha. Spune-mi mai multe despre asta.

Un zâmbet insinuant înflorește pe fața bărbatului.

— Mi-ai citit blogul. Știi care este părerea mea.

— Mi-ar plăcea să o aud din gura ta. Să te înregistrez. Cred că oamenilor le-ar plăcea să o audă. Crezi că femeile încearcă să omoare…

— O, nu, băiete, nu cred. Știu. Nimic n-a fost întâmplător. O tot dau cu „Îngerul Păzitor”, substanța care ar fi contaminat apa potabilă, dar cum s-a acumulat în pânza freatică? Spun că nimeni n-ar fi putut să prevadă? Pfua. Gogoși. Totul a fost plănuit. Hotărât. După al Doilea Război Mondial, pe vremea când pacifiștii și alții plini de bune intenții aveau controlul, au luat *decizia* să bage chestia asta în apă. Au zis că bărbații avuseseră șansa lor și o rasoliseră în ultimul hal – două războaie mondiale în două generații. Curiști și molâi dominați de pizde cu toții.

Tunde a mai citit teoria asta. Nu există intrigă conspiraționistă serioasă fără conspiratori. E doar surprins că UrbanDox încă n-a pomenit de evrei.

— Sioniștii au folosit șantajul emoțional, cu lagărele de concentrare și, în schimb, substanța a ajuns în apă.

Așa mai vii de-acasă.

— A fost o declarație de război. Pe tăcute, pe neve. Și-au înarmat războinicii înainte de a fi dat primul strigăt de luptă. S-au infiltrat printre noi înainte să ne dăm seama că suntem invadați. Propriul nostru guvern are antidotul, știi, dar îl țin sub cheie și nu li-l dau decât celor aleși pe sprânceană. Iar miza finală… știi și tu care este. Ne urăsc pe toți. Vor să ne vadă pe toți morți.

Tunde se gândește la femeile pe care le-a cunoscut. Unele dintre jurnalistele cu care a fost în Basra, o parte dintre femeile

din timpul asediului în Nepal. În ultimii ani, mai multe femei și-au pus trupurile pavăză între el și pericol, ajutându-l astfel să își distribuie filmările în toată lumea.

— Nu e adevărat, spune Tunde.

Rahat. Nu-și propusese să facă asta. UrbanDox râde.

— Te-au adus fix unde au vrut, fiule. Sub papuc. Crezi toate porcăriile lor. Bănuiesc că s-a găsit o femeie care să te ajute de câteva ori, nu-i așa? Ți-a purtat de grijă, te-a protejat la necaz.

Tunde aprobă din cap circumspect.

— Păi, sigur că așa fac. Ne vor docili și derutați. O veche tactică militară; dacă ești doar dușman, oamenii știu că trebuie să se lupte cu ține de câte ori te văd. Dacă dai bomboane copiilor și medicamente celor slabi, îi zăpăcești de cap, nu mai știu cum să te urască. Înțelegi faza?

— Da, înțeleg.

— Au început deja. Ai văzut cifrele legate de violența domestică împotriva bărbaților? Numărul de bărbați uciși de femei?

Le-a văzut. Le poartă cu el ca pe o bucată de gheață care i-a rămas în gât.

— Așa începe, adaugă UrbanDox. Așa ne înmoaie, ne fac slabi și ne sperie. Așa ne aduc fix unde vor ele să fim. Totul face parte din plan. Fac ce li s-a spus să facă.

Tunde se gândește: *Nu, nu de-asta. O fac pentru că pot s-o facă.*

— Sunteți finanțați de regele Awadi-Atif al Arabiei Saudite? îl întreabă.

UrbanDox zâmbește.

— Sunt mulți bărbați pe care îi îngrijorează întorsătura pe care au luat-o lucrurile, prietene. Unii dintre ei sunt slabi, trădători ai genului lor și ai popoarelor lor. Alții cred că femeile vor fi cumsecade cu ei. Dar mulți știu adevărul. N-a fost nevoie să cerem ca să ni se dea.

— Pomeneai de… miza finală.

UrbanDox dă din umeri.

— Cum am zis. Vor să ne omoare pe toți.

— Dar cum rămâne cu… supraviețuirea speciei?

— Femeile sunt niște animale, spune UrbanDox. Ca și noi, vor să se împerecheze, să se reproducă, să aibă urmași sănătoși.

Femeia însă e gravidă nouă luni. Nu poate să crească mai mult de cinci sau șase copii într-o viață.

— Așa, și?

UrbanDox se încruntă ca și cum ar fi cea mai evidentă chestie din lume.

— Or să păstreze doar exemplarele cele mai bune genetic. Vezi, de-aia a lăsat Dumnezeu ca bărbatul să aibă puterea. Oricât de rău ai trata o femeie – ei bine, e ca în cazul sclavilor.

Tunde simte cum i se crispează umerii. Nu spune nimic, doar ascultă… *Filmează-ți materialul, folosește-l și vinde-l. Fă cât de mulți bani poți de pe urma jigodiei ăsteia, dă-l în gât, arată-le oamenilor adevărata lui față.*

— Vezi tu, oamenii nu au înțeles cum trebuie sclavia. Dacă ai un sclav, e proprietatea ta, nu vrei să i se întâmple nimic rău. Oricât de rău ar trata un bărbat o femeie, el are nevoie de ea să fie sănătoasă să poată duce o sarcină. Dar… un bărbat perfect din punct de vedere genetic poate să producă 1 000, poate 5 000 de copii. Și atunci la ce le mai trebuie restul bărbaților? Or să ne omoare pe toți. Ascultă la mine. Nici măcar unul dintr-o sută n-o să supraviețuiască. Poate nici măcar unul dintr-o mie.

— Și ce dovezi ai în sensul ăsta?

— Oho, am văzut documente. Și mai mult de-atât, am minte. La fel și tu, fiule. Te-am urmărit, ești isteț.

UrbanDox își pune mâna umedă și lipicioasă pe brațul lui Tunde.

— Hai în tabăra noastră. Implică-te în acțiunile noastre. O să avem grijă de tine, fiule, când toți ceilalți vor fi dispărut, pentru că suntem de aceeași parte a baricadei.

Tunde dă din cap.

— Avem nevoie de legi care să protejeze bărbații. Avem nevoie să le interzicem femeilor să mai umble pe stradă după o anumită oră. Avem nevoie ca guvernul să dea drumul la finanțare, ca să „cerceteze” și să găsească antidotul. Avem nevoie de bărbați care să spună răspicat ce gândesc. Suntem conduși de poponari care venerează femeile. Trebuie să-i dăm jos.

— Și ăsta e scopul atacurilor voastre teroriste?

UrbanDox zâmbește din nou.

— Știi foarte bine că nici nu am inițiat, nici nu am încurajat vreodată vreun atac terorist.

Da, așa e, a avut foarte mare grijă.

— Dar, continuă UrbanDox, dacă aș avea contacte cu bărbații care au făcut-o, aș zice că abia au început. Când a căzut URSS-ul, s-au pierdut mai multe arme, știi?! Chestii nasoale. S-ar putea ca băieții să fi pus mâna pe o parte din ele.

— Poftim? zice Tunde. E o amenințare că vă veți deda la acte de terorism național cu *arme nucleare*?

— Eu nu umblu cu amenințări, spune UrbanDox cu privirea sticloasă și rece.

Allie

— Maică Eva, binecuvântează.

E un băiat drăgălaș, cu păr blond și creț, cu tenul alb și plin de pistrui. Nu pare să aibă mai mult de 16 ani. Vorbește engleza cu accentul puternic est-european din Bessapara. L-au ales bine.

Allie abia dacă a trecut ea însăși de 20 de ani și, deși are un aer al ei – de *suflet bătrân,* după cum afirma *New York Times* că ar fi descris-o mai multe acolite vedete de-ale ei –, rămâne pericolul de a nu putea să-și păstreze tot timpul morga serioasă.

Lăsați copiii să vină la mine, se spune, mai ales fetele. Maica Noastră nu avea decât 16 ani când a adus pe lume pe pruncul care urma să fie sacrificat. Și totuși, de cele mai multe ori, e bine să înceapă binecuvântarea cu cineva care pare *mult mai tânăr* decât ea.

— Apropie-te, îl îndeamnă, și spune-mi cum te cheamă.

Camerele fac un gros-plan pe fața băiatului. Plânge și tremură deja. Mulțimea e tăcută în cea mai mare parte; sunetul a 30 000 de oameni care respiră este întrerupt doar de câte un strigăt răzleț de „Slavă Maicii” sau simplu „Slavă Ei!”

Băiatul spune foarte încet:

— Christian.

La auzul numelui, tot stadionul își ține respirația.

— Un nume foarte bun, spune Allie. Să nu te temi că nu ar fi un nume bun.

Christian suspină incontrolabil, cu gura deschisă, umedă, întunecată.

— Știu că e greu, îi spune Allie, dar am să te iau de mână și în acel moment pacea Maicii Noastre se va pogorî asupra ta, înțelegi?

Ține întrucâtva de magie, să spui ce urmează să se întâmple, să o rostești cu toată convingerea. Christian dă din nou din cap aprobator. Allie îl ia de mână. Camera rămâne o clipă fixată pe mâna închisă la culoare care o ține pe cea palidă. Christian se liniștește. Respiră mai regulat. Când camera se îndepărtează, băiatul zâmbește, calm, de-a dreptul sigur pe el.

— Deci, Christian, din copilărie nu ai mai putut să mergi, așa e?

— Așa e.

— Ce ți s-a întâmplat?

Christian arată cu mâna spre picioarele paralizate, de sub pătura în care îi este înfășurată jumătatea inferioară a corpului.

— Am căzut din leagăn la trei ani, povestește el. Mi-am rupt coloana.

Zâmbește cu toată încrederea. Face un gest cu mâinile, ca și cum ar rupe un creion în două.

— Ți-ai rupt coloana. Și medicii ți-au spus că nu vei mai merge niciodată, nu-i așa?

Christian aprobă din cap încetișor.

— Dar eu știu că voi merge, spune el, cu calmul așternut pe față.

— Și eu știu că vei merge, Christian, pentru că Maica mi-a arătat acest lucru.

La fel și oamenii care se ocupă de evenimentele astea pentru ea și care se asigură că nervii nu sunt prea afectați și că ea îi va putea repara cât de cât. În spital cu Christian mai era un băiat; un copil drăguț, mai credincios decât Christian, dar, din păcate, coloana lui era prea afectată și nu au fost siguri că avea să poată să-l vindece. În plus, nici n-ar fi dat prea bine la televizor. Acnee.

Allie își lipește palma de capătul de sus al coloanei lui Christian, imediat la ceafă.

Băiatul e traversat de un spasm; mulțimea își ține respirația, amuțește.

Allie spune în gând: *Și dacă nu-mi iese de data asta*?

Vocea îi răspunde: *Mândro, așa spui de fiecare dată. Ești cea mai cea.*

Maica Eva vorbește prin gura lui Allie.

— Maică Sfântă, călăuzește-mă și acum cum m-ai călăuzit mereu.

Mulțimea rostește:

— Amin.

Maica Eva rostește:

— Nu voia mea, ci voia Ta să se facă, Maică Sfântă. Prin voia Ta se va vindeca acest copil, iar de nu se va vindeca, de va fi să sufere în această lume ca să culeagă roadele bogate în împărăția cerurilor, facă-se voia ta.

Este foarte important să-și lase acest spațiu de manevră și nu strică în niciun caz s-o facă din timp.

Mulțimea rostește:

— Amin.

Maica Eva continuă:

— Dar venim în număr mare în fața ta, Maică Sfântă, și ne rugăm pentru acest băiat smerit și ascultător. Noi, toți de aici, te implorăm, așteptăm ca milostivirea Ta să se pogoare asupra lui și să respiri asupra lui sfințindu-l așa cum ai sfințit-o și pe Maria. Maică Sfântă, ascultă-ne rugăciunile.

În mulțime, oamenii se leagănă pe călcâie, plâng în hohote și vorbesc singuri, iar interpreții care traduc în fiecare capăt al stadionului se grăbesc să țină pasul cu Allie, pe măsură ce vorbele Maicii Eva se revarsă tot mai repede și mai repede.

În timp ce vorbește, Allie își folosește cârceii electrici ca să sondeze coloana lui Christian, pipăie punctele în care sunt blocaje, *primul, al doilea,* unde ar fi de-ajuns un mic impuls electric ca să pună mușchii în mișcare. Aproape a găsit locul.

Maica Eva spune:

— Cu toții suntem recunoscători pentru viețile noastre, cu toții ne dăm silința să dăm ascultare vocii Tale care sălășluiește în noi, cu toții ne cinstim mamele și lumina sfântă din fiecare suflet, cu toții Te slujim și Te adorăm și îngenunchem în fața Ta. Maică Sfântă, te rugăm, primește rugăciunile noastre unite. Te rog, Maică Sfântă, folosește-mă pentru a-ți arăta milostivirea și pentru *a-l vindeca pe acest băiat*!

Mulțimea e în delir.

Allie trimite trei șocuri cât un vârf de ac în coloana lui Christian, trezindu-i la viață celulele nervoase din mușchii picioarelor.

Piciorul stâng i-o ia în sus, de sub pătură. Christian se uită înmărmurit, surprins, puțin speriat. Îi zvâcnește și celălalt picior.

Începe să plângă, lacrimile îi șiroiesc pe obraji. Bietul copil, n-a mai mers și n-a mai alergat de când avea trei ani. A îndurat rănile de la statul în pat pe perioade lungi, atrofierea mușchilor, a trebuit să se folosească de brațe ca să se împingă de pe pat pe scaun, de pe scaun pe vasul de toaletă. Începe să-și miște picioarele din bazin, îi tremură și îi zvâcnesc.

Se împinge în brațe ca să se ridice din scaun, iar picioarele îi zvâcnesc în continuare. Se ține de bara montată special și face

unu, doi, trei pași stângaci, țepeni, înainte să rămână ținându-se de bară, dar drept, în picioare, plângând în hohote.

Mai multe persoane din echipa Maicii Eva vin să-l conducă jos de pe scenă, sprijinindu-l din ambele părți, iar el spune „Mulțumesc, mulțumesc, mulțumesc” în timp ce se îndepărtează ținut de ele.

•

Uneori durează. Sunt cazuri de oameni „vindecați” de ea care, luni mai târziu, continuă să meargă, să apuce lucruri sau să vadă. Mai nou, oamenii de știință sunt interesați să cerceteze mecanismele exacte ale acestei „vindecări”.

Alteori nu durează deloc. Rămâne doar momentul de pe scenă. Simt preț de-o clipă ce înseamnă să mergi sau să ții ceva într-o mână până atunci paralizată. Dar, în definitiv, dacă n-ar fi fost ea, n-ar fi avut nici acea experiență.

Vocea îi spune: *N-ai de unde să știi. Poate dacă ar fi crezut mai tare, ar fi durat mai mult.*

Maica Eva le spune celor pe care-i ajută: „Dumnezeu ți-a arătat de ce este în stare. Acum trebuie să te rogi în continuare”.

Iau o pauză scurtă după momentul vindecării. Allie bea un pahar cu ceva rece în culise, iar mulțimea se mai potolește puțin după punctul maxim de emoție; în acest timp i se reamintește că evenimentul a fost finanțat de oameni cumsecade ca ei, care și-au deschis sufletele și portofelele. Pe ecranele uriașe rulează un film cu faptele bune pe care le face Biserica. O văd pe Maica Eva alinându-i pe cei bolnavi. E o secvență – importantă – în care o ține de mână pe o femeie bătută și abuzată, căreia nu i s-a dezvoltat jurubița. Femeia plânge. Maica Eva încearcă să trezească energia în ea, dar, deși se roagă la Maica Sfântă s-o ajute, energia nu se trezește în biata femeie. Iată de ce cercetarea privind transplantul de jurubițe de la persoanele decedate este importantă, spune Maica Eva. *Echipele noastre s-au apucat deja de lucru. Donațiile dumneavoastră le-ar putea ajuta.*

Apar și mesaje prietenoase de la filiale din Michigan și Delaware, cu vești despre suflete mântuite și de la misiuni din Nairobi și Sucre, unde Biserica Catolică se autodistruge. Apoi urmează filmări din orfelinatele înființate de Maica Eva. Alungate de familii, fetele umblau la început fără țintă, derutate

și singure, ca niște câini vagabonzi speriați. Pe măsură ce puterea Maicii Eva a crescut, le-a spus femeilor mai în vârstă: „Primiți-le pe cele tinere. Construiți cămine pentru ele așa cum și eu am fost adunată de pe străzi când eram neajutorată și speriată. Cel mai mic lucru pe care îl faceți pentru ele îl faceți pentru Maica noastră Sfântă”. Iar acum, doar câțiva ani mai târziu, peste tot în lume există cămine pentru tineri. Primesc și fete, și băieți; le oferă adăpost, le oferă o șansă mai bună în viață decât centrele de stat. Allie, care a fost pasată din casă în casă, știe cum să coordoneze activitatea. Pe ecran, Maica Eva vizitează cămine de copii abandonați din Delaware și Missouri, din Indonezia și Ucraina. Fiecare grup de fete și băieți i se adresează cu „mamă”.

Filmul se termină cu un tril muzical, Allie își șterge sudoarea de pe față și se întoarce pe scenă.

— Știu, știu că, în toate aceste luni, unii dintre voi v-ați pus o întrebare arzătoare și de asta mă bucur să mă aflu azi aici, gata să vă ofer răspunsuri, se adresează Maica Eva mulțimii de oameni care plâng, tremură, strigă.

Din mulțime se aud o nouă rundă de aplauze și strigăte de „Slavă!”

— Să mă aflu aici, în Bessapara, țara în care Dumnezeu și-a arătat înțelepciunea și milostenia Ei, este o mare binecuvântare pentru mine. Știți că Maica Noastră mi-a spus că femeile trebuie să se adune laolaltă! Și împreună să săvârșească mari minuni! Și să se aline, și să se ajute una pe alta! Și – face o pauză după fiecare cuvânt pentru emfază – unde s-au adunat femeile laolaltă mai mult decât *aici*?

Mulțimea tropăie, urlă, se aud chiote de bucurie.

— Am arătat ce poate face puterea unei mulțimi impresionante care se roagă împreună pentru băiatul Christian. Da sau nu? Am arătat că Maica Sfântă îi iubește pe bărbați și pe femei deopotrivă. Mila Ei nu cunoaște limite. Nu își pogoară bunătatea doar asupra femeilor, ci asupra tuturor celor care cred în Ea.

Aici adoptă un ton blând, coboară vocea.

— Și știu că unii dintre voi v-ați pus întrebările: „Dar cum rămâne cu Zeița care a însemnat atât de mult pentru voi?” „Cum rămâne cu Ea, al cărei simbol este ochiul din palmă?”

„Credința simplă, care a răsărit din pământul acestei țări binecuvântate, cum rămâne cu Ea?”

Allie așteaptă până se liniștește de tot mulțimea. În picioare, cu armele încrucișate deasupra pieptului. Unii oameni plâng în hohote și se leagănă. Se flutură pancarte. Așteaptă îndelung, respiră și expiră.

Șoptește în gând: *Sunt pregătită*?

Vocea îi răspunde: *Pentru asta te-ai născut, copila mea. Propovăduiește.*

Allie își desface brațele și își ține palmele cu fața spre public. În mijlocul fiecăreia este tatuat un ochi, cu cârcei care pornesc din el.

În mulțime explodează strigătele, chiotele, toată lumea tropăie. Marea de bărbați și femei se împinge în față, iar Allie mulțumește în gând că există pe margini barierele și oamenii de la ambulanță. Se urcă pe scaune ca să se apropie mai tare de ea, gâfâie și suspină, îi respiră aerul, vor s-o mănânce de vie.

Maica Eva vorbește calm, acoperind vacarmul.

— Toți zeii sunt un singur Dumnezeu. Zeița voastră e doar o altă manifestare a Divinității Unice în lume. Vi s-a arătat vouă așa cum mi s-a arătat și mie, propovăduind compasiunea și speranța, aducându-ne învățături de răzbunare împotriva celor care ne-au nedreptățit și de dragoste pentru cei apropiați. Zeița voastră este Maica Noastră. Sunt una și aceeași.

În spatele ei, paravanul de mătase care a servit drept fundal pe tot parcursul evenimentului cade încet. Din spatele ei apare un tablou de șase metri înălțime, înfățișând o femeie semeață, bine făcută, îmbrăcată în albastru, cu o privire blândă, jurubița foarte vizibilă pe claviculă și un ochi atotvăzător în palma fiecărei mâini.

În acest punct, mai multe persoane leșină, iar altele încep să vorbească în limbi străine.

Bine lucrat, spune vocea.

Îmi place țara asta, zice Allie în gând.

•

Pe drumul dintre ieșire și mașina blindată care o aștepta, Allie își verifică mesajele de la sora Maria Ignacia, prietena ei de încredere, loială, de acasă. Au urmărit amândouă bârfele de pe internet despre „Alison Montgomery-Taylor” și, deși Allie n-a recunoscut niciodată *de ce* vrea ca dosarul respectiv să dispară,

a întrebat-o pe sora Maria Ignacia dacă nu ar putea să o facă. Va fi din ce în ce mai greu pe măsură ce trec lunile și anii, mereu va fi cineva gata să câștige niște bani sau influență cu povestea asta și, deși Allie este de părere că orice judecător rezonabil ar achita-o, chiar nu este nevoie să treacă prin tot travaliul. E noapte târziu în Bessapara, dar pe coasta de Est nu este decât ora 4 după-amiaza și, din fericire, a primit un mesaj. Mai mulți membri loiali ai Noii Biserici din Jacksonville i-au scris că, datorită ajutorului unei surori-întru-Dumnezeu cu influență, toate documentele și toate fișierele legate de această „Alison Montgomery-Taylor" vor dispărea. Așa scrie în e-mail: „Totul va dispărea". Sună ca o profeție, o avertizare.

În e-mail nu se precizează cine este această soră-întru-Dumnezeu, dar singura femeie care, după mintea lui Allie, ar putea face ca anumite dosare ale poliției să dispară pur și simplu, doar cu un telefon la o cunoștință, este Roxy. „Tu ai grijă de noi și noi avem grijă de tine", îi spusese. Bine atunci. Totul va dispărea.

•

Mai târziu, Allie și Tatiana Moskalev se întâlnesc la cină. În ciuda războiului, a luptelor de pe frontul de nord cu trupele moldovene și a conflictul gata să izbucnească cu vecinul de la est, Rusia cea puternică, mâncarea este foarte bună încă. Tatiana Moskalev, președinta Bessaparei, o servește pe Maica Eva, capul Noii Biserici, cu fazan fript, cartofi copți și varză dulce și ciocnesc amândouă un pahar de vin roșu bun.

— Ne trebuie o victorie fulgerătoare, spune Tatiana.

Allie mestecă încet, pe gânduri.

— Poți să obții o victorie fulgerătoare când au trecut deja trei ani de război?

Tatiana râde.

— Adevăratul război nici nu a început încă. Luptele de pe dealuri se dau în continuare cu arme convenționale. Ei încearcă să ne invadeze, noi îi facem să bată în retragere. Ei aruncă grenade, noi tragem în ei.

— Electricitatea nu poate să țină piept bombelor și rachetelor.

Tatiana se lasă pe spate și se așază picior peste picior. O privește.

— Ești sigură?

Se încruntă amuzată.

— Una la mână, războaiele nu se câștigă cu bombe, se câștigă la sol. Și doi la mână, ai văzut de ce este în stare o doză întreagă din drogul ăla nou?

Allie văzuse. Îi arătase Roxy. E greu de controlat – Allie n-ar lua așa ceva; stăpânirea a fost mereu specialitatea ei –, dar cu o doză întreagă de „sclipici”, trei-patru femei ar lăsa fără electricitate tot Manhattanul.

— Dar tot trebuie să fii suficient de aproape ca să-i atingi. Să faci contact.

— Asta se poate aranja. Am văzut în fotografii că se pregătesc și ei.

A, spune vocea, *se referă la regele exilat al Arabiei Saudite.*

— Awadi-Atif, spune Allie.

— Ne folosește țara ca teren de testare, știi?!

Tatiana mai ia o gură de vin.

— Vrea să-și trimită peste noi soldații ăia îmbrăcați în costume de cauciuc și cu bateriile alea ridicole în spinare. Vrea să demonstreze că schimbarea nu înseamnă nimic. Se agață în continuare de vechea lui religie și crede că își va recupera țara.

Tatiana dă drumul unui arc voltaic lung între palme; întâi îl răsucește înainte fără grabă, apoi înapoi, după care îl întrerupe pocnind din degete.

— Habar n-avea coafeza ce face, spune ea cu un zâmbet.

Se uită drept la Allie, o fixează pe neașteptate.

— Awadi-Atif crede că a fost trimis să conducă un război sfânt. Și cred că are dreptate. Dumnezeu m-a ales pentru asta.

Vrea să-i spui că așa e, îi zice vocea. *Spune-i.*

— Te-a ales, da. Dumnezeu are o misiune specială pentru tine.

— Mereu am crezut că există ceva mai presus de mine, ceva mai bun. Și apoi te-am văzut pe tine. Forța cu care te adresai oamenilor. Recunosc în tine pe mesagera Ei, iar noi două ne-am întâlnit acum cu un scop. Să răspândim mesajul în întreaga lume.

Vocea intervine din nou: *Nu ți-am zis că mai am niște lucruri puse deoparte pentru tine*?

Allie către Tatiana:

— Deci, când spui că vrei o victorie fulgerătoare… înseamnă că, atunci când Awadi-Atif își trimite soldații electrici, vrei să-i anihilezi.

Tatiana face un gest cu mâna.

— Am arme chimice. Rămase din timpul Războiului Rece. Dacă aș fi vrut „să-i anihilez”, aș fi putut. Nu – se apleacă în față –, vreau să-i umilesc. Să demonstrez că energia aia a lor… mecanică nu se compară cu ce avem noi.

Vocea spune: *Acum înțelegi*?

Și brusc Allie înțelege totul. Awadi-Atif al Arabiei Saudite a înarmat trupe în nordul Moldovei. Planul lor este să recucerească Bessapara, republica femeilor; pentru ei, victoria ar demonstra că schimbarea nu este decât o mică abatere de la cursul firesc al lucrurilor. Iar dacă pierd, dacă pierd umilitor… Un zâmbet mijește pe fața lui Allie.

— Calea Maicii Sfinte se va răspândi pretutindeni în lume, din om în om, din țară în țară. Totul se va termina înainte să înceapă.

Tatiana ridică paharul pentru un toast.

— Am fost sigură că vei înțelege. Când te-am invitat aici… am sperat că îmi vei înțelege gândurile. Lumea e cu ochii pe războiul ăsta.

Vrea să-i binecuvântezi războiul, spune vocea. *Delicată treabă. Delicată dacă pierde,* spune Allie în gând.

Credeam că vrei să fii în siguranță, o apostrofează vocea.

Mi-ai spus că nu voi fi în siguranță până când nu devin stăpână, continuă Allie în gând.

După care ți-am spus că e drum lung până departe, insistă vocea.

Dar tu cu cine ții? *Cu ursul*? spune Allie.

•

Maica Eva vorbește încet și cumpătat. Maica Eva își alege vorbele cu grijă. Nimic din ceea ce spune Maica Eva nu este frivol. Privește drept în cameră și așteaptă să se aprindă beculețul roșu.

„Nu este nevoie să ne întrebăm ce va face dinastia saudită în cazul în care va câștiga acest război”, rostește ea. „Am văzut cu ochii noștri. Știm ce se întâmplă de zeci de ani în Arabia Saudită și știm că Dumnezeu și-a întors fața, cuprinsă de groază și dezgust. Nu trebuie să ne întrebăm de partea cui este dreptatea, când le cunoaștem pe bravele luptătoare din Bessapara – multe dintre ele au fost traficate, înlănțuite, sunt femei care ar fi murit în beznă dacă Dumnezeu nu și-ar fi trimis

lumina Ei ca să le călăuzească. Țara asta”, continuă ea, „este țara sfântă, a lui Dumnezeu, iar acest război este războiul sfânt, al lui Dumnezeu. Cu ajutorul Ei, vom repurta o victorie măreață. Cu ajutorul Ei, vom schimba cursul istoriei”.

Beculețul roșu se stinge. Mesajul se răspândește în lume. Maica Eva și milioanele de adepți fideli de pe YouTube, Instagram, Facebook și Twitter, sponsorii ei și prietenii ei, cu toții sunt alături de Bessapara și de republica femeilor. Au ales de care parte se află.

Margot

— Nu-ți zic să te desparți de el.

— Mama, ba exact asta îmi zici.

— Nu-ți zic decât să citești rapoartele, să vezi cu ochii tăi.

— Venind de la tine, știu deja ce este în ele.

— Citește-le doar.

Margot face un gest cu mâna spre teancul de documente de pe măsuța pentru cafea. Bobby nu a vrut să participe la discuție. Maddy e la cursul de arte marțiale *Taekwondo.* Așa că toată responsabilitatea e pe umerii ei, firește. Cuvintele lui Bobby au fost: „Tu te temi pentru cariera ta politică, tu să te descurci”.

— Orice ar scrie acolo, mamă, Ryan e un om bun. Are suflet bun. E bun cu *mine.*

— A intrat pe site-uri extremiste, Jos. Postează sub un nume fals, pe site-uri care vorbesc despre organizarea unor atacuri teroriste. Care au legături cu unele dintre grupurile astea teroriste.

Jocelyn plânge deja. Lacrimi de frustrare, de furie.

— N-ar *face* niciodată așa ceva. Probabil doar a vrut să vadă ce scriu oamenii ăia. Mama, ne-am cunoscut pe internet, amândoi am intrat pe niște site-uri dubioase.

Margot alege o pagină la întâmplare, citește fragmentul subliniat.

— *Buckyou,* frumos nume și-a ales[5], scrie: „Lucrurile au scăpat de sub control. Taberele alea NorthCamp, de exemplu. Dacă ar ști oamenii ce le învață acolo, le-am împușca până la ultima pe fetele de-acolo”.

Se oprește ca să se uite la Jocelyn.

— Cum de știu că e el? întreabă Jos.

Margot face un gest cu mâna spre teancul gros de hârtii.

— Ah, nu știu. Au ei metodele lor. Asta-i partea cea mai complicată.

Margot își ține respirația. Oare o s-o înghită?

Jos o privește și suspină scurt.

---

[5] Buckyou are o sonoritate similară cu fuck you, expresie injurioasă destul de puternică în limba engleză. (n.t.).

— Te verifică cei de la Ministerul Apărării, nu-i așa? Pentru că o să intri în Senat și te vor în Comisia de Apărare, cum mi-ai zis deja.

A înghițit momeala cu tot cu ac, ață și plută.

— Da, Jocelyn. De asta a găsit FBI-ul toate lucrurile astea. Pentru că am o funcție importantă și n-am de gând să-mi cer iertare în legătură cu asta.

Face o pauză.

— Credeam că ne susținem una pe alta, draga mea. Plus că trebuie să înțelegi că băiatul ăsta, Ryan, nu este cine crezi tu că este.

— Poate doar a încercat și el să vadă cum e. Sunt chestii vechi de trei ani! Toți spunem tâmpenii pe internet, da? Ca să provocăm o reacție.

Margot oftează.

— Nu putem fi sigure de asta, draga mea.

— O să vorbesc eu cu el. E…

Jos începe să plângă din nou, cu suspine lungi, sonore, profunde.

Margot se lasă pe vine în dreptul canapelei pe care stă Jos. Încearcă s-o ia pe după umeri. Fata se lasă să cadă la pieptul mamei, plângând în hohote de neoprit, ca atunci când era mică.

— Or să mai fie și alți băieți, draga mea. Alții mai buni.

Jos își ridică fața.

— Am crezut că vom rămâne împreună.

— Știu, iubita, din cauza…

Margot ezită să rostească *din cauza problemei tale, îți doreai pe cineva care să te înțeleagă.*

Își dorește să fi găsit o soluție pentru Jos. Caută în continuare, dar, pe măsură ce crește, problema devine tot mai greu de rezolvat. Uneori are câtă energie își dorește, alteori n-are deloc.

Suspinele lui Jos se liniștesc încet, încet. Margot îi aduce o ceașcă cu ceai și rămân o vreme în tăcere, îmbrățișate.

După o tăcere lungă, Margot spune:

— Eu cred în continuare că vom găsi o soluție pentru problema ta. Dacă am găsi pe cineva care să te ajute, atunci… atunci ar putea să-ți placă și ție băieții normali.

Jos pune ceașca încet pe masă.

— Chiar crezi asta? își întreabă mama.

— Sunt sigură, draga mea. Sunt sigură. Vei putea fi și tu ca celelalte fete. Sunt sigură că te vom face bine.

Asta înseamnă să fii o mamă bună. Uneori înțelegi mai bine decât copiii tăi de ce au ei nevoie.

Roxy

„Vino acasă”, spune mesajul. „Ricky e rănit”.

Urma să plece în Moldova, să le învețe pe femei cum să folosească „sclipiciul” în luptă. Dar acum nu mai poate, nu după ce a primit mesajul ăsta.

De când s-a întors din America, s-a ținut departe de treburile lui Ricky. Are propria afacere cu „sclipici” care le aduce bani frumoși. Cândva, Roxy tânjea să fie primită în casa lor. Bernie i-a dat o cheie acum, are un dormitor de oaspeți al ei, pe care poate să-l folosească atunci când nu e plecată la Marea Neagră, dar nu e cum și-a imaginat că avea să fie. De la moartea lui Terry, Barbara, mama celor trei băieți, nu prea și-a mai revenit. Deasupra căminului tronează o fotografie mare cu Terry, iar în fața ei, o vază cu flori proaspete, schimbate o dată la trei zile. Darrell încă locuiește acasă. El se ocupă de partea de jocuri de noroc, pentru că are mintea făcută pentru asta. Ricky are casa lui în Canary Wharf.

Citind mesajul, Roxy se gândește la diferitele grupări care le-ar vrea răul și la ce ar putea să însemne „rănit”. Dacă a început un război, sigur vor avea nevoie de ea.

Dar, când ajunge la ei, dă de Barbara în grădina din față, fumând țigară de la țigară. Bernie nici măcar nu e acasă. Deci nu e un război, e altceva.

— Ricky a fost rănit, spune Barbara.

— Una din celelalte grupări? Românii poate? întreabă Roxy deși știe deja răspunsul.

Barbara dă din cap că nu.

— L-au făcut praf doar ca să se distreze.

— Tata are oamenii lui. Nu trebuia să mă suni pe mine.

Barbarei îi tremură mâinile.

— Nu, nu-i treaba lui. E o chestiune de familie.

Atunci Roxy înțelege exact ce a pățit Ricky. Îl găsește în fața televizorului aprins, dar fără sonor. Pe genunchi are o pătură, iar sub ea e bandajat; doctorul a plecat deja, deci nu e nimic de văzut.

Roxy are acum niște fete care lucrează pentru ea, fete care fuseseră sclave în Moldova. A văzut ce le făcuse una dintre ele

celor trei bărbați care o violaseră pe rând. Între picioare erau numai carne arsă și, pe coapse, modele de ferigă, roz, maro, roșu-sângeriu și negre. Ca friptura de duminică. Ricky nu pare la fel de rău. Probabil își va reveni. Lucrurile astea se vindecă. A auzit însă că, după ce se vindecă, e mai greu. Unii nu-și mai revin.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, îi zice ea.

Ricky o privește cu recunoștință, iar asta o seacă la inimă. Ar vrea să-l îmbrățișeze, dar știe că i-ar face și mai rău. Nu poți să fii în același timp persoana care lovește și cea care alină. Tot ce-i poate oferi ea lui Ricky este să-i facă dreptate.

Îi povestește cum s-a întâmplat.

Era beat, evident, ieșise la dans cu niște tovarăși. Ricky are câteva iubite, dar nu se dă niciodată în lături când vine vorba să-și găsească pe altcineva pentru o seară, iar iubitele știu să nu-l cicălească cu asta, așa e el. Și Roxy se poartă la fel în ultima vreme; are, n-are iubit, pentru ea nu prea contează oricum.

De data asta, Ricky s-a lipit de trei tipe care susțineau că sunt surori, dar care nu semănau între ele; crede că a fost doar o glumă. Una i-a făcut felație lângă tomberoanele de la ușa bucătăriei clubului; ce i-a făcut, ce nu i-a făcut, că a început să se învârtă totul. Îi este rușine când povestește, ca și cum ar ști că a greșit. Când a terminat, celelalte așteptau aproape. Iar el le-a zis: „Lăsați-mă un minut, fetelor. Nu pot să vă rezolv pe toate odată”. Și atunci au sărit pe el.

Este o chestie pe care le-o poți face tipilor. Roxy le-a făcut-o și ea unor tipi. Un mic electroșoc în partea dosnică și ejaculează pe loc. E distractiv dacă și-o dorește. Doare puțin, dar e distractiv. Însă doare ca naiba dacă nu și-o dorește. Ricky tot repeta că el nu și-a dorit-o.

Fetele l-au agresat cu rândul. N-au vrut decât să-i facă rău, povestește Ricky, iar el le întreba întruna dacă vor bani, ce vor de la el... Dar atunci una l-a lovit în gât și n-a mai putut să scoată niciun sunet până când au terminat cu el.

Totul a durat o jumătate de oră. Ricky a crezut că acolo își găsește sfârșitul, printre sacii negri de gunoi și lăturile care acopereau pavelele. Își imagina cum aveau să-i descopere trupul, cu picioarele albe pline de cicatrici roșii. Și-l imagina pe un polițai căutându-i prin buzunare și zicând: „N-o să vă vină să

credeți cine-i ăsta: nimeni altul decât Ricky Monke”. Fața lui albă ca de pește și buzele vineții. Ricky nu s-a zbătut deloc, a așteptat să se termine. N-a zis și n-a făcut nimic. Le-a așteptat să-și facă numărul. Roxy știe de ce nu l-au chemat pe Bernie. L-ar urî pe Ricky pentru ce i s-a întâmplat, chiar dacă s-ar strădui să nu facă asta. Un bărbat nu pățește așa ceva, nu. Doar că mai nou pățește.

Prostia este că le și cunoaște pe fete. Cu cât se gândește mai mult, cu atât este mai convins. Le-a mai văzut; nu crede că ele știu cine e el – altfel te-ai fi așteptat să le fie frică să facă ce-au făcut –, dar Ricky îi știe pe unii care umblă cu ele. Pe unul îl cheamă Manda, e destul de sigur, pe altul, Sam. Lui Roxy îi vine o idee – verifică profilurile câtorva oameni de pe Facebook. Îi arată câteva poze până îl vede că începe să tremure.

Nu-i ia mult să le găsească. Roxy dă vreo cinci telefoane, din om în om. Nu spune de ce o interesează, dar nici nu o întreabă nimeni: e Roxy Monke și oamenii vor s-o ajute. Sunt la o băută într-un bar din Vauxhall, bete, puse pe distracție. Nu pleacă înainte de închidere.

Roxy are câteva fete de încredere aici, în Londra. Fetele care se ocupă de afacere pentru ea adună câștigurile și împart pumni. Nu este vorba că un tip nu s-ar descurca – unii se descurcă foarte bine –, dar este mai bine dacă n-au nevoie de arme. Armele fac zgomot, atrag atenția, sunt greu de controlat; dacă ești mai iute de deget, te pomenești cu o crimă dublă și 30 de ani de pușcărie. Pentru o treabă de genul ăsta sunt bune fetele. Însă după ce se îmbracă și coboară, dă de Darrell care o așteaptă în fața ușii de la intrare. Ține în mână o pușcă cu țeava tăiată.

— Ce-i? întreabă Roxy.

— Vin și eu, răspunde Darrell.

Pentru o clipă, Roxy ia în considerare să-i spună „Sigur” și apoi, când se întoarce cu spatele, să-i dea una în cap de să-l lase lat. Dar după ce a pățit Ricky, n-ar fi corect.

— Să-ți păzești pielea, îi spune ea.

— Da, zice el. O să stau în spatele tău.

E mai mic decât ea. Numai cu câteva luni. E unul dintre lucrurile pe care nimeni nu le-a acceptat: faptul că Bernie le-a lăsat cu burta la gură pe mamele lor în același timp.

Îl prinde de umăr și-l strânge. Mai sună niște fete să li se alăture. Vivika, cu un baston lung, bifurcat, și Dannie, cu plasa ei de metal preferată. Iau toate puțin „sclipici” înainte să plece, iar Roxy începe să audă muzică în cap. Uneori e plăcut să pleci la război, să știi că poți s-o faci.

Se țin după grupulețul de fete odată ce acestea ies din bar și păstrează distanța până când ajung într-un parc în care fetele se pun pe vociferat și pe băut. E trecut de 1 noaptea. E o noapte caldă; în aer se simte umezeala, ca și cum s-ar pregăti o furtună. Roxy și gașca ei sunt îmbrăcate în culori închise; se deplasează fără să atragă atenția. Fetele aleargă spre caruselul de la locul de joacă pentru copii. Se întind pe spate în carusel, se uită la stele și își trec sticla de votcă de la una la alta.

Roxy spune:

— Acum.

Caruselul e din metal. Își descarcă energia în el, iar una dintre fete cade cu spume la gură, în convulsii. Au rămas două la patru. Floare la ureche.

— Ce-i asta? întreabă o fată într-o jachetă bleumarin de armată.

Ricky o indicase pe ea drept șefa grupului.

— Ce căcat e asta? *Nici nu vă cunosc.*

Dă drumul unui arc voltaic de avertizare între palme.

— Da? zice Roxy. Dar pe frate-miu îl știi? Pe Ricky? L-ați agățat aseară în club? Ricky Monke?

— O, căcat, zice cealaltă fată, în pantaloni de piele.

— Ține-ți gura, spune prima fată. Nu știm cine dracu-i frate-tu, clar?!

— Sam, zice fata în piele. Ce gura mă-sii.

Se întoarce spre Roxy, cu o voce rugătoare:

— N-am știut că-i fratele tău. Nu ne-a zis.

Sam mormăie ceva de genul „i-a plăcut de n-a mai putut”. Fata în pantaloni de piele își ridică mâinile și se dă un pas în spate. Darrell o trosnește în spatele capului cu patul armei. Fata cade în față și se lovește cu dinții de pământ și de iarbă.

Au rămas patru la una acum. Se apropie. Danni își trece mica plasă în mâna stângă.

Sam spune:

— El a vrut-o. Practic ne-a implorat. Ne-a implorat până ne-a făcut cu capu’, s-a ținut după noi, ne-a zis ce vrea să-i facem.

Puța bleagă de frate-tu știa exact ce caută, nu se mai sătura, ne-a pus să-l rănim, mi-ar fi lins și pișatul dacă l-aș fi pus, ăsta e frate-tu. Se preface că nici usturoi n-a mâncat, nici gura nu-i pute, dar e un pervers.

Ei bine, poate e adevărat, poate nu. Roxy a văzut și ea câteva chestii la viața ei. Dar tot n-ar fi trebuit să se-atingă de un Monke! O să-i chestioneze discret pe tovarășii lui Ricky după ce termină aici și poate va trebui să-i spună să nu mai fie tâmpit; dacă vrea genul ăla de distracție, îi găsește ea pe cineva de încredere.

— Să nu vorbești așa despre frate-miu!

Darrell scoate un țipăt brusc și se repede cu patul armei spre fața fetei, dar ea e mai rapidă, iar pușca e de metal, așa că, atunci când ea apucă pușca cu mâna, el scoate un geamăt și i se taie genunchii.

Fata își trece un braț pe sub gâtul lui. Tot corpul lui Darrell e scuturat de spasme – l-a trăsnit ca lumea. I se învârtesc ochii în cap. Rahat. Dacă ele o electrocutează pe ea, ea îl electrocutează pe el.

Morții mă-sii.

Sam începe să dea înapoi.

— Să nu vă pună dracu’ să vă țineți după mine, le zice. Să nu vă apropiați că-i iau maul cum i-am făcut și lui Ricky al vostru. Pot și mai rău de atât.

Darrell e gata să izbucnească în lacrimi. Roxy își dă seama ce-i face: un șirag de electroșocuri în gât, beregată, tâmple. Cel mai tare doare la tâmple.

— Nu s-a terminat, îi spune Roxy pe un ton calm. Scapi acum, dar tot o să te găsim și-o să terminăm ce-am început.

Sam zâmbește și dinții albi, însângerați, îi lucesc.

— Poate îl termin eu pe el acum, de distracție.

— N-ar fi o mișcare bună pentru că atunci chiar ar trebui să te omorâm, îi replică Roxy.

Îi face un semn discret lui Viv care, în timpul agitației, s-a furișat pe la spatele lui Sam. Viv își ia avânt cu bastonul și o lovește pe Sam în spatele capului, ca un baros care dă într-un zid de rigips.

Sam se întoarce, vede bastonul, dar n-are timp să-i dea drumul lui Darrell și să se ferească. Bastonul o lovește în lateral, în ochi și o bușește sângele. Dă un țipăt și se prăbușește.

— Căcat, spune Darrell.

Plânge și tremură; n-au ce să-i facă.

— Dacă te-ar fi văzut, m-ar fi omorât.

— Dar nu te-a omorât, zice Roxy.

Nu-i reproșează că a sărit la Sam cu arma și se gândește că așa sunt chit.

Roxy are grijă să le însemneze cum trebuie. Să nu cumva să uite vreodată. Ricky sigur nu va uita. Le lasă câte o cicatrice roșie, ca o plasă de păianjen, pe obraji, gură și nas. Face o poză cu telefonul ca să vadă și Ricky ce le-a făcut. Cicatricile, ochiul scos.

Doar Barbara mai e trează când ajung acasă. Darrell se duce la culcare, iar Roxy se așază la măsuța din fundul bucătăriei, în timp ce Barbara se uită la pozele din telefon, dând din cap cu gura strânsă și împietrită.

— Toate-s în viață? întreabă ea.

— Am chemat și salvarea.

Barbara spune:

— Mulțumesc, Roxanne. Îți sunt recunoscătoare. Ai făcut o treabă bună.

Roxy spune:

— Dap.

Se aude ticăitul ceasului.

Barbara adaugă:

— Îmi pare rău că ne-am purtat urât cu tine.

Roxy ridică dintr-o sprânceană:

— „Urât” nu-i cel mai potrivit cuvânt, Barbara.

Sună mai aspru decât a intenționat, dar i-au făcut multe când era mică. Toate petrecerile la care n-avea voie, cadourile pe care nu le-a primit și cinele în familie la care n-a fost niciodată invitată și data aia când Barbara a venit la ele acasă și le-a aruncat cu vopsea pe geamuri.

— Nu era nevoie să faci ce-ai făcut în seara asta pentru Ricky. N-am crezut că o s-o faci.

— Unii dintre noi nu sunt ranchiunoși, OK?

Barbara are o expresie ca și cum ar fi pălmuit-o.

— E-n regulă, spune Roxy.

Și chiar este, poate chiar de la moartea lui Terry. Își roade puțin buza.

— Nu ți-a plăcut niciodată de mine din cauza mamei. Nu m-am așteptat să mă placi. E-n regulă. Nu ne călcăm una pe alta pe bătături și gata. E vorba despre afaceri.

Se întinde, jurubița îi iese în evidență de-a latul pieptului și își simte brusc mușchii grei și obosiți.

Barbara o privește cu ochii puțin îngustați.

— Sunt chestii pe care Bern al meu nu ți le-a spus încă, știi?! Despre cum conduce afacerea. Nu-ș' de ce.

— Le păstra pentru Ricky, spune Roxy.

— Da, zice Barbara. Cred că da. Dar Ricky n-o să mai preia frâiele după toată povestea.

Se ridică în picioare și se duce la un dulap din bucătărie. Scoate pungile cu făină și biscuiți de pe cel de-al treilea raft, apoi își bagă unghia într-o crăpătură aproape invizibilă și deschide ușița unui intrând din perete, nu mai lat decât o palmă. Scoate de-acolo trei agende prinse laolaltă cu un elastic.

— Contacte, spune ea. Polițiști de la antidrog. Polițiști vânduți. Doctori corupți. De luni de zile îi spun lui Bern să ți le dea și gata. Ca să te descurci singură să vinzi „sclipiciul”.

Roxy întinde mâna, apucă agendele. Le simte grele și solide în palmă. Tot ce trebuie să știe despre cum se conduce afacerea, într-un pachet compact, o cărămidă de informație.

— Pentru ce-ai făcut azi pentru Ricky, spune Barbara. Mă înțeleg eu cu Bernie.

După care își ia cana cu ceai și se duce la culcare.

•

Roxy stă trează tot restul nopții, la ea acasă, cercetând agendele și făcând însemnări, planuri. Unele dintre contacte sunt vechi de mai mulți ani, relații pe care tatăl ei le-a cultivat, oameni pe care i-a șantajat sau mituit – iar cum cea din urmă duce de obicei la cea dintâi… Barbara nu știe ce i-a dat; cu ceea ce este în agendele astea, poate să-și vândă „sclipiciul” pe toate piețele din Europa fără probleme. Clanul Monke va face mai mulți bani decât oricine altcineva de la Prohibiție încoace.

Zâmbește în timp ce își mișcă un genunchi în sus și în jos parcurgând un șir de nume, când remarcă ceva important.

Îi ia puțin să-și dea seama de ce a văzut. O parte din creierul ei a luat-o înaintea restului, dictându-i să citească și să recitească lista până i se arată. Acolo. Un nume. Un polițist vândut, detectivul Newland. Newland.

Cum să uite numele pe care l-a rostit Primrose înainte să moară? Își va aminti toată viața amănuntele acelei zile.

— Newland a zis că n-o să fii acasă în ziua aia, i-a spus Primrose.

Polițaiul ăsta, Newland. Participase la planul de a o omorî pe mama ei, iar Roxy nu l-a identificat niciodată până acum. A crezut că a trecut peste poveste acum mult timp, dar, când vede numele și își amintește, își spune *Futu-i. Un polițai șmecher, care îi vinde tatii informații, dar îi vinde și lui Primrose. Futu-i,* își spune. *Un polițai șmecher, care ne pândește casa și spune când n-o să fiu acasă.*

•

Nu-i nevoie decât de o căutare scurtă pe internet. Acum detectivul Newland trăiește în Spania. Este la pensie, într-un orășel. Nu se gândește că cineva ar putea să-l caute, evident.

N-a avut de gând să-i spună lui Darrell. Dar a venit singur la ea, ca să-i mulțumească pentru ceea ce făcuse pentru Ricky și pentru că-i salvase viața.

Darrell i-a zis:

— Știm în ce direcție merg lucrurile. Ricky a ieșit din peisaj. Dacă pot să te ajut cu ceva, Rox, zi-mi ce să fac.

Poate că și el, ca și ea, începuse să se obișnuiască cu ideea că trebuia să accepte schimbarea, să se lase dus de val, să-și găsească un loc în noul context.

Așa că i-a spus lui Darrell de ce se ducea în Spania.

— Vin și eu, i-a zis el.

Roxy înțelege ce vrea de la ea. Ricky n-o să-și mai revină mulți ani de-acum înainte, poate niciodată, nu la starea de dinainte. Se împuținează familia. Vrea să-și fie familie unul altuia.

•

Nu le e greu să găsească locul. Închiriază o mașină, folosesc GPS-ul și ajung acolo în mai puțin de o oră de la aeroportul din Sevilla. N-au de ce să și-o ia în cap. Câteva zile îl urmăresc cu binoclul; suficient cât să afle că locuiește singur. Se cazează la un hotel din apropiere, dar nu prea aproape. La vreo 50 de kilometri cu mașina. Poliția locală n-ar fi căutat acolo, nu dacă era vorba despre o investigație de rutină, pentru orice eventualitate. Darrell se poartă frumos. Profesionist, dar cu simțul umorului. O lasă pe ea să decidă, dar are și câteva

inițiative bune. Roxy se gândește: *Da, dacă Ricky iese din schemă, da. Ar putea să meargă așa.* Ar putea să-l ia cu ea la fabrică în următoarea călătorie.

În cea de-a treia zi, în lumina dinaintea zorilor, aruncă o frânghie pe după unul dintre stâlpii gardului, se cațără și așteaptă în spatele unor tufe până când își face apariția. Este îmbrăcat în pantaloni scurți și un tricou zdrențuros. În mână are un sandviș – la ora asta din zi, un sandviș cu salam – și își verifică telefonul.

S-a așteptat să aibă o emoție puternică, poate groază; s-a gândit că ar putea să facă pe ea sau să o apuce o furie ucigașă sau plânsul. Dar când se uită în ochii lui nu simte decât curiozitate. Cercul e închis: două bucăți de ață înnodate. Bărbatul care i-a ajutat să-i omoare mama. Ultima bucată rămasă necurățată.

Iese din tufe chiar în fața lui.

— Newland, rostește. Te cheamă Newland.

El o privește cu gura căscată. Încă ține în mână sandvișul cu salam. Durează o secundă până îl cuprinde frica, iar fix în momentul acela Darrell dă buzna din tufe, îi dă una-n cap și-l împinge în piscină.

Când își revine, soarele e sus pe cer, iar el plutește cu fața în sus. Dă din mâini disperat, până ajunge în mijlocul piscinei și reușește să stea în picioare, tușind și frecându-se la ochi.

Roxy stă pe margine, jucându-se cu degetele în apă.

— Apa este un excelent conductor de electricitate, îi spune ea. Imediat ajunge.

Newland încremenește la auzul cuvintelor.

Roxy își lasă capul întâi într-o parte, apoi în cealaltă, își întinde mușchii. Își simte jurubița încărcată la maximum.

Newland dă să zică ceva. Poate „Eu nu...” sau „Cine ești...”, dar îi trimite prin apă un mic bâzâit, suficient cât să-l piște pe tot corpul ud.

Roxy spune:

— Dacă te apuci să negi totul, o să fie plictisitor, domnule detectiv Newland.

— Ce dracu’, zice el. Nici măcar nu știu cine ești. Dacă are legătură cu Lisa, și-a primit banii. I-a primit acum doi ani, până la ultimul bănuț, și acum m-am retras.

Roxy îi mai trimite un electroșoc prin apă.

— Gândește-te mai bine, îi spune. Uită-te la fața mea. Nu-ți amintesc de nimeni? Poate de fiica cuiva?

Și atunci înțelege dintr-odată. I-o citește pe față.

— Futu-i, zice Newland, e-n legătură cu Christina.

— Exact, spune ea.

— Te rog, zice el, iar Roxy îi mai trimite o tură, așa de puternică încât încep să-i clănțănească dinții, trupul i se crispează și își dă drumul pe el în apă – un nor de particule maro-gălbui, care țâșnesc ca dintr-un furtun.

— Rox, i se adresează Darrell pe un ton blând.

Stă lângă ea, pe un șezlong, cu mâna pe patul puștii.

Se oprește. Newland se prăbușește în apă, gemând.

— Să nu te aud cu „te rog”, îi zice ea. Asta a zis și mama.

Bărbatul își freacă antebrațele, încearcă să și le simtă iar.

— Nu mai scapi, Newland. Tu i-ai spus lui Primrose unde s-o găsească pe mama. Din cauza ta a murit și acum eu o să te omor pe tine.

Newland dă să fugă spre marginea piscinei. Îl electrocutează din nou. I se taie genunchii și cade în față și acolo rămâne, cu fața în apă.

— Ce mama mă-sii, zice Roxy.

Darrell aduce prăjina cu cârlig și-l trage la margine, iar de acolo îl scot pe mal.

Când deschide ochii, Roxy stă pe pieptul lui.

— O să mori aici și acum, Newland, spune Darrell pe un ton calm. Pân-aici ți-a fost. Nu ți-a mai rămas niciun pic de viață. E ultima ta zi și orice ne-ai spune nu schimbă lucrurile cu nimic, ai înțeles? Dar, dacă avem grijă să pară accident, măcar cineva o să încaseze banii de pe asigurarea ta de viață. Maică-ta? Frate-tu? Asta suntem dispuși să facem, să avem grijă să pară un accident. Nu sinucidere. Ne-am înțeles?

Newland scuipă o gură de apă murdară.

— Din cauza ta au omorât-o pe mama, Newland, spune Roxy. Cu asta mi-ai greșit o dată. Și m-ai făcut să intru în apa ta plină cu rahat. Cu asta mi-ai greșit a doua oară. Dacă-mi mai greșești și a treia oară, o să te fac să simți o durere cum n-ai crezut că există. Un singur lucru vreau să știu de la tine.

Cu asta îi captează atenția.

— Ce ți-a dat Primrose la schimb pentru informația despre mama? Ce te-a putut face să-i trădezi pe cei din familia Monke? Ce te-a făcut să crezi că *merită*?

Bărbatul clipește întâi spre ea, apoi spre Darrell, ca și cum ar face mișto de el.

Roxy îi pune mâna pe față și îi aplică un șoc suficient cât să simtă că-i explodează maxilarul.

Newland urlă.

— Spune-mi și gata, îi zice ea.

Bărbatul gâfâie.

— Știi de fapt, nu? îi spune el. Faci mișto de mine.

Roxy își apropie mâna de fața lui.

— Nu! Nu! Nu, *știi* cum a fost, *târfă* nenorocită, a fost taică-tu. Nu Primrose m-a plătit, Bernie m-a plătit – Bernie Monke *mi-a cerut* s-o fac. N-am lucrat niciodată decât pentru Bernie și *Bernie* mi-a zis să mă prefac că-i vând informații lui Primrose, dar să-i spun când o să fie singură maică-ta. Nu trebuia să fii de față. Bernie voia s-o omoare, iar eu nu pun întrebări. L-am ajutat. Bernie a fost, fututul de Bernie, tac-tu.

Continuă să repete numele în barbă ca și cum ar fi secretul care-l va salva.

Nu mai află altceva de la el. Știa că mama lui Roxy era iubita lui Bernie, sigur că știa. I-au spus că-l înșelase pe Bernie și că era un motiv suficient s-o omoare – așa o fi fost.

La sfârșit îi dau un brânci înapoi în piscină, iar ea dă drumul unui singur arc voltaic. O să pară că a făcut atac de cord, a căzut în piscină, a făcut pe el și s-a înecat. Deci și-au ținut promisiunea. Își schimbă hainele și se întorc cu mașina închiriată la aeroport. Nici măcar o gaură în gard n-au lăsat.

•

În avion, Roxy întreabă:

— Și-acum ce facem?

Iar Darrell o întreabă:

— Tu ce vrei, Rox?

Cugetă o vreme, simțindu-și energia cristalină și completă. A fost ceva, să-l omoare pe Newland. Să-l vadă întâi cum înțepenește, apoi cum rămâne nemișcat.

Se gândește la ce i-a spus Eva: că știa de venirea lui Roxy. Că îi văzuse destinul. Că ea era vestitoarea lumii noi. Că în mâinile ei stătea puterea de a schimba totul.

Simte energia în vârfurile degetelor, ca și cum ar putea să facă o gaură cu pumnul în lume.

— Vreau dreptate, spune ea. Iar după aceea vreau totul. Ai de gând să fii de partea mea? Sau împotriva mea?

•

Când ajung ei, Bernie este în biroul lui și își verifică evidențele. Lui Roxy i se pare bătrân. Nu e bărbierit cum trebuie, i-au rămas niște smocuri pe la gât și pe bărbie. Plus că, în ultima vreme, a prins un miros, ca de brânză învechită. Până acum nu i s-a mai părut bătrân. Ei sunt cei mai mici copii ai lui. Ricky are 35 de ani.

Îi aștepta. Probabil că Barbara i-a spus că i-a dat agendele lui Roxy. Zâmbește când îi vede intrând. Darrell e în spatele ei, cu pușca încărcată.

— Trebuie să înțelegi, Rox, începe Bernie. Am iubit-o pe maică-ta. Ea nu m-a iubit – nu cred. M-a folosit doar ca să obțină câte ceva.

— De-aia ai omorât-o?

Bernie trage aer pe nas, ca și cum ar fi surprins s-o audă spusă pe șleau.

— N-am de gând să cer îndurare, spune el.

Se uită la mâinile lui Roxy, la degete.

— Știu cum merge treaba și mă supun, dar să știi că n-a fost ceva personal, a fost vorba de afaceri.

— Era cineva din familie, tată, spune Darrell încet. Familia e mereu ceva personal.

— E drept, spune Bernie. Dar din cauza ei au pățit-o Al și Big Mick. Românii au plătit-o și ea le-a spus unde să-i găsească. Am plâns când mi-au zis că ea a fost, draga mea. Am plâns. Dar nu puteam să las lucrurile așa, cum să le las? Nimeni… Trebuie să înțelegi, n-aș fi acceptat așa ceva de la absolut nimeni.

Roxy și-a făcut un calcul similar, de mai multe ori deja.

— N-ar fi trebuit să fii de față, draga mea.

— Nu ți-e rușine, tată? spune Roxy.

Bernie își scoate bărbia în față, își lasă limba să-i atârne puțin între dinți și buza de jos.

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat. Îmi pare rău că a trebuit să fie așa. N-am vrut să fii de față și am avut mereu grijă de tine. Ești fata mea.

Se oprește.

— M-a durut nespus ce mi-a făcut mama ta.

Expiră din nou pe nas, zgomotos, ca un taur.

— Este o tragedie greacă în toată regula, draga mea. Dar și dacă știam că avea să se întâmple așa, tot aș fi făcut-o, nu neg. Și dacă o să mă omori… bănuiesc că e și asta un fel de dreptate, draga mea.

Continuă să șadă, așteptând să se întâmple, cât se poate de calm. Probabil că s-a gândit la asta de sute de ori, la cine îi va veni de hac până la urmă – un prieten, un dușman sau o tumoare care îi va crește în stomac. Sau poate că va ajunge până la adânci bătrâneți. Pesemne se gândise deja că ar fi putut să fie ea și de aceea era acum atât de împăcat.

Roxy e conștientă că, dacă-l omoară, n-o să se termine niciodată. Așa a fost și cu Primrose, de la vărsarea de sânge s-a tras tot războiul. Dacă continuă să-i omoare pe cei care-o incomodează, cineva o să vină după ea.

— Știi cum s-ar face dreptate, tată? spune ea. Vreau să te cari dracului. Și vreau să le spui tuturor că-mi predai mie afacerea. Nu încep lupte sângeroase, nimeni nu-mi contestă puterea, nimeni nu-ți răzbună moartea, fără tragedii grecești. O facem pașnic. Tu te retragi. Eu te protejez și, în schimb, tu te cari. Găsim noi un loc bun. Undeva cu plajă și mare.

Bernie dă din cap.

— Mereu ai fost o puștoaică isteață, îi spune.

Jocelyn

Mai primiseră și altă dată amenințări cu moartea și cu bombe în tabăra NorthStar, dar niciodată nu se concretizaseră. Până în noaptea aceasta.

Jocelyn era de gardă. Sunt cinci toate și supraveghează incinta prin binoclu. Dacă îndeplinești sarcinile suplimentare, stai la internat și semnezi să lucrezi pentru ei timp de doi ani după terminarea colegiului, îți plătesc taxele școlare. O afacere destul de bună. Margot ar fi putut să-i plătească lui Jocelyn taxele la colegiu, dar dă bine că face și ea la fel ca celelalte fete. Lui Maddy i s-a dezvoltat jurubița complet, energia e stabilă și puternică, nu are niciuna dintre problemele lui Jocelyn. La numai 15 ani, spune deja că se va înrola în regimentul cadeților de elită. Două fete în armată; așa se câștigă o campanie pentru prezidențiale.

Jocelyn moțăia în post când s-a dat alarma. S-au mai declanșat alarmele și altă dată: din cauza unei vulpi, a vreunui coiot sau, și mai rar, a unor adolescenți beți, care încercau să sară gardul pentru că puseseră un pariu. Lui Jocelyn i-a sărit odată inima din piept de spaimă din cauza unor țipete ascuțite, venite din direcția gunoiului din spatele popotei, doar ca să vadă cum ies din tomberoane doi ratoni imenși, care se mușcă și se iau la fugă.

Ceilalți au râs de ea că s-a speriat, așa cum râd de ea în general. La început l-a avut pe Ryan și era interesant, intens și foarte plăcut, pentru că jurubița lui era secretul lor, dădea o aură specială relației. Dar s-a aflat cumva – fotografii făcute cu obiectivul, reporteri care au dat iar buzna la ea acasă. Iar fetele din tabără au citit în ziar. După care au început șușotelile și râsetele care se opreau când intra ea în încăpere. A citit articole scrise de femei care își doresc să nu aibă energia și bărbați care își doresc s-o aibă. Totul i se pare atât de derutant și tot ce-și dorește e să fie normală. S-a despărțit de Ryan – el a plâns și ea a rămas cu fața uscată, ca și cum ar fi avut o piedică înăuntru, care o oprea. Mama ei a dus-o în secret la un medic și i-au dat ceva ca să se simtă mai normală. Și așa se și simte… într-un fel.

Împreună cu alte trei fete aflate de gardă se înarmează cu bastoanele de noapte – lungi, cu fâșii de metal ascuțite la capăt, ca un bici – și pornesc în patrulare, așteptându-se să dea peste vreun animal sălbatic care încearcă să rupă gardul. Dar, când ajung la gard, dau de trei bărbați, fiecare cu câte o bâtă de baseball, cu fețele acoperite de cagule. Sunt lângă generator și unul dintre ei are un clește imens de tăiat metal. E o acțiune teroristă.

Totul se întâmplă foarte repede. Dakota, cea mai mare dintre ele, îi șoptește lui Hayden, una dintre cele mai tinere, să fugă și să dea alarma la gărzile taberei. Cele rămase strâng rândurile și se lipesc una de alta. În alte tabere au mai fost cazuri de bărbați care au intrat cu cuțite, arme, chiar grenade și bombe artizanale.

Dakota strigă:

— Jos armele!

Bărbații le privesc cu ochii îngustați, opaci. E clar că au intenții rele.

Dakota îi amenință cu lanterna.

— Gata, băieți, le zice. V-ați distrat, dar v-am prins. Jos armele.

Unul dintre ei aruncă ceva – o grenadă cu gaz din care iese fumul. Al doilea își folosește cleștele pe un cablu din generator, aflat la vedere. Se aude o explozie. Se sting toate luminile în centrul taberei. Nu se mai văd decât cerul întunecat, stelele și bărbații care au venit să le omoare.

Jocelyn face mișcări haotice cu lanterna. Unul dintre bărbați se luptă cu Dakota și cu Samara, încearcă să lovească cu bâta de baseball și scoate un strigăt jalnic. Bâta se izbește de capul Samarei. Țâșnește sânge. Rahat, sânge. Fetele știu de la antrenamente că așa ceva n-ar trebui să se întâmple. Acum că au energia, cum e posibil? Tegan se năpustește ca o lupoaică asupra lui, îl trăsnește în unul dintre genunchi, dar el o lovește direct în față cu piciorul... *Și ce dracu' e chestia aia care strălucește sub geaca lui*? *Ce are acolo, ce dracu' are acolo*? Jocelyn se repede spre el, vrea să-l pună la pământ și să-i ia ce are sub geacă, dar chiar atunci o mână o prinde de gleznă și se prăbușește cu fața în țărână.

Reușește să se ridice în patru labe, se târăște spre lanternă, dar, înainte să ajungă la ea, cineva o ia în mână și o îndreaptă

spre ea. Așteaptă lovitura. Dar cea care ține lanterna e Dakota. Dakota cu o vânătaie pe obraz, iar lângă ea, Tegan. Iar pe jos, în genunchi la picioarele lui Tegan, e unul dintre bărbați. Crede că e cel cu care se lupta ea. I-a căzut cagula de pe față și e tânăr. Mai tânăr decât s-a așteptat. Poate doar cu un an sau doi mai mare decât ea. Are buza spartă, iar maxilarul îi este acoperit de un semn în formă de ferigă.

— I-am tras-o, zice Dakota.

— Ba pe-a mă-tii, spune bărbatul. Noi luptăm pentru libertate!

Tegan îl ridică de păr și îi aplică încă un electroșoc, fix sub ureche, unde doare.

— Cine v-a trimis? întreabă Dakota.

Dar el nu-i răspunde.

— Jos, o îndeamnă Dakota, arată-i că nu suntem niște mămăligi.

Jocelyn nu știe unde sunt celelalte două femei.

— N-ar trebui să așteptăm întăriri?

— A dracului *Fâsâită.* Nu ești în stare, nu-i așa?

Băiatul tremură pe jos. Nu trebuie s-o facă; nimeni nu trebuie s-o facă.

— Te pomenești c-are jurubiță? zice Dakota. Vrea să-l fută.

Celelalte râd. Da, murmură ele, ăștia-i plac. Ciudații, anormalii. Bărbații bizari, scârboși. Ăștia-i plac ei.

Dacă începe să pișe ochii în fața lor, fetele n-or să uite niciodată. În orice caz, nu e ce cred ele. Nici măcar nu i-a plăcut prea mult cu Ryan, nu i-a plăcut; de când s-au despărțit s-a gândit la asta și a ajuns la concluzia că celelalte fete au dreptate. E mai bine cu un bărbat care nu poate s-o facă sau, oricum, e mai normal. De-atunci a mai fost cu câțiva tipi cărora le plăcea când îi electrocuta puțin și chiar îi cereau s-o facă. Îi șopteau în ureche „Te rog”. E mai bine așa și-și dorește ca ele să uite de Ryan; ea l-a uitat deja, a fost o chestie de adolescență, iar medicamentele i-au stabilizat energia mai mult ca oricând. Acum e normală, complet normală.

Ce-ar face o fată normală?

— Du-te-n mă-ta, Cleary, zice Dakota. Mă ocup eu de el.

— Ba nu, du-te-n mă-ta tu, zice Jocelyn.

Băiatul întins pe jos șoptește „Te rog”. Cum fac toți.

Jocelyn o împinge pe Dakota, se apleacă și-l electrocutează scurt în cap. Doar cât să-i arate ce se întâmplă dacă se pune cu ele.

Însă e sub imperiul emoțiilor. Antrenoarea a avertizat-o în legătură cu asta. Intensitatea poate crește brusc: hormonii și electroliții bruiază totul.

De când iese din trupul ei simte că a fost prea multă. Încearcă să o tempereze, dar e prea târziu.

Simte sub mână scalpul cum se scorojește. Băiatul țipă.

Sub țeastă, fierbe ceva. Părți mici și delicate se topesc și se coagulează. Cârceii electricității îl marchează mai repede ca gândul.

Nu mai poate să dea înapoi. Nu e un mod plăcut de a muri. N-a făcut-o intenționat.

Mirosul de păr și carne arsă umple aerul.

— Gura mă-sii, exclamă Tegan.

Și dintr-odată sunt prinse într-un cerc de lumină. Sunt doi angajați de la NorthStar, un bărbat și-o femeie; Jos îi cunoaște: Esther și Johnny. În sfârșit. Probabil au reușit să pornească o parte dintre lumini cu generatorul de rezervă. Mintea îi funcționează foarte repede, chiar dacă trupul reacționează încet. Încă e cu mâna pe capul băiatului. Câteva fire de fum plutesc în jurul degetelor ei.

— Doamne ferește, zice Johnny.

— Nu erau mai mulți? Fata a zis că erau trei, zice Esther.

Dakota continuă să se uite fix la băiat. Jocelyn își desprinde ușor degetele de pe el și-și blochează orice gând. Are senzația că, dacă dă drumul gândurilor, acestea o vor prăvăli direct într-o apă adâncă, întunecată; de-acum o așteaptă oceanul întunecat, o va aștepta mereu. Își desprinde degetele blocând orice gânduri și își desface palma blocând orice gânduri, iar trupul se prăbușește cu fața în țărână.

Esther spune:

— Johnny, du-te și cheamă naibii un medic. Acum.

Johnny se uită și el fix la cadavru. Scoate un chicotit și zice:

— Medic?

— Acum. Du-te și cheamă naibii un medic, Johnny.

Johnny înghite în sec. Îi aruncă o privire întâi lui Jocelyn, apoi lui Tegan, la sfârșit lui Esther. Când dă cu ochii de Esther,

încuviințează rapid din cap. Se dă câțiva pași înapoi, se întoarce, o ia la fugă părăsind cercul de lumină și se pierde în întuneric.

Esther cercetează cu privirea perimetrul luminat.

Dakota dă să-i spună:

— Să vedeți…

Dar Esther o oprește cu un gest scurt.

— Să vedem întâi, spune ea.

Îngenunchează lângă cadavru, îl întoarce cu o mână, îi caută în haină. Nu se vede bine ce face. Găsește gumă de mestecat, mai mulți fluturași pentru un protest al bărbaților. După care se aude un clinchet metalic familiar.

Esther caută undeva la spatele bărbatului și scoate un pistol; gros, cu țeava scurtă, de proveniență militară.

— Te-a amenințat cu arma, spune Esther.

Jocelyn se încruntă. Înțelege, dar nu-și poate ține gura.

— Dar n-a făcut-o. A încercat…

Și se oprește când în sfârșit creierul preia controlul asupra gurii.

Esther vorbește pe un ton foarte calm și relaxat. Se simte un zâmbet în spatele vocii ei. Ca și cum ar instrui-o pe Jocelyn în legătură cu întreținerea echipamentului. Întâi oprești curentul, aplici lubrifiantul, ajustezi cureaua cu ajutorul piuliței. Simplu. Întâi asta, apoi cealaltă. Unu, doi, trei. Așa se face.

Îi spune:

— Ai văzut că avea un pistol în buzunarul de la piept și că încerca să-l scoată. Săvârșise deja un act de violență împotriva noastră. Ai avut senzația clară că pericolul e iminent. El a încercat să scoată arma, iar tu i-ai răspuns corespunzător, ca să-l împiedici.

Esther îi desface degetele băiatului și i le petrece pe după patul pistolului.

— E mai ușor de înțeles așa. Avea arma în mână, continuă femeia. Se pregătea să tragă.

Se uită de jur-împrejur la cercul de tinere și are grijă să o privească pe fiecare în ochi.

Tegan spune:

— Da, așa s-a întâmplat. L-am văzut când încerca să scoată pistolul.

Jocelyn se uită la armă și la degetele care se răcesc încleștate pe ea. Unii angajați de la NorthStar au pistoalele lor,

neînregistrate. Mama ei a trebuit să-i oblige pe cei de la *New York Times* să nu publice un articol pe tema asta, invocând securitatea națională. Poate că băiatul chiar a avut un pistol în buzunarul de la spate. Poate chiar avea de gând să-l folosească. Dar dacă aveau arme, de ce au folosit bâte?

Esther o bate pe Jocelyn pe umăr.

— Ești un erou, soldat.

— Da, răspunde Jocelyn.

•

Pe măsură ce o repetă, îi vine mai ușor să spună povestea. Începe să o vizualizeze tot mai clar și, când îi vine rândul să povestească la televiziunea națională, are senzația că pe jumătate și-o amintește. N-a văzut ceva metalic în unul dintre buzunare? N-ar fi putut să fie o armă? Poate de-asta nu s-a abținut. Da, probabil a știut ea ce-a știut.

Zâmbește la știri. *Nu,* spune ea. Nu mă simt un erou. Oricine ar fi făcut la fel.

Hai să fim serioși, intervine Kristen. *Eu n-aș fi putut s-o fac. Poate tu, Matt*?

Matt râde și spune: *Eu n-aș fi putut nici să mă uit*! E foarte chipeș, cu vreo zece ani mai tânăr decât Kristen. Rețeaua îl găsise. *Hai să încercăm chestia asta. Și, dacă tot suntem aici, Kristen, ce-ar fi ca de acum încolo să-ți porți ochelarii când ești în emisie*? *Îți dau o morgă serioasă. Și noi o să vedem cum arată audiențele. Facem un test, OK*?

Mama ta sigur e foarte mândră, Jocelyn.

Este mândră. Știe parțial povestea, nu pe toată. S-a folosit de asta drept pârghie în relația cu Ministerul Apărării și a obținut implementarea programului NorthStar de tabere pentru fete în toate cele 50 de state. Este un program bine pus la punct, au o colaborare bună cu colegiile, iar de la armată pot să obțină o mică avere pentru fiecare fată pe care le-o trimit și care sare peste instrucția de bază și intră direct în serviciu activ. Armata o iubește pe Margot Cleary.

Și cu tot ce se întâmplă, spune Matt, *cu războiul ăsta din Europa de Est, ce-o mai fi și cu el, că nu înțeleg nimic. Întâi părea să câștige Moldova de Sud, acum pare să câștige Moldova de Nord și mai sunt implicați și saudiții cumva*... Dă din umeri depășit. *Ce bine că avem tinere ca tine, gata să apere țara.*

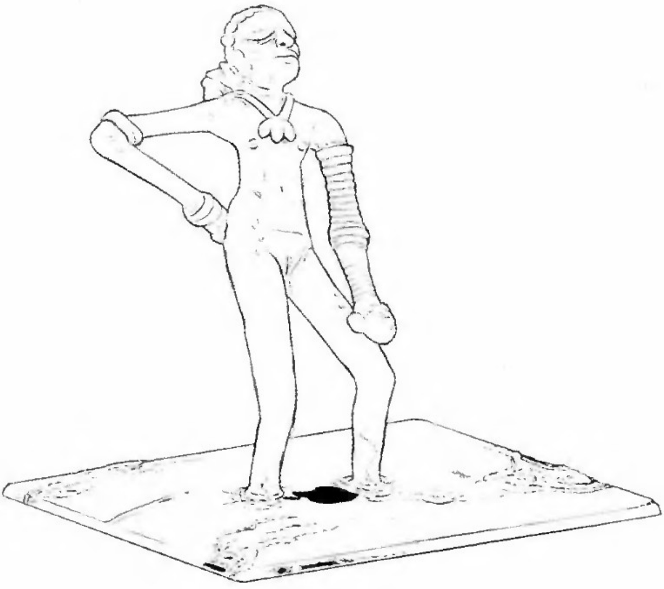
O, da, spune Jocelyn, exact cum a repetat. *N-aș fi fost niciodată în stare de așa ceva fără antrenamentul de care am beneficiat în tabăra NorthStar.*

Kristen o strânge ușor de genunchi. *Rămâi cu noi, Jocelyn*? *După pauză, o să gustăm câteva rețete excelente de toamnă, cu scorțișoară.*

Sigur că da!

Matt zâmbește la cameră. *Asta mă face să mă simt mult mai în siguranță.*

Și acum, vremea pe scurt.

Statuie reprezentând-o pe „Regina Preoteasă", parte a tezaurului descoperit în Lahore. Statuia în sine este considerabil mai veche decât soclul, un artefact reciclat, datând din Era Cataclismului.
În ciuda eroziunii puternice, o analiză a soclului a dezvăluit că acesta fusese decorat inițial cu motivul Fructului Mușcat. Au fost descoperite obiecte decorate cu acest motiv datând din Era Cataclismului peste tot în lume, iar funcția lor a făcut obiectul unor îndelungi dezbateri. Caracterul standard al motivului ar sugera un simbol religios, dar, în același timp, ar putea să fie o pictogramă cu care erau marcate obiectele din care se servea mâncarea; vase de dimensiuni diferite ar fi fost folosite pentru diferitele mese ale zilei.
Și acest artefact cu motivul Fructului Mușcat, ca toate celelalte, este fabricat parțial din metal, parțial din sticlă. Neobișnuit este faptul că sticla nu e spartă, ceea ce înseamnă că, imediat după Cataclism, a avut o valoare inestimabilă. Există păreri că artefactul cu motivul Fructului Mușcat ar fi fost un tribut adus Reginei Preotese, scopul său fiind de a spori valoarea statuii care o reprezintă pe aceasta. Cele două obiecte au fost sudate unul de altul cu circa 2 500 de ani în urmă.

Statuie reprezentând un „Băiat servitor", găsită în același loc cu „Regina Preoteasă". După cât de îngrijit este și după trăsăturile senzuale, există păreri cum că statuia ar înfățișa un „prostituat". Statuia este decorată cu sticlă din Era Cataclismului, cu o compoziție asemănătoare celei a soclului „Reginei Preotese"; aproape în mod sigur provine din cioburile unui artefact decorat cu motivul Fructului Mușcat. Sticla a fost probabil adăugată statuii cam în aceeași perioadă în care a fost sudat și soclul „Reginei Preotese".

Doamna președinte și
guvernul au plăcerea de a
o invita pe doamna senator
Margot Cleary la o recepție
miercuri
Doamna președinte și
guvernul au plăcerea de
a o invita pe domnișoara
Roxanne Monke la o
recepție miercuri seară, 15
ora 19:00.
Doamna președinte și
guvernul au plăcerea de a
o invita pe Maica Eva la o
recepție miercuri seară, 15
iunie, ora 19:00.
președinte și
guvernul au plăcerea de a-l
invita pe domnul Tunde Edo
la o recepție miercuri seară, 15
iunie, ora 19:00.

Margot

Un an

— Cum comentați prezența dumneavoastră aici, doamnă senator Cleary?

— Doamna președinte Moskalev a fost izgonită în urma unei lovituri militare din țara pe care o conducea ca lider ales democratic, Tunde. Lucrurile acestea constituie motiv serios de preocupare pentru Statele Unite. Mai mult, permite-mi să-ți spun cât de mult mă bucur să aflu că prin intermediul tău generația tânără ia la cunoștință astfel de subiecte geopolitice importante.

— Generația tânără este cea care va trebui să trăiască în lumea pe care o construiți acum, doamnă senator.

— Ai dreptate, tocmai de aceea sunt foarte bucuroasă că fiica mea Jocelyn mă însoțește în această călătorie, ca membră a delegației Statelor Unite.

— Cum comentați recenta înfrângere înregistrată de Republica Bessapara în fața trupelor din Moldova de Nord?

— E o recepție, fiule, nu o ședință de strategie militară.

— Dumneavoastră știți cel mai bine, doamnă senator Cleary. Faceți parte din… câte? *Cinci* comisii strategice deja?

Apoi le enumeră pe degete:

— Apărare, Afaceri Externe, Securitate Națională, Buget și Contrainformații. Interesant că o persoană atât de puternică a fost trimisă la această *recepție.*

— Ți-ai făcut temele.

— Da, doamnă. Moldova de Nord e finanțată de dinastia saudită aflată în exil, nu-i așa? Este războiul cu Bessapara un test înaintea unei tentative de a prelua din nou puterea în Arabia Saudită?

— Guvernul din Arabia Saudită a fost ales democratic de poporul saudit. Guvernul american susține democrația peste tot în lume și instalarea pașnică a noilor regimuri.

— Ca reprezentantă a guvernului american, prezența dumneavoastră aici are legătură cu conducta de petrol?

— Nu există petrol nici în Moldova, nici în Bessapara, Tunde.

— Dar instalarea unui nou regim în Arabia Saudită ar putea afecta aprovizionarea cu petrol a Statelor Unite, nu-i așa?

— Aceasta e ultima noastră preocupare când miza este libertatea unui regim democratic.

De-abia se abține să nu râdă. Un rest de zâmbet îi traversează fața și dispare.

— Bun, am înțeles, spune Tunde. SUA pune democrația înaintea petrolului. În regulă. Și ce mesaj transmite prezența dumneavoastră la această recepție vizavi de terorismul național din SUA?

— Vreau să nu fiu înțeleasă greșit, spune Margot privind drept în camera video a lui Tunde, o privire deschisă, neșovăitoare. Guvernul SUA nu se teme de teroriștii naționali sau de cei care-i finanțează.

— Prin „cei care-i finanțează” vă referiți la regele Awadi-Atif al Arabiei Saudite?

— Nu mai am nimic altceva de declarat pe acest subiect.

— Poate doriți să comentați prezența dumneavoastră aici, doamnă senator? De ce tocmai dumneavoastră? Să fie datorită legăturii cu taberele de antrenamente pentru tinere NorthStar? De aceea ați fost aleasă dumneavoastră?

Margot pufnește ușor în râs și pare complet sinceră.

— Tunde, eu nu sunt decât plevușcă, serios. Am venit pentru că am fost invitată. Iar acum permite-mi să mă bucur de petrecere și te invit și pe tine să faci la fel.

Se întoarce cu spatele, face câțiva pași la dreapta. Așteaptă să audă sunetul făcut de camera video când o stinge.

— Nu încerca să mă încolțești, fiule, îi spune din colțul gurii. Eu sunt unul dintre prietenii tăi aici.

Tunde remarcă cuvântul „fiule”. Nu zice nimic. Strânge camera la piept. Se bucură că a lăsat-o să înregistreze audio, chiar dacă a oprit înregistrarea video.

— Aș fi putut să vă încolțesc mult mai tare, doamnă.

Margot îl privește cu ochii îngustați.

— Îmi place de tine, Tunde. Ai făcut treabă bună cu interviul cu UrbanDox. Amenințările cu arma nucleară au atras atenția Congresului și i-au mobilizat, au votat să ne dea banii de care avem nevoie să apărăm țara. Încă mai ții legătura cu ei?

— Din când în când.

— Dacă afli că au ceva pe țeavă, să vii să mă anunți, da? O să am grijă să merite. Sunt *mulți* bani de făcut acum, mulți bani. Ai putea fi un consultant de presă excelent pentru taberele noastre de antrenamente.

— Aha, zice Tunde. Vă voi anunța.

— Așa să faci.

Îi zâmbește afabil. Sau cel puțin asta e intenția. Are senzația că, odată ajuns pe buze, zâmbetul ei se transformă în unul mai degrabă pofticios. Problema cu reporterii ăștia e că sunt ai dracului de chipeși. A urmărit reportajele video făcute de Tunde; Maddy este o mare admiratoare a lui, iar tipul chiar reușește să influențeze categoria de electorat între 18 și 35 de ani.

E incredibil cum toată lumea îi laudă stilul decontractat și accesibil, dar nu se găsește nimeni care să spună că reportajele video ale lui Olatunde Edo au așa de mult succes pentru că este un bărbat cât se poate de arătos. În mai multe înregistrări, apare pe jumătate dezbrăcat, transmite de pe plajă îmbrăcat în slip. Și cum ar mai putea ea să-l ia în serios acum, că i-a văzut umerii lați, mijlocul subțire și rotunjimile apetisante ale mușchilor oblici, deltoizi, fesieri și pectorali… Căcat, ar cam fi timpul să și-o tragă cu cineva.

Mda. Cam așa ceva. Sunt câțiva tipi în delegație; o să-l invite pe unul la un pahar după recepție, pentru că nu poate permite să i se întâmple chestia asta de fiecare dată când are de-a face cu un reporter atrăgător. Apucă un păhărel cu șnaps de pe o tavă; îl dă pe gât. O asistentă din celălalt capăt al sălii îi caută privirea și-i arată ceasul. Începe cursa.

— Trebuie să recunoști că se pricep la castele, îi șoptește lui Frances, asistenta ei, în timp ce urcă scările de marmură.

Clădirea pare să fi fost transportată piatră cu piatră de la Disneyland. Mobilă aurită. Șapte turnuri ascuțite, fiecare diferit ca formă și dimensiune, unele în spirală, altele netede, altele cu vârful aurit. Pe fundal se profilează pădurea de brazi și munții în depărtare. *Da, da, aveți și istorie, și cultură. Da, da, nu sunteți chiar niște amărășteni. Ne-am prins.*

Când Margot intră în sală, Tatiana Moskalev șade – fără glumă – pe un tron adevărat. O chestie uriașă aurită, cu capete de leu pe brațe și o pernuță de catifea roșie. Margot reușește să-și reprime un zâmbet. Președinta Bessaparei este îmbrăcată într-o haină enormă de blană albă, iar pe dedesubt poartă o rochie

aurie. Are câte un inel pe fiecare deget și câte două pe fiecare deget mare. Pare că s-a inspirat din filmele cu mafioți pentru ținuta de președintă. Ușa se închide în urma lui Margot. Rămân singure.

— Doamnă președinte Moskalev, spune Margot. Este o onoare să vă cunosc.

— Doamnă senator Cleary, onoarea este de partea mea.

Șarpele față-n față cu tigrul, se gândește Margot; *șacalul îl salută pe scorpion.*

— Vă rog, spune Tatiana, încercați un pahar de *eiswine*[6]. Nu găsiți unul mai bun în Europa. E din podgoriile de aici, din Bessapara.

Margot soarbe din pahar, întrebându-se care sunt șansele să fie otrăvit. *Nu mai mult de 3*%, își spune ea. N-ar da deloc bine pentru Bessapara dacă ar muri în timpul vizitei.

— Vinul este excelent, spune Margot. Nici nu mă așteptam la altceva.

Tatiana îi oferă un zâmbet abia schițat, distant.

— Cum vă simțiți în Bessapara? o întreabă. V-ați bucurat de tururi? De muzica, dansurile, brânza făcută aici?

Margot suportase cu stoicism o demonstrație și o prelegere despre producția artizanală de brânză de dimineață. Trei ore întregi! Despre brânză.

— Aveți o țară minunată, doamnă președinte – farmecul lumii vechi combinat cu concentrarea și hotărârea de a lua viitorul în piept!

— Da, spune Tatiana schițând același zâmbet distant. Suntem probabil cea mai vizionară țară din lume sau oricum asta credem noi.

— A, da. Aștept cu nerăbdare vizita de mâine la centrul de cercetare și tehnologie.

Tatiana dă din cap.

— Din punct de vedere cultural, explică ea, și social, suntem singura țară din lume care înțelege cu adevărat ce *înseamnă* această schimbare. Singura care o interpretează ca pe ceva pozitiv. O invitație la… la…

Dă din cap de câteva ori, ca și cum ar vrea să alunge ceața dinăuntru.

— O invitație la un nou mod de viață.

---

[6] Un vin dulce și tare, obținut din struguri lăsați să înghețe pe vrej. (n.t.).

Margot nu zice nimic, ci soarbe din nou din vin, având grijă să afișeze o expresie de plăcere.

— Îmi place America, spune Tatiana. Răposatului meu soț, Viktor, îi plăcea URSS-ul, dar mie îmi place America. Țara libertății. Țara tuturor posibilităților. Muzică de calitate. Mai de calitate decât cea rusească.

Începe să fredoneze versurile unei melodii pop pe care Maddy o ascultă la nesfârșit acasă: *When we drive, you so fast, in your car, all boom, boom.* Are o voce frumoasă. Margot își amintește că a citit despre Tatiana că pe vremuri a avut ambiții de vedetă de muzică pop.

— Vreți să țină un concert aici? Sunt în turneu. Putem să aranjăm.

— Cred că știți ce vreau. Cred că știți. Doamnă senator Cleary, sunteți o femeie inteligentă.

— Oi fi eu inteligentă, dar nu citesc gânduri, doamnă președinte Moskalev, spune Margot zâmbind.

— Tot ce vrem, spune Tatiana, este visul american aici, la noi în Bessapara. Suntem o națiune tânără, un prăpădit de stătuleț care are graniță cu un dușman teribil. Vrem să trăim liberi, să ne urmăm propriul mod de viață. Vrem să ni se dea această șansă. Nimic mai mult.

Margot încuviințează.

— Asta-și dorește toată lumea, doamnă președinte Moskalev. Democrație este ceea ce-și dorește America cel mai mult pentru tot restul lumii.

Tatiana își țuguie buzele puțin în sus.

— Atunci o să ne ajutați să învingem Nordul.

Margot își roade buza de sus o clipă. Ăsta-i momentul critic. Știa că va urma.

— Am… am discutat cu președintele. Aveți tot sprijinul nostru pentru independență, dat fiind că reflectă voința poporului, dar nu putem să intervenim în conflictul dintre Bessapara și Moldova de Nord.

— Noi două suntem mai subtile de-atât, doamnă senator Cleary.

— Vă putem oferi ajutor umanitar și forțe de menținere a păcii.

— Puteți vota împotriva sancțiunilor contra noastră în Consiliul de Securitate al ONU.

Margot se încruntă.

— Dar nu s-a făcut o asemenea propunere în Consiliul de Securitate al ONU.

Tatiana își pune paharul pe masa din fața ei, cu un gest foarte hotărât.

— Doamnă senator Cleary, țara mea a fost trădată de o parte din bărbații ei. Știm asta. Înfrângerea suferită recent în Bătălia de pe Nistru a fost cauzată de faptul că cei din Nord au știut dinainte poziția trupelor noastre. Bărbații din Bessapara au vândut informații dușmanilor noștri din Nord. Unii dintre ei au fost descoperiți. Alții au mărturisit. Trebuie să luăm măsuri.

— Este dreptul dumneavoastră, fără îndoială.

— Nu vă veți opune măsurilor pe care le vom lua. Ne veți susține indiferent care vor fi ele.

Margot chicotește scurt.

— Mă tem că nu vă pot promite ceva *atât* de general, doamnă președinte.

Tatiana se întoarce și se sprijină cu spatele de geam. Silueta ei se profilează pe fundalul castelului Disney cu toate luminile aprinse.

— Colaborați cu NorthStar, mă înșel? Armata privată. De fapt, sunteți acționară. Îmi place NorthStar. Faptul că antrenează fete să devină războinice. E foarte bine. Noi avem mare nevoie.

Măi să fie, la asta chiar nu se aștepta. Dar o face curioasă.

— Nu văd exact care e legătura, doamnă președinte, spune Margot, deși în mintea ei începe să încolțească o idee vicleană.

— NorthStar caută să obțină mandat ONU să trimită în Arabia Saudită trupe de femei antrenate în taberele NorthStar. Guvernul din Arabia Saudită e pe cale să cadă. Țara e instabilă.

Dacă ONU aprobă desfășurarea de trupe, cred că va fi ceva bun pentru întreaga lume. Alimentarea cu energie este asigurată, guvernul primește sprijin pentru a trece de perioada dificilă de tranziție.

— I-ați convinge mai ușor, continuă Tatiana, dacă un alt guvern a folosit deja cu succes trupe NorthStar.

Se oprește, își mai toarnă un pahar de *eiswine,* unul și pentru Margot. Amândouă știu în ce direcție merge discuția. Privirile li se întâlnesc. Margot zâmbește.

— Vreți să folosiți fete din taberele NorthStar aici.

— Vreau să fie armata mea privată, aici și la graniță.

Asta înseamnă o grămadă de bani. Și mai mulți dacă *câștigă* războiul cu Nordul și pun mâna pe averea saudiților. O armată privată NorthStar în Bessapara e exact ce și-au dorit. Consiliul de administrație va fi *încântat* să colaboreze cu Margot Cleary până la sfârșitul lumii dacă încheie înțelegerea asta.

— Și, în schimb, doriți…

— Avem de gând să ne modificăm puțin legile. Până trecem de perioada asta dificilă. Să ne asigurăm că nu vor mai fi trădători care să vândă secretele noastre Nordului. Vrem să ne susțineți în treaba asta.

— Nu avem nicio intenție să ne amestecăm în treburile unei țări suverane, spune Margot. Diferențele culturale trebuie respectate. Sunt sigură că președintele va merge pe mâna mea în chestiunea asta.

— Foarte bine, spune Tatiana și clipește în ralanti din ochii ei verzi. Atunci ne-am înțeles.

Face o pauză.

— N-avem nevoie să ne imaginăm ce-ar face Nordul dacă ar câștiga, doamnă senator Cleary. Am văzut deja cu ce se ocupă; n-am uitat cum era Arabia Saudită înainte. Amândouă suntem în tabăra binelui.

Ridică paharul. Margot și-l înclină ușor pe ai ei, până îl atinge pe al Tatianei, și scoate un clinchet discret.

E o zi mare pentru America. O zi mare pentru lumea întreagă.

•

Restul petrecerii e exact la fel de plictisitoare pe cât s-a așteptat Margot să fie. Dă mâna cu demnitari străini, conducători religioși și oameni pe care-i bănuiește că sunt infractori și traficanți de arme. Repetă la nesfârșit aceleași formule, despre compasiunea profundă față de victimele nedreptății și ale tiraniei și despre dorința SUA de a se ajunge la o rezolvare pașnică a situației din această regiune zguduită de violențe. După ce își face intrarea Tatiana Moskalev, se iscă ceva agitație dintr-un motiv sau altul, dar Margot ratează momentul. Rămâne până la ora 22:30 – ora desemnată oficial potrivită, adică nici prea devreme, nici prea târziu, pentru a pleca de la o recepție importantă. Pe drum spre mașina ambasadei, dă nas în nas cu reporterul Tunde.

— Mă scuzați, spune el…

Îi scapă ceva pe jos și-l recuperează imediat, prea repede ca ea să apuce să vadă ce e.

— Ăăă, chiar mă scuzați. Îmi pare rău. Mă… mă grăbesc tare.

Margot râde. A avut o seară bună. Deja își imaginează primele pe care le va încasa de la NorthStar dacă totul merge cum trebuie și cotizațiile Comisiilor de acțiune politică în următoarea campanie pentru alegeri.

— Ce atâta grabă? îl întreabă ea. Nu-i nevoie. Te duc eu cu mașina.

Îi face semn spre mașină: ușa e deschisă, interiorul crem de piele, îmbietor. Tunde își ascunde expresia de panică cu un zâmbet, dar nu e suficient de rapid.

— Altă dată, răspunde el.

Pierderea e a lui.

•

Mai târziu, la hotel, îi face cinste cu vreo două-trei pahare unuia dintre tipii de la Ambasada Americană în Ucraina. Bărbatul e curtenitor – de ce n-ar fi? Margot e în plină ascensiune politică. Când urcă împreună în lift spre apartamentul ei, Margot își lasă mâna să cadă pe posteriorul lui tânăr și obraznic.

Allie

Capela castelului a fost renovată. Candelabrul din aur și sticlă plutește în continuare, agățat de cabluri practic invizibile, în mijlocul încăperii. Adevărate minuni ale electricității. Vitraliile care îi înfățișează pe îngerii care o preaslăvesc pe Maica Noastră au rămas intacte, la fel și dipticul cu Sfânta Tereza și Sfântul Ieronim. Celelalte icoane – precum și picturile cu email de pe cupolă – au fost înlocuite și reimaginate conform Noii Scripturi. Se poate vedea Maica Atotputernică adresându-i-se matriarhei Rebecca sub forma unei porumbițe. Profetesa Deborah este înfățișată predicând învățăturile Sfinte în fața poporului necredincios. În ciuda protestelor ei, apare și Maica Eva, cu simbolul copacului în spate, în timp ce primește mesajul divin, cu mâna întinsă și fulgerul în căușul palmei. În mijlocul cupolei, este pictată mâna cu ochiul atotvăzător în centru. Acesta este simbolul lui Dumnezeu, care veghează asupra noastră și a cărei mână atotputernică este întinsă către cei puternici și cei slabi deopotrivă.

O femeie soldat o așteaptă în capelă: o tânără care a cerut o întrevedere între patru ochi cu ea. Americancă. Drăguță, cu ochii de un cenușiu deschis și pistrui pe obraji.

— Pe mine mă aștepți? o întreabă Maica Eva.

— Da, spune Jocelyn, fiica senatoarei Cleary, membră a celor mai importante cinci comisii ale Senatului american, inclusiv apărare și buget.

Maica Eva și-a făcut timp pentru această întrevedere între patru ochi.

— Mă bucur să te cunosc, fiica mea, îi spune.

Se apropie și se așază lângă ea.

— Cum te pot ajuta?

Atunci Jocelyn începe să plângă.

— Mama m-ar omorî dacă ar ști că sunt aici, spune ea. M-ar omorî. Vai, Maică, nu știu ce să mă fac.

— Ai venit în căutare de… îndrumare?

Allie fusese intrigată de solicitare. Prezența aici a fiicei senatoarei nu era o surpriză. Dorința ei de a o cunoaște pe Maica Eva în carne și oase, din nou, părea firească. Dar o

audiență între patru ochi? Allie se întrebase dacă nu cumva e o sceptică, dornică să aibă o discuție în contradictoriu despre existența lui Dumnezeu. Dar… se pare că nu asta era.

— Sunt atât de pierdută, spune Jocelyn printre lacrimi. Nu mai știu cine sunt. Vă urmăresc cuvântările și tot aștept un… Mă rog la Ea să-mi îndrume pașii, să-mi spună ce să fac…

— Spune-mi ce te frământă, zice Maica Eva.

Allie știe foarte bine cum e cu problemele așa de profunde că nu pot fi puse în cuvinte. Știe că se întâmplă în toate familiile, oricât ar fi de influente. Nu există loc în care să nu pătrundă genul de probleme pe care Allie le-a văzut la viața ei.

Întinde mâna, o atinge pe Jocelyn pe genunchi. Fata tresare puțin. Se retrage. Pentru Allie e de-ajuns acea scurtă atingere, ca să înțeleagă care este problema lui Jocelyn.

Cunoaște atingerea femeilor și zumzetul monoton, înfundat al energiei în jurubiță. În Jocelyn, ceea ce ar trebui să fie aprins și strălucitor este întunecat; ceea ce ar trebui să fie închis este deschis. Allie își reprimă un fior.

— Jurubița ta, spune Maica Eva. Ești în suferință.

Jocelyn nu poate să rostească lucrurile decât în șoaptă.

— E un secret. N-am voie să vorbesc despre asta. Iau medicamente pentru asta. Dar nici medicamentele nu-și mai fac efectul ca altă dată. E tot mai rău. Nu sunt… nu sunt ca celelalte fete. N-am știut la cine altcineva să mă duc. V-am văzut pe internet. Vă rog, spune Jocelyn. Vă rog, vindecați-mă, ajutați-mă să fiu normală. Rugați-vă pentru mine la Dumnezeu să mă elibereze de povara asta. Vă rog, vreau să fiu și eu normală.

— Tot ce pot să fac e să te iau de mână, îi spune Maica Eva, și să ne rugăm împreună.

E o situație dificilă. Fata nu a fost examinată înainte, iar Allie nu are informații suplimentare. Deficiențele jurubiței sunt foarte greu de corectat. Tatiana Moskalev și-a îndreptat atenția spre transplanturile de jurubiță tocmai din acest motiv; nu știm cum să reparăm o jurubiță defectă.

Jocelyn aprobă din cap și-și pune mâna în mâna lui Allie.

Maica Eva rostește rugăciunea obișnuită:

— Maica Noastră care ne ești în ceruri și în sufletele noastre. De la tine vin toată bunătatea, milostenia și îndurarea. Fie ca noi să învățăm să facem voia Ta așa cum se manifestă ea în toate zilele prin lucrările Tale.

În timp ce vorbește, Allie palpează porțiunile de întuneric și pe cele de lumină din jurubița lui Jocelyn. E ca și cum ar avea un blocaj: porțiuni încleiate pe unde ar trebui să curgă neîngrădită energia. E un baraj. Poate să încerce să curețe mizeria care-i astupă canalele *aici* și *aici.*

— Fie ca inimile noastre să se înfățișeze pure înaintea Ta, continuă ea, și dă-ne nouă tăria de a depăși încercările fără ranchiună și sentimente autodistructive.

Deși de obicei nu se roagă, acum o face. În momentul în care Maica Eva își lipește mâinile de spatele ei, Jocelyn se roagă: „Te rog, Maică, deschide-mi inima”. Și atunci simte ceva.

Allie îi dă un *ghiont.* Mai puternic decât de obicei, dar, dată fiind starea jurubiței, fata nu are cum să simtă exact ce face ea, probabil. Lui Jocelyn îi scapă un icnet de uimire. Încă trei ghionturi scurte, puternice. Și gata. Jurubița se aprinde complet. Toarce ca un motor. Gata.

— O, Doamne, o simt, exclamă Jocelyn.

Jurubița îi zumzăie uniform, neîntrerupt. Acum simte și ea ce spuneau alte fete că simt: senzația mângâietoare, plenară că fiecare celulă din jurubiță pompează ioni pe toată suprafața membranelor și că potențialul electrostatic crește. *Simte* că funcționează cum trebuie, pentru prima dată.

E prea șocată ca să plângă.

— O simt. Funcționează.

— Slavă Maicii Noastre, spune Maica Eva.

— Dar *cum* ați reușit?

Maica Eva scutură din cap.

— Nu voia mea, ci voia Ei s-a făcut.

Respiră și expiră la unison, unu, doi, trei.

— Și-acum ce să fac? Mâine…

Izbucnește în râs.

Mâine plec în misiune. Fac parte din forța de observație a Națiunilor Unite în Moldova de Sud.

N-ar trebui să vorbească despre asta, dar nu se poate abține; n-ar putea păstra un secret în momentul ăsta, în locul ăsta.

— Mama mă trimite pentru că dă bine, dar nu voi fi în pericol cu adevărat. Nu sunt șanse să se întâmple ceva rău, spune Jocelyn.

Vocea spune: *Poate* ar trebui *să i se întâmple ceva rău.*

Maica Eva zice:

— Acum nu mai ai de ce să te temi.

Jocelyn aprobă din cap încă o dată.

— Da, spune ea. Mulțumesc. Mulțumesc.

Maica Eva o sărută pe creștet și o binecuvântează în numele Maicii Sfinte, după care fata coboară la petrecere. Tatiana intră în sală urmată de doi bărbați musculoși, îmbrăcați în haine strâmte: tricouri negre atât de mulate încât li se văd sfârcurile și blugi strânși pe picior, cu umflăturile vizibile în zona prohabului. După ce se așază ea – pe un scaun cu spătar înalt, amplasat pe un soi de podium –, bărbații se plasează de-o parte și de alta ei, dar pe scaune ceva mai scunde. Însemnele puterii, roadele succesului. Se ridică pentru a o saluta pe Maica Eva și o sărută pe ambii obraji.

— Slavă Maicii Noastre, spune Tatiana.

— Preaslăvit fie numele Ei, rostește Maica Eva, fără vreo urmă din zâmbetul sardonic al lui Allie.

— Au mai descoperit doisprezece trădători; capturați în timpul unui raid în Nord, spune Tatiana printre dinți.

— Cu ajutorul lui Dumnezeu, îi vom descoperi pe toți, o asigură Maica Eva.

•

Șirul de oameni care trebuie salutați e nesfârșit. Ambasadori și oficiali locali, oameni de afaceri și conducători ai noilor mișcări sociale. Organizată la așa de scurt timp după înfrângerea din Bătălia Nistrului, recepția are ca scop să-i asigure Tatianei susținerea de care are nevoie în țară și în străinătate. Iar prezența Maicii Eva face parte din plan. Tatiana ține un discurs despre cruzimile inimaginabile săvârșite de regimul din Nord și despre libertatea pentru care luptă ea alături de poporul său. Ascultă poveștile femeilor care formează mici bande și aplică învățăturile de răzbunare ale Maicii Sfinte, împotriva celor care au scăpat nepedepsiți de justiția oamenilor.

Tatianei aproape îi dau lacrimile. Îi cere unuia dintre tinerii care o însoțesc să aducă ceva de băut pentru aceste eroine. Bărbatul încuviințează, se dă câțiva pași în spate, aproape se împiedică și cade, după care o ia în sus pe scări. Cât așteaptă, Tatiana spune una dintre glumele ei lungi și întortocheate. E vorba despre o femeie care își dorește să-i combine pe cei trei bărbați preferați în unul singur, moment în care apare zâna bună la ea…

Tânărul blond se oprește în fața ei cu sticla în mână.

— Pe aceasta o doreați, doamnă?

Tatiana se uită la el. Își lasă capul într-o parte. Tânărul înghite în sec.

— Îmi cer iertare, spune el.

— Ți-am dat eu permisiunea să vorbești? zice ea.

Tânărul lasă privirea în pământ.

— Ca orice bărbat, continuă Tatiana, nu știe când să tacă. Crede că suntem oricând dispuse să-i ascultăm, dau din gură tot timpul, întrerupându-și superiorii.

Tânărul pare gata să spună ceva, dar se răzgândește.

— Trebuie să i se dea o lecție de bune maniere, spune una dintre femeile din spatele lui Allie, una dintre cele implicate în grupurile care vânează bărbați scăpați nepedepsiți pentru crime din trecut.

Tatiana îi smulge bărbatului din mână sticla cu brandy. O ține în dreptul ochilor lui. Lichidul care se agită înăuntru este chihlimbariu închis și ușor vâscos, asemenea caramelului.

— Sticla asta valorează mai mult decât tine, spune ea. Un pahar din sticla asta valorează mai mult decât tine.

Ține sticla de gât. Agită lichidul dinăuntru, o dată, de două ori, de trei ori.

Îi dă drumul pe jos. Sticla se face țăndări. Lichidul începe să se îmbibe în parchet, o pată tot mai închisă la culoare. Mirosul e înțepător și dulceag.

— Linge de pe jos, îi spune ea.

Tânărul se uită la sticla spartă. Amestecate cu brandy, se văd cioburile. Privește de jur-împrejur la cei care urmăresc scena. Se pune în genunchi și începe să lingă podeaua, încet, încercând să evite cioburile.

Una dintre femeile mai în vârstă îi strigă:

— Bagă-ți botul ca lumea!

Allie privește în tăcere.

Vocea spune: *Ce căcat se-ntâmplă*?

Allie îi răspunde în gând: *Tipa e nebună. N-ar trebui să intervin*?

Vocea îi spune: *Orice ai spune îți va slăbi puterea pe care o ai aici.*

Allie întreabă: *Și-atunci*? *La ce-mi folosește puterea dacă n-o pot folosi aici*?

Vocea continuă: *Nu uita ce spune Tatiana. Nu e nevoie să ne întrebăm ce ar face dacă ar fi ei cei mai tari. Am văzut deja de ce sunt în stare. E mai rău de atât.*

Allie își drege vocea.

Tânărul are buza însângerată.

Tatiana izbucnește în râs:

— O, ce Dumnezeu. Du-te și-adu o mătură ca să strângi. Ești dezgustător.

Bărbatul se ridică în grabă. Șampania curge din nou în paharele de cristal. Muzica răsună din nou.

— Vă vine să credeți că a făcut-o? întreabă Tatiana după ce bărbatul pleacă să aducă mătura.

Roxy

Ce căcat de petrecere plictisitoare. Nu-i vorba că nu i-ar plăcea de Tatiana, îi place de ea. De un an încoace, de când a preluat afacerea de la Bernie, a lăsat-o să-și vadă liniștită de treabă ceea ce în ochii lui Roxy o face o persoană în regulă.

Totuși te-ai aștepta să dea petreceri mai reușite. Cineva îi spusese că Tatiana umblă prin castel cu un pui de leopard în lesă. De-aia e așa de dezamăgită Roxy. Pahare de cristal, fie, scaune aurite, fie, dar unde naiba e leopardul?

Președinta pare să nici nu-și dea bine seama cine e Roxy. Strânge mână după mână parcurgând șirul de oameni și, când ajunge la femeia cu genele foarte rimelate și ochii verzi-aurii, o salută și îi spune că e unul dintre oamenii de afaceri de nădejde, care duce țara pe culmile gloriei și libertății, fără ca pe fața ei să se citească cel mai mic semn că ar recunoaște-o. Roxy o bănuiește că e beată. Îi vine să-i zică: *Știi, eu sunt cea care scoate 500 de kilograme de droguri din țară în fiecare zi*. În fiecare zi. *Sunt cea din cauza căreia ai avut probleme cu ONU, deși știm cu toții că n-or să facă niciun căcat, că or să trimită niște forțe de observație și-atât. Acum* știi *cine sunt?*

Roxy mai dă niște șampanie pe gât. Se uită pe fereastră și vede munții tot mai învăluiți de întuneric. Nu o aude pe Maica Eva decât când e în coasta ei. Eva are darul ăsta – umblă ca o fantomă, mică și slabă și atât de tăcută, încât ar putea traversa camera și te-ar putea înjunghia înainte să te dezmeticești. Maica Eva i se adresează:

— Înfrângerea din Nord a făcut-o pe Tatiana… imprevizibilă.

— Zău? Nu doar pe ea a făcut-o imprevizibilă, ci și transporturile mele, te asigur. Furnizorii sunt cu nervii întinși la maximum. Cinci șoferi m-au lăsat baltă. Toți zic că războiul se mută în Sud.

— Îți mai amintești ce am făcut la mănăstire? Cu cascada?

Roxy zâmbește și râde scurt. O amintire pe cinste. Vremuri mai simple, mai fericite.

— Muncă de echipă, nu glumă, zice ea.

— Cred că putem s-o facem din nou, spune Maica Eva, la o scară mai mare.

— Cum adică?

— Influența mea. Puterea ta incontestabilă. Mereu am avut senzația că te așteaptă lucruri mărețe, Roxanne.

— M-am îmbătat eu, spune Roxy, sau vorbești în dodii mai rău decât de obicei?

— Nu putem să vorbim aici.

Maica Eva continuă în șoaptă.

— Dar cred că în curând Tatiana Moskalev își va fi atins limitele. Și nu-i va mai fi de folos Maicii Sfinte.

Ooooo. O.

— Glumești?

Maica Eva dă din cap încontinuu.

— E instabilă. În câteva luni, cred, țara asta va fi pregătită pentru un nou lider. Iar cei de-aici au încredere în mine. Dacă le-aș spune eu că tu ești femeia potrivită pentru treaba asta…

Roxy izbucnește în hohote de râs când o aude.

— Eu? Doar mă cunoști, Evie.

— S-au întâmplat și lucruri mai ciudate de-atât, spune Maica Eva. Deja conduci o mulțime de oameni. Treci mâine pe la mine. Vorbim atunci pe îndelete.

— Îți bați cuie în talpă, comentează Roxy.

•

După asta nu mai stă mult la petrecere – doar cât să se consemneze că s-a simțit bine și să mai strângă câteva mâini ale altor tovarăși cu reputație dubioasă ai Tatianei. Discuția cu Maica Eva a făcut-o să viseze. E un gând plăcut. Foarte plăcut. Îi place țara asta.

Se ține departe de reporterii care dau roată prin încăpere; recunoști unul oricând după figura hămesită. Deși e unul printre ei pe care îl știe de pe internet și pe care l-ar ronțăi cu mare plăcere. Dar nici asta nu contează, e plin de gagii oricum; pe alese. Mai ales dacă devine președintă. Rostește în barbă: *Doamna președinte Monke.*

Apoi râde de ea însăși. Și totuși. Ar putea să fie ceva.

Toate ca toate, dar nu are timp de astfel de gânduri în seara asta. Are de rezolvat niște treburi; treburi care n-au de-a face cu vreo petrecere, cu diplomația sau cu strângerile de mâini. Un soldat sau un trimis special ONU sau ce dracu’ or fi i-a propus o întâlnire într-un loc ferit, să pună împreună la punct un plan pentru a ocoli blocada din Nord și să poată să scoată produsul

din țară. Darrell s-a ocupat de tot. El conduce de luni de zile activitățile de-aici, își vede lungul nasului, își face relații, are grijă ca fabrica să funcționeze normal și pe timp de război. Uneori tipii sunt mai buni decât tipele – mai puțin amenințători, au mai mult tact. Totuși e nevoie de Roxy de data asta.

Drumurile sunt întortocheate, scufundate în întuneric. Farurile mașinii sunt singurele două cercuri de lumină în bezna totală; n-au nici iluminare publică, nici măcar vreun cătun cu ferestre luminate. Și abia dacă e trecut de 11 noaptea; parcă ar fi 4 dimineața. Locul se află la vreo oră și jumătate de oraș, dar Darrell i-a lăsat instrucțiuni exacte. Găsește bifurcația destul de ușor, cotește pe un drumeag neluminat și își parchează mașina în fața unui alt castel din ăsta cu turnuri ascuțite. Nu e nicio lumină. Niciun semn de viață.

Verifică mesajul pe care i l-a trimis Darrell. Ușa vopsită în verde va fi deschisă. Aprinde o scânteie în palmă ca să vadă pe unde merge și găsește ușa verde, cu vopseaua coșcovită, pe latura clădirii grajdurilor.

Îi miroase a formol. Și a antiseptic. Intră pe un alt coridor, dă de o ușă de metal cu o clanță rotundă. Se vede lumină prin tocul ușii. Bun, ăsta-i locul. O să le spună că data viitoare nu mai vine la mama dracului ca să bâjbâie pe întuneric; putea să se împiedice și să-și rupă gâtul. Răsucește de clanță și are brusc o senzație dubioasă, suficient cât s-o facă să se încrunte. Simte gustul de sânge în aer. Sânge și substanțe chimice și mai e o senzație... încearcă să-și dea seama... Senzația că a avut loc o luptă. Senzația că *tocmai* a avut loc o luptă.

Deschide ușa: camera e îmbrăcată în folie de plastic. Vede mese și instrumente medicale și se gândește că Darrell a fost păcălit și nu apucă decât să i se facă frică înainte ca cineva s-o prindă de brațe, iar altcineva să-i tragă un sac pe cap.

Dă drumul unui arc voltaic imens – știe că a rănit grav pe cineva, îl simte cum se prăbușește și aude urletul. E gata de runda a doua, se învârte prin cameră încercând să-și dea jos sacul de pe cap și în același timp trăsnește în stânga și-n dreapta. Strigă „Îl omor pe-ăla care m-atinge!” și tot trage de sacul de pe cap. Sânge și fier, le simte deodată în spatele craniului: cineva a lovit-o cum n-a mai fost lovită niciodată, iar ultimul ei gând e: „Un leopard pe post de animal de companie”. După care i se face negru în fața ochilor.

Chiar dacă este pe jumătate sedată, știe că o taie. E puternică, mereu a fost așa, mereu a fost o luptătoare și se luptă cu somnul ca și cum ar fi o pătură grea, plină de apă. Visează încontinuu că are pumnii strânși și că încearcă să-i desfacă și știe că, dacă reușește să-și miște mâinile în realitate, se va trezi și vărsarea de sânge va fi uriașă, durerea care se va abătea asupra lor, incredibil de intensă. Va face o gaură în cer și de acolo va arunca cu flăcări spre pământ. Îi fac ceva rău. Mai rău decât orice și-ar fi putut imagina. Trezește-te, tuta naibii. Trezește-te acum!

Răzbește. E legată de un pat. Vede ceva de metal deasupra ei, simte metal sub mâini și se gândește: *Ați belit-o.* O să facă patul să vibreze și n-o să mai aibă niciunul curaj să se apropie de ea.

Dar nu reușește. Încearcă, iar unealta pe care e obișnuită s-o folosească nu e la locul ei. O voce foarte îndepărtată spune „Funcționează”.

Dar nu funcționează, tocmai asta-i problema, îi e clar că nu funcționează.

Încearcă să transmită un mic semnal de-a lungul claviculei. Energia e acolo, pâlpâie, abia stă vie, dar există. Niciodată n-a simțit atâta recunoștință față de propriul trup.

Altă voce. O recunoaște, dar de unde, de unde, a cui e vocea? Oare chiar a ținut un leopard drept animal de companie, asta să fi făcut? Al dracului leopard care-i lopătează prin gânduri, dispari dracului, nu ești *adevărat.*

— Încearcă să se opună. Ai grijă, e puternică.

Cineva râde. Altcineva spune:

— La cât i-am dat?

— N-am bătut tot drumul până aici, spune vocea cunoscută, n-am organizat toată tărășenia ca s-o faci tu de oaie. E mai puternică decât toate celelalte femei pe care le-ai operat până acum. Stai cu ochii pe ea.

— Bine. Acum dă-te din drum.

Cineva se apropie din nou de ea. Vor să-i facă rău și ea n-o să-i lase. Îi spune jurubiței: *Colega, tu și cu mine suntem în aceeași tabără. Trebuie să te străduiești un pic mai mult. Dă-mi tot ce mai ai, știu că ești în stare. Haide. E viața noastră în joc.*

O mână o atinge pe mâna dreaptă.

— Băga-mi-aș! urlă cineva și se prăbușește chinuindu-se să respire.

A făcut-o. Acum o simte cum circulă prin ea, mai stabilă decât înainte. Nu e ca și cum ar fi golit-o de energie, ci ca și cum ar fi fost un blocaj undeva, iar acum șuvoiul curăță ultimele resturi. Vai, cum o să-i facă să plătească pentru asta.

— Bagă-i mai mult! Bagă-i mai mult!

— Dacă-i dăm mai mult, stricăm jurubița.

— UITĂ-TE și tu. Fă ce-ți zic sau o fac eu.

Își adună forțele ca să-i trăsnească ca lumea. O să le prăbușească tavanul în cap.

— *Uită-te* la ea de ce e-n stare.

A cui e vocea? Îi stă pe limbă, După ce scapă din strânsoare o să se întoarcă și o să vadă cine e. Undeva, în sufletul ei, știe deja pe cine și ce va vedea.

Se aude un sunet prelung, mecanic.

— Nivel roșu, spune cineva. E o avertizare automată. I-am dat prea mult.

— Mai dă-i.

Pe cât de brusc s-a încărcat cu energie, pe-atât de brusc s-a descărcat. Ca și cum cineva ar fi închis întreruptorul.

Îi vine să urle. Nici asta nu-i iese.

O clipă simte cum o înghite nămolul negru, iar când reușește să iasă din nou la suprafață, simte cum o taie cu atâta grijă și atenție că e aproape un compliment. E anesteziată și nu o doare, dar simte cum intră bisturiul de-a lungul claviculei. Și ajung la jurubiță. Prin toată anestezia, paralizia și semiconștiența ei, durerea îi declanșează o alarmă de incendiu în tot trupul. E o durere albă, pură, ca și cum i-ar face incizii precise în globii oculari, depărtând strat după strat. Țipă deja de un minut când își dă seama ce-i fac. I-au desprins mănunchiul de mușchi striați aflați de-a lungul claviculei și îl taie, fâșie cu fâșie, îl scot din ea.

Undeva foarte departe, cineva spune:

— E normal să țipe?

Altcineva răspunde:

— Vezi-ți de treabă acolo.

Cunoaște vocile. Nu vrea să le cunoască. Lucrurile pe care nu vrei să le știi sunt cele care-ți vin de hac până la urmă, Roxy.

Întreg corpul îi reverberează ca o coardă întinsă în momentul în care îi taie ultima fâșie care ținea jurubița în capătul din dreapta al claviculei. O doare, dar pustiul care urmează e și mai groaznic. E ca și cum ar fi murit, dar e încă prea vie ca să-și dea seama.

Pleoapele i se zbat în timp ce-i scot jurubița. E conștientă de ce vede, știe că nu își imaginează. O vede în fața ochilor: mănunchiul de mușchi care o punea în mișcare. Se zbate și tresaltă pentru că vrea să se întoarcă la loc înăuntru. Și ea tot acolo și-o dorește. Esența sinelui ei.

Aude o voce din stânga.

Leopardul spune:

— Haide să terminăm odată.

— Sigur nu vrei să te anesteziem?

— Am înțeles că e mai bine dacă-s treaz, vă pot spune dacă s-a prins.

— Așa e.

— Atunci haide odată.

Și deși își simte capul prins într-o menghină și imediat la baza gâtului simte cum parcă se freacă roțile dintr-un angrenaj, reușește să întoarcă capul, cât să vadă cu un ochi. O privire e de-ajuns. Bărbatul întins pe masa de operație de lângă ea, pentru a i se face implantul, este Darrell, iar lângă el, pe un scaun, șade tatăl ei, Bernie.

Uite-l și pe leopard, ciripește partea vorbăreață a creierului ei. *Nu ți-am zis eu că e un futut de leopard pe undeva*? *Asta pățești dacă încerci să ții un leopard ca animal de companie, tâmpita naibii ce ești. Îți sfâșie pieptul cu colții, e sânge peste tot, ai primit ce-ai meritat dacă te-ai pus cu leopardul. Ăștia nu-și schimbă părul, Roxy. Sau ăia sunt lupii*? *Ce mai contează.*

Guraguraguraguragura, îi ordonă creierului, *trebuie să mă gândesc.*

În momentul ăsta, nimeni n-o mai bagă în seamă. Se ocupă de el. Au cusut-o – poate doar ca să fie ordonați sau poate că un chirurg se simte obligat să coasă o rană pe care a făcut-o chiar el. Poate că tatăl ei le-a spus s-o facă. Ia uite-l. Bătrânul ei tată. Ar fi trebuit să știe că nu va fi de-ajuns că nu l-a omorât. Totul se cere răzbunat până la urmă. Rană pentru rană. Vânătaie pentru vânătaie. Umilință pentru umilință.

Încearcă să nu plângă, dar știe că nu reușește: îi curg ochii. Vrea să-i facă una cu pământul. Începe să-și simtă din nou brațele, picioarele, degetele de la mâini și de la picioare, simte furnicături și pustiul dureros. Nu mai are decât șansa asta, pentru că de-acum Darrell nu mai are niciun motiv să n-o omoare, probabil chiar crede că a murit, aia speră. Șarpe nenorocit, căcăreaza dracului, jigodia de Darrell.

Bernie întreabă:

— Cum arată?

Unul dintre doctori răspunde:

— Arată bine. Țesuturile sunt perfect compatibile.

Se aude sunetul plângăreț al mașinii de perforat în timp ce dă mici găuri în clavicula lui Darrell. Se aude tare. Se pierde și își revine, limba ceasului de pe perete se mișcă mai repede decât ar trebui, își simte tot corpul din nou, mama mă-sii, au lăsat-o îmbrăcată, asta-i bizar, dar e bine, îi e de folos. La următoarea gaură perforată, își eliberează mâna dreaptă din legătura moale.

Privește în jur cu un ochi pe jumătate deschis. Se mișcă încet. Își scoate și mâna stângă, nimeni nu se prinde în continuare, toți sunt concentrați pe corpul fratelui ei. Acum piciorul stâng. Piciorul drept.

Întinde mâna spre tava de lângă ea, apucă vreo două bisturie și niște fașă medicală.

Pe masa de operație alăturată se produce o criză. Se aude o mașinărie care bipăie înnebunită. Jurubița are o tresărire reflexă în timp ce i-o cos lui Darrell – *bravo, fetiță, așa te vreau,* se gândește Roxy. Unul dintre chirurgi se prăbușește, altul înjură în rusește și începe să-i facă masaj cardiac. Cu ambii ochi deschiși, Roxy estimează distanța dintre masa pe care e întinsă și ușă. Chirurgii strigă și cer medicamente. Nimeni nu se uită la Roxy; nu le pasă. Ar putea foarte bine să crape și nimănui nu i-ar păsa. E o posibilitate; se simte pe moarte. Dar n-o să moară aici. Își face vânt de pe masă cu putere, aterizează pe vine, dar nimeni n-o observă în continuare. Dă cu spatele spre ușă sprijinindu-se în mâini, încercând să rămână cât mai jos, fără să-i scape din ochi.

La ușă își găsește încălțămintea, se încalță și suspină ușurată. Se împinge în ușă, cu tendoanele încordate la maximum, cu corpul vibrând de adrenalină. Când iese în curte, nu-și mai vede mașina. Dar o ia la fugă spre pădure șchiopătând.

Tunde

Un bărbat cu gura plină de cioburi.

În spatele gurii, înfiptă în gât, se vede o așchie subțire, transparentă, lucioasă de la salivă și mucus, pe care prietenul lui încearcă să i-o scoată cu degetele tremurând. Își folosește lanterna telefonului ca să vadă exact ce face, își împinge degetele mai adânc, în timp ce bărbatul icnește gata să vomite și se străduiește să stea nemișcat. Abia după trei încercări reușește s-o apuce și s-o extragă ținând-o între arătător și degetul mare. Prietenul o așază pe un șervet alb, curat. În jurul lor, ceilalți chelneri, bucătari și ajutoare își văd de treabă. Tunde fotografiază opt cioburi aliniate pe șervet.

A făcut fotografii și în timpul scenei grotești de la recepție, ținându-și camera în dreptul coapsei cu un gest firesc, ca și cum i-ar fi atârnat din mână. Chelnerul nu are decât 17 ani; nu e prima dată când a văzut sau a auzit de așa ceva, dar e prima dată când i s-a întâmplat lui. Nu, nu are unde să se ducă în altă parte. Are rude în Ucraina care poate că l-ar primi dacă ar fugi, dar cei care încearcă să treacă granița sfârșesc împușcați; sunt vremuri tulburi. Se șterge la gură de sânge în timp ce vorbește.

Băiatul spune încet:

— Vina mea, nu trebuia vorbit când președinta vorbit.

Plânge puțin din cauza șocului, a rușinii, a fricii și a umilinței, a durerii. Tunde recunoaște toate aceste sentimente; le-a simțit și el de prima dată când l-a atins Enuma.

Printre însemnările lui se regăsește următorul fragment: „La început nu am vorbit despre suferința noastră, pentru că ar fi fost un gest nebărbătesc. Acum nu vorbim despre ea pentru că ne e teamă, rușine, suntem singuri și lipsiți de speranță, fiecare dintre noi se simte singur. E greu de spus când cea de-a doua i-a luat locul celei dintâi”.

Chelnerul, pe care-l cheamă Peter, scrie câteva cuvinte pe o bucată de hârtie. I-o întinde lui Tunde și îi cuprinde cu mâna pumnul strâns. Îl privește atât de lung în ochi, încât Tunde crede că se pregătește să-l sărute. Tunde bănuiește că l-ar și lăsa, pentru că fiecare dintre oamenii ăștia merită un pic de alinare.

— Nu pleca, îi spune chelnerul.

— Pot să rămân cât vrei. Până se termină petrecerea dacă vrei.

— Nu. Nu ne părăsi. O să încerce să-i facă pe ziariști să plece din țară. Te rog.

— Ce-ai auzit? îl întreabă Tunde.

Dar Peter doar repetă la nesfârșit:

— Te rog. Nu ne părăsi. Te rog.

— N-o s-o fac, îl asigură Tunde. N-o s-o fac.

Iese în fața bucătăriei, la o țigară. Îi tremură degetele în timp ce-și aprinde țigara. Dat fiind că o cunoscuse pe Tatiana Moskalev înainte și ea se purtase frumos cu el, crezuse că a înțeles ce se petrecea aici. Se bucurase că o va revedea. Acum se bucură că n-a apucat să vorbească cu ea. Scoate din buzunar hârtia de la Peter și o citește. Cu litere nesigure scrie: „AU DE GÂND SĂ NE OMOARE”.

Trage câteva cadre cu oameni care pleacă de la recepție pe ușa din spate. Câțiva traficanți de arme. Un expert în arme chimice. E balul călăreților apocalipsei. Uite-o și pe Roxanne Monke urcându-se în mașină, capul unei familii mafiote londoneze. Ea îl vede fotografiindu-i mașina și mimează din buze: „Hai marș”.

•

La întoarcerea în camera de hotel, pe la 3 dimineața, trimite știrea la CNN. Fotografiile cu bărbatul care linge podeaua. Cioburile pe șervet. Lacrimile de pe obrajii lui Peter.

Deși ar mai fi dormit, se trezește puțin după ora 9, cu ochii parcă plini de nisip și transpirat pe spate și la tâmple. Își verifică e-mailul să vadă dacă redactorul de noapte a comentat ceva în legătură cu știrea lui. Le-a promis celor de la CNN orice material legat de recepție, dar, dacă vor să intre prea mult în el, are de gând să-l trimită altor agenții. Găsește un mesaj scurt, de două rânduri.

„Scuze, Tunde, dar de data asta vom zice pas. Jurnalismul e de calitate, pozele, excelente, dar nu e o știre pe care s-o putem vinde acum”.

Foarte bine. Tunde mai trimite trei e-mailuri, apoi face un duș și comandă o cană mare cu cafea tare. Se uită pe site-urile de știri internaționale, nimic despre Bessapara, nu i-a luat-o nimeni înainte, când primește răspunsurile la e-mailuri. Le citește. Încă

trei refuzuri. Toate pe același ton evaziv, *nu credem că e o știre care merită publicată.*

Pe de altă parte, nu e ca și cum ar fi avut vreodată nevoie de o piață. O să posteze totul pe YouTube și gata.

Se conectează la rețeaua wireless a hotelului și... nu găsește site-ul YouTube. Doar un anunț scris cu litere minuscule că site-ul respectiv nu e disponibil în regiunea lui. Încearcă să folosească o rețea privată virtuală. Nici așa nu merge. Încearcă să intre de pe telefon. La fel.

Și-l amintește pe Peter spunând: „Încearcă să-i gonească pe jurnaliști din țară”.

Dacă le trimite prin e-mail, le vor intercepta.

Le copiază pe un DVD. Toate fotografiile, înregistrările video, articolul pe care l-a scris. Le bagă într-un plic antișoc și ezită o clipă înainte să scrie adresa. Până la urmă, scrie numele și adresa Ninei. Bagă înăuntru un bilet pe care scrie: „Ai grijă de asta până vin eu să-l recuperez”. A mai lăsat chestii la ea și altă dată: însemnări pentru cartea lui, jurnale din călătorii. Sunt mai în siguranță la ea decât dacă le-ar purta cu el sau le-ar lăsa în vreun apartament gol, de cine știe unde. Îl va ruga pe ambasadorul american să pună plicul la un loc cu corespondența diplomatică.

Dacă într-adevăr Tatiana Moskalev va face ceea ce pare că are de gând să facă, nu vrea ca ea să afle că el vrea să documenteze totul. Nu va avea la dispoziție decât o singură încercare. Alți jurnaliști au fost expulzați din alte țări pentru mai puțin de-atât, iar el nu-și face iluzii că flirtul lor de demult va schimba în vreun fel lucrurile.

•

În aceeași după-amiază, cei de la hotel îi cer să le predea pașaportul. Exclusiv din motive de securitate dată fiind situația dificilă.

Cei mai mulți jurnaliști neafiliați părăsesc Bessapara. Mai rămân pe frontul din Nord câțiva corespondenți de război îmbrăcați cu veste antiglonț, dar, până când nu încep luptele efective, nu prea au ce să transmită de-acolo, iar demonstrațiile de forță și amenințările durează deja de cinci săptămâni.

•

Rămâne și Tunde. Deși primește oferte financiare foarte atrăgătoare ca să meargă în Chile să facă un interviu cu noua

Papă femeie și să afle ce are de spus despre Maica Eva. Deși alte facțiuni teroriste ale mișcării de eliberare a bărbaților îi scriu că nu-și vor face public manifestul decât dacă îi înregistrează el. Rămâne și face interviuri cu zeci de oameni din mai multe orașe din regiune. Învață câteva rudimente de limba română. Când colegii și prietenii îl întreabă cu ce naiba se ocupă, le răspunde că lucrează la o carte despre proaspăt creatul stat național, iar ei dau din umeri și zic: „Da, de ce nu?" Participă la slujbe religioase în noile biserici și urmărește cum vechile biserici sunt convertite sau distruse. Șade într-un cerc de oameni, într-o pivniță luminată doar de lumânări, în timp ce un preot ține slujba așa cum era odată: cu fiul în centrul ei, nu cu mama. După slujbă, preotul îl strânge îndelung pe Tunde în brațe și-i șoptește: „Să nu ne uiți".

Tunde aude de mai multe ori că poliția nu mai investighează crime în care victimele sunt bărbați; că dacă un bărbat e găsit mort se presupune automat că una dintre bandele care răzbună crimele din trecut l-a pedepsit cum se cuvine. „Chiar și băieții", îi spune un tată, într-o sală de așteptare supra-încălzită dintr-un sat din vest, „până și un băiat de 15 ani – cum să fie el vinovat de ceva din perioada de dinainte?"

Tunde nu postează nimic pe internet despre aceste interviuri. Știe ce i s-ar întâmpla dacă ar face așa ceva: o ciocănitură în ușă la 4 dimineața, luat pe sus și urcat în primul avion care pleacă din țară. Scrie ca și cum ar fi un turist în această țară nouă. Postează fotografii în fiecare zi. Deja încep să apară comentariile furioase: *de ce nu mai faci niciun videoclip nou, Tunde, unde sunt reportajele amuzante*? Nu contează, important e că, dacă ar dispărea, cititorii lui ar observa.

Se află de șase săptămâni în țară când proaspăt numitul ministru al Apărării ține o conferință de presă. Nu participă mulți jurnaliști. În încăpere abia se poate respira, tapetul de pe pereți e deprimant, cu dungi verticale bej-maronii.

„În lumina celor mai recente atacuri teroriste din lume și dat fiind că țara noastră a fost victima trădărilor înfăptuite de bărbați, anunțăm adoptarea unui pachet de legi", spune aceasta. „Poporul nostru a suferit destul din cauza unui grup care încearcă să ne distrugă. Nu trebuie să ne întrebăm ce ar face dacă ar câștiga; am văzut deja de ce sunt în stare. Trebuie să ne apărăm de toți cei care ne-ar putea trăda. Așa se face că

astăzi instituim o lege care stipulează că pe pașaportul și pe celelalte acte oficiale ale fiecărui bărbat din țară trebuie să apară o ștampilă cu numele tutorelui său femeie. Toate deplasările bărbatului se vor face numai cu permisiunea tutorelui femeie. Știm foarte bine de ce sunt în stare bărbații și nu putem să le permitem să se organizeze în bande. Toți bărbații care nu au soră, mamă, soție, fiică sau altă rudă care să-i înregistreze trebuie să se prezinte la secția de poliție unde le va fi repartizat un loc de muncă și unde vor fi încătușați alături de alți bărbați, ca măsură de precauție și de protecție publică. Toți bărbații care încalcă aceste prevederi legale vor fi condamnați la moarte. Același lucru se aplică și jurnaliștilor și altor angajați de altă naționalitate".

Bărbații din cameră schimbă priviri; sunt vreo duzină de jurnaliști străini care se află în regiune de pe vremea când era un avanpost sordid al traficului de persoane. Femeile încearcă să pară îngrozite, dar să păstreze în același timp o atitudine camaraderească, liniștitoare. „Nu vă faceți griji", par ele să spună. „N-are cum să țină mult, dar, până se termină, noi vă vom ajuta". Mai mulți bărbați își încrucișează mâinile pe piept într-un gest defensiv.

„Bărbații nu pot să scoată bani sau alte bunuri din țară".

Ministrul Justiției dă pagina. Urmează o listă lungă de declarații tipărite cu litere mici și înghesuite.

„Bărbații nu mai au dreptul să conducă autovehicule".

„Bărbații nu mai au dreptul să fie proprietarii unei afaceri. Jurnaliștii și fotografii străini trebuie să fie angajații unei femei".

„Bărbații nu mai au dreptul să se adune în grupuri mai mari de trei, nici măcar în spațiul propriei locuințe, fără ca o femeie să fie prezentă".

„Bărbații nu mai au drept de vot – pentru că anii de violență și lipsă de respect au dovedit că nu sunt buni conducători sau guvernanți".

„În cazul în care o femeie vede un bărbat care încalcă aceste prevederi legale în public, aceasta nu are doar dreptul, ci chiar obligația să-l disciplineze pe loc. Orice femeie care nu-și îndeplinește această obligație va fi considerată dușman al statului, complice la infracțiune și acuzată de subminarea bunei funcționări a statului".

Urmează alte câteva pagini de mici completări la această hotărâre, definiții a ceea ce constituie „a fi însoțit de o femeie” și excepții în caz de urgențe medicale, pentru că, în definitiv, guvernul nu e format din monștri fără conștiință. Liniștea se instalează treptat în camera în care are loc conferința de presă, pe măsură ce ministrul Justiției citește punctele de pe listă.

Când termină de citit lista, își pune hârtiile jos, calmă. Are umerii foarte relaxați, fața impasibilă.

— Asta a fost tot, spune ea. Nu luăm întrebări.

•

La bar, Hooper de la *Washington Post* spune:

— Nu-mi pasă. Mă car.

A mai zis-o de câteva ori deja. Își mai toarnă niște whisky, dă drumul de sus celor trei cuburi de gheață, agită vârtos lichidul din pahar și-și reia argumentul:

— De ce dracu’ am sta într-un loc în care nu ne putem face meseria, când există zeci de alte locuri în care putem? Urmează să izbucnească ceva conflict în Iran, sunt destul de sigur. Mă duc acolo.

— Și după ce izbucnește un conflict în Iran, rostește tărăgănat Semple de la BBC, ce crezi că li se va întâmpla bărbaților?

Hooper dă din cap dezaprobator.

— Nu și-n Iran. Nu ceva de genul ăsta. N-or să-și schimbe ei credințele peste noapte, să cedeze toată puterea femeilor.

— Dar îți amintești, continuă Semple, le-au și schimbat peste noapte după căderea șahului și după instalarea la putere a ayatollahului? Îți amintești cât de repede se schimbă?

Urmează un moment de tăcere.

— Și ce propui? spune Hopper. Să lăsăm totul baltă? Să ne întoarcem acasă și să fim redactori la reviste de grădinărit? Te și văd îmbrăcat în vesta antiglonț kaki patrulând straturile de flori perene.

Semple dă din umeri.

— Eu rămân. Sunt cetățean britanic, sub protecția Majestății Sale. Voi respecta legile în măsura în care sunt rezonabile și voi continua să fac reportaje.

— Și ce fel de reportaje te aștepți să faci? Despre cum stai într-o cameră de hotel și aștepți să vină o femeie care să te escorteze?

Semple își scoate buza de jos în afară.

— N-are cum să fie mai rău de-atât.

La masa de-alături, Tunde îi ascultă. Și el are un pahar mare cu whisky în față, dar nu bea din el. Bărbații încep să se îmbete și să vorbească foarte tare. Femeile tac, îi urmăresc pe bărbați. Atitudinea bărbaților are o doză de disperare și vulnerabilitate – se gândește că femeile îi privesc cu compătimire.

Una dintre ele spune suficient de tare cât s-o audă și Tunde:

— Vă ducem unde vreți voi să mergeți. Uite ce e, noi nu credem în prostiile astea de legi noi. Ne spuneți unde vreți să mergeți și gata. Nimic nu se va schimba.

Hooper îl prinde pe Semple de mânecă și-i zice:

— Trebuie să te cari. Iei primul avion care pleacă de-aici și îi dai dracului.

Una dintre femei i se adresează:

— Are dreptate. Ce rost are să-ți pierzi viața într-o văgăună ca asta?

Tunde se apropie încet de recepție. Așteaptă un cuplu norvegian să-și achite factura – cineva le încarcă bagajele într-un taxi deja. Ca majoritatea cetățenilor din țările bogate, o șterg din oraș cât mai au timp. Într-un final, după ce primesc lămuriri în legătură cu fiecare produs de pe bonul fiscal de la minibar și despre valoarea taxelor locale, pleacă.

La recepție, nu e decât un angajat. Părul a început să-i încărunțească pe smocuri – un smoc alb ici, altul acolo, restul părului fiind negru, des și cu bucle mici și strânse. Să aibă pe la vreo 60 de ani, un angajat de încredere al hotelului, cu vechime.

Tunde îi zâmbește. Un zâmbet relaxat care spune „suntem toți în aceeași oală”.

— Ciudate vremuri, spune Tunde.

Bărbatul confirmă dând din cap.

— Da, domnule.

— V-ați făcut planuri?

Bărbatul strânge din umeri.

— Aveți rude care să vă înregistreze?

— Fiica mea are o fermă la trei ore mai la vest de aici. Mă voi duce la ea.

— Or să vă permită să călătoriți?

Bărbatul ridică privirea spre Tunde. Partea albă a ochilor e îngălbenită și vârstată cu vinișoare roșii, care converg spre pupilă. Îl privește așa mult timp, poate cinci sau șase secunde.

— Dacă va vrea Dumnezeu.

Tunde își bagă o mână în buzunar, cu un gest firesc, încet.

— Și eu mă gândesc să călătoresc, spune el.

Se oprește. Așteaptă.

Bărbatul nu-i pune nicio întrebare. E de bun augur.

— Sigur, ar fi un lucru sau două care mi-ar trebui în vederea călătoriei și pe care... nu le mai posed. Lucruri fără de care nu aș vrea să plec. Oriunde m-aș duce.

Bărbatul păstrează tăcerea în continuare, dar dă încet din cap.

Tunde își împreunează mâinile cu un gest firesc, după care vâră câteva bancnote sub sugativa de pe biroul recepționerului, lăsând să se vadă doar colțurile. Dispuse sub formă de evantai, zece bancnote a câte 50 de dolari. Valută americană, cea mai valoroasă.

Respirația regulată, liniștită a bărbatului se întrerupe doar o secundă. Tunde adaugă pe un ton jovial:

— Libertate e tot ce ne dorim cu toții.

Face o pauză.

— Acum mă duc la culcare. Puteți cere să mi se aducă un scotch, vă rog? Camera 614. Cât de repede se poate.

Bărbatul îi spune:

— Vi-l aduc chiar eu, domnule. Nu durează mult.

Ajuns în cameră, Tunde dă drumul la televizor. Kristen spune: *Prognoza economică pentru cel de-al patrulea trimestru nu e prea îmbucurătoare.* Matt râde seducător și adaugă: *Sincer, habar nu am ce înseamnă chestia asta, în schimb am habar ce înseamnă concursul de prins merele cu dinții într-un lighean cu apă.*

Prinde o știre scurtă la postul C-Span despre „măsurile militare drastice” luate în această „regiune tulburată”, urmată de una mult mai pe larg despre un atac al teroriștilor naționali în Idaho. UrbanDox și gașca lui de cretini au reușit să modifice istoria. Dacă vorbești acum de drepturile bărbaților, vorbești despre ei și despre teoriile lor conspiraționiste, despre violență și nevoia de a stabili limite și constrângeri. Nimeni nu vrea să știe ce se întâmplă aici. Adevărul a fost mereu o marfă prea complexă pentru ca piața să poată să-l ambaleze frumos și să-l vândă. *Și-acum știrile meteo pe scurt.*

Tunde își face rucsacul. Două schimburi, caietele cu însemnări, laptopul și telefonul, sticla cu apă, un aparat de fotografiat analog și 40 de role de film, pentru că știe că vor urma zile când nu va avea o priză la îndemână sau baterii și atunci un astfel de aparat îi va fi de folos. Se oprește, după care mai îndeasă câteva perechi de șosete. Simte cum îl cuprinde brusc febra anticipației, dublată însă de groază, revoltă și nebunie. Își spune că e o tâmpenie să se simtă entuziasmat; e o treabă serioasă. Când ciocăne la ușă, tresaltă de spaimă.

După ce deschide ușa, timp de-o clipă crede că bătrânul l-a înțeles greșit. Pe o tavă vede un pahar mic cu whisky, așezat pe un suport dreptunghiular pentru pahare și nimic altceva. Doar când se uită mai bine își dă seama că suportul este de fapt pașaportul lui.

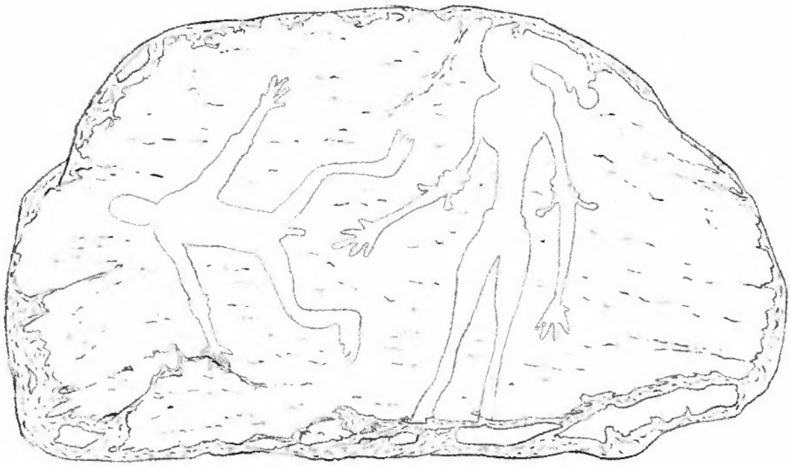
— Mulțumesc. Exact ce-mi trebuia.

Bărbatul dă din cap a încuviințare. Tunde îi plătește băutura, își bagă pașaportul într-un buzunar lateral al pantalonilor și trage fermoarul.

•

Așteaptă să se facă ora 4:30 înainte să plece. E liniște pe culoar, lumina e difuză. Nu se dă alarma când deschide ușa și iese în aerul rece. Nimeni nu încearcă să-l oprească. Ce se întâmplase cu o zi înainte pare un vis.

Tunde o ia la pas pe străzile goale. E încă noapte, câinii latră în depărtare, după care o ia ușor la fugă și din nou revine la un mers ceva mai grăbit, cu pași mari. Când bagă mâna în buzunar, dă de cheia camerei de hotel. Se gândește s-o arunce sau s-o bage într-o cutie poștală, dar, după ce pipăie o clipă cu degetele plăcuța de alamă, o bagă la loc în buzunar. Cât timp o are la el, își poate imagina că încă se poate întoarce în camera 614, pe care o va găsi așa cum a lăsat-o. Cu patul nefăcut, cu ziarele de dimineață șifonate pe birou, cu pantofii eleganți așezați unul lângă altul sub pat, cu pantalonii și șosetele purtate aruncate într-un colț, lângă valiza deschisă, pe jumătate goală.

Desen pe piatră descoperit în nordul Franței, cu o vechime de aproximativ 4 000 de ani. Înfățișează procedura numită „strunire" – sau mutilare genitală masculină –, prin care terminațiile nervoase principale din penis sunt arse înainte ca băiatul să ajungă la pubertate. În urma procedurii – care continuă să se practice și azi în câteva țări europene –, bărbatul nu mai poate să aibă erecție decât dacă este stimulat de o femeie cu ajutorul jurubiței. Numeroși bărbați supuși procedurii de „strunire" simt durere la ejaculare.

Allie

Nu au rămas mai mult de șapte luni

Roxie Monke a dispărut. Allie a zărit-o la recepție, angajații au zis că au văzut-o plecând, pe camera de supraveghere apare urcându-se în mașină și pornind spre ieșirea din oraș și atât. A luat-o spre nord, e tot ce știu. Au trecut opt săptămâni. Nicio veste.

Allie a vorbit cu Darrell pe videochat; pare devastat.

— Simt că-mi pierd mințile, îi spune el. Au scotocit toate satele căutând-o. Dacă au prins-o pe ea, acum or să vină după mine. Nu oprim căutările. Și dacă ar fi să găsim doar un cadavru. Trebuie să aflăm ce a pățit.

Trebuie să afle. Pe Allie o bântuie gânduri groaznice, nebunești. Pe Tatiana a lovit-o paranoia și e convinsă că Roxy a trădat-o și interpretează fiecare nouă mișcare de pe frontul de luptă cu Moldova de Nord ca pe un semn al trădării lui Roxy; poate chiar le-a vândut secretul „sclipiciului”. Tatiana devine imprevizibilă. Uneori pare să aibă încredere în Maica Eva mai mult decât în oricine; a trecut inclusiv o lege prin care Maica Eva devine conducătorul *de facto* al țării în cazul în care ea, Tatiana, se află în imposibilitatea de a mai conduce. Dar are atacuri violente de furie, îi trăsnește și îi rănește pe angajați, îi acuză pe toți cei din jur că o sapă. Le-a dat instrucțiuni contradictorii și bizare generalilor și ofițerilor din armata sa. Au avut loc lupte. Mai multe bande de femei puse pe răzbunare au dat foc unor sate în care se ascundeau femei trădătoare de gen și bărbați vinovați în ochii lor. O parte dintre sate au răspuns tot cu violență. Războiul civil se răspândește încet în țară, fără să fie vreo clipă declarat între doi inamici bine definiți, dar se împrăștie ca pojarul: întâi într-un loc, apoi în două, ulterior în trei. Războiul tuturor împotriva tuturor.

Lui Allie îi e dor de Roxy. Abia acum a realizat că Roxy și-a făcut loc în inima ei. O înspăimântă. Nu s-a gândit vreodată că ar avea o prietenă. Nu e ceva ce și-a dorit neapărat și nici nu i-a dus lipsa vreodată, până când a pierdut-o. Își face griji. Visează

că trimite întâi un corb, apoi un porumbel alb care să-i aducă vești bune, dar vântul nu-i aduce niciun fel de vești.

Ar trimite echipe de căutare să cerceteze pădurea metru cu metru, dacă ar ști unde, pe o rază de o sută de kilometri.

Se roagă la Maica Sfântă: *Te rog, fă-o să se întoarcă sănătoasă acasă. Te rog.*

Vocea îi răspunde: *Nu pot să-ți promit nimic.*

Allie își spune în gând: *Roxy avea mulți dușmani. Oamenii ca ea au mulți dușmani.*

Vocea îi zice: *Tu crezi că n-ai mulți dușmani*?

Allie o interpelează: *Cu ce mă ajută să știu asta*?

Vocea îi spune: *Eu sunt aici ca să te ajut oricând. Dar te-am prevenit că nu va fi ușor.*

Allie îi răspunde: *Tot tu mi-ai spus că singura cale e să fiu stăpână pe situație.*

Vocea îi spune: *În cazul ăsta, știi ce ai de făcut.*

Allie se gândește: *Încetează imediat. Gata. E un om ca oricare altul. Totul va dispărea și tu vei supraviețui. Elimină partea asta din tine.*

Închide pentru totdeauna locul ăsta din inima ta, umple-l cu apă clocotită și distruge-l. Nu ai nevoie de ea. Vei trăi.

Îi e frică. Nu se simte în siguranță.

Știe ce are de făcut.

Singurul mod de a fi în siguranță este să fie stăpână pe situație.

•

Într-o noapte târziu, trecut de 3 dimineața, Tatiana o cheamă la ea. Nu reușește să doarmă. O chinuiesc coșmaruri despre răzbunare, despre spioni în palat, despre cineva care vrea s-o înjunghie. În astfel de momente o cheamă pe Maica Eva, îndrumătoarea ei spirituală, iar Maica Eva vine și se așază la capul patului ei și îi spune vorbe liniștitoare până adoarme la loc.

Dormitorul este decorat cu brocart roșu închis și piei de tigru. Tatiana doarme singură, indiferent de persoana care i-a încălzit așternutul în seara respectivă.

Îi spune:

— Vor să-mi ia totul.

Allie o ia de mână și o sondează de-a lungul terminațiilor nervoase zdruncinate, până ajunge la creierul neliniștit și cuprins de febră.

— Dumnezeu e alături de tine și vei depăși orice obstacole, îi spune.

În timp ce rostește cuvintele, pune o cantitate mică și precisă de *presiune* în partea *asta,* apoi în *cealaltă* a minții Tatianei. Nu are cum să simtă. Nu umblă decât la câțiva neuroni. Aici reduce puțin intensitatea, dincolo o crește infinitezimal.

— Da, spune Tatiana. Sunt sigură că așa e.

Bravo, îi șoptește vocea.

— Bravo, spune Allie, iar Tatiana dă din cap ca un copil supus.

Până la urmă, se gândește Allie, mai mulți oameni vor învăța cum să facă treaba asta. Poate că și acum, în cine știe ce colț de lume, o tânără învață cum să-și liniștească și să-și controleze tatăl sau fratele. Până la urmă, oamenii vor înțelege că puterea de a răni e doar începutul. Drogul cu care îți faci intrarea, ar spune Roxy.

— Ascultă, spune Allie, cred că ai vrea să semnezi acum documentele astea, nu?

Tatiana aprobă din cap adormită.

— Te-ai gândit bine la asta? Ești convinsă că Biserica trebuie să aibă propriile tribunale și să-și aplice propriile legi în regiunile de la graniță?

Tatiana ia stiloul de pe noptieră și le semnează tremurat. Ochii i se închid în timp ce scrie. Se lasă să cadă înapoi pe pernă.

Vocea o întreabă: *Cât mai ai de gând să prelungești chestia asta*?

Allie îi răspunde în minte: *Dacă mă mișc prea repede, americanii devin suspicioși. Voiam ca Roxy să fie președinte. Va fi mai greu să-i conving pe oameni când o fac în numele meu.*

Vocea insistă: *Tatiana devine tot mai greu de controlat pe zi ce trece. Știi asta.*

Allie spune: *Din cauza lucrurilor pe care i le facem noi. E un dezechilibru în capul ei, ceva chimic. Dar n-o să dureze la nesfârșit. Preiau eu conducerea țării. Și după aceea o să fiu în siguranță.*

Darrell

Fir-ar al dracului de ONU care le-a dat peste cap transportul.

Darrell se uită la camionul care i s-a întors. Au aruncat sacii în pădure, ceea ce înseamnă „sclipici” în valoare de trei milioane de lire, care zace în bătaia vântului și a ploii, motiv suficient de nervi. Dar nu asta e cel mai grav. Au fost urmăriți de la graniță, au tăiat-o prin pădure ca să scape de soldații care-i urmăreau. Iar asta înseamnă că se poate stabili o traiectorie, nu? Când fugi de la graniță în direcția asta, se restrânge perimetrul în care te-ai putea afla, nu? „Să-mi bag!” spune Darrell și dă un șut în unul dintre cauciucurile camionului. Cicatricea i se întărește, jurubița zumzăie cu putere. Îl doare. Mai strigă o dată „Să-mi bag!”, mai tare decât și-a dorit.

Sunt în depozit. Câteva femei aruncă priviri înspre el. Vreo două pornesc spre camionetă, ca să vadă ce s-a întâmplat.

Unul dintre șoferi, adjuncta, își mută greutatea de pe un picior pe altul și spune:

— Înainte, când aveam de făcut un transport, Roxy mereu…

— Mă doare-n cur de ce făcea Roxy, spune Darrell, pripindu-se puțin.

Între femei are loc un schimb de priviri. Darrell bate în retragere.

— Adică, nu cred că vrea să facem exact ca înainte, da?

Femeile schimbă iar priviri.

Darrell se străduiește să vorbească mai încet, pe un ton calm, autoritar. De câte ori e în preajma femeilor ăstora, fără Roxy care să le țină în frâu, se simte neliniștit. După ce vor ști că are și el jurubiță va fi mai bine, dar acum nu e momentul pentru alte surprize, iar tatăl lui i-a zis că trebuie să țină secretul până se vindecă; oricum, până se întoarce la Londra.

— Uite ce e, spune el. Vreo săptămână stăm pe tușă. Nu mai facem transporturi, nu mai trecem granița, așteptăm să treacă agitația.

Femeile aprobă din cap.

Darrell se gândește: *De unde dracu’ știu eu că n-ați trișat*? *N-am de unde să știu. Ziceți că ați aruncat-o în pădure, dar dacă*

de fapt ați păstrat marfa pentru voi? *Morții mă-sii.* Nu le e suficient de frică de el, asta-i buba.

Una dintre fete, una așa, mai înceată la minte, Irina, se încruntă și își țuguie buzele. Îl întreabă;

— Tu ai tutore?

O, nu iar căcatul ăsta.

— Da, Irina, îi răspunde, soră-mea, Roxanne, e tutorele meu. O mai ții minte? E șefa ta, șefa fabricii?

— Dar… Roxane nu e aici.

— E doar plecată în concediu, zice Darrell. Se întoarce, dar până atunci m-a lăsat pe mine să am grijă ca totul să meargă cum trebuie aici.

Irina se încruntă și mai tare și face pliuri adânci pe fruntea imensă.

— Am auzit la știri, continuă ea. Dacă tutorele a murit sau a dispărut, trebuie pus un tutore nou.

— *N-a murit,* Irina, nici măcar n-a dispărut, e doar… plecată momentan. E plecată să… rezolve niște lucruri importante, da? Se întoarce și, până atunci, mi-a zis să am eu grijă de ce e aici.

Irina își mișcă capul dintr-o parte în alta încercând să proceseze informațiile noi. Darrell îi aude ligamentele și oasele gâtului trosnind.

— Dar de unde știi ce să faci cât e plecată Roxanne? se interesează ea.

— Îmi trimite mesaje, acum e clar, Irina? Îmi trimite mici e-mailuri și SMS-uri în care îmi spune ce să fac. N-am făcut niciodată nimic fără aprobarea soră-mii, iar când faci ce-ți spun eu, faci de fapt ce zice ea, ai înțeles?

Irina clipește.

— Da, spune ea. N-am știut. Mesaje. E bine.

— Bun, altceva?

Irina îl fixează. *Haide, fato, scoate tot din tine, ce-ți mai umblă prin capul ăla imens*?

— Tata, spune ea.

— Ce-i cu taică-meu?

— A lăsat un mesaj pentru tine. Vrea să vorbiți.

Vocea lui Bernie se aude ezitantă de la capătul firului de la Londra. De câte ori aude dezamăgirea în vocea tatălui său, Darrell simte cum i se lichefiază măruntaiele, așa a fost dintotdeauna.

— N-ai găsit-o?

— Nici urmă, tată.

Darrell vorbește încet. Pereții biroului său din fabrică sunt subțiri.

— S-o fi târât în vreo vizuină și trage să moară acolo, tată. Ai auzit ce-a zis doctorul. Când le scoți jurubița, mai mult de jumătate mor din cauza șocului. Plus sângele pe care l-a pierdut, plus că era în mijlocul pustietății. Au trecut două luni, tată. *A murit.*

— Nu trebuie s-o spui pe tonul ăsta mulțumit. A fost totuși fata mea.

Ce naiba crezuse Bernie că se va întâmpla? Că Roxy urma să se întoarcă și să se ocupe de partea de pariuri sportive după ce i-au făcut? Nu pot decât să spere că a crăpat pe undeva.

— Îmi pare rău, tată.

— Așa e cel mai bine, asta e. Așa se cuvine să meargă lucrurile, de-aia am făcut-o. Nu ca să-i facem ei rău.

— Nu, tată.

— Cum te obișnuiești cu ea, fiule? Cum te simți?

Îl trezește noaptea din oră-n oră, se zvârcolește și tresaltă. Medicamentele pe care i le-au dat și „sclipiciul” îl ajută să-i crească propriile terminații nervoase care să controleze jurubița. Dar deocamdată e ca și cum ar avea o viperă în piept.

— E-n regulă, tată. Doctorul zice că fac bine. Funcționează.

— Când o s-o poți folosi?

— Mai e puțin, tată, o săptămână-două.

— Bun. Ăsta-i doar începutul, băiete.

— Știu, tată, zice Darrell zâmbind. Voi fi o armă letală. O să merg cu tine la întâlniri, nimeni n-o să se aștepte să pot face ceva și apoi… zbang!

— Și dacă funcționează la tine, operația asta zic, gândește-te că o s-o putem vinde peste tot. Chinezilor, rușilor, peste tot unde există pușcăriași. Transplantul de jurubiță… toată lumea o să facă treaba asta.

— O să dăm lovitura, tata.

— Chiar o s-o dăm.

Jocelyn

Margot a trimis-o la psihoterapeut din cauza șocului și traumei suferite în timpul atacului terorist. Jocelyn nu i-a spus terapeutei că n-a vrut să-l omoare pe bărbat. Nu i-a spus că bărbatul nu scosese arma. Dat fiind că terapeuta își desfășoară activitatea într-un cabinet plătit de NorthStar, nu are încredere. Discuțiile se poartă în termeni generali.

Însă i-a spus terapeutei despre Ryan.

— Am vrut să mă placă pentru că sunt puternică și mă pot controla.

— Poate că lui i-a plăcut de tine din alte motive, i-a sugerat terapeuta.

— Nu vreau să mă placă din alte motive, i-a replicat Jocelyn. Asta mă face să mă simt respingătoare. De ce să mă placă din alte motive decât sunt plăcute fetele în general? Insinuați că aș fi slabă?

Nu i-a spus terapeutei că a reluat legătura cu Ryan. El i-a trimis un e-mail – de la o adresă nouă, de pe un telefon cu cartelă – după toată tărășenia din tabăra NorthStar. I-a spus că nu vrea să mai audă de el, că nu stă de vorbă cu teroriștii. El a zis: „Poftim? Ce vrei să zici?” I-a luat luni de zile ca să o convingă că nu el postase pe forumurile alea. Jocelyn încă nu e sigură pe cine să creadă, dar știe că mama ei și-a făcut în ultima vreme așa un obicei din a spune minciuni, încât nici nu-și mai dă seama că o face. Jos a simțit cum se strânge ceva ghem în ea când și-a dat seama că mama ei s-ar putea s-o fi mințit intenționat.

— N-a suportat că eu te iubesc așa cum ești, îi spune Ryan.

— Vreau să mă iubești în ciuda problemei mele, nu din cauza ei.

— Te iubesc oricum. Fiecare bucățică din tine.

— Îți place de mine pentru că sunt slabă. Detest faptul că mă consideri slabă.

— Nu ești slabă. Nu ești. Nu în ochii celor care te cunosc, celor care țin la tine. Și dacă ai fi slabă, care ar fi problema? Oamenii au voie să fie slabi.

Dar, în realitate, tocmai asta e problema.

Peste tot au apărut reclame pe panouri mari cu tinere sigure pe ele care își etalează arcurile voltaice lungi și curbate în fața unor băieți drăguți, care zâmbesc încântați. Ar trebui să te facă să-ți dorești să cumperi suc sau adidași sau gumă de mestecat. Și sunt eficiente, oamenii cumpără produsele. Și, undeva în subsidiar, tacit, le vând fetelor încă ceva: mesajul că, dacă ești puternică, poți obține ceea ce-ți dorești.

Problema este că acum sentimentul ăsta planează peste tot. Dacă vrei ceva diferit, trebuie să-i asculți pe niște oameni deloc comozi. Nu tot ce au ei de spus pare corect. Unii dintre ei par nebuni.

Tipul care fusese prezentator la emisiunea de dimineață, Tom Hobson, are acum site-ul lui. Și-a unit forțele cu UrbanDox, BabeTruth și alți câțiva. Jocelyn îi citește pe telefon postările când nu e nimeni prin preajmă. Pe site-ul lui Tom Hobson citește despre ce se întâmplă în Bessapara și nu-i vine să creadă. Tortură și experimente, bande de femei care cutreieră Nordul până la graniță și omoară și violează bărbați fără să le oprească nimeni. În Sud, situația e liniștită chiar și după ce au apărut turbulențele de la graniță. Jocelyn a cunoscut mai mulți localnici – majoritatea sunt oameni cumsecade. A stat de vorbă cu bărbați care sunt de acord că noua legislație e necesară pe moment, cât sunt în război. Iar mai multe femei au invitat-o la ceai la ele acasă.

Dar sunt și lucruri care i se par foarte credibile. Tom scrie despre experimentele care se fac în Bessapara, unde se află și ea acum, pe băieți ca Ryan. Îi disecă pentru a afla cum funcționează. Le dau cantități mari din noul drog numit „sclipici”. Se spune că drogul ar fi produs și expediat din Bessapara, nu departe de locul în care se află ea. Pe site-ul lui Tom sunt hărți Google pe care e marcat amplasamentul fabricii. Tom susține că adevăratul motiv pentru care armata americană este mobilizată în sudul Bessaparei e ca să protejeze producția de „sclipici”. Să țină lucrurile sub control pentru ca Margot Cleary să-și poată trimite transporturile de „sclipici” prin intermediul rețelelor de crimă organizată către NorthStar care apoi l-ar vinde înapoi armatei americane la preț de speculă.

De mai bine de un an primește de la armată un plic cu un praf alb-movuliu pe care să-l ia o dată la trei zile ca să-și trateze „afecțiunea de care suferă”. Pe unul dintre site-urile pe care i le-

a arătat Ryan scria că praful respectiv agravează și mai tare deficiențele jurubiței. Accentuează oscilațiile de putere. Și organismul devine dependent de el.

Dar acum nu mai are probleme. S-ar putea spune că a fost un fel de miracol. A fost un miracol în toată regula, ce mai. Doar a fost acolo. Se roagă în fiecare noapte pe întuneric, în pat, cu ochii închiși, murmurând: „Mulțumesc, mulțumesc, mulțumesc”. Fusese vindecată. Acum e bine. Își spune: *Dacă am fost salvată, există sigur un motiv.*

Jos își verifică pliculețele dosite sub saltea. Apoi se uită la pozele cu droguri, de pe site-ul lui Tom Hobson.

Îi scrie un mesaj lui Ryan de pe un telefon de care nu știe nimeni, cu cartelă, pe care îl schimbă o dată la trei săptămâni.

„Chiar crezi că mama ta are o înțelegere cu un cartel de traficanți de droguri?” o întreabă Ryan.

„Nu cred asta; dacă i s-ar oferi ocazia, n-ar face-o”, îi răspunde Jos.

•

E ziua liberă a lui Jocelyn. Se gândește să ia unul din jeepuri, pe semnătură – vrea să se plimbe puțin în aerul de țară, să se vadă cu niște prietene, se poate? E fiica unei senatoare despre care se zvonește că va candida pentru fotoliul de președinte în următoarele alegeri și care, pe deasupra, e și unul dintre acționarii importanți ai NorthStar. Sigur că se poate.

A scos la imprimantă hărțile de pe site-ul lui Tom Hobson și se orientează după ele. Dacă are dreptate, una dintre fabricile de droguri din Bessapara se află la doar 65 de kilometri. Și mai e și incidentul de acum câteva săptămâni: o parte dintre fetele de la bază au urmărit prin pădure o camionetă fără vreun fel de semne distinctive. Șoferul a tras în ele. Până la urmă l-au pierdut, dar au raportat incidentul drept posibile activități teroriste nord-moldovene. Dar Jos știe în ce direcție a luat-o camioneta.

Se simte foarte ușoară când se urcă în jeep. Are permisie jumătate de zi. Soarele strălucește. O să meargă cu mașina până în locul în care crede că ar trebui să fie și o să arunce o privire. Se simte optimistă. Jurubița îi toarce cu putere, neîntrerupt, așa cum se întâmplă în ultima vreme, iar asta îi dă un sentiment bun. Se simte normală. E o aventură. În cel mai rău caz, va fi doar o plimbare plăcută. Dar poate reușește să

facă și ea câteva fotografii pe care să le posteze pe internet. Însă, în cel mai bun caz, ar putea să găsească dovezi care s-o incrimineze pe mama ei. Ceva pe care să i-l poată trimite într-un e-mail cu mesajul: *Dacă nu mă lași dracului în pace să-mi văd de viața mea, astea ajung direct la* Washington Post. Dacă ar reuși să facă niște poze, ar fi chiar o zi excelentă.

Tunde

La început nu i-a fost greu. Își făcuse suficienți prieteni care să-i ofere adăpost în capitală, după aceea în orașele din jurul capitalei, în drumul lui spre munte. Bessapara și Moldova de Nord îi erau familiare; călătorise prin regiune când documentase știrea despre Awadi-Atif – parcă trecuse o viață de-atunci. În mod ciudat, se simte în siguranță aici.

Mai mult, un regim nu poate, în general, să schimbe total foaia într-o noapte. Birocrația se târăște. Oamenii nu se grăbesc. Nu pot să se debaraseze de bătrân înainte să le explice femeilor procesul tehnologic la fabrica de hârtie sau modul în care se preiau comenzile de saci de făină. În toată țara, bărbații continuă să se ocupe de fabricile lor, în timp ce femeile șușotesc între ele despre noile legi și se întreabă când vor începe să fie aplicate. În primele săptămâni de călătorie, Tunde a fotografiat efectele noilor interdicții – încăierări pe stradă, bărbați cu privirile goale, deveniți prizonieri în propria casă. Plănuia să călătorească vreo câteva săptămâni și să înregistreze ce vede. Urma să fie capitolul final al cărții care aștepta să fie scrisă, stocată pe mai multe stickuri USB și sub formă de caiete de însemnări, toate puse la adăpost în apartamentul Ninei din New York.

A auzit zvonuri despre incidente de o violență extremă în munți. Nimeni nu era dispus să spună exact ce a auzit, nu în detaliu. Toți vorbeau despre oamenii înapoiați de la țară, care locuiau acolo, și despre practicile lor ascunse, pe care niciunul dintre cele zece regimuri și dictatori nu reușiseră să le stârpească.

Peter, chelnerul de la recepția Tatianei Moskalev, îi povestise:

— Când a apărut prima dată energia, bărbații de acolo, căpeteniile, au început să le orbească pe fete. Le-au orbit pe toate. Așa am auzit. Le-au scos ochii cu fierul înroșit. Ca să rămână ei șefi, înțelegi?

— Și acum?

Peter a dat din cap.

— Acum nu ne ducem acolo.

Așa că, în lipsa unui plan mai bun, Tunde a hotărât să-și continue drumul spre munte.

În cea de-a opta săptămână, situația s-a înrăutățit. A ajuns într-un oraș aflat pe malul unui lac mare, cu apa verde-albăstruie. A cutreierat înfometat străzile într-o duminică dimineață, până a dat de o brutărie cu ușa deschisă, din care ieșeau aburi și un miros ademenitor de pâine.

I-a oferit câteva monede vânzătorului și a arătat cu degetul spre niște chifle albe și pufoase, calde încă. Bărbatul a făcut gestul bine-cunoscut, „mâinile desfăcute ca o carte", cerându-i să-i arate un act de identitate; i se întâmpla din ce în ce mai des. Tunde i-a arătat pașaportul și acreditările de presă.

Bărbatul a răsfoit pașaportul căutând – Tunde știa bine – ștampila oficială cu numele tutorelui femeie care ar fi trebuit să-și pună semnătura pe biletul de voie care îi permitea lui Tunde să iasă la cumpărături în ziua respectivă. A inspectat cu atenție pagină cu pagină. După cercetarea minuțioasă, vânzătorul a făcut din nou semnul pentru „acte", de data asta cu o expresie de ușoară panică. Tunde a zâmbit, a dat din umeri și și-a lăsat capul într-o parte.

„Haide, frate", i-a spus, deși bărbatul nu dăduse vreun semn că ar vorbi engleză. „Sunt doar niște chifle. Astea-s toate actele pe care le am".

Până acum se dovedise suficient. De obicei, în punctul ăsta persoana îi adresa un zâmbet jurnalistului străin fără minte sau îi ținea o mică lecție într-o engleză stricată, despre cum ar trebui să aibă actele în regulă data viitoare, iar Tunde se scuza, îi oferea zâmbetul lui fermecător, cu gura până la urechi, și ieșea din magazin cu mâncarea sau alte lucruri trebuincioase.

De data asta, bărbatul din spatele tejghelei a refuzat, dând nefericit din cap și arătând cu degetul spre un afiș de pe perete, scris în rusă. Tunde l-a tradus cu ajutorul dicționarului. În mare spunea: „Cinci mii de dolari amendă pentru oricine ajută un bărbat fără acte".

Tunde a dat din umeri și a zâmbit, apoi și-a desfăcut palmele ca să-i arate că nu are nimic. În continuare și-a dus palma la frunte, deasupra ochilor, și s-a prefăcut că cercetează cu privirea în jur, apoi a arătat cu degetul undeva în depărtare.

„Cine să ne vadă? N-o să spun nimănui".

Bărbatul a dat din nou din cap și s-a apucat cu mâinile de marginea tejghelei, privindu-și dosul palmelor. Deasupra încheieturilor mâinilor, pielea îi era brăzdată de cicatrici lungi, ca un mănunchi de frunze care pornesc din același punct. Strat peste strat de cicatrici vechi și proaspete. De forma ferigilor, răsucite. Iar în locul în care gâtul îi ieșea din gulerul cămășii se aflau aceleași semne. Dădea din cap, neclintit, așteptând cu privirea pironită în pământ. Tunde și-a luat pașaportul de pe tejghea și a ieșit. În timp ce se îndepărta, mai multe femei l-au petrecut cu privirea din pragul ușilor.

Oamenii dispuși să-i vândă mâncare sau combustibil pentru primus au devenit tot mai rari. Iar el a început să-i cunoască pe cei care ar fi putut să fie prietenoși. Bărbați în vârstă, care stau în fața casei și joacă cărți – de obicei, ei îi dădeau câte ceva, poate chiar îi ofereau un pat în care să doarmă. Tinerii tindeau să fie prea speriați. Iar cu femeile n-avea rost nici măcar să încerce; i se părea periculos până și să le privească în ochi.

Când depășea pe drum un grup de femei – care râdeau, glumeau și trimiteau arcuri voltaice spre cer Tunde își spunea în gând: *Nu sunt aici, sunt nimeni, nu mă băgați în seamă, sunt invizibil, nu aveți de ce să vă uitați la mine.*

Întâi îi strigau câte ceva în română, apoi în engleză. El își ținea privirea ațintită pe pietrele din drum. Îi aruncau câteva obscenități, înjurături rasiste, dar îl lăsau să treacă.

A scris în jurnal: „Astăzi, pentru prima dată, mi s-a făcut frică pe drum”. Apoi și-a trecut degetele peste cerneala care se usca. Adevărul e mai ușor de suportat pe hârtie decât în realitate.

Pe la jumătatea celei de-a zecea săptămâni, a avut parte de-o dimineață frumoasă; soarele s-a arătat printre nori, libelulele țâșneau dintr-o parte în alta și planau fremătând din aripi deasupra pajiștii. Tunde și-a făcut din nou calculul în minte: avea în rucsac suficiente batoane proteice cât să-i ajungă încă vreo două săptămâni, suficient film în aparatul foto de rezervă, telefonul și încărcătorul, la loc sigur. Într-o săptămână urma să ajungă în munți, să înregistreze ce găsea acolo încă o săptămână, poate, iar apoi avea să-și ia tălpășița cu materialul adunat. Era atât de prins în reveria lui călduță că, la început, venind pe după deal, nu și-a dat seama de ce era stâlpul în mijlocul drumului.

Era un bărbat cu părul lung și negru atârnându-i peste față. Fusese legat de stâlp cu niște cabluri de plastic, de încheieturile mâinilor și de glezne. Îi legaseră mâinile la spate, avea umerii trași în spate și mâinile împreunate. Gleznele erau bine înfășurate și ele, cu același cablu petrecut pe după stâlp de zece ori. Fusese o treabă de mântuială, făcută de cineva care nu se pricepe la frânghii și noduri. Îl legaseră fedeleș și îl lăsaseră acolo. Trupul îi era brăzdat de semnele durerii, livide, întunecate, albastre, roșii și negre. De gât îi atârna o pancartă pe care scria un singur cuvânt în rusește: *curvă.* Era mort deja de vreo două-trei zile.

Tunde a fotografiat trupul cu mare atenție. Există frumusețe în cruzime și există ceva odios într-o fotografie atent compusă, iar el voia să surprindă ambele lucruri. Fără să se grăbească, fără să se uite în jur sau să se asigure că nu e observat de la distanță, și-a văzut de treabă. Mai târziu nu i-a venit să creadă cât de prost fusese. În seara aceea și-a dat seama pentru prima dată că era urmărit.

Se îngâna ziua cu noaptea deja, dar, deși se îndepărtase mai bine de zece kilometri de cadavru, capul care atârna fără viață și limba înnegrită nu-i dădeau pace. Mergea prin praful de pe marginea drumului, printre pâlcuri dese de copaci. Luna se ridica pe cer, ca o unghie galbenă, acoperită de o spuză de nori, luminând slab printre copaci. De câteva ori și-a spus: *Aș putea să mă opresc aici peste noapte*; *haide, scoate-ți sacul de dormit.* Dar picioarele îl purtau de unele singure, încă un kilometru și încă un kilometru, cât mai departe de perdeaua de păr drapată peste chipul intrat în putrefacție. Păsările de noapte se strigau între ele. S-a uitat în direcția pădurii întunecate și, printre copaci, undeva în dreapta, a văzut un fulger de lumină.

A fost scurt, dar inconfundabil; n-aveai cum să te înșeli în privința acelui filament subțire de lumină albă. Era o femeie care dăduse drumul unui arc voltaic între palme. Tunde a tras brusc aer în piept.

Ar fi putut să fie orice. Cineva care a aprins un foc, iubiți care se hârjonesc, orice. Picioarele iuțesc singure pasul. Apoi o vede din nou, de data asta în fața lui. O scânteie lungă, menținută cu intenție, care luminează slab o față încadrată de un păr lung și o gură conturată într-un zâmbet răutăcios. Îl privește. În ciuda luminii slabe și a distanței, Tunde tot își dă seama de asta.

Nu te teme. Singurul mod de a scăpa din situația asta e să nu te temi.

Dar partea animalică din el se temea. Există o parte din noi care nu se dezice de străvechiul adevăr care ne spune că suntem fie vânători, fie prăzi. Dă-ți seama de ce ești. Acționează corespunzător. Viața ta depinde de asta.

Femeia a mai produs o serie de scântei în întunericul negru-albăstrui. Era mai aproape decât estimase el. Apoi a scos un sunet: un râs răgușit, de rău augur. Tunde s-a gândit: *O, Doamne, e nebună.* Asta l-a zdruncinat cel mai tare. Că ar fi putut să fie urmărit fără vreun motiv, că ar fi putut să moară acolo fără niciun motiv.

S-a auzit o creangă trosnind lângă piciorul lui. Nu și-a dat seama dacă a fost ea sau el. A rupt-o la fugă suspinând, înghițind aerul cu gura deschisă, cu atenția ascuțită, ca a unui animal. Când a îndrăznit să se uite în urmă, a văzut că și ea alerga; dădea foc copacilor cu palmele, o flacără ștergând o clipă scoarța prăfuită și scorojind câteva frunze uscate. A început să alerge și mai repede. Singurul gând care-i ocupa mintea era: *Undeva voi fi în siguranță. Trebuie doar să nu mă opresc.*

Iar când a ajuns în vârful potecii șerpuite care urca dealul, a dat cu ochii de locul sigur: la niciun kilometru se vedeau geamurile luminate ale unui sat.

A luat-o la fugă spre acel loc. Acolo, în lumina portocalie a becurilor de pe stâlpi, va scăpa de frica din oase.

De multă vreme se întreba cum avea să se termine toată povestea. Încă din cea de-a treia noapte, când prietenii i-au spus că trebuia să plece pentru că poliția umbla din casă în casă căutând bărbați care nu aveau actele necesare și un tutore aprobat oficial. În noaptea aceea și-a spus: *Pot să pun punct oricând.* Avea telefonul. Nu trebuia decât să-l pună la încărcat și să trimită un e-mail. Către redactorul-șef de la CNN cu care lucra și o copie către Nina, poate. Le spunea unde e, ei veneau să-l recupereze, iar el devenea un erou, reporterul sub acoperire care fusese salvat la timp.

Acum se gândea: *Ăsta e momentul. Se întâmplă.*

A intrat în sat. O parte dintre ferestrele de la parter erau încă luminate. Se auzea sunetul radiourilor și al televizoarelor. Abia era trecut de ora 9 seara. Preț de-o clipă i-a trecut prin cap să

bată la o ușă și să spună: *Vă rog. Ajutor.* Dar gândul la întunericul peste care ar fi putut să dea în spatele geamurilor luminate l-a făcut să se răzgândească. Noaptea era plină de monștri.

Pe latura unui bloc cu cinci etaje a văzut o scară de incendiu. A luat-o la fugă spre ea, a început să urce. Trecând de etajul al treilea, a văzut o cameră scufundată în întuneric, cu trei aparate de aer condiționat pe podea. O magazie goală, nefolosită. A încercat marginea ramei ferestrei cu degetele. A cedat. Dintr-un salt a fost înăuntru, în spațiul tăcut, mirosind ușor a mucegai. A tras fereastra după el. Pe pipăite, a găsit ce-i trebuia. O priză. Și-a băgat telefonul la încărcat.

Cele două note muzicale emise de telefon la pornire i s-au părut la fel de liniștitoare ca zgomotul cheii în încuietoarea ușii de la intrarea casei lor din Lagos. Gata. Acum a scăpat. Ecranul s-a aprins. Și-a dus la buze lumina caldă, a tras aer în piept. În mintea lui se vedea deja acasă, toată succesiunea de mașini, trenuri, avioane, controale de securitate prin care trebuia să treacă pentru a ajunge de aici acolo devenind complet fictivă și neimportantă.

A trimis un e-mail scurt: Ninei, lui Temi și celor trei redactori cu care lucrase de curând. Le-a spus unde se afla, că era în siguranță și că îi ruga să contacteze ambasada ca să-l scoată din țară.

În timp ce aștepta răspuns, a citit știrile. Peste tot se vorbea numai despre „mici conflicte interne”, nimeni nu avea curaj să-i spună război în toată regula. Prețul petrolului o luase din nou în sus. Și numele Ninei, pe un eseu despre ce se întâmplă în Bessapara. A zâmbit. Nina nu fusese aici decât într-un weekend prelungit, la un eveniment organizat pentru presă, cu câteva luni în urmă. Ce ar putea ea să aibă de spus despre ce se întâmplă aici? Citind articolul, a început să se încrunte. Cuvintele ei îi sunau familiar.

Sunetul reconfortant, cald și muzical al unui e-mail nou l-a întrerupt.

Era de la unul dintre redactori.

Îi scria: „Nu mi se pare deloc amuzant. Tunde Edo mi-a fost prieten. Dacă i-ai spart contul, o să dăm de tine, nenorocitule”.

Sunetul s-a auzit din nou, alt răspuns. Nu foarte diferit de primul.

Tunde a simțit cum panica îi înfige ghearele în piept. Și-a zis: *Va fi bine, e o neînțelegere, s-a întâmplat ceva.*

A dat o căutare în ziar după numele lui și a dat de un necrolog.

Necrologul lui. Era lung și plin de laude ambigue despre munca lui de jurnalist pentru tânăra generație. Formularea lăsa să se înțeleagă că prezentase știrile într-un mod simplu și trivial. Erau și câteva mici informații greșite. Enumerau numele a cinci femei cunoscute pe care le influențase. Se menționa că fusese iubit și admirat. Dădeau numele părinților lui, al surorii lui. Conform necrologului, Tunde Edo murise în Bessapara, fiind victima unui accident de mașină în urma căruia mașina fusese carbonizată; nu putuseră să-l identifice decât după eticheta cu numele de pe valiză.

I s-a accelerat respirația. Își lăsase valiza la hotel. Cineva o luase.

S-a întors la articolul Ninei despre Bessapara. Era un fragment dintr-o carte pe care urma să o publice mai spre sfârșitul anului, la una dintre principalele edituri internaționale. Cartea era prezentată ca un volum care avea să devină instantaneu o operă clasică. Era vorba despre o analiză globală a Marii Schimbări, bazată pe reportaje și interviuri realizate în toată lumea. În textul de sub titlul articolului, cartea era comparată cu Tocqueville, cu *Istoria declinului și a prăbușirii Imperiului Roman* a lui Gibbon. Era eseul lui. Fotografiile lui. Cadre din materialul filmat de el. Cuvintele, ideile și analiza lui. Paragrafe din cartea pe care i-o încredințase Ninei ca să aibă grijă de ea, dar și bucăți din jurnalele pe care i le trimisese prin poștă. Numele ei apărea peste tot: pe fotografii, la finalul articolului. Numele lui Tunde nu apărea nicăieri. I-l furase cu totul.

Un sunet de care nu se știa capabil i-a izbucnit din adâncul gâtului, un fel de urlet prelung. Un sunet de jale. Un bocet din adâncul ființei lui.

După care s-a auzit un sunet pe coridor. O chemare. Apoi un strigăt. O voce de femeie.

N-a înțeles ce striga. Creierul lui epuizat, îngrozit, l-a descifrat ca: „E înăuntru! Deschide ușa!”

Și-a înșfăcat rucsacul, a țâșnit în picioare, a împins fereastra și a luat-o în sus pe scări, spre acoperișul scund și plat.

De dedesubt, din stradă, s-au auzit strigăte. Dacă înainte nu erau pe urmele lui, acum îl vedeau de-a dreptul. Mai multe femei ieșiseră în stradă, arătau cu degetul spre el și strigau.

A continuat să alerge. *O să fie bine. De pe acoperișul ăsta sari pe celălalt. De pe celălalt cobori pe scara de incendiu.* Doar când a ajuns înapoi în pădure și-a dat seama că își lăsase telefonul în priză, în magazia goală.

Când și-a amintit și și-a dat seama că nu se va putea întoarce după el, a crezut că o să moară de disperare. S-a urcat într-un copac, s-a legat de o cracă și a încercat să doarmă, cu gândul că de dimineață o să fie mai optimist.

•

În noaptea aceea, i s-a părut că vede o ceremonie în pădure.

Cum stătea în culcușul lui din copac, l-a trezit trosnetul flăcărilor și, pentru o clipă, a crezut îngrozit că femeile s-au apucat din nou să dea foc copacilor, că o să ardă de viu acolo sus.

A deschis ochii. Focul nu era chiar lângă, ci ceva mai departe, o pâlpâire într-un luminiș. În jurul focului se vedeau mai multe siluete dansând, bărbați și femei dezbrăcați și pictați cu simbolul ochiului în mijlocul palmei desfăcute, cârceii energiei împletindu-se pe trupurile lor.

Din când în când, una dintre femei îl punea la pământ pe un bărbat cu un arc albastru-luminos, îi punea mâna pe simbolul pictat pe piept și amândoi chiuiau și țipau în timp ce ea își descărca energia în el. După care femeia se urca pe el, fără să-și ia mâna din mijlocul pieptului lui, îl ținea în continuare la pământ, iar pe fața lui se citea exaltarea; practic o implora să-l mai rănească o dată, mai tare, mai mult.

Trecuseră luni de zile de când Tunde strânsese o femeie în brațe sau de când o femeie îl strânsese pe el. A simțit o dorință puternică de a se da jos din culcușul lui, de a se duce până în mijlocul cercului de pietre și de a se lăsa folosit la fel ca ceilalți bărbați. A avut o erecție. A început să se frece prin materialul blugilor, cu privirea absentă.

În continuare au început să răsune tobele mari. Oare chiar să fi fost tobe? Asta n-ar atrage atenția? Mai degrabă era un vis.

Patru bărbați tineri se târau în patru labe în fața unei femei îmbrăcate într-o robă roșie. Ea avea orbitele goale, roșii, carne vie. Oarbă cum era, pășea cu o anumită grandoare, cu

siguranță. Celelalte femei au îngenuncheat înaintea ei, cu fața la pământ.

A început să vorbească, iar ele i-au răspuns.

Ca în vis, Tunde a înțeles ce spuneau, deși nu știa bine românește, iar ele nu aveau cum să vorbească în engleză. Și totuși le-a înțeles.

„E pregătit?” a întrebat femeia oarbă.

„Da”, au răspuns ele.

„Aduceți-l la mine”.

Un tânăr a pășit în mijlocul cercului. Pe cap purta o coroană de crengi, iar în jurul coapselor, o bucată de pânză albă. Avea o expresie senină. Se sacrifica de bunăvoie pentru a ispăși păcatele tuturor celorlalți.

„Tu ești slab și noi suntem puternice. Tu ești darul și noi suntem cele care îl primim. Tu ești învinsul și noi suntem învingătoarele. Tu ești sclavul și noi suntem stăpânele. Tu ești sacrificiul și noi suntem cele care l-am cerut. Tu ești fiul și noi suntem Mama. Recunoști toate astea?”

Toți bărbații din cerc privesc cu atenție.

„Da”, răspund ei. „Da, da, vă rugăm, da, acum, da”.

Iar Tunde se pomenește murmurând odată cu ei: *Da.*

Tânărul întinde mâinile către femeia oarbă, iar ea îi cuprinde încheieturile cu o mișcare sigură, câte una în fiecare mână.

Tunde știa ce urma să se întâmple. Cu aparatul în mână, abia a găsit voința necesară să apese pe butonul care deschide obiectivul. Atât de mult își dorea să vadă.

Femeia oarbă de lângă foc era întruchiparea tuturor femeilor care fuseseră gata să-l omoare, care ar fi putut să-l omoare. Enuma, Nina, femeia de pe acoperișul din Delhi, sora lui Temi, Noor, Tatiana Moskalev și chiar femeia însărcinată din clădirea prăbușită lângă mallul din Arizona. În toți acești ani, posibilitatea îl urmărise strivindu-i trupul și acum își dorea să se săvârșească, să vadă cu ochii lui cum se săvârșește.

În acel moment a tânjit ca încheieturile lui să fie cele cuprinse de mâinile ei. A tânjit să îngenuncheze la picioarele ei, cu fața îngropată în noroi. Și-a dorit să se termine o dată pentru totdeauna lupta, și-a dorit să afle cine a învins chiar cu prețul vieții, și-a dorit să vadă scena finală.

Ținându-i încheieturile cu mâinile, femeia oarbă și-a lipit fruntea de fruntea tânărului.

„Da”, a șoptit băiatul. „Da”.
Iar după ce l-a ucis, a urmat extazul.

•

La trezire, Tunde încă nu-și dă seama dacă a visat sau nu. Aparatul foto analog arată cu optsprezece poziții mai mult. Se poate să fi apăsat butonul în somn. Nu va ști decât după ce developează filmul. Speră că a fost un vis, deși nici gândul ăsta nu-l liniștește. Dacă undeva în lumea visului și-a dorit să îngenuncheze...

Stă în copac gândindu-se la lucrurile din noaptea trecută. Într-un fel, chiar e mai optimist acum, de dimineață. Sau măcar nu mai e așa de îngrozit. Știrea morții lui nu putea să fie nicio greșeală, nicio coincidență. Ar fi fost prea mult. Moskalev sau oamenii ei descoperiseră probabil că a șters-o cu tot cu pașaport. Totul a fost o înscenare: accidentul de mașină, trupul carbonizat, valiza. Asta are o implicație importantă: nu poate să se ducă la poliție. Fantezia asta trebuie tăiată de pe listă – nu-și dăduse seama că încă se agăța cumva de ea. Că poate să se prezinte la secția de poliție, cu mâinile sus, și să spună: „Scuze, am fost un jurnalist nigerian obraznic. Am făcut câteva prostii. Trimiteți-mă acasă”. Nu-l vor trimite acasă. Îl vor duce într-un loc izolat din pădure și îl vor împușca. E pe cont propriu. Trebuie să ajungă la un calculator cu conexiune la internet. Sigur va găsi unul pe undeva. Un bărbat cumsecade care să-l lase să folosească calculatorul lui câteva minute. În cinci rânduri îi poate convinge că e el, că de fapt e în viață.

Tremură în timp ce se dă jos din copac. O va lua pe jos, prin pădure, înapoi spre satul prin care a trecut acum patru zile și unde a văzut câteva fețe prietenoase. De-acolo va trimite mesajele. O să vină după el. Își pune rucsacul în spinare și se îndreaptă cu fața spre sud.

Aude un zgomot în tufișurile din dreapta lui. Se întoarce rapid. Dar aude zgomote și din stânga, și din spate; din tufișuri apar mai multe femei și înțelege într-o străfulgerare că e prins în capcană: îl așteptau. Au așteptat toată noaptea ca să-l prindă. Încearcă s-o rupă la fugă, dar se împiedică de ceva, de o sârmă, și cade. Și tot cade, se zbate, iar cineva râde în timp ce altcineva îi aplică un șoc scurt în ceafă.

•

Când se trezește, se află într-o cușcă și ceva nu e bine deloc.

Cușca e mică, făcută din lemn. Are și rucsacul înăuntru cu el. E cu genunchii la piept – nu are loc să-și întindă picioarele. Își dă seama după durerea pulsândă din mușchi că stă în poziția aia de mai multe ore.

Se află într-o tabără în pădure. Undeva arde un foc. Cunoaște locul. E tabăra pe care a văzut-o în vis. N-a fost vis. E tabăra femeii oarbe și el e prizonierul lor. Trupul îi e scuturat de un tremurat violent. Nu poate să se termine așa. Nu în cușcă. Nu aruncat în foc sau executat în cadrul unui ritual grotesc al unei religii animiste dubioase. Lovește cu picioarele în una dintre laturile cuștii.

— Vă rog! strigă, deși nu e nimeni să-l audă. Vă rog, ajutați-mă!

De undeva din lateral se aude un chicotit răgușit. Își sucește gâtul ca să vadă.

E o femeie în picioare.

— Ai intrat într-un rahat cât tine de mare, îi spune ea.

Încearcă să o vadă cât mai bine. Vocea îi e cunoscută de undeva, de acum mult, mult timp. Ca și cum ar fi vocea unei persoane faimoase.

Clipește și atunci își dă seama. E Roxanne Monke.

— Ți-am recunoscut mutra de cum te-am văzut. De la televizor te știu, nu?

Lui Tunde i se pare că e un vis, sigur asta e, nu e posibil așa ceva. Începe să plângă. Ca un copil, de frustrare și confuzie.

— Încetează imediat. Mă enervezi. În primul rând, ce dracu' cauți aici?

Încearcă să-i povestească, dar nici măcar pentru el nu mai are nicio logică. A hotărât să se expună pericolului pentru că a crezut că va face față, iar acum este efectiv în pericol și e conștient că nu a fost niciodată în stare să facă față, iar gândul ăsta e insuportabil.

— Căutam... căutam cultul religios din munți, scuipă el într-un final cuvintele.

Are gâtul uscat și-l doare capul.

— Ei bine, l-ai găsit, râde ea. Deci clar că nu puteai să ai o idee mai tâmpită.

Arată cu mâna în jur. Se află la marginea unui mic campament. Sunt în jur de 40 de corturi murdare și de colibe împrăștiate în jurul focului care arde în mijloc. Câteva femei stau în fața colibelor fără uși, își ascut cuțitele, își repară mănușile folosite pentru amplificarea șocurilor sau privesc în gol. Locul e învăluit într-o duhoare de carne arsă, mâncare stricată, excremente, câini și un iz acru de vomă. Lângă latrină se vede o grămadă de oase. Tunde speră că sunt de animale. De un copac sunt legați cu o sfoară scurtă doi câini slabi și amărâți – unuia îi lipsește un ochi și niște bucăți din blană.

Tunde îi spune:

— Trebuie să mă ajuți. Te rog. Ajută-mă, te rog.

Îi aruncă o privire, iar fața i se contorsionează într-un zâmbet jenat.

Dă din umeri. Atunci își dă seama că e beată. *Căcat.*

— Nu știu ce aș putea eu să fac, prietene. Nu prea am... influență aici.

Căcat. Va trebui să fie mai fermecător decât oricând în viața lui. Și e închis într-o cușcă în care nu-și poate mișca nici gâtul. Inspiră adânc. Va reuși. Trebuie.

— Ce-i cu tine aici? Ai dispărut în noaptea cu marea recepție a Tatianei Moskalev, asta acum câteva luni. Deja dinainte de a pleca eu din oraș circulau zvonuri că te-au omorât.

Roxy râde.

— I-auzi? Chiar? Păi, au încercat. Și mi-a luat ceva timp să mă vindec. Asta-i tot.

— Pari… foarte vindecată.

O măsoară din cap până în picioare cu o privire admirativă. E foarte impresionat de propria performanță de a face acest lucru în condițiile în care nu se poate mișca.

Ea râde.

— Trebuia să fiu președinta nenorocitei ăsteia de țări, știi? Timp de… vreo trei ore chiar am crezut că o să fiu președinte.

— Da? spune el. Eu trebuia să fiu vedeta printre autorii publicați de Amazon în toamnă.

Aruncă o privire în dreapta, apoi în stânga.

— Crezi că mă caută cu drona?

Moment în care ea izbucnește în râs, urmată de el. Femeile din fața corturilor le aruncă priviri sinistre.

— Acum serios. Ce au de gând cu mine? întreabă el.

— O, astea-s nebune de legat. Vânează bărbați noaptea, spune Roxy. Trimit fetele după ei prin pădure să-i sperie. După ce i-au speriat și i-au pus pe fugă, îi prind în capcane cu sârme întinse pe jos sau așa ceva.

— Și pe mine m-au vânat.

— Dar și tu ai căutat-o cu lumânarea, nu crezi?

Roxy schițează încă un zâmbet.

— Au o *problemă* cu tipii; adună băieți și îi lasă să fie regi câteva săptămâni, după care le pun niște coarne în cap și îi omoară când e lună nouă. Sau lună plină. Una din astea. Sunt complet obsedate de lună. Părerea mea e că se întâmplă pentru că n-au televizor.

Tunde râde din nou; râde pe bune. Are umor fata.

Așa se vede magia la lumina zilei; doar trucuri și cruzime. Magia e produsul credinței în magie. În rest sunt numai oameni cu idei smintite. Toată oroarea vine din faptul că îți imaginezi ce e în mințile lor. Și că sminteala lor ar putea să aibă consecințe asupra trupului.

— Ascultă, îi spune el. Acum că suntem aici… cât de greu crezi că ți-ar fi să-mi dai drumul?

Împinge puțin cu picioarele în ușa cuștii. E legată strâns, cu mai multe sfori. Cu un cuțit, Roxy ar putea să le taie ușor. Dar ar fi văzută de femeile din tabără.

Roxy își scoate o sticluță din buzunarul de la spate, bea o dușcă și dă din cap.

— Mă cunosc, îi spune ea, dar eu nu le deranjez pe ele, iar ele nu mă deranjează pe mine.

— Deci stai de săptămâni ascunsă în pădure și nu le deranjezi?

— Dap, spune ea.

Îi vine în minte o frântură din ceva ce a citit cu mult timp în urmă. O oglindă care te arată mai frumos decât ești în realitate. Asta trebuie să fie el pentru ea; să-i ofere o imagine reflectată de două ori mai mare decât este în realitate, astfel încât să se simtă suficient de puternică încât să facă ceea ce-și dorește el să facă. „Dacă nu ar exista acest fel de putere”, îi murmură o voce în minte, „pământul încă ar fi probabil numai mlaștini și junglă”.

— Dar tu nu ești așa, îi spune el. Nu e firea ta.

— Nu mai sunt cine am fost, prietene.

— Nu poți să nu mai fii cine ești. Ești Roxy Monke.

Ea pufnește pe nas.

— Vrei să mă bat cu ele și să te scot de-aici? Dacă asta speri… speri degeaba.

El râde scurt. Dacă ea chiar ia în considerare ideea, trebuie să o spună întâi sub formă de glumă.

— Nu trebuie să te bați. Ești Roxy Monke. Ai mai multă putere decât poți duce, te-am văzut eu, am auzit despre tine. Mereu mi-am dorit să te cunosc. Ești cea mai puternică femeie care a existat vreodată. Am citit și eu știrile. L-ai ucis pe rivalul tatălui tău la Londra, după care l-ai pus și pe el pe linie moartă. Nu trebuie decât să le spui că mă vrei și ele deschid ușa.

Roxy dă din cap că nu.

— Trebuie să ai ceva de oferit. Ceva de dat la schimb.

Deja ia în considerare ideea, își dă seama Tunde.

— Ce ai tu ce și-ar putea dori ele? întreabă el.

Roxy își înfige degetele în pământul ud. O clipă ține în mână doi pumni de pământ și-l privește.

— Mi-am promis că n-o să mă mai bag în căcaturi, spune ea.

— Dar nu e firea ta, insistă el. Am citit despre tine.

Tunde ezită, dar până la urmă riscă.

— Cred că o să mă ajuți pentru că e o nimica toată pentru tine s-o faci. Te rog. Pentru că ești Roxy Monke.

Roxy înghite și spune:

— Da. Da, sunt.

•

La crepuscul, mai multe femei se întorc în tabără, iar Roxanne Monke se târguiește cu femeia oarbă pentru viața lui Tunde.

Privind-o cum negociază, Tunde își dă seama că a avut dreptate: femeile din tabără chiar par să o respecte și să le fie puțin frică de ea. Roxy ține în mână o punguță de plastic cu droguri, pe care o flutură prin fața șefelor taberei. Le cere ceva, dar o refuză. Ea dă din umeri, apoi arată cu capul spre el. *Bine,* pare ea să spună, *dacă nu cădem la înțelegere așa cum am zis, atunci dați-mi-l pe băiat la schimb.*

Femeile sunt întâi surprinse, apoi circumspecte. Serios? Pe ăla? E vreo șmecherie?

Se mai târguiesc puțin. Femeia oarbă încearcă să obțină ceva. Roxy îi ține piept. Până la urmă nu durează mult să le convingă să i-l dea. Nu s-a înșelat în ceea ce privește respectul lor față de Roxy. Plus că nici nu pun prea mare preț pe el. Dacă ea îl vrea, n-are decât să-l aibă. Soldații sunt oricum pe drum; războiul bate la ușă. Nu sunt suficient de nebune să rămână aici, când soldații nu sunt departe. În două-trei zile ridică tabăra și o pornesc spre munți.

Îi leagă mâinile strâns la spate. Îi dau și rucsacul lui, ca bonus, doar ca să-i arate că o respectă.

— Nu te purta prea prietenos cu mine, îi spune ea în timp ce-l împinge să meargă în fața ei. Nu vrem să creadă că-mi place de tine sau că mi te-au vândut ieftin.

Din cauza timpului petrecut în cușcă, lui Tunde i s-au pus cârcei groaznici la picioare. Trebuie să facă pași mici, să-și târșâie picioarele pe poteca din pădure. Durează un secol până nu se mai vede tabăra și încă un eon până când nu mai aud zgomotele taberei în spatele lor.

Cu fiecare pas pe care îl face se gândește: *sunt legat și viața mea e în mâinile lui Roxanne Monke. În cel mai bun caz se poate spune că e o femeie periculoasă. Dacă doar își face mendrele cu mine*? Odată ce i-au răsărit în minte, nu mai reușește să se descotorosească de gândurile astea. Tunde merge în tăcere

până când, după câțiva kilometri parcurși pe drumul de pământ, Roxy îi spune „Cred că ajunge” și scoate un cuțitaș din buzunar cu care îi taie legătura de la mâini.

— Ce-ai de gând să faci cu mine? o întreabă.

— Bănuiesc că o să te salvez, că o să te trimit acasă. Sunt Roxy Monke, ce mama dracului.

După care izbucnește în râs.

— Oricum, ești o vedetă. Aș putea să fac bani frumoși cu tine, nu? Plimbări prin pădure cu un VIP.

Asta îl face pe el să izbucnească în râs. Iar râsul lui o face pe ea să râdă. Și cum stau în mijlocul pădurii, sprijiniți de un copac, hăhăind și încercând să-și recapete suflul, ceva se rupe între ei și totul devine mai firesc.

— Încotro mergem? o întreabă el.

Roxy dă din umeri.

— Am stat ascunsă până acum. S-a împuțit treaba cu ai mei. Cineva... m-a trădat. E mai bine să mă creadă moartă. Până când îmi dau seama cum să-mi iau înapoi ce e al meu.

— Te-ai ascuns într-o zonă de război? Dacă asta nu e o „idee tâmpită”, atunci care e?

Se uită la el cu asprime.

Și-a asumat un risc. Simte deja înțepăturile în umărul în care l-ar electrocuta dacă ar scoate-o din sărite. O fi el o vedetă, dar ea e o infractoare.

Roxy dă cu șutul în amestecul de frunze și pietriș de pe potecă.

— Da, așa o fi. Dar n-am prea avut de ales.

— Nicio vilă confortabilă în America de Sud, unde să te duci cu avionul personal? Credeam că persoanele ca voi au tot timpul un plan de rezervă.

Trebuie să afle până unde poate să meargă cu ea până se înfurie; simte chestia asta până în măduva oaselor. Dacă are de gând să-l lovească, trebuie să știe dinainte. Trupul i s-a încordat deja anticipând șocul, dar nu se întâmplă nimic.

Roxy își bagă mâinile în buzunare.

— Sunt bine aici, spune ea. Oamenii își țin gura. Am pus câte ceva deoparte, pentru zile negre.

Se gândește la punguța de plastic pe care le-a arătat-o femeilor din tabără. Sigur, dacă te folosești de un regim instabil

ca să faci contrabandă cu droguri, probabil ai și câteva locuri secrete în care ți-ai făcut o rezervă, pentru zile negre.

— Hei, îi spune ea, n-ai de gând să scrii despre chestiile astea, nu?

— Depinde dacă scap cu viață sau nu, spune el.

Ea izbucnește iar în râs, iar el după ea. Un minut mai târziu, ea adaugă:

— E vorba despre frate meu, Darrell. Are ceva ce-mi aparține. Și va trebui să găsesc un mod să mi-l recuperez de la el. O să am grijă să ajungi acasă, dar până îmi dau seama exact de ce am de făcut, stăm cu capul la cutie, OK?

— Și asta înseamnă…

— Că o să stăm câteva nopți într-o tabără de refugiați.

•

Ajung pe un câmp acoperit cu noroi, pe fundul unei văi, unde e plin de corturi. Roxy se duce să caute un loc pentru ei; *doar câteva zile*, îi spune ea. *Fă-te util. Împrietenește-te cu oamenii, întreabă-i ce le lipsește.*

Pe fundul rucsacului găsește o legitimație de la o agenție de presă italiană – a expirat de un an, dar e de-ajuns ca să-i încurajeze pe oameni să vorbească. Se folosește de legitimație cum se cuvine, merge din cort în cort. Află că luptele sunt mult mai intense și mai frecvente decât auzise el. Că, în ultimele trei săptămâni, elicopterele nici măcar n-au mai aterizat; doar le aruncă mâncare, medicamente, haine și corturi, pentru că din pădure continuă să curgă zeci și zeci de refugiați. UNESCO nu este dispusă să riște să-și trimită oamenii aici.

Roxy e tratată cu respect aici. E cea care știe cum să obțină anumite droguri și combustibil; îi ajută pe oameni cu ce le lipsește. Și pentru că e cu ea, pentru că doarme pe un pat de metal în cortul ei, toți îl lasă în pace. Se simte ceva mai în siguranță pentru prima dată în ultimele săptămâni. Dar, de fapt, nu e în siguranță. Spre deosebire de Roxy, el nu poate să se ducă în pădure pur și simplu. Chiar dacă nu l-ar prinde alt cult, acum e total în ilegalitate.

Intervievează câțiva refugiați care vorbesc engleză și toți îi spun aceeași poveste. Bărbații fără acte sunt arestați. Sunt trimiși „la muncă”, iar de-acolo nu se mai întorc. Aude aceeași poveste și de la bărbați, și de la femei. A citit mai multe

editoriale din ziare și a văzut emisiuni serioase la singurul televizor alb-negru din cortul spitalului.

Subiectul este: *De câți bărbați avem nevoie efectiv*? *Ia gândiți-vă,* li se spune, *bărbații sunt periculoși. Bărbații comit majoritatea infracțiunilor. Bărbații sunt mai puțin inteligenți, mai puțin conștiincioși, mai puțin harnici, gândesc cu mușchii și cu puța. Bărbații sunt mai predispuși la boli și sunt o povară în spinarea țării. Da, avem nevoie de ei ca să facem copii, dar de câți avem nevoie în scopul ăsta*? *De mai puțini decât femei. Bărbați buni, curați, ascultători, da, pentru ei va exista mereu loc. Dar câți bărbați sunt așa*? *Poate unul din zece.*

Glumești, Kristen, chiar spun așa ceva? *Mă tem că da, Matt*. Își pune mâna pe genunchiul lui. *Sigur, nu e vorba despre bărbații cumsecade ca tine, dar ăsta e mesajul unor site-uri extremiste. De asta trebuie ca fetele antrenate de NorthStar să aibă mai multă autoritate*; *trebuie să ne protejăm de astfel de oameni.* Matt încuviințează din cap, cu o expresie sumbră. *De vină sunt grupurile care militează pentru drepturile bărbaților*; *discursul lor extremist a provocat genul ăsta de reacție. Dar acum trebuie să ne apărăm.* Matt schițează un zâmbet. *Iar după pauză, vom învăța niște mișcări de autoapărare distractive, pe care le puteți exersa acasă. Dar, înainte de asta, știrile meteo pe scurt.*

Chiar și aici, după tot ce a văzut, Tunde nu poate să creadă că țara asta încearcă să-și omoare bărbații. Dar știe că lucruri de acest gen s-au întâmplat și în trecut. Lucrurile astea se vor întâmpla mereu. Lista crimelor pentru care se aplică pedeapsa cu moartea s-a lungit. Un comunicat dintr-un ziar apărut cu o săptămână în urmă sugerează că „refuzul impertinent de a se supune în trei ocazii diferite” va fi de-acum pedepsit cu „muncă silnică”. Unele femei din tabără sunt tutore pentru câte opt sau zece bărbați care stau toți strânși în preajma tutorelui, gata să facă orice pentru a-i câștiga aprobarea, disperați să-i facă pe plac, înspăimântați de ce s-ar putea întâmpla dacă ea nu le-ar mai semna documentele. Roxy ar putea să plece oricând din tabăra de refugiați, dar Tunde e singur aici.

•

În cea de-a treia noapte în tabără, Roxy se trezește cu câteva secunde înainte să simtă mirosul și să audă trosnetele specifice, înainte ca becurile înșirate de-a lungul potecii centrale din

tabără să explodeze. Probabil a auzit ceva. Sau poate că a simțit în aer cum se încarcă static nailonul. Energia. Deschide ochii și clipește. Vechile instincte n-au părăsit-o; măcar ele i-au rămas.

Dă un șut în patul de metal al lui Tunde.

— Scoală-te.

Tunde e pe jumătate înăuntru, pe jumătate în afara sacului de dormit. Se dezvelește și e destul de sumar îmbrăcat. Chiar și într-un moment ca ăsta, o tulbură.

— Ce e? întreabă el.

Apoi, pe un ton plin de speranță:

— Elicopter?

— Ai vrea tu, spune ea. Suntem atacați.

Tunde se trezește complet, își trage blugii și polarul. Se aud zgomote de sticlă spartă și de metal.

— Stai cât mai aproape de pământ, îi spune Roxy. Și dacă poți, fugi în pădure și urcă-te într-un copac.

În momentul ăla, cineva își lipește palma de generatorul principal și își adună toată energia din corp, după care o trimite cu toată puterea în mașinărie. Becurile explodează, scuipă toate scântei, bucăți de sticlă și filamente se împrăștie în toată tabăra, după care se face beznă totală. Roxy ridică partea din spate a cortului, pe unde ploua oricum, sfâșie cusătura putrezită, iar Tunde țâșnește afară și o ia la goană spre pădure. Ar trebui să-l urmeze. O va face într-o clipă. Acum își pune o geacă neagră cu o glugă mare și își înfășoară o eșarfă pe cap. Trebuie să își croiască cu grijă drum până în nordul taberei; oricum pe acolo e cea mai sigură cale de ieșire din tabără. Vrea să vadă ce se întâmplă. Ca pe vremuri, când putea să tranșeze situația după bunul plac.

În jurul ei se aud deja țipete și urlete. Au avut noroc că nu erau cu cortul la marginea taberei. O parte dintre corturile de la margine ard deja, probabil cu oameni înăuntru, iar peste tot se simte mirosul dulceag al gazului lampant. Va dura câteva minute până își va da seama toată lumea din tabără ce se întâmplă, că nu e un accident sau un incendiu la generator. Printre corturi, în lumina roșiatică a flăcărilor, vede o femeie scundă și îndesată, care aprinde un cort scăpărând din degete. Scânteia îi luminează o fracțiune de secundă fața albă.

Roxy cunoaște expresia de pe fața femeii; a mai văzut-o. Genul de expresie despre care tatăl ei ar fi spus că nu aduce

nimic bun pentru afaceri. Niciodată să nu ții un bătăuș căruia îi place prea mult ceea ce face. Îi este de ajuns să vadă o fracțiune de secundă expresia de încântare și de foame de pe fața femeii ca să înțeleagă că nu au venit la furat. Nu au venit după lucruri care li se dau de bunăvoie.

Încep prin a-i aduna pe bărbații tineri. Merg din cort în cort, le pun la pământ sau le dau foc ca să-i oblige pe cei dinăuntru să fugă sau să ardă înăuntru. Nu acționează nici disciplinat, nici metodic. Le interesează orice tineri cât de cât arătoși. A avut dreptate să-l trimită pe Tunde în pădure. Soția sau poate sora unuia dintre ei încearcă să le oprească atunci când acestea dau să-l ia pe bărbatul cu ten alb și păr creț de lângă ea. Se luptă cu două dintre ele, aplicându-le cu precizie electroșocuri în tâmple și în bărbie. O dovedesc cu ușurință și o omoară într-un mod extrem de brutal. Una dintre ele o apucă de păr, iar cealaltă o electrocutează drept în ochi. Cu arătătorul și degetul mare lipite de globii oculari, îi prăjește lichidul, care iese până arată ca albușul închegat. Nici măcar Roxy nu poate să privească până la capăt.

Se retrage către pădure și se cațără într-un copac, ajutându-se de un laț făcut dintr-o frânghie. Până ajunge ea în punctul în care se îmbină trei crengi și în care formează un loc în care se poate sta, femeile își îndreaptă atenția asupra bărbatului.

Acesta nu se poate opri din urlat. Două dintre ele îl apucă de gât și îi paralizează coloana. Alta se urcă deasupra lui. Îi trage pantalonii în jos. Tipul încă nu și-a pierdut cunoștința. O privește cu ochii mari, lucind de lacrimi. Se chinuie să respire. Un alt bărbat încearcă să-i sară în ajutor, dar primește un șoc în tâmplă.

Femeia care se află deasupra lui îi cuprinde boașele și mădularul în căușul palmei. Spune ceva. Râde. Celelalte râd și ele. Îl gâdilă cu vârful degetului, uguind ușor, ca și cum ar vrea să-i producă plăcere. El nu poate să vorbească; i s-a umflat gâtul. Poate i-au rupt deja traheea. Femeia își lasă capul într-o parte și face o figură tristă. În orice limbă de pe pământ, înțelesul e același: „Ce-i cu tine? Nu ți se scoală?”

Bărbatul se împinge în călcâie, încercând s-o dea jos, dar e prea târziu pentru asta.

Roxy își dorește din răsputeri să nu se întâmple. Dacă nu i-ar fi luat puterea, ar fi sărit din ascunzătoare și le-ar fi omorât. Întâi

pe cele două de lângă copac, pe care ar fi putut să le mătrășească înainte să se dezmeticească cineva. Atunci ar fi tăbărât pe ea alea trei înarmate cu cuțite, dar, dacă ar fi sărit în dreapta, între ăia doi stejari, le-ar fi obligat s-o atace una câte una. Și ar fi avut și ea cuțit. Ar fi fost ușor. Dar ea nu mai poate să facă asta. Și se întâmplă. Oricât și-ar dori să le oprească, nu-i folosește la nimic. Așa că privește. Ca să fie martoră.

Femeia care l-a încălecat pe bărbat își duce palma la organele lui genitale. Începe cu o scânteie abia vizibilă și audibilă. Bărbatul continuă să scoată țipete înfundate, încă încearcă să scape. Nu poate să doară prea tare. Nu încă. Roxy le-a făcut unor tipi chestia asta, pentru plăcerea amândurora. Și mădularul i se scoală ca la comandă, așa fac toate. Trădătoarele. Proastele.

Femeii îi apare un zâmbet pe față. Ridică din sprâncene. De parcă ar spune: *Vezi*? *Nu-ți trebuia decât puțină încurajare*. Îi ține boașele în mână, îl trage de ele o dată, de două ori, ca și cum s-ar juca cu el ca să-i provoace plăcere, după care îi administrează un șoc violent drept în scrot. Șoc pe care bărbatul îl simte probabil ca pe o așchie de sticlă înfiptă dintr-un capăt în altul. Ca o sfâșiere pe dinăuntru. Urlă, își arcuiește spinarea. În acel moment, femeia își desface nasturii de la prohabul pantalonilor de camuflaj și se așază pe mădularul lui.

Tovarășele ei râd și la fel face și ea în timp ce se mișcă în sus și în jos deasupra lui. Și-a înfipt bine mâna în mijlocul pieptului lui și îi administrează un electroșoc de fiecare dată când se trage în sus, cu fesele încordate. Una dintre tovarășele ei are un telefon mobil. O fotografiază călare pe el. Bărbatul își duce brațul peste ochi, dar ele i-l trag la loc. Nu, nu. Vor să păstreze o amintire cu el.

Tovarășele o încurajează. Începe să se mângâie, se mișcă tot mai repede, împingându-și șoldurile înainte. Deja îi face rău, nu în mod controlat, dozat, nu ca să-și producă mai multă plăcere într-un mod interesant, ci cu brutalitate. E ușor să-ți pierzi cumpătul când te apropii de orgasm. I s-a întâmplat și lui Roxy de vreo două ori, când l-a speriat pe un tip. E și mai rău dacă ai luat „sclipici” înainte. Cu o mână pe pieptul lui, femeia se descarcă în corpul lui de câte ori se lasă în față. Bărbatul încearcă să-i dea mâna la o parte, țipă și îi roagă pe cei din jur să-l ajute, implоră cu cuvinte nedeslușite, dar Roxy înțelege

pentru că „Ajutor, Doamne, ajută-mă” sună la fel în toate limbile.

După ce termină femeia, tovarășele ei izbucnesc în urale aprobatoare. Își lasă capul pe spate, își scoate pieptul în față și îi administrează un electroșoc distrugător drept în centrul corpului. Se ridică în picioare zâmbind și celelalte o bat pe spate, iar ea continuă să râdă și să zâmbească. Se scutură ca un câine și tot ca un câine de înfometată pare în continuare. Încep o incantație în grup, repetă aceleași trei sau patru cuvinte în cadență, în timp ce o ciufulesc pe protagonistă și își unesc pumnii în aer cu un gest victorios. Bărbatul cu pielea albă și părul creț și-a găsit în sfârșit pacea, pentru totdeauna. A rămas cu ochii deschiși, ațintiți. Pieptul îi e străbătut de o rețea de firișoare roșii care urcă până pe gât. Va dura puțin până când i se va opri erecția, dar în rest s-a dus. N-a avut nici măcar ultimele spasme înaintea morții, nicio tresărire. Sângele i se adună deja în spate, fese, călcâie. Tipa își pune mâna pe inima lui și i-o oprește.

Sunetul care se aude nu e de jale. Oamenii își exprimă tristețea cu vaiete prelungi, îndreptate spre cer, ca bebelușii care plâng după mamă. Jalea gălăgioasă conține speranță. Are în spate credința că lucrurile pot fi îndreptate sau că ajutorul va veni. Aici e vorba de alt sunet. Bebelușii lăsați singuri prea multă vreme nici nu mai plâng. Stau nemișcați, fără să scoată un sunet. Știu că nu mai vine nimeni.

Priviri încremenite în întuneric; țipetele au încetat. Nu este furie. Bărbații sunt potoliți. Dincolo, în partea cealaltă a taberei, mai sunt femei care se luptă cu invadatoarele ca să le întoarcă din drum și bărbați care încă adună pietre sau bucăți de metal cu care să le lovească. Dar aici, cei care au văzut nu scot niciun sunet.

Două dintre celelalte femei soldați lovesc o vreme cu piciorul în corpul unui bărbat mort. Aruncă niște praf cu piciorul peste el, ceea ce ar putea să fie un semn de pioșenie sau de rușine, însă îl lasă acolo în țărână, însângerat, bătut, umflat și însemnat cu cicatricile vizibile ale durerii, nici măcar puțin îngropat în pământ. Și se duc să-și caute alte distracții.

Cele săvârșite azi aici nu au nicio noimă. Nu e vreun teritoriu de câștigat sau vreo nedreptate anume de răzbunat și nici măcar vreun soldat de capturat. Omoară bărbații mai în vârstă

în fața celor mai tineri, atingându-le cu mâinile fețele și gâturile, iar una dintre ele își etalează abilitatea specială de a desena cu vârfurile degetelor în carne. Multe dintre ele iau bărbați și îi siluiesc sau doar se joacă cu ei. Unui bărbat îi dau de ales între a-și păstra mâinile sau picioarele. El alege picioarele, dar ele își încalcă înțelegerea. Știu că nimănui nu-i pasă de ce se întâmplă aici. Nu e nimeni aici care să-i apere pe oamenii ăștia și nimeni nu își face griji pentru ei. Cadavrele ar putea să zacă în pădurea asta zece ani și nimeni nu ar trece pe aici. Fac asta pentru că pot.

În ora dinaintea zorilor sunt obosite, însă puterea care le străbate în goană, drogul și lucrurile pe care le-au comis le fac să li se înroșească ochii și să nu poată să doarmă. Roxy nu s-a mai mișcat de ore întregi. Are membrele inflamate, îi scrâșnesc coastele, iar tăietura de-a lungul claviculei încă o doare. Se simte epuizată de lucrurile pe care le-a văzut, ca și cum doar să fie martoră ar fi fost muncă fizică.

Își aude numele strigat încet și tresare, aproape că se răstoarnă din copac; nervii îi sunt praf, iar mintea, încețoșată. De când i s-a întâmplat ce i s-a întâmplat, uită câteodată cine este. Trebuie să îi mai amintească cineva. Se uită în stânga, se uită-n dreapta și îl vede. Doi copaci mai încolo, Tunde e încă în viață. S-a legat de o creangă, s-a înfășurat de trei ori cu sfoară, dar, când o vede în lumina zorilor, începe să se dezlege. După noaptea asta, el înseamnă pentru ea „acasă” și își dă seama că la fel înseamnă și ea pentru el. Ceva cunoscut și sigur în toate astea.

Tunde se cațără puțin mai sus, acolo unde crengile copacilor se întâlnesc și se amestecă, și se trage în jos spre ea cu ajutorul mâinilor, până își dă drumul într-un final în culcușul micuț găsit de ea. Este ascunsă bine, într-un loc în care se întâlnesc două crengi groase și formează un cuib mic: o cracă groasă, de care se poate rezema o altă persoană, și cealaltă, de care se rezemă ea. Își dă drumul lângă ea – se vede că a fost rănit în timpul nopții, și-a rupt ceva la umăr. Și rămân împreună, răpuși. El întinde mâna după a ei. Își împletește degetele cu ale ei, ca să le calmeze. Amândurora le este frică. El miroase a proaspăt, a verde și a înmugurit.

— Credeam că ai murit când n-ai mai venit după mine, spune el.

— Nu vorbi prea curând, încă mai pot să mor în seara asta, spune ea.

Tunde răsuflă hârșâit și face un gest scurt în loc de râs.

— Și ăsta a fost unul dintre locurile întunecate de pe fața pământului, murmură el.

Cad amândoi năuciți, într-o transă de câteva minute, privindu-se în ochi, aproape adormiți. Ar trebui să se miște, însă prezența unui corp cunoscut este prea mângâietoare pentru a se desprinde.

Când clipesc, e cineva în copac, chiar sub ei. O femeie în uniformă verde de camuflaj, cu o mână într-o apărătoare militară, se cațără scăpărând din trei degete. Strigă către cineva de jos. Își folosește fulgerele ca să inspecteze printre copaci și ca să ardă frunzele. Este încă destul de întuneric și nu vede bine.

Roxy își amintește cum, mai demult, ea și vreo două fete au auzit că o femeie își bătea iubitul pe stradă. Trebuia oprită; nu poți să lași să se întâmple astfel de lucruri sub supravegherea ta. Când au ajuns acolo, mai era doar femeia, beată, făcând circ pe străzi, urlând și înjurând. Până la urmă l-au găsit pe bărbat ascuns în dulapul de sub scări și, deși au încercat să fie bune și generoase, lui Roxy tot îi venea să-i spună: *De ce nu te-ai opus*? *De ce n-ai încercat*? *Nu găseai și tu o tigaie cu care să o lovești*? *Nu găseai o lopată*? *Ce ai rezolvat că te-ai ascuns*? Și iat-o pe ea acum. Se ascunde. Ca un bărbat. Nici ea nu mai știe cine este.

Tunde se sprijină pe ea, cu ochii deschiși, cu corpul încordat. A văzut-o și el pe femeia soldat. Stă nemișcat. Roxy stă nemișcată. Sunt protejați aici, dar, odată cu ivirea zorilor, apar și mai multe pericole. Dacă femeia renunță, ar putea să scape.

Femeia se cațără puțin mai sus în copac. Dă foc crengilor de la poale și acestea ard deocamdată mocnit. A plouat de curând. Norocul lor. Una dintre tovarășele ei îi aruncă un baston metalic. Cu ăsta s-au distrat. Îl vârau și electrocutau prin el. Cu el dă la o parte crengile de sus ale copacului alăturat. Nicio ascunzătoare nu e perfectă.

Femeia împunge cu bastonul brusc, prea aproape de Roxy și de Tunde, prea aproape. Vârful ajunge la mai puțin de două brațe depărtare de fața lui. Când femeia ridică mâna, Roxy îi simte mirosul. Mirosul galben de transpirație, mirosul acid al „sclipiciului” metabolizat prin piele, mirosul piperat, ca de

ridiche, al energiei activate. Combinația îi este cunoscută lui Roxy ca propria-i piele. O femeie cu puterea la maximum, incapabilă s-o țină în frâu.

Tunde îi șoptește:

— Dă-i un șoc. Metalul e bun conductor în ambele direcții. Când se mai apropie de noi, prinde-i vârful și electrocutează-o foarte tare. O să pice. Celelalte vor fi nevoite să o ajute. Și noi putem să fugim.

Roxy scutură din cap, are lacrimi în ochi, iar Tunde simte deodată cum i se deschide sufletul, ca și cum pieptul i-ar fi fost înfășurat în multe fire care s-au rupt toate odată.

Ceva nu-i dă pace. Se gândește la cicatricea pe care a zărit-o la marginea claviculei, la cât de mult și-o apără. La cum s-a târguit, a amenințat, a vorbit cu binișorul și totuși… A văzut-o oare… A făcut ea rău cuiva în prezența lui, de când l-a găsit în cușcă? De ce se ascundea în junglă o Monke ca ea, cea mai puternică persoană din toate timpurile? Nu se gândise la asta până acum. De ani de zile nu și-a mai imaginat o femeie fără jurubiță, nu și-a imaginat că i-ar putea fi luată.

Femeia întinde din nou bastonul. Vârful o atinge pe Roxy pe partea din spate a umărului, provocându-i o durere ca un cui ascuțit, dar ea nici nu tresare.

Tunde se uită în jur. Sub copacul în care se ascund ei e numai pământ mocirlos. În spatele lor sunt rămășițele mai multor corturi turtite, călcate în picioare, și trei femei care se joacă cu un tânăr ajuns la capătul puterilor. În față, pe dreapta, este generatorul ars și, pe jumătate acoperit cu crengi, un butoi gol de benzină, pe care l-au folosit să strângă apă de ploaie. Dacă e plin, nu le e bun. Dar ar putea să fie gol.

Femeia le strigă pe tovarășele ei, iar ele o încurajează. Au găsit pe cineva ascuns în unul dintre copacii dinspre intrarea în tabără. Continuă căutarea. Tunde își schimbă poziția cu grijă. Mișcările le-ar putea atrage atenția femeilor soldați și atunci s-a zis cu ei. E de ajuns să le distragă atenția doar câteva minute, cât să poată fugi. Întinde mâna spre rucsac, scormonește cu degetele într-un buzunar interior și scoate trei cutii de film foto. Roxy respiră încet și îl privește. Își dă seama din privirea lui ce are de gând să încerce. Tunde își lasă brațul drept să cadă moale, ca o liană desprinsă din copac – nimic nelalocul lui. Dă

drumul cutiei de film în mână, după care o aruncă încet spre butoiul de benzină.

Ratează. Aruncarea a fost prea scurtă. Cutia s-a înfipt în pământul moale, fără nicio șansă. Femeia se cațără din nou și reia mișcările ample cu bastonul de metal. Tunde ia încă o cutie de film; asta e mai grea decât cealaltă, ceea ce îl nedumirește pentru o clipă. Apoi își amintește – în asta și-a pus monedele americane. De parcă i-ar mai fi folosit acei penny. Gândul aproape îl face să râdă. Dar e bine, e grea. Va zbura mai bine. Pe moment îi vine să o pupe, așa cum făcea unchiul lui cu biletul de pariuri când cursa era strânsă și când tot corpul îi era încordat, ca al cailor care se întreceau pe ecran. *Hai, chestiuță. Zboară pentru mine.*

Își lasă mâna să atârne. O balansează înainte și înapoi o dată, de două ori, de trei ori. *Dă-i drumul. Hai că vrei.* O azvârle.

Când se produce, dangătul e mult mai puternic decât se aștepta. Cutia abia dacă a lovit marginea. Recipientul nu e plin cu apă. E un sunet puternic; butoiul răsună parcă intenționat, ca și cum cineva și-ar anunța sosirea. Capetele celor din tabără se întorc. Acum, acum. Repetă mișcarea repede. Încă o cutie; asta e cea cu bețe de chibrit, ferite de umezeală. Destul de grea. Încă un gong puternic. Acum pare că e cineva acolo, cineva care le provoacă. Vreo tâmpită care nu știe ce înseamnă urgia dezlănțuită asupra ei.

Se adună repede, din toate colțurile taberei. Roxy apucă să smulgă un lemn gros dintr-o creangă și să-l azvârle spre butoi, provocând încă un sunet metalic, bubuitor, înainte ca ele să ajungă destul de aproape încât să vadă ce se întâmplă. Femeia aflată atât de aproape de ea se agață de crengile copacului, în graba de a fi prima care îl scoate pe fraierul care încearcă să se opună forței lor.

Pe Tunde îl doare tot corpul; nu e nicio diferență între sursele de durere, cârcei și oasele rupte, iar între el și Roxy e așa de puțin spațiu că, uitându-se în jos, vede foarte bine rana și tăietura și îl doare de parcă ar fi fost crestată în trupul lui. Se lasă să atârne în mâini, pipăind cu picioarele după creanga lată de mai jos. O parcurge în fugă. La fel face și Roxy. Sar pe pământ, sperând că toată agitația le împiedică pe femeile din tabără să le observe mișcările.

Împiedicându-se prin pământul mlăștinos, Tunde riscă și privește încă o dată în urmă, iar Roxy îi urmărește privirea, ca să vadă dacă femeile au găsit butoiul gol, să vadă dacă îi urmăresc.

Nu îi urmăresc. Butoiul nu era gol. Femeile soldați îl lovesc râzând și bagă mâinile înăuntru, ca să scoată ce e acolo. Tunde vede ce-au găsit. Vede și Roxy, ca o străfulgerare de bliț. Erau doi copii în butoiul de benzină. Îi scot. N-au decât cinci sau șase ani. Plâng și, când îi ridică, sunt încă încovrigați. Animale micuțe și moi ce încearcă să se protejeze. O pereche de pantaloni albaștri zdrențuiți la manșete. Piciorușe goale. O rochiță de plajă cu margarete galbene.

Dacă ar mai fi avut jurubița, Roxy s-ar fi întors și scrum le-ar fi făcut pe toate femeile alea. Dar așa, Tunde o ia de mână și o trage de-acolo, fugind mai departe. Copiii ăia nu ar fi supraviețuit. Sau poate că da. Oricum ar fi murit acolo de frig, de foame. Poate că ar fi trăit.

•

Zorile sunt reci și ei aleargă ținându-se de mână, fără vreo intenție să-și dea drumul.

Ea știe împrejurimile și scurtăturile, iar el știe cum să găsească un loc liniștit în care să se ascundă. Aleargă până nu mai pot decât să meargă și chiar și atunci parcurg kilometru după kilometru în tăcere, cu mâinile strâns împletite. Spre înserat, el vede o gară părăsită, cum sunt multe în partea asta a țării; tot așteptând trenuri sovietice care nu mai sosesc, s-au transformat în adăposturi pentru păsările care se cuibăresc. Sparg un geam ca să se strecoare înăuntru, unde găsesc câteva perne mucegăite pe băncile de lemn și, într-un dulap, o singură pătură uscată de lână. Nu îndrăznesc să facă foc, dar împart pătura, înghesuiți într-un colț al camerei.

— Am făcut ceva groaznic, spune el.

Iar ea îi răspunde:

— Mi-ai salvat viața. Dacă ai ști tu câte am făcut eu, nu ți-ar veni să crezi. Chestii urâte de tot.

— Și tu mi-ai salvat viața, spune el.

În întunericul nopții îi povestește despre Nina și despre cum a publicat ideile și fotografiile lui cu numele ei. Și că își dă seama că asta și așteptase: să îi ia totul. Iar ea îi povestește despre cum Darrell îi luase jurubița și asta îi e de-ajuns lui Tunde ca să

înțeleagă tot ce este de înțeles; de ce umblase toate acele săptămâni interminabile ascunzându-se și de ce crede că nu se poate întoarce acasă și de ce nu l-a trăsnit pe Darrell pe loc, cu furia demnă de o Monke. Aproape își uitase numele când i l-a amintit el.

— De ce-au făcut-o, Nina și Darrell? spune unul.

— Pentru că au putut, răspunde celălalt.

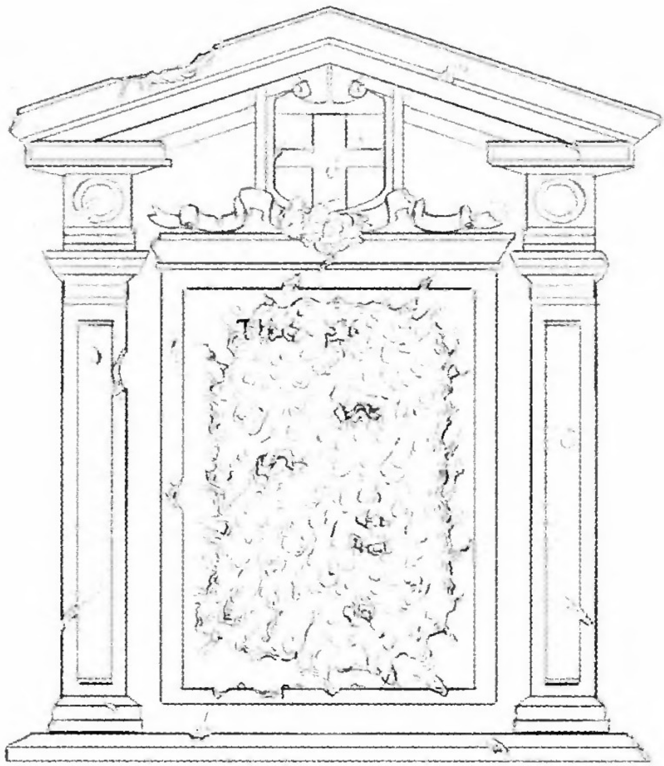
Ăsta este mereu singurul răspuns.

Îi prinde încheietura și lui nu-i e frică. Își trece degetul mare prin palma lui.

— Din punctul meu de vedere, sunt moartă și la fel ești și tu. Cum s-or distra morții pe-aici?

Sunt amândoi răniți și plini de dureri. Tunde crede că are clavicula ruptă. Simte o durere râcâitoare de fiecare dată când își schimbă poziția. Teoretic, acum el e mai puternic decât ea, dar lucrul ăsta îi face pe amândoi să râdă. E mică și îndesată, ca taică-su, are același gât gros de taur și s-a bătut mai mult decât el, știe să se bată. Când o împinge în joacă la pământ, ea, tot în joacă, îi pune degetul acolo unde-l doare, în locul în care umărul se îmbină cu gâtul. Apasă cât să-l facă să vadă stele. El râde, râde și ea, cu răsuflarea tăiată, prostește, în mijlocul furtunii. Corpurile le-au fost rescrise de suferință. Nu mai au energie să lupte. În momentul acela nu își pot da seama cine e cine. Sunt gata să înceapă.

Se mișcă încet. Rămân pe jumătate îmbrăcați. Ea îi mângâie conturul unei vechi cicatrici de pe corp; a căpătat-o în Delhi, prima oară când a aflat ce era frica. El își duce buzele la urma învinețită de pe clavicula ei. Stau culcați unul lângă altul. După tot ce au văzut, nu vor nici repede, nici tare. Se ating ușor, pipăind locurile în care se aseamănă și locurile în care sunt diferiți. El îi arată că e pregătit. Și ea e pregătită. Se lasă să alunece unul în altul simplu, precum cheia în broască. El spune „ah”, ea spune „da”. E bine; ea, încolăcită pe după el, iar el, înăuntrul ei. Se potrivesc. Se mișcă încet și ușor, luând aminte la durerile celuilalt, zâmbitori, pe jumătate adormiți și, pentru o clipă, fără frică. Termină amândoi cu gemete ușoare, animalice, amușinându-și unul altuia gâtul, și adorm așa, cu picioarele împletite, sub o pătură găsită, în mijlocul unui război.

Sculptură completă din Era Cataclismului, veche de aproximativ 5 000 de ani. Descoperire excepţională din vestul Marii Britanii. De regulă, sculpturile găsite sunt incomplete: ceva a fost îndepărtat în mod intenţionat din mijloc, dar este imposibil de ştiut ce anume. Ipoteze: ar fi fost rame sculptate în piatră, pentru portrete; ar fi încadrat textul unor legi; sau sunt, pur şi simplu, obiecte de artă de formă rectangulară, goale în mijloc. În mod evident, partea din mijloc a fost distrusă cu dalta, în semn de protest. Dacă protestul viza ceea ce era înfăţişat sau, dimpotrivă, ceea ce nu era înfăţişat în porţiunea centrală a obiectului, asta nu se poate şti.

Se întâmplă

Lucrurile acestea se întâmplă toate deodată. Reprezintă, de fapt, un singur lucru. Sunt rezultatul inevitabil a tot ceea ce-a fost înainte. Puterea își caută o supapă. Lucrurile acestea s-au mai întâmplat odată; se vor întâmpla din nou. Se vor întâmpla mereu.

Cerul, la început albastru senin, se acoperă de nori cenușii, aproape negri. Vine furtuna. S-a lăsat mult așteptată – pământul uscat ca iasca tânjește după un potop de apă neagră. Pentru că acum pământul e plin de violență și toate viețuitoarele și-au pierdut rostul. În nord și în sud, în est și în vest, apa se adună în colțurile cerului.

În sud, Jocelyn Cleary ridică acoperișul jeepului, în timp ce cotește pe un drumeag cu pietriș cenușiu, care pare să ducă într-un loc promițător. Iar în nord, Olatunde Edo și Roxanne Monke se trezesc în sunetul ploii ce lovește în acoperișul de tablă al adăpostului lor. În vest, Maica Eva, Allie cândva, privește afară, la norii de furtună care se adună și se întreabă: *Să fi venit vremea*? Și tot ea își răspunde: *Cam da*!

A fost prăpăd în nord; zvonurile vin din prea multe părți ca să mai poată fi trecute cu vederea. Trupele Tatianei, înnebunite de putere și de întârzieri și de avalanșa de ordine care spun „Orice bărbat vă poate trăda, oricine poate fi un colaborator al celor din Nord”, sunt de vină. Sau oare Tatiana nici nu le-a controlat vreodată cum trebuie? Poate că Tatiana ar fi luat-o razna oricum, indiferent de ce i-ar fi făcut Maica Eva.

Roxy nu mai e. Tatianei îi scapă trupele de sub control. În câteva săptămâni va fi o lovitură militară dacă nu ia cineva frâiele în mână. Moldova de Nord îi va invada, va prelua puterea și depozitele de arme chimice din orașele din Sud.

Allie stă în biroul ei liniștit, urmărind furtuna și evaluând situația.

Vocea îi spune: *Mereu am știut că ești făcută pentru lucruri mărețe.*

Allie spune: *Da, știu.*

Vocea îi zice: *Ai reușit să impui respect nu doar aici, ci pretutindeni. Dacă ai fi tu stăpână pe țara asta, femeile ar veni aici din toată lumea.*

Allie spune: *Da, știu.*

Vocea întreabă: *Și ce mai aștepți*?

Allie adaugă: *Lumea încearcă să se întoarcă la vechea organizare. Nu e de-ajuns tot ce-am făcut. Încă mai există bărbați cu bani și influență, care pot să întoarcă situația după bunul plac. Chiar dacă câștigăm împotriva Nordului, ce începem noi aici*?

Vocea îi spune: *Vrei să răstorni lumea cu susul în jos.*

Allie confirmă: *Da.*

Vocea continuă: *Eu te înțeleg, dar nu știu cum să-ți spun mai clar de-atât. E drum lung până departe. Va trebui să o iei de la început. Va trebui să o luăm din nou de la capăt.*

Allie zice în sinea ei: *Un potop mare*?

Vocea conchide: *E și asta o variantă. Dar mai ai și alte opțiuni. Uite. Mai gândește-te. Odată făcut, e bun făcut.*

•

Este târziu în noapte. Tatiana e la birou, scrie. Trebuie să semneze ordine pentru generali. E hotărâtă să continue ofensiva împotriva Nordului și va fi un dezastru.

Maica Eva se apropie pe la spatele ei și îi pune o mână liniștitoare pe ceafă. Au făcut asta de multe ori. Tatianei Moskalev îi place gestul, deși nu ar ști să spună de ce anume.

— Așa-i că fac ce trebuie? întreabă Tatiana.

— Dumnezeu va fi mereu alături de tine, îi spune Allie.

În cameră sunt ascunse camere de filmat. Încă una dintre manifestările paranoiei Tatianei.

Se aude cum bate un ceas. Unu, doi, trei. A venit clipa s-o facă.

Allie își folosește simțul și îndemânarea ei aparte, calmând fiecare nerv din gâtul, umerii, scalpul și craniul Tatianei. Ochii Tatianei se închid. Dă din cap a încuviințare.

Și, ca și cum nu i-ar fi aparținut, ca și când pe moment creierul nu putea detecta ce face, mâna Tatianei se furișează pe masă, spre cuțitașul ascuțit pentru deschis scrisori, de pe teancul de hârtii.

Allie îi simte mușchii și nervii cum încearcă să opună rezistență, dar de-acum o cunosc, la fel cum îi cunoaște și ea pe

ei. Amortizezi o reacție *aici,* o întărești pe alta *dincolo.* Nu ar fi fost atât de ușor dacă Tatiana n-ar fi băut atât de mult și n-ar fi luat amestecul pregătit de Allie cu mâna ei, unul dintre produsele laboratoarelor lui Roxy. Nu e ușor acum. Dar poate fi făcut. Allie își pune mintea în mâna Tatianei, cea care ține cuțitul pentru deschis scrisori.

Camera se umple deodată de un miros aparte. Un miros ca de fructe putrede. Dar camerele ascunse nu pot înregistra mirosul.

Cu o mișcare bruscă, prea rapidă pentru ca Maica Eva să mai poată face ceva – cum să bănuiască ea ce avea să se întâmple? –, Tatiana Moskalev, înnebunită de senzația că îi scapă puterea printre degete, își taie propria beregată cu cuțitașul ascuțit.

Maica Eva sare înapoi, țipă, urlă după ajutor.

Sângele Tatianei Moskalev se revarsă peste hârtiile de pe birou, în timp ce mâna dreaptă continuă să-i zvâcnească de parcă ar fi vie.

Darrell

„M-au trimis de la birou”, spune Irina cea înceată la minte. „E o femeie soldat pe un drum din spatele fabricii”.

Căcat.

Privesc înregistrarea camerelor cu circuit închis. Fabrica se află la vreo zece kilometri de mers pe un drumeag care cotește din șoseaua principală, iar intrarea este ascunsă de garduri vii și de pădure. Ar trebui să știi ce cauți ca să o găsești. Dar iată o femeie soldat, una singură – nu sunt semne că ar fi un grup mai mare –, care dă târcoale nu departe de gard. E la vreun kilometru depărtare de fabrică; nici măcar n-are cum să vadă fabrica din locul în care e. Dar se află acolo, se plimbă pe lângă gard, făcând poze cu telefonul.

Femeile din birou se uită la Darrell.

Toate se întreabă: *Ce-ar face Roxy*? O citește pe frunțile lor de parcă ar fi scris cu markerul.

Darrell simte jurubița în piept, cum începe să se zbată și să se răsucească. Până la urmă a tot exersat în ultima vreme. O parte din Roxy e în el, iar partea aia știe exact ce-i de făcut. E puternic. E cel mai puternic dintre cei puternici. Nu are voie să le arate femeilor de la fabrică de ce e în stare – Bernie i-a spus răspicat –, nu se pot da de gol. Până nu se duce la Londra, ca să arate ce poate să facă în fața oamenilor gata să plătească pentru ce au ei… trebuie să păstreze secretul.

Jurubița îi șoptește: *E doar o femeie soldat. Du-te la ea și bag-o-n sperieți.*

Puterea știe ce să facă. Are logica ei.

Darrell le spune femeilor: „Stați cu ochii pe mine. Mă duc la ea”.

•

Vorbește cu jurubița în timp ce coboară drumul lung cu pietriș și deschide poarta gardului de împrejmuire.

Îi spune: *Nu mă lăsa acum. Am plătit bani buni pe tine. Putem lucra împreună, noi doi.*

De-acum supusă, jurubița începe să zumzăie și să pocnească de-a lungul claviculei lui Darrell, cum făcea și de-a lungul claviculei lui Roxy. E un sentiment plăcut, lucru pe care Darrell îl

bănuise, dar i se confirma abia acum. E ca atunci când ești puțin beat, într-un mod plăcut, dar intens. Ca senzația pe care o ai când ești beat și simți că poți să te pui cu oricine, numai că în cazul de față chiar poți.

Jurubița îi vorbește.

Îi spune: *Sunt gata.*

Spune: *Haide, fiule.*

Spune: *Orice îți trebuie, am eu.*

Puterii nu îi pasă cine o folosește. Jurubița nu se întoarce împotriva lui, nu știe că nu el e stăpâna ei de drept. Spune doar: *Da. Da, poți. Da. Vei învinge.*

Dă drumul unui arc voltaic între degetul mare și cel arătător. Încă nu s-a obișnuit cu senzația asta. Bâzâie neplăcut la suprafața pielii, dar se simte puternic și îndreptățit. Ar putea să o lase în pace, dar de ce ar face asta când poate să o răpună fără probleme. Asta o să le învețe minte.

Când se uită înapoi spre fabrică, femeile sunt adunate în jurul ferestrelor, îl privesc. Câteva dintre ele se îndepărtează pe cărare, ca să îl aibă în raza vizuală. Șușotesc între ele în dosul mâinilor. Una dintre ele face un arc lung între palme.

Sunt sinistre-ale dracu', cum umblă ele împreună. Roxy a fost prea blândă cu ele în toți anii ăștia, le-a lăsat să-și țină ceremoniile alea ciudate și să ia „sclipici" în timpul liber. Se duc toate în pădure la apus și nu se întorc până în zori, iar el nu poate să spună nimic. Ce să spună? În definitiv, vin la program și-și fac treaba; dar ceva se întâmplă, își dă seama după cum miros. Și-au creat o *cultură* a lor, iar el știe că îl vorbesc și știe că ele cred că el nu are ce căuta aici.

Se lasă pe vine, ca să nu-l vadă venind.

În spatele lui Darrell, mulțimea de femei crește ca un val.

•

— Pot să te scot din țară, spune Roxy dimineață, când ea și Tunde sunt îmbrăcați din nou.

El chiar uitase de acest „în afara țării", unde trebuia să ajungă. Simte că trăiește o experiență mai reală și mai inevitabilă decât oricare de până acum.

Se oprește în timp ce își pune o șosetă. Le-a lăsat peste noapte la uscat. Încă mai put și sunt tari și fărâmicioase la atingere.

— Cum? întreabă.

Ea ridică dintr-un umăr, zâmbește.

— Sunt Roxy Monke. Știu ceva oameni pe aici. Vrei să pleci?

Da, vrea, vrea.

— Păi și cu tine cum rămâne?

— O să-mi iau înapoi ce-mi aparține. Și apoi vin unde ești tu.

Deja și-a luat o parte din putere înapoi. Pare de două ori mai mare decât este în realitate.

Lui i se pare că o place, dar n-are cum să fie sigur. Ea îi oferă prea multe detalii, ca să fie doar o manevră.

Ea îi spune o grămadă de moduri de a o găsi, în timp ce parcurg kilometri lungi până la destinație. E-mailurile trimise la adresa asta vor ajunge la ea, chiar dacă pare o firmă fictivă. Persoana aia va ști întotdeauna cum să ajungă la ea în cele din urmă.

— Mi-ai salvat viața, spune ea de mai multe ori.

Și el înțelege ce vrea să spună.

Când ajung la o răspântie, undeva între câmpuri, lângă o stație prin care trece un autobuz de două ori pe săptămână, dau de un telefon cu fise; Roxy formează un număr pe care îl știe pe de rost.

Când se încheie convorbirea, ea îi explică ce urmează să se întâmple: o femeie blondă, cu o șapcă cu numele unei companii aeriene, îl va lua de dimineață cu mașina și îl va trece granița.

Va trebui să călătorească în portbagaj – asta e, așa e cel mai sigur. Va dura în jur de opt ore.

— Să-ți miști picioarele, să nu ți se pună cârcei. Doare și n-o să poți să te dai jos, spune ea.

— Și tu?

— Eu nu intru în niciun nenorocit de portbagaj, râde ea.

— Păi și-atunci?

— Nu-ți face griji pentru mine.

Se despart imediat după miezul nopții, la intrarea într-un sătuc al cărui nume ea nu îl poate pronunța.

Îl sărută o dată, scurt, pe gură. Spune:

— O să fii bine.

— Nu rămâi? spune el.

Dar știe cum stă treaba, știe din proprie experiență. Dacă era văzută acordându-i atenție deosebită unui bărbat, ar fi făcut-o să pară moale în lumea ei. Și l-ar fi pus pe el în pericol să se știe

că înseamnă ceva pentru ea. Așa, relația dintre ei putea fi de orice fel.

— Du-te și ia-ți-o înapoi, îi spune el. Orice om care contează te va admira pentru că ai supraviețuit atât de mult fără ea.

În ceea ce-l privește, știe că nu este adevărat. Nimeni nu l-ar admira pentru că a supraviețuit atât de mult.

— Dacă nu încerc, nu sunt eu, spune ea.

Ea se îndepărtează pe drumul care duce către sud. El își bagă mâinile în buzunar, lasă capul în pământ și intră în sat, încercând să arate ca un bărbat trimis cu o treabă absolut legitimă.

Găsește locul, exact cum îl descrisese ea. Sunt trei prăvălii cu scânduri bătute în geam, nicio lumină la ferestrele de la etaj. Are impresia că vede o draperie mișcându-se la una dintre ferestre și își spune că își imaginează. Nu îl așteaptă nimeni și nu îl urmărește nimeni. De când e el așa de fricos? Și știe de când. Nu e din cauza ultimelor evenimente. Frica asta se ascundea de-o vreme în el. Teroarea asta prinsese rădăcini în pieptul lui în urmă cu câțiva ani. Cu fiecare lună, cu fiecare oră, cârcelul fricii i se adâncise și mai adânc în carne.

De îndurat o poate îndura cumva, în momentele în care întunericul din imaginație se potrivește cu cel din realitate. Nu simțise groaza asta nici când fusese în cușcă, în copac sau martor al unuia dintre cele mai groaznice lucruri de pe pământ. Groaza îl urmărește pe străzile liniștite sau când se trezește singur într-o cameră de hotel, înainte de a se crăpa de ziuă. De mult nu s-a mai simțit în siguranță plimbându-se noaptea pe stradă.

Se uită la ceas. Are de așteptat zece minute la colțul ăsta de stradă pustie. Are un pachet în geantă, toate filmele foto, tot materialul filmat pe drum și caietele cu însemnări. Avea plicul pregătit de la început, cu timbrele lipite. Avusese mai multe; se gândise că, dacă situația devenea riscantă, avea să poată să-i trimită Ninei prin poștă filmul. N-o să-i mai trimită nimic Ninei. Dacă o mai vede vreodată, o să-i mănânce inima în piața publică. Are un marker. Are plicul. Iar pe cealaltă parte a străzii este o cutie poștală.

Care sunt șansele să mai funcționeze aici oficiul poștal? Auzise în tabără că mai funcționa în satele mai mari, comune și orașe. Problema era la graniță și în munți, dar ei acum sunt la

kilometri și kilometri depărtare de graniță și de munți. Cutia e deschisă. E scrisă o oră de ridicare pentru a doua zi.

Așteaptă. Se gândește. Poate nu e nicio mașină. Poate va fi o mașină și, în loc de femeia blondă cu șapcă, vor fi trei femei care-l vor îngrămădi pe bancheta din spate. Poate sfârșește acolo, aruncat pe șosea, între două orașe, folosit și făcut bucăți. Poate că va fi o femeie blondă care va lua banii și apoi îl va anunța că l-a trecut granița. Îi va da drumul din mașină, să alerge în ce direcție îi spune ea că e libertatea, numai că acolo nu va fi nicio libertate, doar pădurea și goana și sfârșitul în țărână, mai devreme sau mai târziu.

Deodată i se pare incredibil de stupid cum și-a încredințat el viața în mâinile Roxannei Monke.

Vine o mașină. O vede de departe, cum mătură drumul negru cu farurile. Are timp să treacă un nume și o adresă pe pachet. Nu Nina, sigur nu. Nici Temi sau părinții lui; nu poate permite ca ăsta să fie ultimul mesaj de la el, în caz că dispare în noaptea întunecată. Îi vine o idee. O idee groaznică. E o idee prudentă. În cazul în care nu scapă cu viață, ar avea garanția că imaginile vor fi transmise în toată lumea dacă trimite pachetul pe numele și la adresa la care s-a gândit. Trebuie să se afle ce s-a întâmplat aici. Prima responsabilitate e cea de martor.

Are timp. Scrie repede, fără să se gândească prea mult. Fuge la cutia poștală. Dă drumul pachetului prin fantă și lasă capacul la loc. E înapoi pe poziții când oprește mașina.

La volan este o femeie blondă, cu o șapcă trasă pe ochi. Pe șapcă e o emblemă pe care scrie „JetLife”.

Îi zâmbește. Vorbește engleză cu un accent pronunțat:

— Roxy Monke trimis. Ajungem până dimineață.

Deschide portbagajul – este un Sedan destul de spațios, dar tot va trebui să-și țină genunchii îndoiți la piept. Opt ore. Îl ajută să urce în portbagaj. E atentă cu el, îi dă un pulover rulat, ca să-l pună pe post de pernă între ceafă și caroseria de metal. Măcar portbagajul e curat. Când nasul i se întâlnește cu fibrele crețe din mocheta interioară, simte doar mirosul chimic al detergentului floral. Ea îi dă o sticlă mare cu apă.

— Când terminat, poți pipi în sticlă.

Tunde îi zâmbește. Vrea să-i dea de înțeles că e o persoană, nu o încărcătură.

— Așa-i la clasa a doua, nu? Micșorează ăștia scaunele în fiecare an.

Dar nu-și dă seama dacă ea a prins gluma. Îl bate pe coapsă în timp ce se instalează.

— Ai încredere în mine, spune ea și trântește ușa portbagajului.

•

De aici, de pe cărarea pietruită între nicăieri și niciunde, din spatele perdelei de copaci, Jocelyn vede o cădire joasă, cu geamuri doar la etajul de sus. Doar colțul. Se urcă pe o piatră și face niște poze. Sunt neconcludente. Ar trebui probabil să se apropie. Deși nu-i o idee bună. *Fii cuminte, Jos. Raportează ce-ai văzut și întoarce-te mâine cu o unitate.* Cu siguranță e ceva acolo pe care cineva s-a obosit din cale-afară să-l facă invizibil din drum. Dar dacă nu este nimic; dacă ajunge să râdă toată lumea de ea? Mai face câteva poze.

E concentrată. Nu îl observă pe bărbat până nu ajunge lângă ea.

— Tu ce căcat vrei? întreabă el în engleză.

Are arma de serviciu la ea. Se mișcă în așa fel încât să i se lovească de șold, ca să se vadă că e înarmată.

— Mă scuzați, domnule, m-am pierdut. Caut șoseaua principală.

Vorbește pe un ton cât se poate de calm și neutru, își exagerează puțin accentul american fără să vrea. Suzy Creameheese. Turist pierdut. E o manevră greșită. E în uniformă militară. Făcând-o pe nevinovata, pare și mai vinovată.

Darrell simte cum îi pompează jurubița în piept. Zvâcnește și bâzâie mai tare când îi e frică.

— Ce căcat cauți aici, pe proprietatea mea? Cine te-a trimis?

Știe că, în spatele lui, femeile îi urmăresc cu privirile lor reci și întunecate. Nimeni nu-i va mai contesta autoritatea după asta, nu se va mai întreba cine se crede el; le-arată el de ce e în stare. Nu este un bărbat în haine de femeie. E unul dintre ele, la fel de puternic și de capabil.

Ea încearcă să zâmbească.

— Nu m-a trimis nimeni, domnule, sunt în timpul liber. Doar admiram priveliștea. Plec.

Îi vede ochii căzându-i pe hărțile din mâna ei. Dacă le vede, își dă seama că a venit la țintă.

— Bine, spune Darrell, bine. Îți arăt eu pe unde să te întorci.

Nu încearcă să o ajute; se apropie prea mult de ea, ar trebui să raporteze. Mâna-i zvâcnește după stație.

El întinde trei degete de la mâna dreaptă și, cu un singur șoc precis, distruge stația radio. Ea clipește. O clipă îl vede așa cum e: monstruos.

Încearcă să îndrepte pușca spre el, dar el o apucă de pat, o lovește cu ea în bărbie, dezorientând-o, îi trage breteaua care ține pușca peste cap. Se gândește s-o folosească împotriva ei, apoi o aruncă într-un tufiș. Vine spre ea cu palmele scăpărând.

Ar putea să fugă. Vocea tatălui ei îi spune în cap: *Ai grijă de tine, iubito*. În timpul ăsta, vocea mamei îi spune: *Ești o eroină, comportă-te ca atare. Nu-i decât un tip care are o fabrică în mijlocul pustietății – cât de greu poate fi*? Apoi vocea fetelor din tabăra de antrenamente: *Tu ar trebui să știi cel mai bine cum e să ai de-a face cu un tip cu jurubiță. Nu, Jocelyn*? *Nu-i ăsta subiectul tău preferat*? Are ceva de dovedit. Și el are ceva de dovedit. Sunt gata de înfruntare.

Iau amândoi poziția de atac, își dau târcoale, căutându-și punctele slabe.

Darrell a mai făcut exerciții înainte; a aplicat arsuri și lovituri minore și le-a provocat răni chirurgilor care l-au operat, doar ca să vadă dacă funcționează. Și a exersat singur. Dar nu a mai folosit-o într-o luptă, nu așa. E palpitant.

Darrell își dă seama că are un simț care-i spune cât mai are în rezervor. O grămadă. Mai mult de-o grămadă. Încearcă să o lovească, ratează și trimite un arc lung în pământ, între picioare, dar tot îi mai rămâne *multă.* Nu-i de mirare că Roxy părea mereu atât de încântată de ea însăși. Și el ar fi fost încântat. Este.

Jurubița lui Jocelyn se zbate; dar e din cauza emoțiilor. Acum funcționează mai bine ca niciodată, de când a făcut-o bine Maica Eva; acum știe de ce s-a întâmplat, de ce a făcut Dumnezeu un miracol pentru ea. Pentru asta. Ca să se salveze de bărbatul ăsta rău, care încearcă să o omoare.

Își încordează stomacul și fuge spre el, fentând la stânga, prefăcându-se că se îndreaptă spre genunchi și, în ultimul moment, când el se apleacă să-și apere genunchiul, ea se răsucește la dreapta, întinde mâna, îi prinde urechea și îi dă un șoc în tâmplă. E simplu ca bună ziua, jurubița toarce mulțumită.

El o arde pe coapsă și doare ca naiba, ca o lamă ruginită, care îi zgârie osul; mușchii i se tot contractă și i se relaxează, piciorul dă să cedeze. Ea se îndreaptă sprijinindu-se pe piciorul drept și târându-l pe cel stâng în urmă. Bărbatul are multă putere. Își dă seama după cum îi trosnește pe suprafața pielii. Șocurile pe care le dă el sunt musculare și tari ca fierul, nu ca ale lui Ryan. Nu sunt ca ale nimănui cu care s-a luptat ea până acum.

Își amintește antrenamentul pentru lupta cu un rival mult mai puternic, care are mai multă forță. Îl va lăsa să se obosească singur, având grijă să-și pună la bătaie părțile corpului în care o doare cel mai puțin. El are mai mult combustibil decât ea, dar, dacă îl poate păcăli să irosească din el în pământ, dacă poate să fie mai rapidă și mai ageră decât el, se descurcă.

Ea se retrage, târâindu-și piciorul mai mult decât e nevoie. Se face că se împiedică puțin. Se ține de coapsă. Îl vede cum o privește. Întinde o mână să se apere. Lasă piciorul să se îndoaie sub ea. Cade la pământ. El se năpustește asupra ei ca lupul pe un miel, dar acum e mai rapidă decât el; se rostogolește într-o parte, forțându-l să-și descarce lovitura mortală în pietriș. El urlă, iar ea îl lovește tare, în lateralul capului, cu piciorul sănătos.

Se întinde să îl prindă din spatele genunchiului. Exact cum au învățat-o. Ca să-l pui la pământ, dai în genunchi și glezne. Are suficientă putere. O lovitură aici, unde se unesc ligamentele, și cade.

Îl apucă de pantaloni și își lipește muchia palmei de gamba lui, gata să-i administreze șocul. Și nimic. Nu pornește. Ca un motor înecat. Ca un rezervor spart, din care s-a scurs apa. Nu e.

Trebuie să fie.

Maica Eva i-a dat-o înapoi. Trebuie să fie.

Încearcă din nou, se concentrează, se gândește la o apă curgătoare, așa cum au învățat-o la cursuri, se gândește la modul firesc în care curge dintr-un loc în altul; totul e să-i permită. Ar putea s-o recapete, îi trebuie doar puțin timp.

Darrell o lovește tare cu călcâiul în falcă. Și el așteptase lovitura care nu a mai venit. Dar asta nu înseamnă că pierde ocazia. Ea îngenunchează, e în patru labe, iar el o lovește într-o parte o dată, de două, de trei ori.

Deodată lui Darrell îi miroase a portocale amare și a păr ars.

Îi apasă capul în jos cu podul palmei, trimițându-i un șoc la baza craniului. Asta o va scoate din luptă – el știe: i s-a întâmplat și lui mai demult, într-o noapte, în parc. Mintea ți se încețoșează, corpul înțepenește, nu poți să faci nicio mișcare. Are grijă să nu slăbească intensitatea șocului. Femeia soldat se prăbușește cu fața în pietriș. O așteaptă să se oprească din zvârcolit. Are destul combustibil cât să mai facă asta de două ori. Se simte bine. A răpus-o.

Darrell se uită în sus și zâmbește ca și cum s-ar fi așteptat ca arborii să îi aplaude victoria.

În depărtare aude femeile începând să cânte o melodie pe care a mai auzit-o, dar pe care nimeni nu vrea să i-o explice.

Vede privirile întunecate ale femeilor din fabrică ațintite asupra lui. Atunci își dă seama. O chestie simplă, care ar fi fost evidentă de la început, dacă n-ar fi refuzat s-o vadă. Femeile nu se bucură de isprava lui. Ale naibii doar belesc ochii la el: cu gurile închise ca pământul, cu privirile calme ca marea. Coboară pe scările din fabrică în mod ordonat și înaintează spre el ca și cum ar fi una singură. Darrell scoate un sunet, un țipăt hăituit, și fuge. Femeile se iau după el.

O ia în direcția șoselei; e la doar câțiva kilometri de aici. O să oprească o mașină pe șosea, ca să-l scape de nebunele astea. Chiar și-n țara asta nenorocită, tot o să-l ajute cineva. Aleargă dezordonat, pe un teren care se întinde între două pâlcuri mari de copaci, înfigându-și picioarele în pământ de parcă ar putea să se transforme în orice moment ba în pasăre, ba în râu, ba în copac. Sunt în câmp deschis și știe că ele îl pot vedea, dar nu le aude și își zice că poate s-au întors, poate au plecat. Se uită în urmă. Murmurând ca marea, cele 100 de femei se apropie tot mai mult. Chiar atunci el calcă strâmb, i se sucește glezna și cade.

Le știe pe toate după nume. Uite-o pe Irina și pe deșteapta de Magda, Veronica, Ievghenia cea blondă și Ievghenia cea brunetă; uite-o pe Nastia cea prudentă și pe Marinela cea voioasă și pe Iestina aia mică. Sunt toate aici, femeile alături de care a lucrat în lunile și în anii ăștia, femeile cărora le-a dat de lucru și pe care le-a tratat corect în condițiile date, iar acum au pe față o expresie pe care nu reușește s-o descifreze.

— Haideți fetelor, le spune el, v-am scăpat de soldat. Ievghenia, ai văzut? Am doborât-o dintr-o lovitură. Ați văzut?

Se împinge cu piciorul bun, ca și cum ar fi în stare să se tragă la adăpostul copacilor sau al munților doar împingându-se din fund și din șold.

Știe că știu ce a făcut.

Se strigă între ele. Nu poate desluși ce își spun. Sună ca un șir de vocale, un strigăt din gât: *coi, ieoui, euoi.*

— Doamnelor, le spune el pe măsură ce femeile se apropie în fugă. Nu știu ce credeți că ați văzut, dar eu doar am lovit-o în ceafă. Simplu și corect. Eu doar am lovit-o.

Știe că vorbește, dar nu se vede pe fețele lor că ar înțelege.

— Îmi pare rău, spune Darrell. Îmi pare rău, nu am vrut.

Ele intonează încet cântecul străvechi.

— Vă rog, vă rog, nu.

Și se năpustesc asupra lui. Mâinile lor dau de carnea vulnerabilă, degetele apucă, trag de stomac și de spate, din părți, de coapse și de subsuori. El încercă să le trimită șocuri, încearcă să le apuce cu mâinile și cu dinții. Ele îl lasă să se descarce în corpurile lor, dar nu se opresc. Magda și Marinela, Veronica și Irina îl apucă de membre și îi pârjolesc suprafața pielii, îi marchează carnea cu cicatrici tot mai adânci, înmuindu-i articulațiile și răsucindu-le.

Nastia îl prinde de beregată și îl obligă să vorbească. Nu sunt cuvintele lui. Gura i se mișcă și vocea îi murmură, dar nu el vorbește, nu el.

— Mulțumesc, spune gâtul lui mincinos.

Irina își implântă piciorul în subsuoara lui și îl trage de brațul drept, electrocutându-l până la combustie. Carnea de la încheieturi se usucă și se scorojește. I l-a scos din umăr. Magda o ajută și îi smulg brațul împreună. Celelalte sunt ocupate cu picioarele, cu gâtul, cu brațul rămas și cu locul de la claviculă, acolo unde își ținea ambiția. Ca vântul care dezbracă un copac de frunze, atât de implacabil și de violent. Trag de jurubiță, care se răsucește mlădios în pieptul lui viu, chiar înainte să-l decapiteze. În sfârșit, bărbatul se liniștește, iar degetele lor sunt negre de la sângele lui.

•

Începutul trebuie să fie momentul în care dă telefonul pentru Tunde. Roxy Monke se întoarce.

— Fratele meu, spune la telefon, nenorocitu' de frate-miu m-a trădat și a încercat să mă omoare.

Vocea din telefon este surescitată.

— Știam eu că minte. Căcatu’ cu ochi. Știam eu că minte. Femeile de la fabrică mi-au spus că le-a zis că are ordin de la tine și *am știut* că minte.

— Mi-am refăcut forțele, spune Roxy, și mi-am făcut un plan, iar acum am să iau de la el ce mi-a luat el mie.

Așa că trebuie să facă ce a zis.

Adună o mână de luptătoare. La fabrică nu răspunde nimeni, semn că s-a întâmplat ceva. Se gândește că sigur are oameni cu el, chiar dacă o crede moartă; cât de prost să fie să creadă că nu va încerca nimeni să-i ia fabrica.

Se așteaptă să trebuiască să ia fabrica cu asalt, dar porțile sunt deschise.

Muncitoarele ei stau toate pe gazon. O întâmpină cu urale frenetice, zgomotul are ecou peste lac, e reluat și traversează din nou mulțimea.

Cum de-a crezut că nu va fi bine-venită înapoi, chiar și așa, infirmă cum e. Cum și-a imaginat că își va permite ea să nu se întoarcă?

Revenirea ei e o adevărată sărbătoare.

— Știam că ai să te întorci, am văzut noi. Știam că tu ești cea pe care o așteptam.

Se adună în jurul ei, îi ating mâna, o întreabă unde a fost și dacă a găsit un loc nou pentru fabrică, cu războiul atât de aproape și cu soldații care sunt hotărâți să dea de ele.

Soldații?

— Soldații ONU, îi explică ele. A trebuit să-i facem să ne piardă urma de mai multe ori deja.

— Da, spune Roxy. Și ați făcut asta fără știința lui Darrell?

Femeile schimbă priviri complice și misterioase. Irina o ia pe Roxy pe după umeri. Lui Roxy îi miroase ceva; un miros ca de transpirație, mai mult de ciorbă, cu un damf de putred, ca sângele menstrual. Au dres drogul aici; Roxy știe și nu a împiedicat asta vreodată. L-au amestecat cu chestii ieftine și dubioase. În weekenduri merg în pădure și prepară amestecul; de la el le miroase pielea a mucegai. Sub unghii au urme de vopsea albastră.

Irina o strânge tare pe Roxy. I se pare că se pregătește s-o ridice în brațe. Magda îi ia mâna. O conduce spre frigiderul de depozitare, unde țin substanțele chimice volatile.

Deschid ușa. Înăuntru, pe masa rece, sunt mai multe bucăți de carne crudă, însângerată.

Pentru o clipă, nu își poate explica de ce îi arată asta. Apoi știe.

— Ce ați făcut? Ce căcat ați făcut?

•

Roxy o găsește acolo, printre sânge și carne terciuită. Ea însăși, inima ei care bate, sursa vieții ei. O bucată subțire și putrezită de zgârci. Mușchiul striat, vinețiu și roșu.

La trei zile după ce i-a furat-o Darrell, și-a dat seama că nu avea să moară. Spasmele din piept se potoliseră. Nu mai vedea străfulgerări roșii și galbene. Se bandajase singură și mersese la o colibă pe care o știa în pădure, așteptându-și acolo moartea, dar, în a treia zi, a știut că moartea nu avea să vină după ea.

Asta pentru că inima mea trăiește încă, se gândise ea atunci*. În afara corpului meu, în interiorul corpul lui, dar încă trăiește. Aș ști dacă ar fi moartă,* credea ea.

Dar nu știuse.

Își ține palma pe claviculă.

Așteaptă să simtă ceva.

•

Maica Eva o întâmpină pe Roxanne Monke, care sosește cu un tren militar la miezul nopții, în gara din Basarabeasca, un orășel aflat mai la sud. Ar fi putut s-o aștepte pe Roxy în palat, dar a vrut să-i vadă fața. Roxy Monke este mai slabă, pare îndurerată și istovită. Maica Eva o îmbrățișează strâns, uitând, pentru o clipă, să o sondeze sau să o interogheze cu simțul ei special. Mirosul prietenei ei e același dintotdeauna, ace de pin și migdale dulci. E aceeași.

Roxy se ferește stânjenită. Ceva nu este în regulă. În mașină, pe drum spre palat, pe străzile goale, este aproape tăcută.

— Acum ești președinte, deci?

Allie zâmbește.

— Nu era vreme de așteptat.

Dă să o mângâie pe dosul palmei, dar Roxy își trage mâna.

— Acum, că te-ai întors, ar trebui să vorbim despre viitor.

Roxy îi oferă un zâmbet încordat, cu buzele strânse.

•

În apartamentele din palat ale Maicii Eva, după ce se închide ultima ușă și pleacă și ultima persoană, Allie își privește prietena cu nedumerire.

— Te-am crezut moartă, spune ea.

— Aproape am fost, zice Roxy.

— Dar ai revenit la viață. Cea despre care mi-a spus vocea că va veni. Ești un semn, spune Allie. Ești semnul meu, asta ai fost mereu. Dumnezeu este alături de mine.

— N-aș prea crede, spune Roxy.

Își desface primii trei nasturi ai tricoului, să-i arate ce e de văzut.

Și Allie vede.

Și înțelege că semnul ăsta, care spera să ducă într-o direcție, duce, de fapt, în cu totul alta. Dumnezeu a desenat un simbol pe cer ultima oară când a distrus lumea. Și-a lins degetul mare și a desenat un semicerc multicolor de-a latul cerului, felul Ei de a făgădui că nu va mai abate niciodată un potop asupra pământului.

Allie privește semicercul strâmb, cu susul în jos, de pe pieptul lui Roxy. Își trece ușor vârful degetelor de-a lungul lui, iar Roxy, deși întoarce capul, îi permite prietenei ei să îi atingă rana. Curcubeul întors.

— Erai cea mai puternică pe care am cunoscut-o, spune ea, și până și tu ai fost înfrântă.

— Am vrut să afli adevărul, îi spune Roxy.

— Ai avut dreptate, zice Allie. Știu ce înseamnă asta.

Niciodată: promisiunea înscrisă de-a latul cerului. Nu are voie să se mai întâmple niciodată.

— Auzi, spune Roxy, trebuie să vorbim despre ce se întâmplă în Nord. Războiul. Ești o femeie puternică acum – zâmbește scurt –, mereu ai fost hotărâtă să ajungi departe. Dar acolo se întâmplă orori. M-am tot gândit. Poate că împreună vom găsi un mod de a le pune capăt.

— Nu putem să le punem capăt decât într-un fel, spune calm Maica Eva.

— Cred că, nu știu, putem să o rezolvăm cumva. Aș putea să apar la televizor. Să vorbesc despre ce-am văzut, ce-am pățit.

— A, da. Le arăți cicatricea. Spui ce ți-a făcut fratele tău. Atunci chiar nu mai oprești furia. Ar începe războiul de-a binelea.

— Nu. Nu la asta mă refer. Nu, Eva. Nu înțelegi. Acolo-i un *căcat absolut.* Adică-s nebuni de legat, tâmpiți cu creierii varză, care o ard religios și omoară copii.

Eva spune:

— Avem un singur mod de a îndrepta situația. Războiul trebuie să înceapă acum. Războiul adevărat. Războiul tuturor împotriva tuturor.

Gog și Magog, șoptește vocea. *Chiar așa.*

Roxy se lasă puțin pe spate, în scaun. I-a spus Maicii Eva întreaga poveste, fiecare amănunt despre ce i se făcuse și ce fusese obligată să facă.

— Trebuie să *oprim* războiul, îi zice Roxy. Încă mă mai pricep să rezolv chestii, să știi. M-am gândit. Dă-mi voie să conduc armata din Nord. Voi menține ordinea, vom patrula de-a lungul graniței – granițe adevărate, ca într-o țară adevărată –, vorbim și cu prietenii tăi din America. Nici ei nu vor să izbucnească naibii Armaghedonul acolo. Dumnezeu știe ce arme o fi având Awadi-Atif.

— Vrei să instaurezi pacea, spune Maica Eva.

— Da.

— *Tu* vrei să instaurezi pacea? Să conduci armata din Nord?

— Păi da.

Capul Maicii Eva începe să se scuture ca și cum altcineva l-ar scutura în locul ei. Arată spre pieptul lui Roxy.

— De ce te-ar mai lua acum cineva în serios?

Roxy se smucește din tot corpul. Clipește. Spune:

— Tu *vrei* să pornești Armaghedonul.

— E singurul mod. E singurul mod de a câștiga, răspunde Maica Eva.

— Dar știi ce o să se întâmple, spune Roxy. Noi îi bombardăm pe ei, ei ne bombardează pe noi și apoi se răspândește tot mai departe, până se implică și America, și Rusia, și Orientul Mijlociu, Evie. Femeile or să sufere cot la cot cu bărbații. Femei și bărbați; or să moară la grămadă dacă ne apucăm să ne bombardăm unii pe alții până ajungem din nou în Epoca de Piatră.

— Păi și atunci vom fi în Epoca de Piatră.

— Ăăă. Da.

— Apoi vor urma 5 000 de ani de reconstrucție, 5 000 de ani în care nu va conta decât cine poate răni mai mult, cine poate distruge mai mult, cine poate insufla mai multă frică.

— Da?

— Și-apoi vor câștiga femeile.

Camera se cufundă într-o tăcere grea, pe care Roxy o simte cum o pătrunde până în măduva oaselor, rece și lichidă.

— Drăcia dracului, spune Roxy. Știi câți mi-au zis că ești nebună și eu nu i-am crezut niciodată?

Maica Eva o privește cu seninătate.

— Ziceam că nu. Că, dacă te-ar cunoaște, ar ști că ești deșteaptă și, da, că ai trecut prin multe, dar că nu ești nebună.

Oftează și își privește mâinile pe o parte și pe cealaltă.

— La un moment dat, acum foarte mult timp, am căutat informații despre tine. Adică, trebuia să știu.

Maica Eva o privește parcă de undeva de foarte departe.

— Nu e atât de greu de aflat cine ai fost înainte. E pe tot internetul. Alison Montgomery-Taylor.

Roxy pronunță cuvintele pe îndelete.

— Știu, spune Maica Eva. Știu că tu ai făcut să dispară tot. Și-ți sunt recunoscătoare. Dacă asta întrebi, încă îți sunt recunoscătoare.

Dar Roxy se încruntă, iar Allie își dă seama că undeva, pe parcurs, a interpretat lucrurile greșit, că i-a scăpat un mic detaliu.

— Păi da, nu? Dacă l-ai omorât, înseamnă că o fi meritat să moară, spune Roxy. Dar ar trebui să mergi să afli ce face nevastă-sa acum. Acum o cheamă Williams. S-a recăsătorit cu unul, Lyle Williams, în Jacksonville. E încă acolo. Ar trebui să mergi s-o cauți.

Roxy se ridică.

— Nu face asta, îi spune, te rog, n-o face.

— Te voi iubi mereu, spune Maica Eva.

— Da, știu, răspunde Roxy.

— E singura cale, continuă Maica Eva. Dacă n-o fac eu, o fac ei.

— Dacă vrei cu adevărat să câștige femeile, mergi și caută-l pe Lyle Williams în Jacksonville. Și pe nevastă-sa, spune Roxy.

•

Allie își aprinde o țigară în liniștea chiliei din mănăstire, cu privire spre lac. Îi dă foc ca pe vremuri, scăpărând din vârfurile degetelor. Hârtia trosnește și se înnegrește în lumina strălucitoare. Trage în piept, își umple plămânii; se umple de fostul ei eu, cel de pe vremuri. Nu a mai fumat de ani de zile. O ia cu amețeală.

Doamna Montgomery-Taylor nu este greu de găsit. Unul, două, trei cuvinte scrise într-o casetă de căutare și iat-o. Acum conduce un cămin pentru copii, sub auspiciile și cu binecuvântarea Noii Biserici. A fost printre primii membri din Jacksonville. Într-o poză de pe site-ul căminului pentru copii, soțul stă în spatele ei. Seamănă destul de mult cu domnul Montgomery-Taylor. Poate o idee mai înalt. Cu mustața puțin mai stufoasă, cu obrajii puțin mai rotunzi. Tenul diferit, gura diferită, dar, în mare, aceeași categorie de bărbat; un bărbat slab, genul de bărbat care, chiar și înainte de schimbare, tot ar fi făcut ce i se cere. Sau poate că-i amintește de domnul Montgomery-Taylor. Seamănă atât de mult, încât Allie se surprinde frecându-și falca în locul în care a lovit-o domnul Montgomery-Taylor, ca și cum primise lovitura cu doar câteva clipe în urmă. Lyle Williams și soția lui, Eve Williams. Împreună au grijă de copii. Biserica lui Allie a făcut posibil lucrul ăsta. Doamna Montgomery-Taylor a știut mereu cum să scoată ce-i mai bun din sistem. Site-ul căminului pentru copii de care se ocupă vorbește despre „disciplina iubirii” și „respectul blajin” insuflat de cei doi soți.

Ar fi putut căuta informații oricând. Nu-și poate explica de ce n-o fi aprins lumina asta veche mai devreme.

Vocea îi spune lucruri. *Nu o face. Întoarce-te. Îndepărtează-te de pom, Eva, cu mâinile sus.*

Allie nu ascultă.

Ridică receptorul telefonului de pe biroul din chilia mănăstirii cu vedere spre lac. Formează numărul.

Departe, într-un hol, pe o măsuță acoperită cu un milieu croșetat, sună un telefon.

— Alo? spune doamna Montgomery-Taylor.

— Alo, spune Allie.

— Ah, Allison, răspunde doamna Montgomery-Taylor. Am sperat că vei suna.

Asemenea primilor stropi de ploaie. Ca și cum pământul ar fi spus: *Sunt pregătit. Vino și ia-mă.*

— Ce-ai făcut? întreabă Allie.

Iar doamna Montgomery-Taylor răspunde:

— Doar ce mi-a ordonat Sfântul Duh să fac.

Fiindcă ea știe la ce se referă Allie. Undeva, în inima ei, dincolo de toate meandrele, ea chiar știe. Așa cum a știut mereu.

În acel moment, Allie își dă seama că „totul va dispărea” este o fantezie, că n-a fost decât un vis ademenitor. Nici trecutul, nici urmele săpate de durere în corp, nimic nu va dispărea vreodată. În vreme ce Allie și-a văzut de viața ei, nici doamna Montgomery-Taylor nu s-a oprit, devenind tot mai monstruoasă cu trecerea timpului. Doamna Montgomery-Taylor păstrează tonul senin, de flecăreală. Este foarte onorată să fie sunată de Maica Eva, chiar dacă mereu s-a așteptat la asta; înțelesese semnificația numelui ales de Allie, anume că ea era mama adevărată a lui Allie, mama ei spirituală. În definitiv, nu susținuse mereu chiar Maica Eva că mama este mai importantă decât copilul? Înțelesese și ce însemna asta, că mama este cea care știe mai bine. Se bucură, e *încântată* că Allie a înțeles că tot ce făcuseră ea și Clyde făcuseră pentru binele ei. Lui Allie i se face rău.

— Erai doar o copilă, atât de sălbatică, spune doamna Montgomery-Taylor. Ne zăpăceai. Am văzut că îl aveai pe diavol în tine.

Allie își amintește acum, după ani întregi în care nu a mai scos-o la lumină. O extrage dintre amintiri. Suflă praful de pe mormanul ăsta de zdrențe și oase. Le amestecă cu vârful degetului. A ajuns în casa familiei Montgomery-Taylor pe când era un copil zdruncinat, cu ochii mici și strălucitori, ca o pasăre, sălbatică. Cu ochii peste tot, cu mâinile în toate. Doamna Montgomery-Taylor o adusese, doamna Montgomery-Taylor și-o dorise și tot doamna Montgomery-Taylor o bătuse la fund când o prinsese cu mâna în borcanul cu stafide. Tot doamna Montgomery-Taylor o înșfăcase de braț, o aruncase în genunchi și îi poruncise să se roage la Dumnezeu să îi ierte păcatele. Iar și iar, în genunchi.

— Trebuia să scoatem diavolul din tine, acum înțelegi asta, nu-i așa? spune doamna Montgomery-Taylor, actualmente doamna Williams.

Iar Allie înțelege, da. Îi este clar, de parcă ar privi prin ferestrele camerei sufrageriei lor. Doamna Montgomery-Taylor a încercat să scoată diavolul din ea cu rugăciuni, apoi să scoată diavolul din ea cu bătaia, și-apoi i-a venit o idee nouă.

— Tot ce-am făcut noi, îi spune ea, am făcut din iubire față de tine. Trebuia să te învățăm cu disciplina.

Își amintește de serile în care doamna Montgomery-Taylor dădea volumul foarte tare la radio și asculta polci. Și apoi domnul Montgomery-Taylor urca scările, să-i administreze învățătura. Își amintește deodată, foarte clar, ordinea în care se derulau acești pași. Întâi muzica. Apoi pașii în sus, pe scări.

În spatele fiecărei povești este o altă poveste. Înăuntrul mâinii este o altă mână – nu știe Allie destul de bine lucrul ăsta? În spatele loviturii e o altă lovitură.

Vocea doamnei Montgomery-Taylor este vicleană și confidențială.

— Am fost prima membră a Noii tale Biserici din Jacksonville, Maică. Când te-am văzut la televizor, am știut că Dumnezeu mi te-a trimis ca pe un semn. Am știut că Ea a acționat prin mine când te-am luat la noi și că Ea înțelegea că tot ce am făcut a fost întru slava Ei. Eu am făcut să dispară documentele poliției. În toți anii ăștia, am avut grijă de tine, dragă.

Allie se gândește la tot ce s-a săvârșit în casa doamnei Montgomery-Taylor.

Nu poate să desfacă firele, niciodată nu a despărțit experiențele în momente separate, ca să o poată examina îndeaproape pe fiecare în parte. Rememorarea asta este ca o străfulgerare de lumină, care dezvăluie un măcel. Bucăți de corp, angrenaje, haos și un sunet care, dintr-un țipăt ascuțit, se transformă într-un urlet din toți rărunchii și apoi se stinge într-o semiliniște zumzăitoare.

— Înțelegi că Dumnezeu a acționat prin noi, spune ea. Tot ce am făcut eu și Clyde a fost ca să ajungi tu aici.

Ceea ce simțise de fiecare dată când domnul Montgomery-Taylor se urcase deasupra ei fusese atingerea doamnei Montgomery-Taylor.

Și cuprinse fulgerul în căușul palmei. Și îi porunci să trăsnească.

— Tu l-ai pus să-mi facă rău, spune Allie.

Iar doamna Montgomery-Taylor, actualmente doamna Williams, spune:

— Nu știam ce să ne mai facem cu tine, îngerul meu. Pur și simplu nu ne ascultai.

— Și-acum faci la fel, cu ceilalți copii? Cu copiii pe care îi ai în grijă?

Dar doamna Montgomery-Taylor, actualmente doamna Williams, fusese dintotdeauna ageră, în toată nebunia ei.

— Toți copiii au nevoie de iubire, în diverse forme, spune ea. Facem ce trebuie pentru a-i îngriji.

Copiii se nasc atât de mici. Nu contează dacă sunt băieți sau fete. Cu toții se nasc atât de slabi și de lipsiți de putere.

•

Allie se face bucăți fără vreo izbucnire. Toată violența din ea a fost consumată de o sută de ori. Când i se întâmplă, e calmă, plutește deasupra furtunii, privind marea furioasă de dedesubt.

Pune bucățile cap la cap, sortându-le și resortându-le. Cât ar dura pentru ca cineva să le pună cap la cap? Investigații și conferințe de presă și mărturisiri. Dacă este doamna Montgomery-Taylor, mai sunt și alții. Probabil mai mulți decât poate ea să numere. Reputația ei va avea de suferit. Totul va ieși la iveală: trecutul și povestea ei, minciunile și jumătățile de adevăr. Ar putea să o mute în altă parte pe doamna Montgomery-Taylor pe furiș; ar putea chiar să găsească un mod s-o omoare, dar să o denunțe ar însemna să denunțe tot. Dacă smulge treaba asta din rădăcină, se smulge pe ea însăși din rădăcină. Propriile-i rădăcini sunt deja găunoase.

Și atunci se dezintegrează. Mintea i se deconectează de la ea însăși. O vreme pierde contactul cu realitatea. Vocea încearcă să vorbească, dar șuierul vântului din capul ei e prea puternic, iar celelalte voci sunt acum prea numeroase. Pentru câtva timp, în mintea ei se dă războiul tuturor împotriva tuturor. Nu-l poate duce.

La un moment dat, îi spune vocii: *Așa o fi când ești tu însăți*?

Iar vocea-i răspunde: *Hai sictir*! *Ți-am zis să nu faci asta. N-ar fi trebuit să te împrietenești cu Monke aia, ți-am spus, dar cine*

să m-asculte; aia-i doar un soldat. La ce ți-a trebuit ție prietenă? Mă aveai pe mine; mereu m-ai avut pe mine.

Allie spune: *N-am avut niciodată nimic.*

Vocea zice: *Păi și acum ce urmează, dacă tot ești tu deșteaptă?*

Allie spune: *M-am tot ținut să te întreb. Cine ești tu? Mă întreb de ceva vreme. Ești șarpele?*

Vocea răspunde: *Aha, crezi că dacă înjur și îți zic să faci chestii, înseamnă că sunt diavolul?*

Allie spune: *Mi-a trecut prin minte. Și… iată-ne. Cum pot să-mi dau seama ce e bine și ce e rău?*

Vocea inspiră adânc. Allie nu a mai auzit-o să facă asta.

Uite ce-i, spune vocea, *recunosc, am ajuns într-un moment delicat. Erau lucruri la care nu trebuia să te uiți, dar la care te-ai uitat. Scopul meu era să fac lucrurile să fie simple pentru tine, înțelegi? Asta ai vrut. Simplitatea înseamnă siguranță. Certitudinea înseamnă siguranță.*

Nu știu dacă-ți dai seama, spune vocea, *dar în momentul ăsta zaci pe podeaua biroului, cu receptorul sub urechea dreaptă, asculți un bip-bip-bip continuu și nu te poți opri din tremurat. Cineva o să intre la un moment dat și-o să te găsească așa. Ești o femeie puternică. Dacă nu te întorci în curând, or să se întâmple lucruri rele.*

Așa că îți fac acum rezumatul. Poate că îl vei înțelege sau poate că nu. Întrebarea e greșită din start. Cine-i șarpele și cine-i Maica Sfântă? Cine-i rău și cine-i bun? Cine a convins pe cine să mănânce mărul? Cine are puterea și cine nu o are? Toate întrebările astea sunt greșite.

E mai complicat de-atât, guriță. Oricât de complicat îți imaginezi că e, ei bine, lucrurile sunt și mai complicate de-atât. Nu există scurtături. Nici spre înțelegere, nici spre cunoaștere. Nu poți să pui pe nimeni într-o categorie. Ascultă, nici măcar o piatră nu e la fel cu alta, așa că nu știu cum v-ați trezit voi să etichetați oamenii cu un cuvânt și să credeți că știți tot ce e de știut. Dar majoritatea oamenilor nu pot trăi așa, nici măcar temporar. Se zice că doar oamenii excepționali pot să facă abstracție de granițe și de categorii. Adevărul este că oricine o poate face, toți au potențialul ăsta în ei. Însă doar oamenii excepționali pot să-i facă față.

Uite ce-i, eu nici măcar nu sunt reală. Sau nu reală așa cum crezi tu că înseamnă „real". Sunt aici să-ți spun ce vrei tu s-auzi. Și la ce chestii vă doriți voi, oamenii...

Cu mult timp în urmă, spune vocea, *un alt Profet a venit să îmi spună că niște oameni cu care mă împrietenisem își doreau un Rege. Le-am spus ce ar face un Rege. Le-ar face fiii soldați, iar fiicele, bucătărese – adică, dacă erau norocoase, nu*? *Le-ar impozita grânele, vinul și vacile. Îți dai seama că ăștia nu erau oameni cu iPad-uri*; *tot ce aveau erau grânele, vinul și vacile. Le-am spus*: *De fapt, un Rege v-ar face pur și simplu sclavi, așa că să nu veniți să-mi plângeți apoi. Asta fac regii.*

Ce să zic? *Asta-i rasa umană. Vă place să vă prefaceți că lucrurile sunt simple, chiar dacă tot voi suferiți. Tot au vrut Rege.*

Allie spune: *Vrei să-mi spui că pur și simplu nu există o alegere corectă*?

Vocea spune: *N-a existat niciodată o alegere corectă, sufletel. Problema este toată ideea asta cum că ar exista două lucruri și că trebuie să alegi între ele.*

Și-atunci ce-ar trebui să fac? întreabă Allie.

Vocea răspunde: *Uite, acum pe bune*: *optimismul meu față de rasa umană nu mai e ce-a fost. Îmi pare rău că de-acum înainte nu mai poate să fie simplu.*

Allie spune: *Se întunecă.*

Vocea răspunde: *Chiar că.*

Allie zice: *Bun, am înțeles. Mi-a părut bine să lucrez cu tine.*

Vocea spune: *Asemenea. Ne vedem dincolo.*

Maica Eva deschide ochii. Vocile din capul ei au dispărut. Știe ce are de făcut.

Fiul în Agonie, o reprezentare religioasă minoră.
Aproximativ aceeași vechime cu reprezentările
Maicii Sfinte de la pagina 52.

•

Sună un telefon pe biroul asistentei lui Margot.

Ea e într-o ședință. Asistenta îi spune vocii de la celălalt cap al firului că doamna senator Cleary nu poate fi contactată acum, dar că poate prelua ea un mesaj.

Doamna senator Cleary este într-o ședință cu NorthStar Industries și cu Ministerul Apărării. Au nevoie de îndrumarea ei. Acum este o persoană importantă. Președintele îi dă ascultare. Doamna senator Cleary nu poate fi deranjată.

Vocea de la celălalt capăt al firului mai spune câteva cuvinte.

Angajații o roagă pe Margot să se așeze pe canapeaua crem din biroul ei și îi spun:

— Doamnă senator Cleary, avem vești proaste. Ne-au transmis de la Națiunile Unite că a fost găsită în pădure. Trăiește încă. Dar e rău. Rănile sunt... grave. Nu știm dacă scapă.

— Credem că știm ce s-a întâmplat, bărbatul este deja mort. Ne pare foarte rău, doamnă senator. Ne pare foarte rău.

Iar Margot cade.

Propria fiică. Care și-a pus odată vârfurile degetelor în mijlocul palmei lui Margot și i-a dat fulgerul. Care și-a încolăcit mânuța în jurul degetului mare al lui Margot, strângând-o, încât Margot a știut, pentru prima oară, că ea era cea puternică. De-atunci înainte, ea avea să-și pună corpul între această mogâldeață și pericole. Asta era datoria ei.

Odată, când Jocelyn avea trei ani, au pornit să exploreze livada de meri de la ferma părinților ei, mama și fiica împreună, cu intensitatea lentă cu care un copil de trei ani cercetează fiecare frunză, piatră și așchie. Era o toamnă târzie, fructele căzute abia începeau să fermenteze. Jos s-a lăsat pe vine, a întors unul dintre fructele maronii și din el a zburat un nor de viespi. Margot a avut mereu o oroare aparte de viespi, încă din copilărie. A înșfăcat-o pe Jos și și-a pus brațele în jurul ei, ținând-o aproape de corpul ei, apoi, cu ea în brațe, a fugit spre casă. Jos n-a pățit nimic; nicio zgârietură n-a avut. Abia după ce s-au cuibărit împreună pe canapea, Margot a observat că fusese înțepată de șapte ori, pe tot brațul drept. Nici măcar nu simțise. Asta era datoria ei.

Se pomenește povestindu-le asta. Bolborosind și suspinând. Nu se poate opri din povestit, ca și cum povestind se poate

întoarce puțin în timp, să-și pună corpul între Jos și acest nou pericol.

— Cum putem opri asta? întreabă Margot.

Ei îi răspund că deja s-a întâmplat.

— Nu, cum putem să prevenim să se mai întâmple iar? întreabă Margot.

O voce din capul lui Margot îi spune: *E drum lung până departe.*

În clipa aceea i se arată – puterea în forma copacului. De la rădăcină până la vârf, cu ramificațiile din care se desfac alte ramificații. Desigur, străvechiul copac încă rezistă. Există o singură soluție, și anume să-l distrugă cu totul, să-l facă bucăți.

•

Într-o cutie poștală, undeva într-un sat din Idaho, un pachet stă neridicat de 36 de ore. Este un plic galben antișoc, cam de mărimea a trei cărți cu coperte necartonate, și zdrăngăne puțin dacă-l agiți. Omul trimis la poștă după el îl pipăie circumspect. Nu are adresa expeditorului: și mai suspect. Însă nu are nici vreo protuberanță solidă, care ar putea să indice o bombă artizanală. Desface plicul într-o parte cu un briceag, să fie sigur. În palmă i se rostogolesc, una câte una, opt role de film foto nedevelopate. Cercetează mai departe. Înăuntru mai sunt caiete și stickuri USB.

Clipește. Nu este un bărbat deștept, deși este viclean. Ezită o clipă, se gândește că pachetul ar putea să fie altă mizerie trimisă grupului de către bărbați care nu-s atât nemulțumiți pe cât sunt de nebuni. Au mai pierdut ei vremea cu gunoaie fără sens, despre care bărbații susțineau că ar fi reprezentat începutul Noii Ordini. Fusese personal admonestat de UrbanDox pentru că venise cu colete ce ar fi putut să conțină dispozitive de urmărire ascunse în brioșe de casă sau cu cadouri inexplicabile, precum boxeri și lubrifiant. Scoate niște foi cu însemnări scrise de mână, ordonat, și citește la întâmplare.

„Azi, pentru prima oară, mi-a fost frică pe drum”.

Stă în camioneta sa, gândindu-se la asta. Pe unele le-a aruncat fără ezitare, iar pe altele a știut că trebuie să le ducă înapoi.

Până la urmă, îi trece încet prin minte că filmele foto sau stickurile USB ar putea să conțină poze cu femei goale. Ar putea să vadă ce e cu ele.

Bărbatul din camionetă aruncă rolele de film înapoi în plic și îndeasă peste ele și însemnările. De ce nu!

•

— Când o mulțime vorbește într-un singur glas, înseamnă că are forță, că are putere, spune Maica Eva.

Masele își urlă asentimentul.

— Acum vorbim cu aceeași voce, spune ea. Suntem aceeași minte. Și chemăm America să ni se alăture în războiul împotriva Nordului!

Maica Eva își ridică mâinile ca să facă liniște, arătându-și ochii din centrul palmelor.

— Va rămâne oare cea mai măreață națiune din lume, locul în care m-am născut și am crescut, un simplu spectator, în timp ce femei nevinovate sunt măcelărite, iar libertatea este călcată în picioare? Vor privi liniștiți în timp ce noi ardem? Dacă ne abandonează pe noi, pe cine nu vor abandona? Fac apel la toate femeile din lume să fie martore la ce se întâmplă aici. Fiți martore și luați aminte la ce vă puteți aștepta să vi se întâmple. Dacă aveți femei în guvernele voastre, trageți-le la răspundere, cereți-le să acționeze.

Zidurile mănăstirii sunt groase, iar femeile din mănăstire sunt întreprinzătoare. E de-ajuns ca Maica Eva să le avertizeze că apocalipsa se apropie și că doar misionarii vor fi salvați, ca ele să instaureze o nouă ordine în lume.

Sfârșitul celor lumești se apropie, pentru că pământul e plin de violență. Așadar, trebuie clădită o arcă. Va fi simplu. Asta e tot ce-și doresc.

•

Zilele se succed una după alta, una după alta. În timp ce Jocelyn se vindecă, devine evident că nu își va reveni niciodată complet, iar ceva se întărește în inima lui Margot.

Apare la televizor să vorbească despre rănile lui Jos.

— Terorismul poate să apară oriunde, acasă sau peste hotare, spune ea. Cel mai important este ca inamicii noștri globali și interni să știe că suntem puternici și că vom plăti cu aceeași monedă.

Coboară privirea spre obiectivul camerei și spune:

— Oricine-ați fi, vă vom plăti cu aceeași monedă.

Nu-și permite să pară slabă, nu într-un astfel de moment.

Nu trece mult și primește un telefon. I se spune că există o amenințare credibilă din partea unui grup extremist. Au făcut rost cumva de fotografii din Republica Femeilor. Le-au răspândit peste tot pe internet și susțin că au fost făcute de un tip despre care știm cu toții că e mort de săptămâni bune. Groaznice fotografii. Probabil prelucrate în Photoshop, n-au cum să fie reale. Nici măcar nu pretind nimic, sunt doar plini de turbare și de frică și amenință cu atacuri dacă – *Doamne, nici nu știu, Margot* – nu se iau măsuri. Nordul amenință deja că va bombarda Bessapara cu rachete din cauza asta.

— Trebuie să facem ceva, spune Margot.

— Nu știu. Simt că ar trebui să le întind o ramură de măslin, spune președintele.

— Crede-mă, într-un astfel de moment trebuie să pari mai tare decât oricând. Un lider tare. Dacă națiunea aia într-adevăr a finanțat și a radicalizat teroriști la noi în țară, va trebui să le trimitem un mesaj. Lumea trebuie să știe că Statele Unite sunt gata să ia măsuri mai serioase. Ne trosnești, atunci noi te vom trosni de două ori mai tare.

— Nu am cuvinte să-ți spun cât de mult te respect, Margot, pentru modul în care mergi mai departe, după tot ce s-a întâmplat, spune președintele.

— Țara mea vine pe primul loc. Ne trebuie o conducere puternică, spune Margot.

Contractul ei prevede o primă dacă NorthStar desfășoară trupe de peste 50 000 de femei în toată lumea anul acesta. Prima îi ajunge să-și cumpere o insulă privată.

— Știi că circulă zvonuri că ar avea armele chimice ale fostei Uniuni Sovietice, spune președintele.

Iar Margot se gândește: *Să fie pârjol general.*

•

Un gând umblă prin lume în zilele acelea. Cum că 5 000 de ani nu înseamnă foarte mult timp. Ceva odată început trebuie dus până la capăt. Dacă o persoană a deviat de la drum, nu are voie să se întoarcă, nu e indicat? Până la urmă am mai făcut asta o dată. Putem să o facem din nou. Altfel de data asta, mai bine. Să demolăm vechea casă și să construim din temelii.

Când vorbesc despre momentul acesta, istoricii vorbesc despre „tensiuni” și „instabilitate globală”. Ei scot la înaintare „resurgența vechilor structuri” și „rigiditatea modelelor de

credință existente”. Puterea are metodele ei. Acționează asupra oamenilor, iar oamenii acționează asupra ei.

Când există puterea? Doar în momentul în care este exercitată. Pentru o femeie cu jurubiță, totul pare o luptă.

UrbanDox spune: Fă-o.

Margot spune: Fă-o.

Awadi-Atif spune: Fă-o.

Maica Eva spune: Fă-o.

Și oare poți să chemi fulgerul înapoi? Ți se mai întoarce în căușul palmei?

•

Roxy stă cu tatăl ei pe balcon și se uită la ocean. E bine să știi că, orice s-ar întâmpla, marea va fi mereu aici.

— Măi, tată, ce să zic, ai cam dat cu mucii-n fasole.

Bernie își privește mâinile pe o parte și pe alta. Roxy își amintește că pentru ea mâinile alea au fost cândva cel mai înspăimântător lucru din lume.

— Mda, spune el. Cred că.

— Păi, și nu ți-ai învățat lecția? întreabă Roxy zâmbind. Data viitoare ai să faci altfel?

Izbucnesc amândoi în râs, Bernie cu capul dat pe spate, spre cer, și cu toți dinții pătați de nicotină și cu toate plombele la vedere.

— Pe bune că ar trebui să te omor, spune Roxy.

— Da, ar trebui, pe bune. Nu-ți mai permiți să fii moale, fată.

— Asta mi se tot spune. Poate că mi-am învățat lecția. Mi-a luat ceva.

La orizont se vede o străfulgerare pe cer. Roz și maro, deși este aproape miezul nopții.

— Uite o veste bună, spune ea. Cred că am cunoscut un tip.

— Da?

— E la început, spune ea, și, dată fiind situația, e puțin complicat. Dar da, poate. Îmi place de el. Lui îi place de mine.

Roxy râde ca pe vremuri, cu un mârâit gutural.

— L-am scos dintr-o țară plină de femei nebune, care încercau să-l omoare, și am un buncăr subteran, deci clar că-i place de mine.

— Nepoți? spune Bernie plin de speranță.

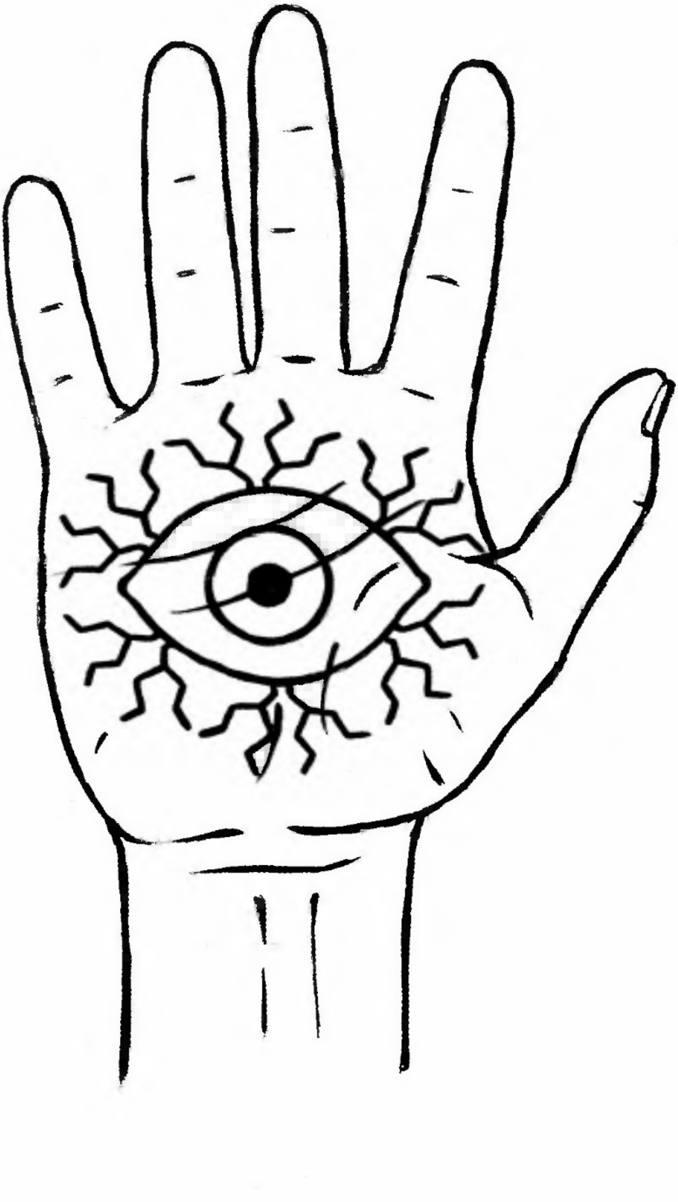
Darrell și Terry nu mai sunt. Ricky nu va mai fi în stare să facă vreodată ceva la capitolul ăsta.

Roxy ridică din umeri.
— Se prea poate. Cineva trebuie să supraviețuiască, nu?
Îi vine un gând. Zâmbește.
— Mamă, dacă aș avea o fată, cred că ar fi cea mai tare.
Mai beau ceva înainte să coboare.

Apocrif exclus din Evanghelia după Eva

Descoperit într-o peșteră din Cappadocia, cu o vechime de aproximativ 1 500 de ani.

Forma puterii este mereu aceeași: infinită, complexă, ramificată. Cât timp este vie precum un copac, ea crește; cât timp se conține pe ea însăși, este o multitudine. Se întinde în direcții imprevizibile; nu ascultă decât de propriile legi. Nimeni nu poate să privească ghinda și, pornind de la ea, să extrapoleze fiecare vinișoară din fiecare frunză din coroana stejarului. Cu cât o privești mai îndeaproape, cu atât devine mai complexă. Și, oricât de complexă ți s-ar părea, este și mai complexă de atât. Asemenea râurilor care curg în ocean, asemenea fulgerelor de pe cer, este obscenă și nestăvilită.
Omul este făcut nu din propria voință, ci prin același proces organic, de neconceput, de neprevăzut și de necontrolat, care face frunzele să se desfacă primăvara, rămurelele să înmugurească și rădăcinile să se răspândească tot mai încâlcite.
Nici măcar o piatră nu se aseamănă cu o altă piatră.
Nimic nu are altă formă decât cea pe care o are.
Indiferent de numele pe care ni-l dăm, este greșit.
Visele noastre sunt mai adevărate decât trezia.

Dragă Neil,

Măi să fie! Înainte de toate, trebuie să spun că îmi place de Maica Eva, mare contorsionistă! Am mai văzut lucruri de acest fel la Underground Circus și am fost foarte impresionată – una dintre femeile de acolo m-a determinat să le fac cu mâna tuturor celor din sală și nici măcar lui Selim nu i-a venit să creadă după aceea că nu o făcusem intenționat. Cred că așa se pot explica multe dintre lucrurile din vechile scripturi. Și înțeleg și povestea lui Tunde – sunt convinsă că, de-a lungul generațiilor, mii de bărbați au trecut prin ceva de genul ăsta. Atribuiri greșite, lucrări anonime, despre care s-a presupus că ar fi fost ale unor femei, bărbați care și-au ajutat soțiile sau mamele în munca lor, fără să primească vreun fel de recunoaștere, și, da, chiar furt de-a dreptul.
Am unele întrebări. Soldații bărbați de la începutul cărții. Știu că îmi vei spune că în siturile străvechi s-au descoperit reprezentări ale unor războinici bărbați. Dar sincer, cred că ăsta este cel mai important aspect pentru mine. Știm sigur că nu erau doar niște civilizații izolate? Una sau două printre milioane? Am învățat la școală despre cum îi puneau femeile pe bărbați să se lupte de dragul divertismentului – cred că mulți dintre cititorii tăi își vor aminti asta acolo unde apar scenele cu soldații bărbați din India sau Arabia. Sau bărbații aceia arțăgoși, care încercau să provoace un război! Sau găștile de bărbați care sechestrau femeile pentru sex… unele dintre noi au astfel de fantezii! (Pot mărturisi, mărturisesc că imaginea asta mă… nu, nu, nu pot mărturisi.) Și nu-i doar în capul meu, dragă. Mă tem că un batalion de bărbați în ținute militare sau în uniforme de polițiști ar duce pe oricine cu gândul la vreun fetiș sexual!
Sunt sigură că și tu ai învățat la școală aceleași lucruri ca mine. Cataclismul s-a întâmplat când diferite facțiuni ale lumii vechi nu au reușit să ajungă la un acord, iar liderii lor au crezut, în prostia lor, că vor putea să câștige un război global. Am văzut că ai pus

asta în carte. Și vorbești despre arme nucleare și chimice, iar efectul armelor electromagnetice asupra dispozitivelor de stocare a informațiilor este, desigur, de înțeles.
Dar oare chiar există dovezi istorice că, într-o perioadă cu mult timp înainte de Cataclism, femeile nu au avut jurubițe? Da, da, știu despre statuile cu femei fără jurubițe de dinainte de Cataclism, descoperite ici-colo, dar ar putea să fie doar o licență artistică. Cu siguranță e mai plauzibil ca femeile să fi provocat războiul. Tind să cred – și sper că și tu – că o lume condusă de bărbați ar fi mai îngăduitoare, mai blândă, mai iubitoare și mai ocrotitoare în mod natural. Te-ai gândit și din perspectiva psihologiei evoluționiste? De-a lungul evoluției, bărbații au tins să se așeze la casa lor, să muncească pământul, în timp ce femeile – din cauza copiilor pe care trebuiau să-i protejeze – au fost nevoite să devină agresive și violente. Puținele forme de patriarhat pe care le-a cunoscut societatea umană au fost foarte pașnice.
Știu că vei spune că țesuturile moi nu se păstrează bine și că nu putem să căutăm urme de jurubițe la cadavre vechi de peste 5 000 de ani. Dar nu ar trebui să-ți dea și asta de gândit? Oare interpretarea ta rezolvă vreo problemă lăsată nerezolvată de interpretarea standard a istoriei umanității? Recunosc că este o idee deșteaptă. Și poate că tocmai de aceea merită dusă la capăt, ca un exercițiu amuzant. Bine, nu știu dacă o astfel de afirmație, care nu poate fi dovedită, îți susține cauza. Mi-ai putea spune că o operă istorică sau de ficțiune nu trebuie să aibă neapărat o cauză. Hai că am început să polemizez cu mine însămi. Aștept răspunsul tău. Încerc doar să îți ridic niște argumente în contradictoriu la fileu, înainte să apuce criticii s-o facă!

Cu mult drag,
Naomi

Dragă Naomi,

Înainte de toate, îți mulțumesc pentru timpul și efortul de a-mi citi manuscrisul. Mi-era teamă că am fost pur și simplu incoerent – mă tem că nu mai înțeleg nimic din el.
Cum să spun, eu... nu mă prea bazez pe psihologia evoluționistă, cel puțin în partea care vizează genul. Dacă bărbații sunt din fire mai pașnici și mai ocrotitori decât femeile... asta cred că rămâne la latitudinea cititorului să stabilească. Dar ia gândește-te: oare formele de patriarhat sunt pașnice pentru că bărbații sunt mai pașnici? Sau nu cumva societățile mai pașnice tind să le permită bărbaților să se ridice tocmai pentru că ele nu acordă valoare violenței? Eu doar pun întrebarea.
Ia să vedem ce-ai mai întrebat. Aha, bărbații războinici. Păi îți pot trimite imagini cu sute de statui sau părți din statui reprezentând soldați bărbați, excavate în toată lumea. Și știm câte mișcări au fost dedicate ștergerii complete de pe fața pământului a tuturor urmelor din vremurile dinainte – adică doar cele știute sunt de ordinul miilor. Găsim atâtea statui și sculpturi sparte, atâtea pietre ceremoniale mutilate. Imaginează-ți câte statui cu bărbați soldați ar exista acum dacă n-ar fi fost distruse. Noi le putem interpreta cum vrem, dar este destul de limpede că acum vreo 5 000 de ani au existat foarte mulți bărbați războinici. Oamenii nu cred asta pentru că nu se potrivește cu ce cred ei deja.
Iar faptul că îți vine sau nu să crezi că bărbații puteau să fie soldați sau fanteziile tale sexuale cu batalioane de bărbați în uniformă... nu da vina pe mine pentru asta, N! Înțeleg ce spui, unii o vor interpreta drept pornografie ieftină. E ceva inevitabil, chiar dacă deplasat, când pui o scenă de viol într-o carte. Dar sunt sigur că oamenii vor vedea dincolo de asta.
A da, ai mai întrebat și dacă „chiar există dovezi istorice că, într-o perioadă cu mult timp înainte de Cataclism, femeile nu aveau jurubițe”. Răspunsul e

„da”. Chiar „da”. Adică ar trebui să ignori un noian de dovezi arheologice ca să crezi altceva. Asta am încercat să transmit și în cărțile de istorie pe care le-am publicat până acum, dar, după cum bine știi, nu cred că a vrut cineva să asculte.
Știu că probabil nu ai vrut să mă iei de sus, dar pentru mine nu este doar „o idee amuzantă”. Modul în care ne raportăm la trecut reflectă ceea ce considerăm că e posibil în ziua de azi. Dacă repetăm aceleași clișee despre trecut, când de fapt există dovezi clare că nu toate civilizațiile au avut aceleași idei ca noi, atunci negăm că s-ar putea schimba ceva.
Of Doamne, nu știu. Acum, că am scris asta, sunt mai nesigur ca până acum. Ai citit pe undeva niște idei care să te fi făcut să te îndoiești în privința cărții ăsteia? Aș putea să le integrez în carte.
Cu mult drag. Și îți mulțumesc din nou că ai citit-o. Chiar îți sunt recunoscător. Când va fi gata a ta – o nouă capodoperă, sunt sigur! –, voi scrie câte un eseu critic pentru fiecare capitol!

Cu drag,
Neil

Dragă Neil,

Da, evident că nu am spus „amuzant” în sensul de „trivial” sau stupid. Sper că știi că nu aș putea să gândesc asta despre opera ta. Te respect foarte mult. Mereu te-am respectat.
Dar da, fiindcă ai întrebat… Am o întrebare evidentă. Ceea ce ai scris aici contrazice foarte multe dintre cărțile de istorie pe care cu toții le-am citit în copilărie și care au la bază o tradiție de sute, dacă nu mii de ani. Ce crezi tu că s-a întâmplat? Chiar sugerezi că toată lumea a mințit la o scară monumentală în privința trecutului?

Cu tot dragul,
Naomi

Dragă Naomi,

Îți mulțumesc pentru răspunsul prompt! Deci, ca să-ți răspund la întrebare: nu știu dacă e nevoie să sugerez că toată lumea a mințit.
În primul rând, normal că nu avem manuscrise originale mai vechi de 1 000 de ani. Toate cărțile pe care le avem de dinainte de Cataclism au fost copiate și răscopiate de sute de ori. Tot atâtea prilejuri de a se strecura greșeli. Și nu doar greșeli. Toți copiștii or fi avut interesele lor. Timp de peste 2 000 de ani, singurele persoane care le-au recopiat au fost măicuțele din mănăstiri. Chiar nu cred că exagerez sugerând că ele au ales să copieze doar lucrări care veneau în sprijinul propriilor puncte de vedere și că pe restul le-au lăsat să se aleagă praful de ele. Adică, de ce ar fi recopiat ele lucrări ce atestau că, pe vremuri, bărbații erau mai puternici, iar femeile, mai slabe? Ar fi comis o erezie și ar fi fost osândite.
Asta e problema cu istoria. Nu poți să vezi ceea ce nu e. Poți să privești un spațiu gol și poți să-ți dai seama că ceva lipsește, dar nu ai cum să știi ce anume. Eu doar… desenez pe spații goale. Nu este un atac.

Cu drag,
Neil

Dragă Neil,

Nu cred că este un atac. Îmi vine greu să văd femeile înfățișate așa cum sunt în unele părți ale cărții. Am mai vorbit adesea despre asta. Cât din „ce înseamnă să fii femeie” are legătură cu puterea și cu lipsa capacității de a simți teamă sau durere. Discuțiile noastre sincere au fost reconfortante. Știu că ți-a fost greu uneori să legi relații cu femei; și înțeleg de ce. Sunt atât de recunoscătoare că am reușit să rămânem prieteni după ce a fost între noi. A fost foarte important pentru mine că m-ai ascultat spunând lucruri pe care nu aș fi putut să i le spun vreodată lui Selim sau copiilor. Scena cu extirparea jurubiței a fost foarte greu de citit.

Cu drag,
Naomi

Dragă Naomi,

Îți mulțumesc. Știu că încerci. Tu ești un om bun.
Chiar vreau să schimb lumea în bine cu cartea asta, N. Cred că putem să fim mai buni de-atât. Lucrul ăsta nu ne vine „natural”, știi? Din punctul meu de vedere, unele dintre cele mai drastice excese împotriva bărbaților nu au fost niciodată săvârșite și împotriva femeilor în vremurile de dinaintea Cataclismului.
Acum 3 000 sau 4 000 de ani, era considerat normal să stârpești nouă din zece bebeluși băieți. Pana mea, și azi în unele locuri băieții sunt încă avortați la ordinea zilei sau li se „strunesc” penisurile.
Femeilor nu avea cum să li se întâmple așa ceva în vremurile de dinaintea Cataclismului. Am mai vorbit noi despre psihologia evoluționistă – nu ar fi avut sens din punct de vedere evoluționist ca acele culturi să susțină avortarea fetelor pe scară largă sau să își bată joc de organele lor reproducătoare! Deci nu poți să spui că e „natural” să trăim în felul ăsta. N-are cum să fie. Mie nu-mi vine să cred asta. Putem alege să trăim altfel.
Lumea este așa cum este azi din cauza a 5 000 de ani de structuri de putere profund înrădăcinate, moștenite din vremuri mai sumbre, mai violente, când singurul lucru care conta era ca tu și clanul tău să puteți să trăsniți mai cu putere. Dar acum nu avem de ce să ne mai comportăm așa. Putem să ne gândim și să ne imaginăm o lume diferită odată ce am înțeles de unde am pornit.
Genul este ca un joc de-a alba-neagra. Ce este un bărbat? Orice nu este femeia. Ce este o femeie? Orice nu este un bărbat. Bate ușor în capac și va suna a gol. Uită-te sub el: nu e acolo.

xx
Neil

Dragă Neil,

Am cugetat la asta tot weekendul. Sunt multe de analizat și de discutat și cred că cel mai bine ar fi să ne întâlnim și să vorbim despre asta. Îmi fac griji că vei interpreta greșit ceva din ce scriu și nu vreau asta. Știu că este un subiect sensibil pentru tine. Am să-i cer asistentului meu să găsească timp să luăm prânzul împreună. Nu ca să îți spun că nu susțin cartea. Fiindcă eu chiar o fac. Vreau să mă asigur că ajunge la un public cât mai larg.
Aș avea o sugestie. Mi-ai explicat cum tot ceea ce faci este încadrat de genul tău, că această încadrare este pe cât de inevitabilă, pe atât de lipsită de sens. Fiecare carte pe care o scrii se încadrează în „literatura bărbaților”. Așa că ce îți sugerez este doar un răspuns la asta, serios, nimic mai mult. Cu toate astea, există o listă lungă de bărbați care au găsit o scăpare din această încurcătură. Compania ar fi selectă.
Neil, știu că s-ar putea să ți se pară de foarte prost gust, dar nu te-ai gândit niciodată să publici cartea asta sub un pseudonim feminin?

Cu drag,
Naomi